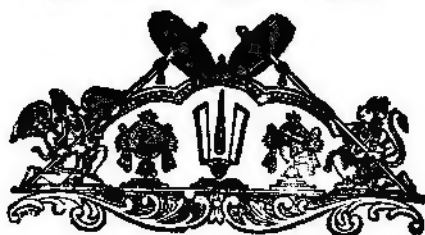

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
ஸ்ரீமத் வரலர முநயே நம :

ரஹஸ்யத்ரயவிவரணம்

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ உ.-வே. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A., B.L.,
ஆசிரியர்: "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்"
S-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017,

ஸ்ரீ. ரா, ஸ்ரீ. கி, ஸ்ரீதிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.

பிரஸிடென்ட்:—

S கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், M A., B. L. அட்வகேட்,
S. ராமய்யங்கார், B Sc., B.L., அட்வகேட்.

1999

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

விலை ரூ. 24 40/- தபால் கூலி தனி

ஸ்ரீதிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 17

ரஹஸ்யத்ரய விவரணம் - முகவுரை

ஸ்ரீ. விசுவநாதன் (ஸுதர்சனர்)

ஆசிரியர்: ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்,

8-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், புத்தூர், திருச்சி - 620 017.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவர்க்கும் பஞ்சஸம்ஸ்காச காலத்தில் திருமந்த்ரம், த்வயம், சரம ஸ்லோகம் என்னும் முன்று ரஹஸ்யங்களும் ஆசார்யனாலே சிஷ்யனுக்கு உப தேசிக்கப்படுகின்றன. இம்முன்று ரஹஸ்யங்களின் பொருளை ஒவ்வொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனும் எப்போதும் நெஞ்சில் தரித்திருக்க வேண்டும். இதனாலேயே இந்த ரஹஸ்யங்களின் பொருளை விளக்கி நம் பூர்வாசார்யர்கள் பல நூல்களை அருளிச் செய்தனர். பட்டர் அருளிச்செய்த எட்டு ஸ்லோகங்கள் கொண்ட 'அஷ்டஸ்லோகீ' இவற்றில் முதன்மையானது. இதன் விவரணமாகவே பெரிய வாச்சான் பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தையும், பிள்ளை லோகாசார்யர் பரந்தபடி, யாத்ருச்சிகப்படி, ஸ்ரிய:பதிப் படி, முமுக்ஷுப்படி முதலான பல ரஹஸ்யக்ரந்தங்களையும் அருளிச்செய்தனர்.

இவற்றுள் முமுக்ஷுப்படி பெண்ணுக்கும், பேதைக்கும் அறியலாம்படியான எளிய தமிழ் நடையில் இருப்பதாலும், பல ஆழ்பொருள்களை அறிவிப்பதாலும் மணவாள மாமுனிகள் அதற்கு வ்யாக்யானமிட்டார். அதனாலேயே அது தென்கலை ஸம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்த அனைவராலும் கால சேஷபக்ரந்தமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆயினும், மாமுனிகளின் வ்யாக்யானம் மணிப்ரவாள நடையில் அமைந்திருப்பதால் இக்காலத்திலுள்ள பல

ருக்குப் பொருள் விளங்காததாய் இருக்கிறது. இக்குறை
கீர, எளிய நடையில் இந்த ரஹஸ்யத்ரய விவரணத்தை
அடியேன் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

இதில் முமுக்ஷுப்படி, அதன் வ்யாக்யானங்களை விவ
ரிப்பதோடொலாமல், பரந்தரஹஸ்யம் பாந்தபடி முதலான
மற்ற ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களிலிருந்தும் பல அரும்பொருள்
கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பட்டருடைய அஷ்ட
ஸ்லோகிக்கும் பொழிப்புரை தரப்பட்டுள்ளது. சரமஸ்லோக
விவரணத்தில் பட்டர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பிள்ளை
லோகாசார்யர் முதலான தென்னாசார்யர்களுக்கும், ஸ்ரீ
வேதாந்த தேசிகருக்கும் உள்ள கருத்து வேற்றுமைகள்
மிகத் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளன.
நம்முடைய கீதா வ்யாக்யானத்தில் சரமஸ்லோக விவரணத்
தில் கீதா பாஷ்யத்தில் காட்டியபடி சரமஸ்லோகத்தின்
பொருளும் மிக விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்து கொண்டுள்ள ஒவ்வொரு
வரும் இந்த எளியநடை விவரணத்தைப் படித்துத் தன்
ஸ்வரூபத்தையும், தான் இருக்கவேண்டிய நிலையையும்
உணர்வதற்கு இந்த நூல் மிகவும் பயன்படும்.

புறமுதாரத்ய

மாசிப்புனர்பூசம்

26-2-1999

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்

[ஸ்தாட்சனர்]

ஸ்ரீமதே சாமாதுஜாய நம:

ரஹஸ்யத்ரய விவரணம்

இயற்றியவர்: ஸ்ரீ S விநாயகாச்சாரியார், (ஸுதர்சனம்)

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம், 3 B புத்தூர் அக்ரஹாரம் புத்தூர் திருச்சிராப்பள்ளி-620017

அவதாரிகை

திருவிண் நாயகனாய், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வீற்றிருப்பவனாய், திய மூக்தர்களால் எல்லாக்காலங்களிலும் அதுபவிக்கப்படுகிற வனாய், எல்லையற்ற ஆனந்த மூடையவனுயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன், அந்த தியஸாலிகளைப் போலே தன்னை அதுபவித்து எப்போதும் கைக்காயானந்தம் பெற்று வாழ்வதற்குத் தகுதியுண்டாயிருந்த போதிலும் அப்பேற்றை இழந்து

அஸத்நேஷு ஸ புவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத, சேத் |

அஸதி ப்ரஹ்மேதி சேத், வேத, ஸத்தமேநம் ததோ விது: ||

[தை-ஆத-6]

['ப்ரஹ்மத்தை அறிகிருள்' என்பது (ஒருவனுக்கு) இல்லாமலில், அவன் (இருந்தும்) இல்லாதவனாகவே ஆகிருள். 'ப்ரஹ்மத்தினை அறிகிருள்' என்பது (ஒருவனுக்கு) உள்ளதாயில் அத்தான் இவனை உள்ளவனாக (தல்லோனாக) அறிகிருள்கள்.] என்கிற உபநிஷத் வாக்கியத்தின்படியே இல்லாதபொருள் போலே கிடக்கும் ஸம்ஸாரிசேதநருடைய துர்த்தையை அதுஸத்தித்து மிகவும் கலங்கிய மனத்தையுடையவனாய், இவர்கள் பிரளய காலத்தில் ஸரீரேத்த்ரியங்கள் இல்லாமல் இறக்கொடித்த பறவை போலே கிடக்கிற தசையில் ஸரீரேத்த்ரியங்களைக்கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு ஸப்ரஹ்ம, விஷயங்களிலேயே மண்டித்திரியாமல் தன்னையடைத்து உய்வதற்கு உறுப்பாக—எவராலும் இயற்றப் படாததாய், குற்றமற்றதாக எப்போதும் உள்ளதாய், இயக்கான பிரமாணமான வேதத்தையும், அதை வினக்கும் ஸர்குறி, இந் ஹாஸம், புராணம் முதலானவற்றையும் வெளியிட்ட பின்பும் அந்த

சாஸ்திரங்களைக் கற்பதற்குப் பல தகுதிகள் வேண்டுமையாலே அவற்றைக் கற்று அறிவுபிறந்து ஜீவர்க்கு உய்த்து போகது அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, எல்லா சாஸ்திரங்களின் ஸாரமான அர்த்தங்களையும் எளிதில் இவர்க்கு அறியலாம் படி செய்யவதற்குத் ஸ்கூலம், உபாயம், புதுஷார்க்கம் ஆகியவற்றை உள்ளபடி அறிவிக்கும் திருமந்தரம், துஷயம், சரஸ்வலோகம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களையும், தானே ஆசாரியனாக நிறு வெளியிட்டருளினான்.

இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களில் முதல் ரஹஸ்யமான "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்னும் எட்டெழுத்துக்கள் கொண்ட திருவஷ்டாஷ்டமண திருமந்திரத்தை ஸ்ரீபுத்தூரிகாச்சரமத்தில் நாராயணர்ஷியாயிருந்து தன் அப்சமான நரனாகிற சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்தான். இரண்டாவது ரஹஸ்யமான "தீமந்தநாராயண சரணௌ ஸரணம் ப்ரபந்த்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்னும் துஷயத்தை இந்த லீலா ஸ்ரீகுதியிலுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே எம்பெருமான் தன் பட்ட மஹிஷியும் சிஷ்யையுமுடன் பெரிய பிராட்டியாருக்கு உபதேசித்தான். "ஸர்வதூர்மாத் பரிதாஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ | அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யே மோகயிஷ்யாமி மா நாசம் ||" என்னும் மூன்றாவது ரஹஸ்யமான சரம் ஸ்ரீலோகத்தை, பாரதப்போர் தொடங்கும் போது பார்த்தன் தன் தேவிலே பார்த்த ஸாரதியையிருந்து, தன்னைச் சரணடைந்த அர்ஜுனுக்கு உபதேசித்தான். இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களை இப்படி உபதேசிப்பதன் மூலம் நாடு வாழ்வதற்காக இவற்றை வெளியிட்டான் எம்பெருமான். இதனாலேயே சூருபரம்பரையை அநுஸந்திக்கும் போது "லக்ஷ்மிநாத ஸமாதர்ப்யாம்" என்று எம்பெருமானை முதல் ஆசாரியனாக அநுஸந்திக்கிறது.

இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முறையே 8, 25, 32 அக்ஷரங்கள் கொண்டவையாய் எளிதில் கற்று உச்சரிக்கக் கூடியவையாய் இத்தந்தபோதிலுர் ஆழ்ந்த பொருளை உடையவை. அப்பொருளையும் பரம்பரை மூலம் அநுசரப் பெற்ற ஆசாரியனிடமிருந்து உபதேச மூலமாகப் பெறவேண்டு. அப்பொருளை நித்து அதன்படி நடந்தாகி தான் அனைவருக்கும் ஈஜ்ஜீனம் உண்டாகும் அதனாலேயே நம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள் பலர் சூருபரம்பரை மூலம் பெற்ற இத்த ரஹஸ்யதரயத்தின் அர்த்தத்தைப் பல கர்த்தங்களில் பொறித்து வைத்தார்கள். முதன் முதலில் ஸ்ரீ பரசரபுட்டர் இந்த

ரஹஸ்யதர்யத்தின் அர்த்தத்தை எட்டு ஸீலாகங்கள் கொண்ட 'அஷ்டஸீலாகி' மூலம் விவரித்தார். அதற்குப் பிறகு பெரிய வாச்சான் பிள்ளை 'பரந்தரஹஸ்யம்' முதலான சில க்ரத்தங்களிலும், பிள்ளைவேளாச்சாரியர் முமுக்ஷுப்படி, பரத்தபடி, சரியப்பதிப்படி, யாத்ருச்சிகுப்படி, தனிப்ரணவம், தனித்யவயம், தனிசரமம், ஸ்ரீபதபூஷணம் ஆகிய க்ரத்தங்களிலும், மணவாமாமுனிகள் முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீபதபூஷண வ்யாக்யானங்களிலும் இந்த ரஹஸ்யங்களின் பொருளை வெளியிட்டார்கள். இந்த க்ரத்தங்களை, குறிப்பாக முமுக்ஷுப்படியையும்- அதன் வ்யாக்யானத்தையும் அதுசுரித்து 'ரஹஸ்யதர்ய விவரணம்' என்னும் இந்நூலில் ரஹஸ்யதர்யத்திற்கும் விவரணம் எழுதப்படுகிறது.

திருமந்தர விவரணம்

(முமுக்ஷுப்படி, சூர்ணிகளால் அகத்தின் மாமுனிகள் வ்யாக்யானத்தின் எனிய நடை விவரணமும் அளிக்கப்படுகிறது. ஆகக் காங்கு மற்ற ரஹஸ்யங்களிலிருந்து சில விசேஷார்த்தங்களும் கொடுக்கப்படும்.)

மூலம் 1:—முமுக்ஷுவுக்கு அறிவவேண்டும் ரஹஸ்யம் முன்று.

விவரணம்:—(முமுக்ஷுவுக்கு)மோக்ஷத்தில் இச்சை (விருப்பம்) உடையவன் முமுக்ஷு எனப்படுகிறான். "மூச்'ல் மோக்ஷணே" என்றும் துணியிலிருந்து இப்பகம் தோன்றிபது ஆகையால் 'முமுக்ஷு'வுக்கு' என்னும் பதம் "ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு விருப்பம் பிறத்தவனுக்கு" என்று பொருள்படுபு. தன் ஆத்மாவைத் தான் அதுபவிக்கும் கைவல்யத்தைப் பெறவிரும்புகிறவனுக்கும் இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று விரஜாததியைத் தான்டிய பிறகே அது கிட்டுமாகையாலே அதுவும் ஒருவகைத் தாழ்த்த மோக்ஷமேயாகும். ஆகையாலே அக்கைவல்ய நிஷ்டையுக்கும் முமுக்ஷுதவம் (ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்னும் விருப்பம்) உண்டு என்பது உண்மையே அவன் இங்கு இப்பதத் தால் கருதப்படவில்லை. அங்னுக்கு பகவததுபமோ கைவல்யமோ இல்லாமையாலே அவற்றைத் தெரிவிக்கும் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களிப்பற்றிய அறிவு அங்னுக்குத் தேகவையிக்குய்க்கே. ஆகையால் இங்கு இவர் 'முமுக்ஷு' என்பது எம்பெருமானையடைய விருப்பி அதற்கு உறுப்பாக இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலைபெற விருப்பம் பிறத்தவனையே. (அறிவவேண்டும் ரஹஸ்யம் முன்று) இந்த

அதிக்காரிக்கு அளசியம் அறிபவேண்டியவை ஸ்வரூபமும் உபாயமும் ஐந்துகூடித்தமுமாகும். அம்முன்றையும் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் உடன்படி வெளியிடுபவையாகையாலே இத்த மூன்று ரஹஸ்யங்களுமே முழுக்கூவுக்கு அறிபவேண்டுபவை என்று கருத்து.

ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முழுக்கூபி; |

ஜ்ஞாநத்ரய முஹதேயம் ஏதத்யந்யந்ந சிஞ்சந ||

[தன் (ஆத்மஸ்வரூப) ஜ்ஞாநமும், உபாயஜ்ஞாநமும், புருஷார்த்தஜ்ஞாநமும் ஆகிய மூன்று வகை அறிவுகள் முழுக்கூக்களால் கொள்ளத்தக்கவை. நேறெதுவுர் மோண்டியதில்லை] என்றும் பிரமணம் இக்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (ரஹஸ்யம் மூன்று) திருமந்திரம், துஷயம், சரமஸிலோகம் ஆகிய மூன்று ரஹஸ்யங்களை இவ்வித திருவுள்ளம் பத்துகளுக்கு என்பது மேல் குர்ணிகளிலிருந்து தெரிவாகும். இம்மூன்றையும் “ரஹஸ்யம்” என்றது — ஏகவச வேதங்களின் ஸாரார்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையாலே. இவற்றைத் தக்க அதிகாரிகள் தவிர மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தக்கூடாது என்றும் திருவுள்ளத்தாலே — ஆக, இந்த வாக்வித்தால் மோகூத்தில் விருப்பம் உடையவனே அதிகாரி என்பதும், அவனால் அறியத்தக்கவை ரஹஸ்யத்ரயம் என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இனி அடுத்த குர்ணியில் முதல் ரஹஸ்யம் எது என்பதைக் காட்டுகிறார்.

மு 2 அதில் ப்ரத்யம் ரஹஸ்யம்—திருமந்தரம்.

விவரணம்:— இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்குள் மோகூத்தில் விருப்பமுடையவனுக்கு முதலில் அறிய வேண்டிய ரஹஸ்யம்—தன் ஸ்வரூபத்தை உடன்படி அறிவிப்பதாய், நமக்கு விவக்கத்தக்கது எது, கைக்கொள்ளத்தக்கது எது? என்றும் அறிவைப் பரிபூரணமாக விளைப்பதான திருமந்திரமேயாகும் என்று கருத்து. மற்ற இரண்டு ரஹஸ்யங்களு மோகூமடைய உபாயம், மோகூத்தில் பெறும் புருஷார்த்தமாகிற உபேயம் ஆகியவற்றை உடன்படி தெரிவிக்கின்றன. அவற்றை அறியவந்தருளின் இவ்விதிகாரி தன் ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

அதந்நாசனேஷைத்வம் (எப்பெருமான் ஒருவனுக்கே அடிமையி
பட்டிருக்கை), அதந்நாசனேத்வம் (எப்பெருமான் ஒருவனையே
உபாயமாகக் கொண்டிருக்கை), அதந்நா பேராக்யதவம் (கைக்
கரியத்தால் உகந்த அவ்வெப்பெருமானையே பேராக்யமாகக்
கொண்டிருக்கை) என்ற மூன்று ஆகாரங்களையும் (தன்மைகளையு
ம்) இத்திருமந்திரத்தின் மூன்று பதங்களின் அறிவிக்கையாலே
ஸ்வரூபத்தை உள்பட அறிவிக்கும் இந்த தலைப்பும் உபாய
புருஷரீத்யங்களின் அறிவிக்கும் அவற்றக்கு முன் அறியத்தக்க
தாகையாலே, முதலில் அறியத்தக்கது என்றபடி.

மேலும், இதில் முதல் பதமான ப்ரணவத்துக்கு "நமோ
நாதாயஸ்ய" எனும் மந்திரமேஷம் (திருமந்திரத்தின் எஞ்சிய பகுதி
விவரணையாய் இருக்கிறது. அதுபோலே அந்த மந்திரமேஷத்தின்
இருபதங்களையும் மூன்றையே தூவயத்தின் இரண்டு கண்டங்களும் விவ
ரிக்கின்றன. தூவயத்தில் மறைபொருளாக இருந்தும் அர்த்தங்களாக
ஏதாவது லோகம் விவரிக்கிறதாகையாலே அது தூவயத்திற்கு விவ
ரணமாகிறது. ஆக இப்படி மந்திர இரண்டு தலைப்பங்களும் இதை
விவரிக்கையாலே இதை முதலில் அறியவேண்டும் என்பது மிகப்
பொருத்தம். இவற்றைத் திருவுள்ளப்பற்றியே பின்னாலோகாசாரீசர்
"ப்ரத்யமரஹஸ்யம் திருமந்திரம்" என்று அருளிச்செய்தார். இதை
மந்திரம் என்கையாலே 'மந்திரம் த்ராயத இதி மந்திர:'
என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே, "மனனம் செய்வதாகக் காப்பாற்றி
வது" என்னும் காரணத்தாலே மந்திரம் எனப்படுகிறது. எப்படி
காப்பாற்றுகிறது? எனில்: இதன் ஸப்ரத்யத்தை ஐயம் தோயம்
முதலானவற்றின் மூலம் அதுஸத்திக்கும் உபாஸகர்களுக்கு ஆகீ
கள் விரும்பிய பூலனைக் கொடுக்கும். இதன் அர்த்தத்தை அது
ஸத்திக்கும் ப்ரபந்தர்களுக்கு எப்பெருமானை அடைவத் தடையா
யிருப்பவற்றை நீக்குவதன் மூலம் அகிலைடைய உதவிபுதியும்.
ஸ்ரீபராசரபட்டர் அஷ்டஸ்ரீலோகியின் நாலாவது ஸ்ரீலோகத்திலே

தேவாஸக்தா த்மபூத்யதிர்யதி: பூவதி

பத்யம் ஸாது, வித்யாத்ந்தத்யம்

ஸ்வாதத்த்யாத்நதேவ யதி: ஸ்யாத்

ப்ரத்யமமீதிரமேஷத்வதீர்ஸசேத்யதித்யம் |

ஆத்மத்ராணோந்ருக்ஷஸேந்நம

இதி ச பத்யம் ப்ரபத்தாப்யாஸனேன |

ஸப்ரத்யம் நாராயணாக்ஷயம் விஷயசபலத்யஸோ ச சதுர்த்தியம் ப்ரபத்த: ||

[அஷ்டசுலோக-4]

[ப்ரபத்தானுபந்தம், தேவஸ்தத்தில் ஆத்மபூத்யதிவையுடையவனானு
 னுகில் (தான் திருநாசரனென்று கூட்டும் ப்ரணவத்தின்) முன்
 றுவது பத்யமான மகாதத்தை நன்கு அறியக்கடவன். தான் கதத்
 திரன் என்னும் எண்ணத்தாலே அறிவுகொட்டி ருந்தானுகில் (தன்னை
 ஈஸ்வரஸேஷமென்றறிவிக்கிற ப்ரணவத்தின்) முதற்பத்யமான அ
 காதத்தையும், மற்றவர்களுக்கும் தன்னை அடிமையென்று எண்ணி
 னானுகில் (அவனுக்கே அடிமையென்று அறிவிக்கும் ப்ரணவத்தின்)
 இரண்டாவது பத்யமான உகாதத்தையும், தன்னை ரஸித்துக்கொள்
 வதில் ஈடுபட்டானுகில் (தன்னைத் தான் ரஸிக்கமுடியாதெனக்
 காட்டும்) நம: என்னும் பதத்தையும், ஆப்யாஸ (மேலெழுத்
 தேசனிலும்) ப்ரத்தூக்கனிடம் ஈடுபட்டானுகில் (எல்லாவற்றவும்
 அவனையென அறிவிக்கும்) நாராயணன் என்னும் ஸப்ரத்யத்தை
 யும், ஸப்ரத்யாதி விஷயங்களில் ஈடுபட்ட பூக்யதியையுடையவனானு
 கில் (பூக்யவத் தைக்கரிய ரஸத்தைப் பிரசீததிக்குப்) 'ஆய'
 என்னும் சதுர்த்தியையும் நன்கு அறியக்கடவன்.] என்று இக்
 விஷயத்தைத் தெளிவாகக் கிளக்கினார்.

இனி இருபத்தைந்து சூர்ணைகளாலே இந்த பத்திரத்தின்
 வையபுவத்தை விரிவாக அறிவிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி அடுத்த
 (முன்றாவது) சூர்ணையில் இதை எப்படி அனுஸந்திக்கவேண்டும்
 என்று அருளிச்செய்கிறார்.

முனம் 3 திருமந்திரத்தினுடைய சீர்மைக்குப்
 போகும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அனுஸந்திக்க
 வேணும்,

விவரணம்: (திருமந்திரத்தினுடைய சீர்மை) அதாவது-

(1) ருசேச யஜுர்ப்ஷி ஸாமாநி ததை₂வசத்யு₁வனாதி ச|

ஸர்வமஷ்டாஷ்டாஸந்த:ஸ்த்யம் வச்சாந்யத்யு₁பி வாக்மயம் ||

[ஸ்ருந்த்யுனாநீதஸம்சுதி-42]

[ருக். யஜு-ஸ், ஸாமம், அத்யக்ஷணம் எனினும் வேதங்களிலும் மந்த
றான உபப்பிரஸங்கங்களாகக் குருமாசிய எல்லாம் அஷ்டாங்கத்த
தில் அடங்கியுள்ளன.] என்கிறபடியே இது எல்லா வேதங்களிலு
முள்ள பொருளையும் சுருக்கமாகச் சொல்லுவது, (2) "மற்றெல்
லாம் பேசினும்" [பெரியதிரு. 8-10-3] என்கிறபடியே இது அநிய
வேண்டிய எல்லா அர்த்தங்களையும் தெரிவிப்பது.

மந்திரமும் பரமோ மந்திரோ குஹ்யநாம் குஹ்ய

முத்தமிழ் :

பனித்ரஞ்ச பனித்ராணாம் சூலமந்த்ரஸ் ஸதத்ருஃ॥

[நாசுதீயகல்பம், அஷ்ட: ஷட்பாஹ்மலீத்யை 1-11]

[மத்திரங்களுக்குள் மேலான மத்திரமும், சமஸ்யங்களுக்குள் மேலான சமஸ்யமும், பாவனங்களுக்குள் பரிமபாவனமும், பழையதான(அஷ்டாஷ்டமெனும்) மூலமத்திரமேயாகும்] என்கிறபடியே எல்லா மத்திரங்களிலும் மேலான மத்திரமாய் எல்லா சமஸ்யங்களிலும் மேலான சமஸ்யமாய், பரிசுத்தப்படுத்தும். எல்லாப் பவித்தரப் பொருள்களிலும் மேலான பவித்திரப் பொருளாயிருப்பது—என்னும் பெருமை. (சீர்மைக்குப் போரும்படி) இப்பெருமைக்குத் தரும் படி. (பிரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்க வேண்டும்.) அதாவது—இத்திலுமத்திரத்தை அநுஸந்திக்குமபோது அகப்பற்ற வரண்ட நெஞ்சையுடையவனாய் உருப்போடாமல், இதன் பெருமையை அறிந்தது காரணமாக இம்மத்திரத்தில் தனக்குண்டான பேரன்போடு சமஸ்யங்களுக்கெல்லாம் மேலான சமஸ்யமான இது தகாதவர்கள் காதில் விழாதபடி “மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத்” [ஸ்ரஷஸம்ஸிதை 14-50] [மத்திரத்தை மிக மூடக்குத் தகாதவர்கள் செவிப்படாதபடி படுத்துக்கவேண்டும்] என்கிறபடி ஜாக்கிரதையுடன் அநுஸந்திக்கவேண்டும். இப்படிப் பேணி அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று இச்சுடாகையாலேவேறுவிதமாக இதை எப்போதுமே அநுஸந்திக்கக் கூடாது என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

‘இப்படி மத்திரத்தில் பிரேமம் உண்டானால் இது இன்னுக்கு இவன் விருப்பியதைக் கொடுத்துவிடுமோ?’ என்னுள் கேள்விக்குப் பதில் கூறுகிறார் அடுத்த குரலினால்தான்.

மு 4 மந்திரத்திலும், மந்திரத்துக்கு உன்வீடான வஸ்துவிலும், மந்திரப்ரதனான ஆசாரியன் பக்கனிலும் ப்ரேமம் களக்க உன்வீடானால் கார்வகரமாவது.

விவரணம்:—அநாதது (1) அநிபவேண்டிய அந்தரங்கமான அநிபிக்கும் இம்மந்திரத்தில் இவனுக்கு அன்பு மிகவும் இருக்க வேண்டும். (2) மூன்றாவது தீயனுக்கு மூன்று ஆசாரங்களைச் சொல்லுவது போலே, நேஷிதவம் (ஸ்வாமியாயிருக்கை), நரண்யதவம் (தஞ்சமாயிருக்கை), ப்ராப்யதவம் (அடையப்படும் பொருளாயிருக்கை) என்றும் மூன்று ஆசாரங்களை எம்பெருமானுக்கும் இந்த மந்திரம் வெளியிடுதலாலே இம்மந்திரத்தால் சொல்லப்படும் எம்பெருமான் விஷயத்திலும் இவனுக்கு அன்பு மிகவும் இருக்க வேண்டும்.

(3) தைவாத்தீநம் ஜகத் ஸர்வம் மந்திரத்தீநம் து தைவதம் |
தம்மந்திரம் ப்ராஹ்மணாதீநம் தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண
தைவதம் || விஷ்ணுத்தீரஸர்வீதை படலம்-22

[எல்லாவுலகும் தெய்வத்திற்கு ஸரப்பட்டது தெய்வமோ வெனில் மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்படுவது அந்த மந்திரம் ஆசாரியவஸத்திலிருப்பது ஆகையால் ஆசாரியனே (சேதனனுக்கு) தெய்வமாகாவி] என்கிறபடியே இந்த மந்திரம் ஆசாரியன் மூலமாகவே பெற வேண்டியிருப்பதொன்றாகையாலே இதைப் பரமசுருணையுடன் தனக்கு உபதேசித்த ஆசாரியன் விஷயத்திலும் அவனுடைய பரமசுருணைக்குத் தக்கபடி பேரன்பு மிகவும் இருக்கவேண்டும். இப்படி இம்மூன்றிலும் இவனுக்கு அன்பு மிகவும் இருந்தால் இம்மந்திரம் இவனுக்கு விரும்பியதைக் கொடுக்கும் என்று கருத்து.

மந்திரே தத்ரேவதாயாஞ்ஞ ததா மந்திரப்ரதே, குரௌ |
தரிஷு புக்தி: ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதமஸாதீநம் ||

[விஷ்ணுததம்]

[மந்திரத்தினிடத்தும், அதன் தேவதையிடமும் அப்படியே அம் மந்திரத்தையளித்த ஆசாரியனிடமும் (ஒக்குழியாமல்) இம் மூன்றினிடமும் எப்போதும் பக்தி செய்யப்படவேண்டும்; அந்த புக்தியே (புகழ், வத் ப்ராப்திக்கு) முதல் உபாயமாகும்.] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு ததவத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ.

இனி இம்மந்திரம் எப்படி அவதரித்தது என்று கூறுவதன் மூலம் இதன் ஒப்பற்ற பெருமையை அருளிச்செய்கிற அடுத்த சூத்திரத்தில்.

[illegible][illegible]

தொலைபேசிகள்: கி.கதி: ஸர்வேஸ் வந்தியத்தம்பு: பரமசிவம்: 1

நாற்பத்தே லாஷனம் தேஷம் பத்தே மோகே தவதூத ||

[தனித் தனிப்படிப்பு]

[எல்லா ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். எம்ஸார்ந்திலும் மோகத்திலும் அவர்களுக்கு வேறலகை லக்ஷணமில்லை] என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையையே லக்ஷணமாக உடையவையிருக்கிற தங்களையும்,

பதும் விஸ்வஸ்வா தமேஸ்வரம்

[REDACTED]

[உலகிற்குப் பதியும், தனக்குத்தானே ஈரவரனுமாயிருப்பவன்
நாயகன்.]

ஸ்வதேவமாத்மநி அஞ்ஞாதம் சர்வாமிதம் ப்ரஹ்மணி : 3.

—எப்போதும் :

உய்யவேண்டுமா என்பதற்கேதாவது பரோட்சியைத் தேர்வு செய்து கொள்ளுங்கள்.

[பெயர்/ஒலிப்பு & பின்னி]

[உடையமையாவிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவில் இயற்கையாவிடுப்பது உடையவனாவிருக்கும் தன்மை ப்ரஹ்மத்திடம் இயற்கையாவிடுப்பது. இருவர்க்கும் இதுவே ஸம்பந்தம்; வேறொன்றையும் தான் ஒப்பவில்லை.] என்கிறபடியே தங்களுக்கு இயல்வான ஸ்வாமிபாவிருக்கிற ஸர்வரணையும் அறிவாமலிருக்கிறார்கள் என்று கருத்து. "அறிவாமல்" என்று சொல்லாமல் 'மறத்து' என்று கூறவது பொருத்தவில்கையே. முன்னொரு காலத்தில் நினைத்திருந்து பின்னர் அந்த நினைவு நழுவிப்போனவிடத்திலன்றோ 'மறத்து' என்று கூறலாம்" என்னும் கேள்வி இங்கு எழக் கூடும். எம்பெருமானுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் இயல்வான தாகையாலே அதை உணர்ந்த பின்பு முன்பு நினைத்திருந்ததை மறத்ததுபோலே இருக்கையாலே இந்த ஸம்பந்தத்தில் உறைய்ப்பை நினைத்து 'மறத்து' என்று அருளிச்செய்திருர். "மறத்தேன் உன்னை முன்னம்" [பெரிய திரு 6-2-2] என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தாராரு. (ஸர்வரணைக்கர்ப்பத்தையும் இழத்து) முன் சொன்ன அஜ்ஞாநத்தாலே, இயல்வான ஸ்வாமிபாவி எம்பெருமான் விஷயத்தில் தொண்டு செய்தலாகிற, மேலான புருஷன்தந்தை அடையப்பெருந்தே என்று கருத்து. இங்கும் 'அடையாமல்' என்று கூறாமல் பேற்றினுடைய சீர்மையையும், அதற்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்துக் கிட்டப்பெருமல் அநாதிகாலமாக இருந்தபடியையும் நினைத்து 'இழத்து' என்கிறார். (இழந்தோம் என்கிற இழவுமின்றிக்கே) தன் ஸ்வரூபம், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், பெறவேண்டிய பேற ஆகியவற்றைப்பற்றிய அறிவே இல்லாமை யாலே, 'அடிமைபாவிருக்கும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்க படி' ஸ்வாமிபாவிருக்கும் எம்பெருமான் விஷயத்தில் செய்ய வேண்டிய கைக்கரீரமாகிற பேற்றை அநாதிகாலமாக இழந்திருக்கிறோம்" என்னும் வருத்தமும் இல்லாமல் என்று கருத்து. (ஸர்வாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட)

ஸர்வார ஸாக்ரம் நேராமத்த க்வேனபாஜநம் |

நவாமேவ ஈரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மந்விணம் ||

[திருமந்த 1-4]

[கொடியதாய், அளவுற்ற துன்பத்திற்கு இருப்பிடமான ஸர்வாரக் கடலே உன்னை ஈரணபடைத்தே மனிதர்கள் தாண்டுகிறார்கள்] என்கிறபடியே அளவுற்ற துன்பத்திற்கு இருப்பிடமாய், ஒருவர னால் தனது குழப்பியாக கரையைக் காணவும் ஒண்ணுதபடி

இருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பெரிய கடலுக்குள்ளே விழுந்து. மனத்
தையும் சரீரத்தையும் பற்றிகளும் நோய் முதலான ஆத்யாத்
மிகம். பார்ப்பு, தீயமனிதர் முதலான மற்ற ஜீவராசிகளால்வரும்
ஆதிபேஷாதிசூய, தெய்வச்செடலாக் வரும் இடி முதலான ஆதி
தேயுநிகம என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட துன்புறுத்தும் நாபங்
களாலே ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுத் துன்பப்பட என்று கருத்து. இங்
வனவால் தங்கனையும் ஈஸ்வரனையும் அறியாமையாலும், கைங்
கர்யமாகிற பேற்றை அறியாமையாலும், ஸம்ஸாரமாகிற கட
லுக்குள்ளே கிடத்து துக்கப்படுப்போதே அது பேற்றை அடையத்
தடையானது என்பதையும். [அதைக் கடக்கும் உபாயத்தையும்
அறியாமையாலும் உயிர்நிலை, இறைநிலை, கைங்கர்யமாகிற வாழ்வு,
ஊழ்வினையாகிற தடை, தடையைக் கடப்பதற்குத் தக்கதெளி
ஆகிய அறிய வேண்டிய ஐந்து அர்த்தங்கனில் ஒன்றையும் அறி
யாமல் கிடத்தார்கள் என்று சொன்னதாயிற்று.

ப்ராப்யஸ்ய ப்ராஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துர்ச ப்ரத்யகதாத்மநா |
ப்ராப்த்யுபாயம் பூலம் ப்ராப்தேஸ் தத்யா ப்ராப்திநிரோதி ச ||
வத்யந்தி ஸகலா வேத்யாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா : |
முநயர்ச மஹாத்மாதோ வேத்யவேத்யார்த்தவேதிந : ||

[ஹாரீதஸ்ப்ருதி 8-141]

[அடையத்தக்க பரம்பொருளின் தன்மை. அடைபவனான ஜீவாத்
மாவின் தன்மை. அடையும் வழி, அடைந்து பெறும் பயன்,
அடைவதற்குத் தடை ஆகியவற்றை இதிறாஸபுராணங்களேடு
கூடிய எல்லா வேத்யங்களும், வேத்யாப்த்யார்த்தங்களை அறியும்
மஹாபுருஷர்களான முனிவர்களும் உரைக்கின்றனர்.] என்கிற
படியே எல்லா சாஸ்திரங்களும் சொல்லுவது இந்த ஐந்து அர்த்
தங்களைப்பற்றே. இந்த அர்த்தங்களை இவர்களுக்கு எளிய முறை
யில் அறிவிப்பதற்காக எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் சொன்ன அர்த்
தங்களைச் சுருக்கச் சொல்லும் திருவஷ்டாஷ்டரமான திருமந்த்
ரத்தை ஸர்வேஸ்வரன் வெளியிட்ட முறையைச் சொல்லுகிறீர் மேற்
பகுதியாலே (ஸர்வேஸ்வரன் தன் கருபையாலே)

ஈஸோதிவ்ய ஸம்பந்த்யாத்நித்யம்ப்ரத்யுமாத்யே |

ரகஷிஷ்யத்யநுகூலாத்ந : தீதி யா ஸாத்யகுடா மதி : ||

ஸ விஸ்வாஸோ பூனேத்

[லக்ஷ்மீதத்தரம் 17-70]

[அநாதியாயிருக்கும் உடையவனுக்கும் உடைமைக்குமுள்ளுக்
வால், அன்புடைய தன்மை அவசியம் ரகஷித்தே திருவான்

னும் உறுதியான எண்ணமே மனநிலைவாசனம் எனப்படுகிறது.] என்கிறபடியே அநாதிகாலமாக உடைமைகளான எவ்வாச் சேத னாகுத்தும் உடையவனுயிருக்கும் பெருமைபுடைய ஏம்பெருமான்

ஏவல் ஸம்ஸாரநிசக்ரஸ்ரந்த; ப்ராந்யநாணே ஸ்வகர்மபி: |

ஜீவே துக்ஞாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே ||

[அவரிப்புத்தபஸம்ஸரிதை 14—28]

[ஸம்ஸார சக்கரத்தில் தன் கருமங்களால் இவ்வண்ணம் கழன்று துன்புற்ற ஜீவனிடத்தில் விஷ்ணுவுக்கு விவரிக்க முடியாததொரு கருணை உண்டாகிறது] என்கிறபடியே இவர்கள் படுகிற துன்பத்தைக் தண்டதனால் உண்டான தன்னுடைய நிர்ணேதுகமான் (இயல்வான) கருணையாலே என்று கருத்து (இவர்கள் தன்னை யறிந்து கரை மரம் சேருப்படி) இப்படி ஸம்ஸாரக்கடலிலேகிடத்து துன்புறுகிற இவர்கள் 10-வது பக்கத்திலுள்ள ஜீதந்தே ஸ்லோகத் திலும்,

ஸம்ஸாரசர்ணவமக்,நாநாந் விஷயாக்ரந்த சேதஸாம் |

விஷ்ணுபோதம் விநா ந:ந்யுத் சிஞ்சித்யஸ்தி பராயணம் ||

[விஷ்ணு த:சம் 1—59]

[ஸம்ஸாரக்கடலில் முழுசி. (முதலிகள் போன்ற) விஷயங்களாலே பிடிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவர்களுக்கு விஷ்ணுவாகிற (ஸர்வ வ்யாபியான) ஓடத்தைத்தவிர, கரை சேர்ச் சிறந்த உபாயம வேறு இல்லை.) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்த ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடப்பதற்கு உபாயமாயிருக்கும் தன்னை அறிந்து அக்கடலைக் கடந்து அக்கரை ஏழம்படி என்று கருத்து. (நானே ஸிஷ்யனு மாய் ஆசார்யனுமாய் தின்று) “நாநாஸ்யனாய் உலகத்தநதால் சிங்காமை விரித்தவன்” [பெரிய திரு 10-8-1] என்கிறபடியே நான் நாநாஸன் என்னுப இரு விஷயங்க அலகசித்து, நானான நானே ஸிஷ்யனாய், நாநாஸ்யனான நானே ஆசார்யனாய் தின்று என்று கருத்து. (திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான்) எல்லா சாஸ் திரங்களுக்கும் கருக்கமாய் அந்த சஸ்திரங்களின் பொருளான அந்த; பஞ்சகத்தையும் (ஐந்து அத்தங்கனையுப்) மிகத் தெளி வாக அறிவிக்கும் திருவஷ்டாங்கத்தை உலகோர்க்கு வெளியிட் டருளினான் என்று கருத்து. ‘அருளிச்செய்தான்’ என்று சொல்லா மல் ‘வெளியிட்டருளினான்’ என்றதற்கு இ. ஸ்ரீ கருத்து கூண்டு. (1) ‘அருளிச்செய்தான்’ எல்லாம் இப்பேறு புதிதாக இயல்வாக வந்தது இயற்கைச் சொல்லுக்கு என்று சொல்லத்தக்கதும். அப்படி

யில்லாமல் அதாதிபாக திருத்ததை வெளியிட்டுத்திருள் என்பது தோற்றுபதற்காகவே 'வெளியிட்டருளினான்' என்கிறார். (2) மிக சமஸ்யமாக உள்ள திருமந்திரத்தை இவர்களுடைய வருத்தத் தக்க நிலையைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் வெளியிட்டான் என்று தோற்றுபதற்காகவும் 'வெளியிட்டருளினான்' என்கிறார்.

அப்படியானால் ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டால் போதுமா? சிஷ்யனாய் நின்று எதற்காக? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூரியனயில் பதிலுரைக்கிறார்—

முடிபிஷ்யனாய் நின்று விஷயவிரிவுக்குமிகுப்பது நடைபெறாதிபாகவாசலே அதனை அறிவிக்கக்கூடாக.

விவரணம்: அதாவது—தாபாயண சிஷ்யாகிற ஆசார்யனாய் நின்று திருமந்திரத்தை உபதேசிப்பதோடல்லாமல் தானே தனிப்பட்ட சிஷ்யனுமாயிருந்து உபதேசம் பெற்றது—

ஆஸ்திகோ க்ராமஸீடமுத ஸ்லக்ஷந் ஸைஷ்ணவ: ஸாதி: |

ஆஸ்திகம் சதுரோ தீப: ஸீஷ: தீபயதி, தீபதே||

[சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், (அதிநிசொன்ன) தீபமா துஷ்டானத்தில் கடுபட விருப்பமுள்ளவனும், (அதற்குத்தக்க) நடத்தைமுடையவனும், விஷ்ணு புக்தியுடையவனும், தற்பெருமை யில்லாத பரிசுத்தனும், (ஆசார்ய புக்தியில்) ஆழங்காணமுடியாதவனும், (ஆசார்ய ஸங்குணத்தில்) வல்லவனும், (ஆசார்ய கருங் கரியத்தில்) மனோதைர்பவமுள்ளவனுமானவனே ஸிஷ்யன் எனப் படுகிறான்.]

ஸரீரம் வஸு விஜ்ஞாதம் வரண: கர்ம குணநஸூதி: |

குரீவர்த்தம் துரயேத்யஸ்து ஸ ஸிஷ்யே நேதூ: ஸ்மீக த: ||

[ஜயஸம்ஸரித:]

[ஸரீரத்தையும், பொருளையும், அறிவையும், உலகிக்குமிடத்தையும், செயல்களையும், ஞானங்களையும், பிரணன்களையும் ஆசார்யனுக்காக எவன் தூக்கிவிடுவானோ அனே ஸிஷ்யனெனத்தக்கவன். வேறுவிதமாக இதன்புலம் சீடனல்லவன்.]

ஸத்யபுத்தாநி: சிவஸாது: ஸேவி ஸமுசிகர நிதந்ததவபே: து: பி: வ: ஸ்ரீ: ஸங்குண: தீபகந்தாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரந்தக: ஸப்ரதீ: ||

ஸாந்தோ து: ந்தோ: ஸஸமய: ஸரண முபக: ஸ: ஸந்த:

விருவாஸஸாலி

ஸிஷ்ய: ப்ரபந்த: பரிணாமம் க்ருதவித்யபிமுதஸ் தத்வத:

ஸிஷ்யை: || தீப: ஸவி: ஸந்த: ||

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

[தல்வநிவையுடையவனும், நல்லோர்களை அநுபந்திப்பவனும் அறிவுக்கேற்ற நடத்தைகையுடையவனும், தத்துவஞானம் பெறுவதில் விருப்பமுள்ளவனும், ஆசார்ய ஸேவையை விரும்பியிருப்பவனும், அநுகரணமற்றவனும், (ஆசார்யனை) அடிவணங்குவதில் ஈடுபட்டவனும், கேள்வி கேட்கும் ஸம்பந்தையறிந்து கேட்பவனும், மனவடக்கமும் புலனடக்கமுமுள்ளவனும், பொருமைமற்றவனும், ஆசார்யக்குறணித்தை அடைந்தவனும், ஸாஸ்திரத்தால் நம்பிக்கையுள்ளவனும், (மூர்கூறிய விஷயங்களில்) பரீனசை செய்யப்பட்டவனும், (ஆசார்யன் செய்த) உபகாரத்தை மறவாத மறவார்க்குக்கு இனியவனுமான ஸிஷ்யன் உண்மையை உபதேசிக்கத்தக்கவன்.] என்று ப்ரமாணங்களில் சொல்லுகிற சிஷ்யனுக்குரிய தன்மைகளும், புகழ்வுத் தைக்காயம் தவிர மற்ற ஸாத்யங்களிலிருந்து நீங்கி நிற்கையும், பூனம் இன்னது, ஸாத்யம் இன்னது என்பதைக் கேட்பதில் விருப்பமும் பூனனைப் பெறுவதில் தவறா யும் (வேகமும்), ஆசீர்வமும் ஆசார்யனுடைய பெருமையில் பொருமைமையையும் உடையவனாகியிருக்கையுமாகிற சிஷ்யனுடைய ஸகலமும் இவ்வுலகிலுள்ளார் அறிபுணமையாலே அடைந்த தன்னுடைய அனுஷ்டானத்தாலே அறிவிக்கக்கூடுவோ என்று கருத்து. சிஷ்ய ஸகலமும் தை உபதேசத்தாலே அறிவித்தால் தனக்கு ஆசார்யன் என்னும் பெருமையைத் தேடிக்கொள்வதற்காக இதைச் சொல்லுகிறான் என்று எண்ணவும் கூடு. தன்னுடைய அனுஷ்டானத்தாலே சிஷ்ய ஸகலமும் தை அறிவித்தால் மற்றவர்களும் 'தமக்கும் இது வேண்டும்' என்று தம்பிக்கையுடன் கைக்கொள்வதற்கு உறுப்பாயிருக்குமன்றோ.

இதற்குமேல் ஒரு கேள்விபெறுகிறது. அதாவது— "இப்படி சிஷ்யனாய் இருந்து இந்த மந்திரத்தைக் கற்று இந்த வழியிலே தான் ஜ்ஞானம் பிறக்கவேண்டுமோ? 'ஞானக்கலைகள்' [திருவாய் 1-9-8] என்கிறபடியே எல்லா சாஸ்திரங்களும் ஞானத்திற்கு ஸாத்யமாகவன்றோ இருக்கின்றன; அவற்றைக் கற்று அதன் மூலம் ஜ்ஞானம் பிறக்கக்கூடாதோ?" என்று எழக்கூடிய கேள்விக்கு அந்த சாஸ்திரங்களால் உண்டாகக்கூடிய ஜ்ஞானத்திற்கும் இந்த மந்திரத்தால் உண்டாகக்கூடிய ஜ்ஞானத்திற்கும் உண்டான வித்தியாசத்தை உதாரணம் காட்டி அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த ஸூத்ரையில்.

மு 7 ஸகல ஸாஸ்திரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே; திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் பைத்ருகத்யநம்போலே.

விவரணம் : அதாவது — உண்மைபதிகளை வினைக்கும் வருதி, ஸ்ருதி முதலான எல்லா சாஸ்திரங்களாலும் ஜீவர்களுக்குப் பிறக்கும் அறிவு தானே சம்பாதிக்கும் செல்வம்போலே மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பெறுவதாயிருக்கும். ஆசாரியனிடமிருந்து உபதேசம் பெறும் திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் அறிவு தந்தை சம்பாதித்து வைத்த செல்வம்போலே சிரமமேயில்லாமல் பெறுவதாயிருக்கும்.

ஸஸ்திரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஸம் புத்தேய சலுகாரணம் |
உபதேயஸாத ஹரிர் புத்தேயா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு ||

[சாஸ்திரங்களானிடாகும் அறிவு மிகுந்த சிரமத்தை உண்டாக்கக்கூடியது. புத்தேயக்குக் கலக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. (ஆகையால்) உபதேயஸாதால் பரமபுருஷனை (உபாயமாக) அறிந்து, (ஸஸ்திர ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதிக்கும்) எல்லாக் கருமங்களையும் கைவிடக்கடவன்] என்று சாஸ்திரங்களிலிருந்து பெறும் ஜ்ஞானம் பல குறைகளை உடையது என்றும், ஆசாரியனிடமிருந்து திருமந்திர உபதேசத்தைப் பெற்றுப் பெறும் ஜ்ஞானம் சிறப்பானது என்றும் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இந்தச் சூரியையால் சாஸ்திரங்களைக் காட்டிலும் அவற்றின் கருக்கமான திருமந்திரத்திற்கு உள்ள பெருமை சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இனி “சாஸ்திரங்கள் போகட்டும்; பகவானைச் சொல்லும் மந்திரம் திருமந்திரம் ஒன்றமட்டுமன்றே, மேலும் பல உள்ளனவே. அவற்றைக்கொண்டு அறிவு பெறலாமே” என்றும் கேள்விபெழ, மேலே பதின்மூன்றுவது சூரியை வரையில் மற்ற புகழ்வத் மந்திரங்களைக் காட்டிலும் திருமந்திரத்திற்குள்ள பெருமையை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளப்பற்றி, அடுத்த சூரியையில் “புகழ்வானைச் சொல்லும் மந்திரங்கள் பலவுள்ளன” என்கிறார்.

மு 3 புகழ்வத் மந்திரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

விவரணம் : அதாவது —

ஆஸ்தாம் தே குணநாஸிவத், குணபரிணாநாதமநாம் ஜத்மநாம் ஸங்க்யாநம் மெய்யாநிதேஹேஷ்வரி சூரகுருஜேஷ்வர ஸங்கே, ஸவர |
அச்சம் அநிவர்த்திதாநாநிசகபராத், நாசிகா தமஸ்திதி |
பரிணாமேஷ்வரிதாநாநாநிதவ, தந:ஸவரத் ஜடபூயதே ||

[அரங்கநகரப்பனை! (எக்ஸ்பிரஸ்த்) உமது குணங்களைக்கொப்
போலவே குணங்களை வெளிவிடும் அவதாரங்களில் எண்ணிக்கை
யும் (ஒருபுறம்) திருக்கட்டும். பூமியிலுள்ள திருக்கோயில்களில்
வும், வீடுகளிலும், குடிசைகளிலும் அரிசனராலும் அச்சிக்கத்
தக்கவராய், எல்லா அபகாரங்களையும் போற்றப்பவராய், எல்லா
நிலைகளும் அச்சுக்குக்குப் பரந்த, எம்மிருக்கப்பெற்றவராய்
உகக்கிறீர். அந்த சீலகுணத்தைக் கண்டு தலை மணமுண்ட
போர் மயக்கமடைகிறார்கள்.]

புறவிலே நீடுப் கலியாணகுணா! [தந்திர மந்திர]

[ரா-அ 2-26]

[அரசனே! உன்னுடைய பிள்ளைக்குப் பல தந்திரங்களை உன்ன.]

தவாதந்திரகுணஸ்யாபி ஷடேவ பரந்தமே குணா!

[சீவகுண தந்திர.]

[எக்ஸ்பிரஸ்த குணங்களைப்புகழுகையானது இருத்த போதிலும்
உனக்கு ஆறு குணங்களே முதன்மையானவை.]

புறவிலே வே வயந்தொதி ஜந்மாத் தவ சஷிஜுந!

தாந்வஜந் வேது ஸர்வணநி த தவத் வேத்த பரந்தம!

[கூத 4-6]

[அஷ்டகுணம் எனக்கு அளவிறந்த பிறப்புக்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன.
உனக்கும் அப்படியே. நான் அவையனைத்தையும் அறிவேன் நீ
அறிவாய்] என்றும், “எண்ணில் தொப்புளும்” [திருவாய் 3-8-3]
என்றும், “எத்திந்த யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” [திருவிருத்தம் 1]
என்றும் மத்தும் பல பரமானங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே எம்
பெருமானுடைய குணங்களும் குணவெள்ளத்தின் போக்கு வீடாக
இருக்கும் அவதாரங்களும் எண்ணமுடியாதவையாகிடுப்பது
போலே அவற்றில் ஒவ்வொரு குணத்தையும் ஒவ்வொரு செயலும்
புற சொல்லும் மத்திரங்களும்

அநந்தா வை பகுவந் மந்திரீ!

[பகவத் மந்திரங்கள் எனக்கெற்றவை] என்றிறையுமே பலவா
கிகூங்கும் என்று கருத்து.

அம்மந்திரங்கள் அனைத்தும் ஒரே உணவிலே சொத்ததிறா?
என்றுக் கேள்வியெழு, அவை உண்மையானதில் உண்மையாக, “அவ
யாபகங்கள்” என்றும் இருவகைப்பட்டவை என்கிறார் அடுத்த
குரவியின்.

மு 9 அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும், அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கும்.

விவரணம்:—அதாவது -எல்லாப் பொருள்களையும் வியாபித்திருக்கும் புகுவதன்வருபத்தைச் சொல்லுமையாலே வ்யாபக மந்தரங்கள் என்றும், எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களில் குணம், செயல் ஆகிய ஒவ்வொன்றைச் சொல்லுமையாலே அவ்யாபக மந்தரங்கள் என்றும் புகுவத மந்தரங்கள் இரண்டுவகைப்பட்டிருக்கும் என்று கருத்து.

‘இந்த இரண்டு வகைகளும் ஒன்றோடொன்று ஒத்தவையாயிருக்குமோ’ என்னும் கேள்விபெழு. ‘அவ்யாபக மந்தரங்களைக் காட்டிலும் வ்யாபக மந்தரங்கள் மூன்றாம் சிறத்தவை’ என்கிறார் அடுத்த சூத்திரத்தில்.

மு 10 அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்.

விவரணம்: அதாவது - அவ்யாபக மந்தரங்களாயிருக்கும் எல்லா மந்திரங்களைக்காட்டிலும்

நாராயண வித்ருமனே வாஸுதேவாய தீமணி

தந்தோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத்

[தைத்-நாராயணவல்லி]

[நாராயணன் அடைய விரும்புகிறோம்: (அதன்பொருட்டு)வாஸுதேவனாகிற அவனை உபாஸிக்கிறோம்: அந்த உபாஸனைப்போல விஷ்ணுவானவர் வளரச் செய்யட்டும்] என்று விஷ்ணு கரைய்ரியில் ஒதப்படுகிறவையாய், எங்கும் வியாபித்திருக்கும் புகுவதன்வருபத்தைச் சொல்லும் நாராயண சப்தத்தை உள்ளடக்கிய திருமந்திரமும், அத்தகைய வாஸுதேவ சப்தத்தை உள்ளடக்கிய “ஓம் நமோ புகுவதே வாஸுதேவாய” என்னும் த்வாதஸாஸ்திரமும், அத்தகைய விஷ்ணு சப்தத்தை உள்ளடக்கிய “ஓம் நமோ விஷ்ணவே” என்னும் ஷடசுடிரியும் ஆகிய வ்யாபக மந்தரங்கள் மூன்றும் சிறத்தவையாயிருக்கும் என்று கருத்து.

இந்த விஷ்ணு க்ஷயத்திரியில் அந்த மூன்று மந்திரங்களுக்கும் ப்ரத்யானமாயிருக்கும் நாராயண வாக்ஸுதேவ விஷ்ணு ஸப்ரத்யக் களே சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும் பொதுவான ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடே கூடிய இந்த மூன்று மந்திரங்களுக்கும் இந்த மூன்று நாமங்கள் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த மூன்று வ்யாபக மந்திரங்களும் ஒன்றோடொன்று ஒத்த கையோ? என்னும் கேள்வியொழி. இவை மூன்றுக்குள்ளும் பெரிய திருமந்திரமான திருவஷ்டாசுரம் முக்கியமானது என்கிறார் அடுத்த சூட்ரனயில்.

மு 11 இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்திரம் ப்ரத்யானம்.

விவரணம்: அதாவது — அவ்யாபகங்களாகிற மற்ற மந்திரங்களைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்தவைகையாகையே விஷ்ணு க்ஷயத்திரியில் படிக்கப்பட்ட இந்த மூன்று மந்திரங்களிலும் 'நாராயணாய ஹீத்யமேஹே' என்று விஷ்ணுக்ஷயத்திரியில் முதலில் எடுக்கப்பட்டதாகையாலும், எப்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், ஸர்வவ்யாபகத்வம், ஸர்வாத்ராத்வம், ஜீவர்கள் அனைவருக்கும் ப்ராயமாயவும் ப்ராபகமாயவும் இதுக்கே ஆகிய குணங்கள், அவனுடைய செல்வம் ஆகிய பல அத்தங்களைக் கூறுகிறதாகையாலும்,

யத்யா ஸர்வேஷு தேயேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர: |

தத்யா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சக்ஷ்டாசுராத் பர: ||

[நாரதீயம் அஷ்டாசுரப்ரஹ்மஸித்தியை 1-41]

[எல்லா தேவர்களுக்கும் நாராயணனைக்காட்டிலும் மேலானவனாகியதையே எல்லா மந்திரங்களுக்கும் அஷ்டாசுரத்தைக் காட்டிலும் மேலானதெனில்]

பூத்வோர்த்துயாப்யஹுர்த்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீரி வ: |

ஹே புத்ரஸீஷ்யா: ஸகுணாத ந மந்த்ரேஷ்டாசுராத் பர: ||

[நாரதீயம் புராணம் 18-81]

[புத்திர ஸீஷ்யர்களே! இக்கே இப்போதே கைதூக்கி, சத்தியம் ஓய்ந்து சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். திருவஷ்டாசுரத்தைக் காட்டிலும் மேலான மந்த்ரமிருகிலை.] என்று சகஸ்திரங்களில் சிறந்த மந்திரமாகச் சொல்லப்பட்ட திருமந்திரமே முக்கியமானதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

‘வாஸுதேவமந்திரம் விஷ்ணுமந்திரம் ஆகிய மற்ற இரண்டு மந்திரங்களுக்கும் குறையென்ன?’ என்னும் கேள்வியெழ, இரண்டு குறையகளைச் செல்லுகிஞ்சு அடுத்த குட்டியில்.

மு 12. மந்திரையவை இரண்டுக்கும் அறிஷ்டபரிசு, தலமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

விவரணம்:— அதாவது— வாஸுதேவ விஷ்ணு ஸப்ரத்யக்ஷையுடைய மற்ற வ்யாபகமந்திரங்கள் இரண்டுக்கும் வேதங்களுக்கு அலப்பொருள் கூறும் அத்வைதிகள் முதலானவர்களால் ஆதரிக்கப்படுகையாகிற அசிஷ்டபரிசு, தலமும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் தவிர அவனுடைய ரூபரூபணவிபுதினை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமலிருக்கையாகிற அபூர்த்தியும் உண்டு என்று கருத்து. “வாஸுதேவ” ஸப்ரத்யமும் “விஷ்ணு” ஸப்ரத்யமும் ஸர்வவ்யாபியான ஸ்வரூபத்தை மந்திரமே சொல்லுகின்றன. அந்னால் “அந்த ஸ்வரூபமே உண்மை; ரூப குணவிபுதிகள் பொய்” என்று கூறர் அத்துவாதிகள் இவ்விதமிட்டு மந்திரங்களையும் மிகவுடனாக ஆதரிக்கிறார்கள். “நாராயண” ஸப்ரத்யத்தில் ‘நார’ ஸப்ரத்யத்தாலே ரூபரூபணவிபுதினும் சொல்லப்படுகையாலே அந்த மந்திரத்தை “அந்த பேரூபமுமற்ற அறிவொன்றே உண்மை” என்று கூறும் அடிகள் ஆதரிப்பதில்லை. ஆக, அசிஷ்டர்களான புறமதத்தவர்களால் ஆதரிக்கப்படுகை இந்த இரு மந்திரங்களுக்குமுள்ள ஒரு குற்றம் என்றதாயிற்று. அப்படியில்லாமல் ஸிஷ்டபரிசு, தலம் இல்லாமையே இவற்றுக்கு ஒரு குற்றம் என்றும் சொல்லலாம். அதாவது—ஸ்வரூபரூபரூபணவிபுதிகள் அனைத்தையும் சொல்லுகையாலே தர்மமுடைய ஆழ்வார்களும் ஆசாரிகளும் அறிஷ்டர்கள் ‘நாராயண’ மந்திரத்தையே மிகவும் ஆதரித்தார்கள். மற்ற இருமந்திரங்களையும் அப்படி ஆதரிக்கவில்லை என்றுகருத்து. மேலும் ‘நாராயண’ மந்திரத்துக்குள்ள அந்தத் துர்த்தி வர்ஸுதேவ விஷ்ணுமந்திரங்களுக்கிடிலை என்றும் மற்றொரு குறை. எப்படியெனில்: இந்த மூன்று மந்திரங்களும் வ்யாப்தியைச் சொன்ன போதிலும் நாராயண மந்திரத்தில் வ்யாபிக்கப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் ‘நார’ ஸப்ரத்யத்தால் சொன்னதுபோலே மற்ற இரு மந்திரங்களும் சொல்லவில்லை. அதற்காக “ஸர்வத்ரவஸதி” [எங்கும் வசிக்கிறது] “ஸர்வத்ரவேவிஷ்டே” [எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது] என்று “ஸர்வத்ர” என்னும் ஸப்ரத்யத்தை வருவித்துக்கொண்டு

பொருள்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மேலும் நாராயண ஸப்ரத்யத் தில் 'நார' பத்யத்தினாலே குணங்களைச் சொல்லியிருப்பதுபோலே விஷ்ணு வாக்ஸுதேவ ஸப்ரத்யங்களில் குணங்களைச் சொல்லவில்லை, வாக்ஸுதேவ ஸப்ரத்யத்தில் இக்குறை தீருவதற்காக "புதுவத்" ஸப்ரத்யத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. மேலும் 'நாராயண' ஸப்ரத்யத்தில் 'எம்பெருமான் அந்தர்யாமியாக வியாபித்திருக்கிறான் என்று சொன்னதுபோலே விஷ்ணு மந்திரத்தில் வியாபித்திருக்கும் முறையைச் சொல்லவில்லை என்னும் அபூர்த்தி யும் உண்டு. மேலும் 'நாராயண' ஸப்ரத்யத்தில் தற்புருஷ ஸமாஸத்தில் 'எல்லாப்பொருள்களையும் தயிர்த்து நித்திருன்' என்று கூறுகையாலே, 'வ்யாப்திக்குப் பலன் ஒவ்வொரு பொருளினுடைய ஸத்தையையும் நிர்வஹிப்பது என்று வ்யாப்திக்குப் பலனும் சொல்லப்பட்டது. மற்ற இரண்டு மந்திரங்களிலும் வ்யாப்தி புலன் சொல்லப்படவில்லை என்னும் குறையும் உண்டு இவ்விஷயங்க ளைத்தும் "ஷட்குஷ்டிரி வ்யாப்ய பத்யாதீதங்களையும், வ்யாபந ப்ரகாரத்தையும், வ்யாப்தி புலத்தையும், வ்யாபகனுடைய குணங் களையும் சொல்லாதே, வ்யாப்திமந்திர ப்ரகாஸகமாகையாலே அபூர்ணம். வ்யாபந ப்ரகாரத்தைச் சொல்லாதிதச் செய்தேயும் வ்யாப்ய பத்யாதீதங்களுக்கு வசச்ச ஸப்ரத்யம் இல்லாமையாலும் 'ஸர்வம் லஸதி' என்று அத்திய புலத்தாலே ஸர்வ ஸப்ரத்யம் புருந் தாலும் அதில் குணம் அதே வியாமையாலும். இனி, குணவரித்துதிக்க தாக் புதுவச்சுப்ரத்யத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமாயாலும், வ்யாப்திபுலத்தைச் சொல்லாமையாலும் திருத்துவதாயுடையது அபூர்ணம். இம்மந்திரம் அகைபோலன்றியிலே வ்யாப்யபத்யாதீத் தங்களோடு, வ்யாபந ப்ரகாரத்தோடு, வ்யாப்தி புலத்தோடு, வ்யாப கனுடைய குணங்களோடு உபயோக ஸப்ரத்யமாகக் காட்டுகை யாலே அவற்றிற்காகட்டில் இதுக்கு அத்திய பெளஷ்டிகிய நிபந்த நமான ஆபீக்யம் உண்டு" என்று பரந்தக ஹஸ்யத்தில் பெரிய ஸாத்தான்டிகை மிகத்தொளியாக அருளிச்செய்தது இங்கு அனுஸந் தித்தத்தக்கது.

சொந்த குணங்களில் மற்ற இரண்டு மந்திரங்களுக்கும் நல் பிவாதினவின் ஆதரவாகிற ஸிஷ்டபுரிக்குறையும் மிகுதிபாத இல்லை குணம் சொல்லப்பட்டது. 'இந்த நாராயண மந்திரத்திற்கு ஸிஷ்ட

பரிசுரஹம் உண்டோ?' என்னும் கேள்வியெழ 'உண்டு' என்று காட்டுகிறார் அடுத்த சூர்ணையில்,

மு 18 இத்தை வேதங்களுமும், சூஷிகளும், ஆழ் வாய்களும், ஆசாயர்களுமும் விரும்பினர்கள்,

விவரணம்: (i) வேதங்கள் மற்ற இரண்டு மந்திரங்களைக் காட்டிலும் 'நாராயண' மந்திரத்தையே விரும்பின என்பது பின் வரும் உபநிஷத் வாக்கியங்களிலிருந்து விளங்கும். (1) விஷ்ணு காயத்ரியில் மற்ற இரண்டு மந்திரங்களைக்காட்டிலும் 'நாராயண' மந்திரம் முதலில் சொல்லப்பட்டது. (2) எல்லா வேதாந்தங்களுக்கும் ஸாரமான தைத்திரீய நாராயணனுலாகத்தில்,

விஸ்வம் நாராயணம்

[தை-நாராயண]

[எல்லாமையிருப்பவன் நாராயணனே] என்று தொடக்கி

நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர:

நாராயணபரோ ஜ்யேஸ்திராத்மநாராயண: பர: ||

யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜுக்யஸ்யமிந் த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதே஽பி வா |

அந்தர் ப்ரஹ்மிச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: ||

[தை-நாராயண]

[நாராயணனே பரப்ரஹ்மபர: நாராயணனே பரதத்வம்; பரஞ் சோதியும் நாராயணனே; பரமாத்மாவும் நாராயணனே; இவ்வுல கில் கண்பனவும் கேட்பனவுமான அனைத்தின் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்] என்று நாராயண மந்திரம் பலகால் ஒதப்பட்டது.

(8) ஏகோ ஹவ நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேணாதோ

நேமே த்யாவாப்ருதி ||

[மஹோபநிஷத்]

[(ப்ரளயகாலத்தில்) நாராயணன் ஒருவனையிருந்தான்; பிரமணு மிசை; சிஷ்ணுமிசை; இந்த ஆகாச பூமிகளும்] என்று மஹோ பநிஷத்திலும் நாராயணமந்திரமே ஆதரிக்கப்பட்டது.

(4) சக்ஷுஸத த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண: |

ஸுபோத்ரஞ்ச ஸுபோதுவ்யஞ்ச நாராயண: ||

[ஸுபாலோபநிஷத்]

ஸர்வ வேத்யந்த ஸாரார்த்த்யஸ் ஸம்ஸாராந்நவதாரக: |
க்யதிரஷ்டாஷுரேச ந்ருணாம் அபுநிப்பபுவ காங்குஷிணாம் ||
[நாரதீயம் அஷ்டாஷுர ப்ரஹ்மவித்யை 1-42]

[மறுபிறப்பின்மையை விரும்பும் மனிதர்களுக்கு எல்லா வேத்யத் தங்களின் ஸாரப்பொருளும், ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டிப்பதுமான அஷ்டாஷுரமே புசலாகும்.]

ஆதித்தா விஷுண்ணா: சித்திலாஸ்ச பீதா:
கேடாரேஷு ச க்யாதிஷு வர்த்தமாநா: |
ஸங்கீர்த்தய நாராயண ஸப்ரத்ய மாத்ரம்
விமுக்த த்யு:க்க்யா: ஸுகிதே பாவந்தி ||
[புராதம் ஸஹஸ்ரதாமாத்யாயம்]

[செல்வமிழந்து கருத்துமவர்களும், செல்வம் பெருமல் துன்புறுமவர்களும், ஆத்மநுபுகமில்லாமல் சிதைகின்றவர்களும், புகுவதநுபவம் பெருமல் பயப்படுமவர்களும், கேடரமான விவாதிகளில் துன்புறுகின்றவர்களும் நாராயண ஸப்ரத்யத்தை மாதிரம் ஸங்கீர்த்தனம் செய்தவுடன் துன்பம் நீங்கி இன்புறுகிறார்கள்.]

நாராயணோதி ஸப்தோஸ்தி வாக்யஸ்தி வஸவர்த்தநி |
தத்யாபி நாகே கேடாரே பதந்தீதி கிமத்யபுதம் ||
[விஷ்ணுவசவஸம்ஸிதை 24-12, க்யுருட்யுராணம் 220-9]

[நாராயணனையும் சொல் உள்ளது; வாக்ஷெனும் இத்திரியம் வசத்திலுள்ளது. அப்படியும் கொடிய நரகில் வீழுகின்றனரே! என்ன ஆச்சரியம்!]

சிம் தத்ர ப்ரஹ்மபீதீ மந்தரை: கிம் தத்ர ப்ரஹ்மபீதீ வ்ரதை: |
நமோ நாராயணோதி மந்தாஸ் ஸர்வார்த்த்ய ஸாத்யக: ||
[நாரதீயம் அஷ்டாஷுர ப்ரஹ்மவித்யை 1-40]

[பல மந்திரங்களால் என்ன பயன்? பல விதங்களால் என்ன பயன்? 'நமோ நாராயணாய' என்னும் மந்திரமே எல்லாப்பயன்களையும் கிடைத்திவைக்கின்றதே!] முதலான இடங்களிலே வேத்யங்களின் பெருகிய விளக்க வந்த தம்முடைய இதிஹாஸபுராணங்களில் பலவிடங்களிலும், 'நாராயண' மந்திரத்தை மிகவும் புகழ்ந்து

பேசுகையாலே வேதங்களை விளக்குவதிலேயே கடுப்பட்டவர்களான விவாஸர் பராசரர் முதலான மஹர்ஷிகளும் இந்த நாராயண மத்திரத்தையே மிகவும் விருப்பினார்கள்.

(iii) ஆழ்வார்களும் ஒத் மீட்குக இம்மத்திரத்தையே பின்வருமாறு மிகவும் ஆதரித்தார்கள். (1) "உண்புகழ் நாரணன்" [திருவாய் 1-2-10] "செல்வ நாரணன்" [திருவாய் 1-10-8] என்று தொடங்கி "வாழ்புகழ் நாரணன்" [திருவாய் 10-9-1] என்று முடிவாக தொடக்கம், நடுவு, இறுதியாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். (2) "நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோ நாரணனுய" [திருப்பல்-4] என்று தொடங்கி "ஓவாதே நமோ நாரணுவென்பன்" [பெரியாழ் திரு 5-1-3] என்று பெரியாழ்வாரும், (3) "நாத்தமுபபெழ நாரண" [பெருமாள் திரு 2-4] என்று தொடங்கி "தலத்திகழ்நாரணன்" [பெருமாள் திரு 10-11] என்று குலசேகரபழுவாரும், (4) "நான் முடிசை நாராயணன் படைத்தான்" [நான் திருவாய் 1] என்று தொடங்கி "எட்டெழுத்தும் ஓதுவார்தன் கல்லர் வன்னமாளடே" [திருச்சந்த 77] என்று திருமழிசைப்பிரானும், (5) "நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணுவென்னுந் நாமம்" [செய்திருமொழி 1-1-1] என்று தொடக்கத்தில் ஒருமுறை சொன்னதுபோலே பல தடவை சொல்லி, இறுதியில் "நாராயணுவே! மணி வண்ணா! நாக கணையாய் வாராய்" [சிறியதிருமடல் 50] என்று தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை பலவிடங்களிலும் திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச் செய்தார்கள். (6) "நன்மலை கொண்டு நமோ நாரணுவென்னும் சொன்மலை கற்றேன்" [முதல் திருவாய் 57] என்றும், "நாரணன் என்று ஓவாது உரைக்கும் உரையுண்டே" [முதல் திருவாய் 85] என்றும், "ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு" [இரண்டாம் திருவாய் 1] என்றும், "நாரணன் தன் நாமங்கள்" [இரண்டாம் திருவாய் 2] என்றும், "பகற்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன்" [இர-திருவாய்-81] என்றும், "நாமம் பலசொல்லி நாராயண" [மூன்றாம் திருவாய் 8] என்றும் முதலாழ்வார்களும் அருளிச் செய்தனர். இவ்வண்ணமாக 'மயர்வற மதிநலம் அருளினன்' [திருவாய் 1-1-1] என்கிறபடியே ஒரு கைமீட்டலை எழுப்பாராமல் விளைந்த எம்பெருமானுடைய கடைசுடித்தாலே எல்லாப்பொருள்களின் உண்மைகளையும் அறித்தவர்களான ஆழ்வார்களின் அனைவரும் இம்மத்திரத்தையே விரும்பினர்.

iv மற்ற இரு மந்திரங்களையும் அதாவதித்து இம்மந்திரத் தையே தமக்குத் தஞ்சமாக அனுஸந்தித்து, உபதேசம் செய்யும் போதும். தம்மைப்பற்றியவர்களுக்கு இம்மந்திரத்தையே உபதேச யமாக உபதேசிக்கவல்லே அவ்வாழ்வார்களைப்பின்பற்றிய ஆசா யர்கள் அனைரும் இம்மந்திரத்தையே விருப்பினாகக் கரு து. ஆக, 8 முதல் 18 ஈருன சூட்னைகளால் மற்ற மந்திரங் களைக் காட்டிலும் இம்மந்திரத்திற்குள்ள பெருமை சொல்லப்பட்ட நாயிற்று.

இனி இந்த மந்திரத்தால் சொல்லப்படுபவனுள் எம்பெருமானைக் காட்டிலும், இந்த மந்திரத்துக்குள்ள பெருமையை அடுத்த சூட் னையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 14: வாச்வப்ரபுராவம் போலன்று வாசகப்ரபுராவம்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த மந்திரத்துக்குப் பொருளாயிருக் கும் ஈடுவரனுடைய பெருமையைக்காட்டிலும் அவனைச்சொல்லும் இந்த மந்திரம் பெருமைபெற்றது என்று கருத்து.

இத்தப்பெருமை யாது? என்னும் கேள்வியை அப்பெரு மையை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூட்னையில்.

மு 15: அவன் தூரஸ்த, குணவம் திது கிட்டி நின்று உதவும்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த நாராயண நாமத்துக்குப் பொரு ளாயிருக்கும் எம்பெருமான் அருகிலில்லாமல் தூரத்திலிருந்த போதிலும் அவனைச் சொல்லும் பெயரான இந்தநாமம் அருகி லிருந்து தன்னைச் சொன்னவர்களுடைய விருப்பங்களை நிகர வேற்றித்தரும் என்று கருத்து.

இவ்வன்னமாக அவன் தூரத்திலிருக்கும்போது அவன் பெயர் உதவின இடமுண்டோ? என்னும் கேள்வியை, உண்டு என்று காட்டுகிறார் அடுத்த சூட்னையில்.

மு 16: த், ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புட்கை க்ரந்தது திதநாமமிதே.

விவரணம்: அதாவது—துரிபோதனுதியருடைய பெரிய சபையிலே துச்சாதனத்தில் த்ரௌபதியின் துகிலை உரித்தபோது

மஹத்யாபதி, ஸம்ப்ராப்தே ஸமர்த்தவ்யோ புக்யவாந் ஹரி:
[புர-ஸபுர-த்யூதபர் 90-42]

[பேர்பத்து வந்தபோது ஹரியை நினைக்கவேண்டும்.] என்கிற படியே மூன்பொருகால் ஸ்ரீகணேஷ்ட மஹர்ஷி "அம்மா! உனக்கு, யித்காலத்தில் ஒரு பேர்பத்து வரும். உனக்கு ஒருவரும் உதவாதிருக்கும் அந்நிலையில் நீ ஸர்வலோக ஸரண்பனுவ கண்ணியையே நஞ்சமாகக் கொள்!" என்று உபதேசித்து வைத்ததை நினைவு கூர்ந்து திரௌபதியானவள்

ஸங்குச்சக்ர கந்தாபுரணே த்வாரகாநிலயாச்சயது |
கேதாவிந்த, புண்டரீகாஷ்ட ரக்ஷ மாய் ஸரணாகதாய் ||

[புர-ஸபுர-த்யூத 90-43]

[ஸங்குச்சக்ரம் கந்தாபுரிய ஆயுதங்களைக் கையிலுடையவளே! துவாரகையில் வாழ்பவளே! அச்சதனே! கேதாவிந்தனே! தாமரைக் கண்ணா! ஸரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிப்பாய்.] என்கிறபடியே கண்ணனைச் சரணம் புத்ததால். புரநாதரி தனி சர்வலோகத்தில் இந்த திரௌபதி ஸரணாகதி ஸ்ரீலோகத்தை விவரித்த பெரிப லாக்சனம் பின்னை ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் கருத்துரைக்கும் போது திரௌபதியானவள் "ஸங்குச்சக்ர கந்தாபுரணே" என்ற தால் துஷ்டர்களைத் துரியோதனாதிபயரைக் கண்ணன் ஆயுதங்களாலே அழிக்க விரும்பினான் என்றும், "த்வாரகாநிலய" என்றும் பதத்தாலே "நீ துவாரகையில் ஆட்சி புரிவது போலே எந்த னுக்கும் அஞ்சாட்சியைப் பெற்றுத்தரவேண்டும்", என்று விரும்பினான் என்றும், "அச்சத" என்றதாலே 'அடியவரை நழுவு விடா னவ்வால் அச்சதன் என்று பெயர்பெற்ற நீ என் உடை நழுவு வாய் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்று விரும்பினான் என்றும், "கேதாவிந்த" என்றும் பதத்திற்கு 'அமுதிய திருக்குழற்கந்தையை உடையவளே' என்று பொருள் கொண்டு, "நீ குழல் பேணி விரும்புது போலே என் விரித்த குழையும முடிப்பேக்கேண்டும்" என்ற விரும்பினான் என்றும், "புண்டரீகாஷ்ட" என்னும் பதத் தாலே "இவ்வொன்றும் செய்யாவிடவும் இவ்வே தேரில் வந்து விளங்கு தாயது அழித்திற்ற தன் தமனாகக் கண்ணாலே குளிர தோக்கி என்னை ஆறுதல் அடைவிக்க வேண்டும்" என்று விரும் பினான் என்றும் வியாக்கியானம் செய்தார். ஆனால், 'கேதாவிந்த' தாமம் ஒன்றே புடைவை சர்த்தது என்றும், "மற்ற புலன்கள் அவளுக்கு அப்போது கிடைக்கவில்லை; பதின்மூன்று வருடங்க

ஐக்குப் பிறகு மஹாபுரத யுக்தம் முடிந்தபின்பே கிடைக்கச் செய்தான் ஏம்பெருமான்' என்று விபாக்கியானம் செய்தார்.

கோவிந்தேந்திர மகாக்காந்தாத் கிருஷ்ண மாம் தூதகாஸீதம்
குணம் ப்ரஸுத்தாத்மிவ ிவ ன்ருத்யாந் நாபஸர்ப்பதி ||

[புர-உத் 47-39]

[வெகுதூரத்திலிருந்த ஊரின் திரௌபதியானவன் 'கோவிந்தா' என்று கூப்பிட்டது கிருத்தியடைந்த கடன் போலே என் நெஞ் சிலிருந்து அகலகின்றதிலே.] என்கிற மஹாபுரத ருலோகத்திலும் கண்ணன் திரௌபதி கூக்குரலிட்டபோது தன்னால் உதவ முடியவில்லை என்றும், தான் துரத்திலிருக்க நேர்ந்துவிட்டது என்றும், "கோவிந்தா என்று திரௌபதி கதறியது தன் நெஞ் டைப் புண்டடுத்தியது" என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறான். இப்படி திரௌபதி ஆகத்த ப்ரபத்திக்கு விரும்பின பாலன்கள் உடனே கிடைக்காமையாலும், கிடைத்த ஒரு பாலனாகிய வஸந்த கிருத்திய கோவிந்தா நாமத்தாலே விளைந்தது என்று கண்ணன் சொல்லு கையாலும், திரௌபதி சரணடைத்தபின்பு ஆபத்தின்கைத்தாலே "தீர்த்த கோவிந்த நாமமாகது நம் மானத்தைக் காப்பாற்றுகா" என்று கோவிந்த நாமத்தைச் சொல்லிக் கதறியிருக்கிறான் என்றும், அதனாலேயே ச ண ந க யி ற க ண ட ப்ரம்மாஸ்திர தியாயத் தாலே மற்ற சரணாகதி பாலன்கள் கிடைக்கவில்லை என்றும், கோவிந்தநாமம் ஸப்ருசக்தியாலே புடைவை வளரும்படி செய்து விட்டது என்றும் விளங்குகிறது. ஆக, ஏம்பெருமான் "துஷ் காகதேம்" என்று துரத்திலிருந்து உதவாத தினையிலும், கோவிந்த நாமம் உதவியதிலிருந்து இவ்விஷயத்தை அறித்து கொள்ளலாம் என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தில் விரிவு வேண்டுவார் புரதாதி; தனி ருலோகத்தில்—திரௌபதி சரணாகதி ருலோகவிவரணத்திலும், அதற்கு விளக்கமாகஎழுந்த திரௌபதி, ப்ரபத்தி எந்தாலுள்ளும், எந்தோலுள்ள ஸம்ரகணம் ஆகிய நமது தூக்கனிலும் கண்டு கொள்ளலாம்.

நாராயணநாமத்தின் பெருமையைக்கூறும் ப்ரகரணத்தில் கோவிந்த நாமத்தின் பெருமையைக் கூறியது பொருத்தமோ? எனில், 'நாராயண' நாமத்தில் அடங்கிய பல அர்த்தங்களில் ஒரு சிலவற்றையே தன்னால் கொண்டிருக்கும் கோவிந்த நாமத் திற்கே இத்தகைய பெருமையிருந்தால் நாராயண நாமத்தின் பெருமை சொல்லாமலே விளங்கும் என்று கருத்து. ஆகையாலே பொருத்தம்.

மற்றும் ஒரு வழியாலே திருநாமத்தின் பெருமையை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்திருச்,

மு 17: சொல்லும் கீரமம் ஒழிவச்சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

விவரணம் : அதாவது—புகழ்வந்தநாமம் தவிர மற்ற மத்திரங்கள் அனைத்தும் தன்னைத் தஞ்சமாக நம்பிக்கொன்னவர்களுக்கே காரியம் செய்யுமேயொழிய மற்றவர்களுக்குச் செய்யாது. புகழ்வந்த நாமமே வெனில்:

ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் ச ஸ்தோப்யம் ஹேளநமேவ வா |
வைகுண்டநாமக்ஷறணமஸேஷாக்ஷறம் விது: ||

[புகழ்வதம் 6-8-14]

[(வேறொருவருடைய) பெயரிட்டழைக்கும் போதும், பரிஹாஸத்திற்காகவும், அர்த்தமில்லாமலும், ஏளனமாகவும் வைகுண்டனூடைய பெயரைச் சொல்லுவதுக்கூட எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதென்று அறிகிறார்கள்.] என்கிறபடியே அஜயினைப் போலே மகன் பெயரைச்சொல்லி அழைத்தாலும், சிகபாலாதிகளைப் போலே பரிஹாஸமாகவோ, அர்த்தமில்லாமலோ, ஏளனமாகவோ சொன்னாலும் சொன்னவர்களை ரஷிக்கிற தன் தன்மையைக் கைவிடாது என்று கருத்து.

இனி, இது எல்லாப் பலன்களையும் அளிக்கும் என்னும் இதன் பெருமையை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்திருச்,

மு 18: இதுதான் “குலந்தகம்” என்கிறபடியே எல்லா அபேகாதிதங்களையும் கொடுக்கும்

விவரணம் : அதாவது—இந்த நாராயண மந்திரம்

“குலந்தகம் சொல்வம் தந்திடும் அடியார் படுதுயராயின வெல்லாம்
நிலந்தாஞ் செய்யும் நீள்விசும்புளும் அதனோடு
பெருநிலமளிக்கும்
வலந்தகம் மற்றுந்தந்திடுப் பெற்றதாயினும்

ஆயின. செய்யும்
தலந்தகம் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்

நாராயண என்னும் நாமம்”

[பெரிய திரு 1-1-9]

என்று திருமங்கைடாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே அவரவர் விருப்பத்துக்கும் தகுதிக்கும் தக்கபடி விரும்பியது அனைத்தையும் கொடுக்கும் என்று கருத்து.

இந்தச் சூர்ணியை அடுத்த சூர்ணியில் விவரிக்கிறார்.

மு 19: ஐய்வார்ய கைவல்யம் புகுவல்லாபுகுவல்யை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

விவரணம்: அதாவது—

ஐயுறலெனிகைவல்யம் ஸ்வர்க்குச்சத்யம் பாசலெனிகம் |
கைவல்யம் புகுவந்தஞ்ச மந்திரோயம் ஸாத்யநிஷ்யதி ||

[வ்ருத்தபுகுவந்தஸம்ருதி 6-60]

[இவ்வுலகச் செல்வத்தையும் சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும் ஆத்மாவும் புகுவந்த கைவல்யத்தையும் புகுவந்த புகுவந்தையும் (அதையதை விருப்பவார்க்கு) இந்த மந்திரம் ஸாதித்துக் கொடுக்கும்] என்கிறபடியே இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், ஸ்வர்க்கும் முதலான மறுமைச்செல்வத்தையும், தன் ஆத்மாவைத் தான் அடைந்து அதுபுகுவிப்பதாகிற கைவல்யத்தையும் மேலான புகுஷர்த்தமான புகுவந்த ப்ராப்தியையும் ஆசைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு. இந்த 'நாராயண' மந்திரமானது ஜபம், ஹோமம் முதலானவற்றிலே தானே ஸாத்யநாப்தி நின்று அந்தப் புகுஷர்த்தங்களைக் கொடுக்கும் என்று கருத்து.

அடுத்தபடியாக "கர்மயோக்யம் முதலான உபாயங்களில் ஈடுபடுவோர்க்கு இந்த மந்திரமானது அவற்றுக்குள்ள தடைகளைப் போக்கி அவ்வுபாயங்களை நிறைவடைபச் செய்யும்" என்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 20: கர்மஜ்ஞாந புக்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதிகளையப் போக்கி அவற்றைத் தலைக் கட்டிக் கொடுக்கும்.

விவரணம்: அதாவது—கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுவோர்க்கு ஜபம், ஹோமம் முதலானவற்றுல் இந்த மந்திரத்தை அங்கமாக (குணமாக)க் கொண்டாடுவானால் இந்த மந்திரமே கர்மயோக்யம் தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபத்தைப் போக்கி, கர்மயோக்யத்தை இடைவிடாமல் வளரும்படி செய்து அதனை நிறை

வேற்றிக் கொடுக்கும். முதலில் ஜ்ஞாநயோகத்தினாலே ஈடுபடுவோர்களுக்கு, தன்னைத் துணையாகக் கொள்வார்களானால், இம்மந்திரம் கர்மயோகத்தினால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநயோகம் தொடங்குவதற்குத் தண்டியாயுள்ள பரபத்தைப் போக்கி, அந்த யோகத்தை நிறைவேற்றும் வளர்ச் செய்து கொண்டு அதனை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும். புக்தியோகத்தில் ஈடுபடுவோர்களுக்கு, தன்னைத் துணையாகக்கொள்வார்களேயானால், இம்மந்திரம் புக்தியோகம் தொடங்குவதற்குத் தடையாயுள்ள பரபத்தைப் போக்கி, புக்தியை நடைபெறாமல் வளர்ச் செய்து அதை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் என்று கருத்து.

இப்படி உபாயந்தரங்களுக்கு உதவுகதோடல்வாங்க எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொண்ட ப்ரபத்தர்களுக்கு இம் மந்திரம் செய்யும் உபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

கு 21: ப்ரபத்தினிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் விறப்பித்துக் காலகோடியத்துக்கும் பேராகத்துக்கும் மேலதுவாயிருக்கும்.

விவரணை: அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன கர்மஜ்ஞாந புக்திகளைப் போலே அனுஷ்டிப்பதற்கு அரியதாய், எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பாதத்தரமான ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாதது என்று சொல்லலாய்விட்ட, தன் தன்மைக்குத் தான் பாடுபடுவதாயிராமல், அனுஷ்டிப்பதற்கு எளிதாய், எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொள்ளும் நினைவையிருக்கையாலே ஜீவஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்ததுமான ப்ரபத்தியாகிற உபாயத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, அவர்களுக்கு வேண்டியதான புகழ்வத்ப்ரபத்தத்தீர்மானிற ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தைத் தெளிவாக உண்டாக்கி, இம் மந்திரம் தன் பொருளை அனுஸந்திப்பது முதலானவற்றுலே போது போக்குகைக்குக் காரணமாய் இருந்துகொண்டு "எனக்கென்றும் தேனும் பாலும் அமுதுமாய் திருமாக் திருதாமம்" [பெரிய திரு 6-10-6] என்கிறபடியே இந்த மந்திரத்தாகி சொல்லப்படும் எம்பெருமானப்போலவே, தானும் இனியதாயிருக்கையாலே, அனுபவத்திற்கும் காரணமாயிருக்கும் என்று கருத்து.

அடுத்தபடியாக, ஆத்மா உய்வதற்குறப்பாக அநியைவெண்டிய அரித்தங்களை அகிதத்தையும் அறிவிக்கவாக்கிற இந்த பெருமையை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 28: "மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுகூறியே உண்டு.

விவரணம்: அதாவது—"நின் திருவெட்டெழுத்துக்கற்ற மற் றெல்லாம் பேசிலும்" [பெரிய திரு 8-10-3] என்கிறபடியே ஜீவாத்மாவதற்கு உற்பபாக அறியவேண்டிய எல்லா அர்த்தங்களும் இந்த மந்திரத்துக்குள்ளே உண்டு என்று கருத்து.

"ஜீவன் அறியவேண்டிய எல்லா அர்த்தங்களும் என்று சொன்னது எவற்றை?" எனும் கேள்வியெழ. அதற்கு பதில் கூறுகிறார் அடுத்த குறியியில்.

மு 28: அதாவது—அஞ்சர்த்தம்.

விவரணம்: (1) பயன் அடைபவனான ஜீவாத்மாவிற்கு நன் ஸ்வரூபம், (2) அடைபவனும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், (3) அடைந்து பெறும் பயனாகிய புருஷார்த்தத்தின் ஸ்வரூபம், (4) பரமாத்மாவும் அறியாத உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், (5) பயன்பெறுவதற்குத் தடைவாகிய விரோதியின் ஸ்வரூபம். — என்கிற அர்த்தப்பஞ்சமே (ஐந்து அர்த்தங்களே) அவை என்று கருத்து.

ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபப் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யக்யாத்மந: |
ப்ராப்தயுபாயம் ப்ரஹ் ப்ராப்தேஸ் தத்ய: ப்ராப்திவிரோதி: ||

வதந்தி ஸகல வேத்யஸ் சேதிகாஸபுரணக: |

முநயஸ்ச மஹாத்மநோ வேத்யவேத்யார்த்தத்யவேதிந: ||

[ஹாரித ஸ்மர்தி 8-141]

[அடைபத்தக பரம்பொருளின் தன்மை, அடைபவனான ஜீவாத்மாவின் தன்மை, அடையும் வழி, அடைந்து பெறும் பயன், அடைவதற்குத் தடை ஆகியவற்றை இதிலாஸபுரணங்களுகேண்டு கூடிய எல்லா வேத்யங்களும் வேத்யப்ரத்யக்யாத்மநேறியும் பரமபுருஷர்களான முனிவர்களும் உரைக்கின்றனர்] என்கிறபடியே எல்லா வேத்யாஸ்திரங்களுக்கும் சொல்லுகிறது இந்த ஐந்து அர்த்தங்களையுடையவையே. அந்த வேத்யாஸ்திரங்களுக்குக் கருக்கமுள்ள இம்மந்திரத்தினால் சொல்லப்படுபவை அவையேயன்றே. இந்த மந்திரம் முதல் ஐந்துவரை ப்ரஹ்வத்தாலே ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், இரண்டாம் ஐந்துவரை தமஸ்ப்ரத்யக்யாத்ம விரோதி ஸ்வரூபத்தையும், உபாய ஸ்வரூபத்தையும், மூன்றாம் பதத்தில் 'நாஸ்தண்' பதத்தாலே ப்ராப்தி ஸ்வரூபத்தையும், இதில் 'ஆவ' என்றும் நன்

காம் வேற்றுமையாலே 'புல' ஸ்ரூபத்தைப் பெரிசிக்கையாலே இந்த மந்திரத்தில் ஐந்து அர்த்தங்களும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளமை தெளிவாய் விளங்குகிறது.

இதுவரையில் இந்த மந்திரத்தின் ஸப்ரூபப் பெருமையை அருளிச் செய்தார். அடுத்த சூட்டியில் மந்திரத்தின் அர்த்தப் பெருமையை அருளிச்செய்கிறார்.

மு 24: பூர்வாசார்யர்கள். இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தவர்களைக் நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தம் ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு, "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கிறபடியே இத்தை யொழிய வேறென்றால் காலகோடிப் பண்ணியறிவார்கள்.

விவரணம்: அதாவது—நாதமுனி, பாமுனமுனி, வதிராஜர் முதலிய நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் "அன்று நான்கிறந்திலேன்" [திருச்சந்த 64] என்கிறபடியே இந்த மந்திரத்தின் அர்த்தத்தை அறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தவர்களாக நினைத்திருப்பதில்லை. இதில் அர்த்தம் ஜ்ஞாநம் தங்களுக்கு விடைதருபதே "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" [திருச்சந்த 64] என்று திருமழிவசயாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே. இம்மந்திரத்தின் பொருளை யொழிய வேறென்றால் போதுபோக்கி அறிவார்கள் என்று கருத்து.

வேத சாத்திரங்கள், ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்கள் ஆகியவற்றால் போது போக்கும் போதும் இம்மந்திரப் பொருளைச் சேர்த்தே அனுஸந்திக்கையாலே (இத்தையொழிய வேறென்றால் காலகோடிப் பண்ணியறியார்கள்) என்று அருளியது பொருத்தியதே.

இம்மந்திரத்தின் ஸப்ரூபஸக்தியே மோகமும் உன்னிட்ட எல்லாப்பயன்களையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவல்லதாயிருக்க, இம்மந்திரத்தின் பொருளிலே இவ்வாசார்யர்கள் ஊன்றி நிற்பதற்குக் காரணத்தை அடுத்த சூட்டியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 25: வாசகத்திற்காட்டில் ஸூக்யத்திலே ஊன்றுகைக்கடி, ஸர்வரண உபாயோபேகாமென்று நினைத்திருக்கை,

விவரணம்: அதாவது—எல்லாப்பயன்களுக்கும் இம்மந்திரத்தின் சப்தம் தானே ஸாத்யமானாய், மற்ற ஸாத்யங்களுக்குத் துணையாகவுமருந்து பயனை விளைத்துக்கொடுக்க வல்லதாயிருந்த பேர்திறும்; அந்த சப்தத்தை ஐயம் தோஷம் முதலானவற்றைச் செய்து பயல் பெறுவதில் ஊன்றியிருக்காமல், அந்த மந்திரத்தின் அத்தத்திலே பூர்வாசார்யர்கள் ஊன்றியிருத்ததற்குக் காரணம், தம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் மற்ற பயன்களை விரும்பும் உபையாத்தரபரீட்சணங்களும் மற்ற ஸாத்யங்களை அனுஷ்டிக்கும் உபாயத்தரபரீட்சணங்களும் இல்லாமல் இருப்பதே ஆகும். மற்ற பயன்களை விரும்புகிறவர்கள் இம்மந்திரத்தின் சப்தத்தை ஸாதனமாகக்கொண்டு அப்பயன்களை ஸாதித்துக்கொள்வார்கள். மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடும் உபையாத்தர பரீட்சணம் இதைத் துணையாகக்கொண்டு மேலும் உன்னிட்ட பலன்களை ஸாதித்துக் கொள்வார்கள். தம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் இவர்களைப்போல் அல்லாமல் 'உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானே' என்று அறியப்பட்டிருக்கும் பரமமாகத்திகளான ஜ்ஞானிகளாகையாலே இவர்கள் இந்த மந்திரத்தின் சப்தத்தில் ஊன்றியிராமல் அத்தமான எம்பெருமானிடத்திலேயே ஊன்றியிருப்பார்கள் என்று கருத்து.

இதுவரையில் திருமந்திரத்தினுடைய பலவகையான பெருமைகள் காட்டப்பட்டன. அமையாவன:—(1) மூன்றாவது, தானாகவது சூர்ணைகளாலே வாய்க்குவந்தபடி அனுஸத்திக்கத்தகாதபடியான இம்மந்திரத்தின் மதிப்பையும், (2) ஐந்தாவது, ஆறாவது சூர்ணைகளாலே ஈடுவரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய்தின்று வெளியிட்டருளுகையாலே வந்த சிறப்பையும், (3) ஏழு முதல் பதினாறு வரையிலுள்ள சூர்ணைகளாலே எல்லா சாஸ்திரங்களாக்காட்டிலும், எல்லா மந்திரங்களைக்காட்டிலும் மந்திரத்தால் சொல்லப்படும் எம்பெருமானைக்காட்டிலும்கூட இம்மந்திரத்திற்கு உண்டான சிறப்பையும், (4) பதினேழாவது சூர்ணையில் இம்மந்திரம் முறைகெடச் சொல்லுகிறவர்களுக்கும் காரியம் செய்யும் சிறப்பையும், (5) பதினெட்டு, பத்தொன்பது சூர்ணைகளாலே விரும்பும் எல்லாப் பலன்களையும் கொடுக்கவல்லதாயிருக்கிற சிறப்பையும், (6) இருபதாவது சூர்ணையாலே கரீம்பேரீட்டி முதலான மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாயிருக்கும் சிறப்பையும், (7) இருபத்தொன்று முதல் இருபத்துமூன்றுவரையிலுள்ள சூர்ணை

கனாலே அறிபவேண்டிய எல்லா அர்த்தங்களையும் அறிவிக்கையால் வந்த சிறப்பையும், (8) இருபத்துநான்கு, இருபத்து ஐந்து தாவது சூர்ணைகளாலே இம்மத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தில் சீர்மையையும் அனைவரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்தி நூலிற்ற.

இனிமேல் இந்த மத்திரத்திற்கு இரண்டு வகையாக வாக்கவர்த்தம் சொல்லலாம் என்கிறார் அடுத்த சூர்ணையில்.

மு. 26. இது தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் ப,லமும் என்னவுமாம்.

விவரணம்: அதாவது—இத்திருவெட்டெழுத்தில் சொல்லுகிற அர்த்தம் ஜீவாத்மாவனுடைய ஸ்வரூபமான (ஸ்வரூபதிரூபகத, சீர்மமான) சேஷத்வ பரதத்தீயங்களும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க ப்ராப்யமான கைவக்யமும், அப்படியல்லாமல் இம்மத்திரத்தில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதான உபாயமும், அவ்வுபாயத்தால் பெறப்படும் பயனும் என்றும் சொல்லலாம். இதில் முதல் யோஜனையில் முதலிரண்டு பதங்களான ப்ரணவத்மஸஸூக்களாலே மூறையே சொல்லப்படும் சேஷத்வ பரதத்தீயங்களாகிற ஸ்வரூபமும் மூன்றாம் பதத்தாலே சொல்லப்படும் கைவக்யமாகிற ப்ராப்யமும் சொல்லப்படுகிறது. இரண்டாவது யோஜனையில் ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், தமஸஸாலே உபாயமும், நாசாடன பதத்தாலே ப,லமும் சொல்லப்படுகிறது.

ப,லம் எத்தகையது என்றும் கேள்வியெழ, அடுத்த சூர்ணையில் அதற்குப் பதிலளிக்கிறார்.

மு. 27. ப,லமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸேகரத்திலும், அர்ச்சிதாதி, கதிநிலும் சொன்னோம்.

விவரணம்: அதாவது—ஜீவாத்மவுக்கு அடையத்தக்க ப,லம்—அர்ச்சிராதி, வழியாலே ப்ரமபதத்திற்குச் சென்று பரிபூர்ணமாக எம்பெருமானை அனுபவித்து அந்த அனுபவத்தால் உண்டான உகப்பினால் தூண்டப்பட்டவனாய்ச் செய்யும் பல,

வகைக் கைங்கரியங்களையாகையாலே, அது எத்தகையது என்பதைச் சுருக்கமாக "ப்ரமேயசேகரம்" என்னும் தமது க்ரந்தத்திலும், விரிவாக "அச்சிராதிசுதி" என்னும் தமது க்ரந்தத்திலும் தெளிவாகச் சொன்னோம். அங்கு கண்டுகொள்வது என்று கருத்து. [இவைபிரண்டும் அஷ்டாத்மபரஹஸ்யத்தில் சேர்த்தவை]

இனி, மேல் குரணைகளிலே இந்த மந்திரத்திற்கு ஒவ்வொரு பதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, முதலில் இதிலுள்ள எழுத்துக்கள் எவ்வளவு, பதங்கள் எவ்வளவு என்பதை அடுத்த குரணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு. 28. தி து த ன் எட்டுத் திருவகூரமாய்
முன்று பதமாயிருக்கும்.

விவரணம்: அதாவது—இம்மந்திரமானது

ஒமீத்யேகாகூரம் | நம இதி த்யவே அகூரே | நாராயணயேதி
பஞ்சாகூரணி | இத்யஷ்டாகூரா சூந்த்யஸா கூரயத்ரீ சேதி |

[நாராயணோபநிஷத்]

['ஓ' என்பது ஓகூரம்; 'நம:' என்பது இரண்டகூரங்கள்; 'நாராயணய' என்பது ஐந்தகூரங்கள்; இப்படி இம்மந்திரம் எட்டு அகூரமாகிறது. கூரயத்ரீ சூந்த்யஸஸையுடையதாகவுமாகிறது.]

ஒமீத்யக்ரே வ்யாஹரேத் | நம இதி பஞ்சாத் |

நாராயணயேத்யுபரிஷ்டாத் || [நாராயணோபநிஷத்]

['ஓம்' என்று முதலில் சொல்லக்கடவன்; 'நம:' என்று அடுத்த படியாகவும், அதற்குமேல் 'நாராயணய' என்றும் சொல்லக்கடவன்] என்று நாராயண உபநிஷத்தில் ஒதியபடியே எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்டதாய் மூன்று பதங்கள் கொண்டதாய் இருக்கும் என்று கருத்து. இது எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்டது என்று திருபிக்கும் போது "ஓம்" என்பது ஓகூரம்" என்று ப்ரணவத்தை ஒரே அகூரமாகவும், "நம:" என்பது இரண்டகூரம்" என்று தனிஸ்தை இரண்டகூரமாகவும், "நாராயணய" என்று ஐந்து அகூரங்கள்" என்று மூன்றும் பதத்தை ஐந்து அகூரமாகவும் நாராயண உபநிஷத்தில் சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்த பதமாயிருக்கும் மூன்றும் பதமான நாராயண பதத்தை "நார" "அபந" என்று பிரித்து ஆறு

அகரமரக்கி ப்ரணவமில்லாமலே சிலர் எட்டெழுத்தாகக் கணக்கிடுவது வேதத்தோடு முரண்பட்டதாகையாலே ஆதரிக்கத் தக்கதன்று.

இம்மத்திரத்தில் மூன்று பதங்களும் எவ்வளவு அர்த்தங்களைச் சொல்லுகின்றன என்னும் கேள்விபெறு. அடுத்த சூட்ணையில் பதிலளிக்கிறார்.

மு. 29. மூன்று பதங்களும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

விவரணம்: அதாவது—மூன்று பதங்களும் தனித்தனியாக மூன்று அர்த்தங்களைச் சொல்லுகின்றன என்று கருத்து.

அந்த அர்த்தங்கள் யாவை என்பதைத் தெளிவாக அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூட்ணையில்.

மு. 30. அதாவது—ஸேஷத்வமும், பாரதந்தர்யமும், கைங்கர்யமும்.

விவரணம்: முதல் பதமான ப்ரணவம் அவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற ஸேஷத்வத்தையும், இரண்டாம் பதமான நம:பதம் அவனிட்டவழக்கையிருக்கையாகிற பாரதந்தர்யத்தையும், மூன்றாவதான 'நாராயணய' பதம் கைங்கர்யத்தையும் சொல்லுகிறது. 26வது சூட்ணையில் முதல் யோஜனையை ஒட்டியது இது.

இந்த மூன்று பதத்திலும் முதல் பதம் யாது என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூட்ணையில் பதிலளிக்கிறார்.

மு. 31. இதில் முதல் பதம் ப்ரணவம்.

விவரணம்: பக்கம் 35ல் எடுத்த ப்ரணவத்தில் "முதலில் ஓம் என்று ஒதவேண்டும்" என்று வேதவாக்கியமே ப்ரணவத்தை முதல் பதமாகச் சொல்கிறது.

ப்ரணவத்துப்பர் நமோமத்யுபர் நாராயணபத்யுந்திநம் |

மத்திரமஷ்டாக்யம் வித்யாத் ஸர்வஸித்தி₄கரம் நகணம் ||

[ஒங்குபதத்தை முதற்பதமாகவும், நமஸ்யப்தத்தை நடுப்பதமாகவும், நாராயண பதத்தைக் கடைசியிலும் கொண்டதே அஷ்டாக்யமென்று அறிபுகட்டவன்; இது மனிதர்களுக்கு எல்லா விர்த்திகளையும் அளிப்பது] என்று விளக்கியும் இப்படியே சொல்லுகிறது.

இனி, 74வது சூட்னைவரையில் ப்ரணவத்தின் பொருளை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரணவம் மூன்று எழுத்துக்கள் கொண்டது என்று அடுத்த சூட்னையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 82. இது "அ" என்னும் "உ" என்னும் "ம" என்னும் மூன்று திருவகூரம்.

விவரணம்: இந்த ப்ரணவம் பிரித்துப் பார்க்கும்போது 'அ, உ, ம' என்று மூன்று அகூரமாய், மூன்று பதமாய், மூன்று பொருள்களைச் சொல்லுவதாயும், சேர்த்துப் பார்க்கும்போது ஒரு அகூரமாய் ஒரு பதமாய் ஒரு பொருளைச் சொல்லுவதாயும் இருக்கிறதங்கே.

பிரித்திருக்கும் நிலையில் இந்த மூன்று எழுத்துக்கள் ஏப்படி உண்டாயின என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டி விளக்குகிறார் அடுத்த சூட்னையில்.

மு 83: மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைத்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அகூரத்தையும் எடுத்தது.

விவரணம்:

பூரிதி ருக்வேதௌதாஜாயத் | பூவ இதி யஜுர்வேதௌத் |
ஸுவரிதி ஸாமவேதௌத் | தாநி ஸாக்ரணயப்பயதபத் |
தேப்யேயாடிகிதப்தேப்யஸ்த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த |
அகார உகார மகார இதி | தாதேகதௌ ஸமபயத் |
தகேததேஷமிதி ||

[அதௌவவேதம் கேதபதப்யாஹ்மணம் பூர்ஸபயாகம்]

ப்ரபா 1. ப்யாஹ்மணம் 8]

['பூ:' என்பது ருக்வேதௌதாஜமாக உண்டாயிற்று; 'பூவ:' என்பது யஜுர்வேதௌதாஜமாக உண்டாயிற்று; 'ஸுவ:' என்பது ஸாமவேதௌதாஜமாக உண்டாயிற்று; 'தா:பூவ: ஸுவ:' என்னும் மூன்று வ்யக்ஷிபூதிகளாகிற அந்தப் பரிசுத்தமான பொற்சட்டிகளை உருக்கினான் ப்ராஜபதி; உருக்கின அவற்றிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ உ ம' என்னும் எழுத்துக்கள் உண்டாயின.

அவற்றை ஒன்று கூட்டினான். அதுதான் இந்த ஒங்காரமாதிரி.] என்று அதர்வவேதத்திலும்,

அகாரஞ்சாயுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: |

வேதத்தையாந் நிரப்புகுஹத் பூர்ப்புவஸ் ஸாவரிதி ச ||

[மது 2-76]

[ப்ரஜாபதி மூன்று வேதங்களிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) பூர்ப்புவ: ஸாவ: என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும் (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ உ ம' என்னும் எழுத்துக்களையும் எடுத்தான்] என்று மது ஸம்ருதியிலும் சொல்லுகிறபடியே. ரூக்வேதம், யஜுர் வேதம், ஸாமவேதம் எனும் மூன்று வேதங்களிலிருந்தும் முறையே 'பூர்ப்புவ: ஸாவ:' என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும் உண்டாக்கி, பொன்னைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்காக உருக்கி ஓடவைப்பதுபோலே இந்த மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓடவைத்து, அவற்றிலிருந்து முறையே அகாரம் மகாரம் உகாரம் என்னும் மூன்று எழுத்துக்களும் படிப்படியாக உண்டாகும்படி பண்ணி, இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் மூன்று வேதங்களின் ஸாரத்தைத் திரட்டியதைத் திருவுள்ளம் பற்றி மூன்று பாத திரங்களிலும் உள்ள தயிரைத் தனித்தனியே கடைந்து அவற்றின் ஸாரமான வெண்ணெயை எடுத்து ஒன்றுகூட்டுவதுபோலே (மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அக்ஷரங்களையும் எடுத்து) என்கூர்.

முந்திய சூர்ணியால் தேறும் அத்தத்ததை அடுக்க சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 34: ஆகையால் இது ஸகல வேதஸ்வரம்.

விவரணம்: இந்த மூன்று எழுத்துகளும், ஒங்கொரு வேதத்தின் ஸாரமாகத் திரட்டப்பட்டவையாகையாலே இந்த மூன்று எழுத்துக்களும் சேர்த்த ப்ரணவம் எக்லாவேதங்களாக்கும் ஸாரம் என்று கருத்து.

ஆக 26 வது சூர்ணியிலிருந்து இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களாவன:— (1) 26 வது 27 வது சூர்ணிகளில் திருமந்திரத்தின் வாக்யார்த்தமும் (2) 28 வது சூர்ணியில் இரீமந்திரத்தின் அக்ஷர எண்ணிக்கையும், 'பத்ய' எண்ணிக்கையும் (3) 29, 30 சூர்ணிகளில் திருமந்திரத்தின் மூன்று பத்யங்களும் மூன்று பொருள்களைச் சொல்லுகின்றன என்பதும். (4) மூன்று பத்யங்களில் முதல்

பதம் இன்னது எஃபதும், (5) 32 வது சூட்டியில் அந்த முதல் பதம் மூன்று எழுத்துக்கள் கொண்டதாயிருக்கும் என்பதும், (6) 33, 34 சூட்டிகளில், அந்த மூன்று எழுத்துக்களும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாக உண்டானவையாகையாலே அவ்வெழுத்துக்களின் சேர்த்தியான ப்ரணவம் எல்லா வேதங்களின் ஸாரம் என்பதும் சொல்லப்பட்டது.

இனி இந்த ப்ரணவத்தின் மூன்று எழுத்துக்களுக்கும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பொருள் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி முதலில் முதல் எழுத்தான 'அ' காரத்தின் அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூட்டியில்.

மு 35: இதில் அகாரம் — ஸகல ஸப்ரத்யுத்துக்கும் காரணமாய். நாராயண பத்யுத்துக்கு ஸங்க்யாஹ மாய் திருக்கையாலே ஸகல ஜகத்யுத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வ ரக்யுகளுள் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

விவரணம்: அதாவது—ப்ரணவத்தில் அடங்கிய இந்தமூன்று எழுத்துக்களுக்குள் முதல் எழுத்தான அகாரம் எல்லாச் சொற்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிறது, எப்படியெனில்;

நாமருபஞ்ச பூதநாமம் கீதத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் |

வேதஸப்ரதேப்ய ஏனாதெவ தேவாதீநாம் சகார ஸஃ||

[விபு 1-5-83]

[ஸ்குஷ்ட காலத்தில் தேவமறுஷ்ய தீர்யக் ஸத்யவரங்களாகிற நாலுவகை யோனிகளில் பிறத்த ஜீவராசிகளுக்கும் நாமருபங்களையும் தொழில் முறைகளையும் வேதஸப்ரத்யுக்களிலிருத்தே ப்ரஜாபதி படைத்தான்] என்கிறபடியே உலகில் எழங்கும் எல்லாச் சொற்களுக்கும் வேதம் காரணம் என்று விளங்குகிறது.

ப்ரணவாத்யாஸ் ததா வேதா: ப்ரணவே பர்யவஸ்திதா:||

வாங்மயம் ப்ரணவஸ் ஸர்வம் தஸ்மாத் ப்ரணவமப்யஸேத்||

[லக்ஷவதரிஸரூபி 1-9]

[எல்லா வேதங்களும் ப்ரணவத்தை முதலிற்கொண்டவை; ப்ரணவத்தில் முடிபின்றன. எல்லாச் சொற்களும் ப்ரணவமாயிருக்கும்; ஆகையால் ப்ரணவத்தைக் கற்கவேண்டும்.]

விநிர்ஜக், முர் குகே, ப்யாஸ்து ப்யாஹ்மனோத்யக்தஜந்மநா
ஒங்கரபரப்யாஸ வேத்யா ஜக், முஸ் தே ச சஸாதஸம் ||

[விஷ்ணு தர்மம் 67-6]

[காண்பரிய தாசாயணனிடமிருந்து பிறந்த பிரமனின் நாலு மூகம்
கொண்டு ஒங்கரத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட தன்ரு வேத்யம்
களும் தோன்றின. (பிறகு) அதை 'தாசாதஸத்தை அடைந்தன.]
முதலான பிரமாணங்களின்படியே வேதங்களிக்கு 'பிரணவமாகிற
ஒங்கரம் காரணமாகிறது..

யத்யவேத்யாதென ஸ்வரா ப்ரோக்தோ வேத்யாத் தே ச

ப்ரதிஷ்டித: |

தஸ்ய ப்ரக்குதிநிநஸ்ய ஸா பர்: ஸ மனோஸர: ||

[தை-நா 10-24]

[யாதோரு ஸ்வரமாகிய ஒங்கரம் வேத்யத்தின் முதலில் ஒதுப்
படுகிறதோ, வேத்யத்தின் முடிவிலும் தினைநிற்கிறதோ, தன் கார
ணத்தில் (அகாரத்தில்) அடங்கிய அந்த ஒங்கரத்திற்குப் பொரு
ளாகியிருப்பவனே மனோஸரன்] எகிற ப்ரமாணத்தின்படி
அந்த பிரணவத்திற்கு அகிலுள்ள முதல் எழுத்தான அகாரம்
காரணமாயிருக்கிறது. இப்படி அகாரம் எல்லாச் சொற்களுக்கும்
காரணமாயிருக்கும் விஷயம்

அகாரோ வை ஸர்வா ஸாக்

[காருட்யம்]

[எல்லா வார்த்தையும் 'அ' என்னும் எழுத்தேயாம். (அதன்
விவரமாக் என்றபடி)]

ஸமஸ்த ஸப், துமூலத்வாத்யகாரஸ்ய ஸிஷ்யு: ||

ஸமஸ்தவாத்ய: மூலத்வாத் ப்யாஹ்மனோத்யபி ஸிஷ்யு: ||

ஸாத்யவாதக ஸப்பந்த்யூ தயோர்த்த்யாத் ப்ரதீயதே ||

[லாமதம்]

[இயல்வாகவே அகாரம் எல்லாச்சொற்களுக்கும் மூலகாரணமா
யிருக்கையாலும், இயல்வாகவே பரம்பொருளும் எல்லாப் பொருள்
களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கையாலும், அவ்வகாரத்திற்கும், அப்
பரம்பொருளுக்கும் சொல்லும் (அதன்) பொருளுமாயிருக்கும் ஸம்
பந்தம் சொற்பொருள் தன்மையால் தோன்றுகிறது.] எகிற ப்ர
மாணங்களில் சொல்லப்பட்டது. இப்படி எல்லாச்சொற்களுக்கும்
காரணமாக, எப்பெருமான எல்லாப் பொருள்களையும் சீர்தரக்க

கொண்டு அனைத்தையும் சூழிப்பவனுபிருக்கையாகச் சொல்லும்
நாசாயணபதூத்திற்குச் சுருக்கமாயிருக்கையாலே

யாதேவ வா இமந்தி பூதாந் ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி
ஜீவந்தி |

யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஸந்தி | கத்வஜ்ஜிஜ்ஞாஸஸ்வ
தத் ப்ரஹ்மேதி || [தைப்.ரு. 1-1]

[இத்தப் பொருள்கள் யாதொன்றினிடமிருந்து தோன்றுகின்ற
னவோ, தோன்றியவை யாதொன்றினால் வாழ்கின்றனவோ, அழி
யுர்போது யாதொன்றை அடைகின்றனவோ அதுவே ப்ரஹ்ம
மாகையால் அதை அறிவாய்.]

ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யா ஸ ச ஸர்க்க்யகத்தா

ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச |

ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரஸேஷமூர்த்திர்

விஷ்ணுர் வரிஷ்டேதா வரதேதா வரேண்யா ||

[வி.பு 1-2-70]

[ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுமாறும் விஷ்ணுவே; ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவ
னுட அவனே; அவனே (இவற்றைக்) காப்பாற்றுகிறான். அவனே
(ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றை) உண்கின்றான் அவனே காப்பாற்
றவும் படுகிறான். (உண்ணவும் படுகிறான்). மிகச் சிறந்தவனும்,
வரமளிப்பவனும், எரிக்கப்படுபவனுமான விஷ்ணுவே பிரமன்
முதலான நிலைகளாலே எல்லா உலகையும் ஸரீரமாகக்கொண்டி
ருக்கிறான்.] முதலான ப்ரமாணங்களில் சொல்லுகிறபடியே எல்
லாவலகிற்கும் காரணமாய், அனைத்துக்கும் சூழ்களுயிருக்கும் எம்
பெருமானைச் சொல்லுகிறது அகாரம் என்று கருத்து. "அகரமுதல
எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு" [திருக்குறள் 1] என்று
திருக்குறளும் தொடங்கும்போதே இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிவாகப்
பேசிற்று. சொற்களுக்குக் காரணமாயிருக்கையால் பொருள்களுக்குக்
காரணமான ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்வதையிட்டு இந்த அகாரத்
தில் காரணத்வம் சொல்லப்படுகிறது.

'அவரகூணே'என்னும் தூதுவிவரித்து இவ்வகாரம்தோன்றுகை
யாலே இதில் சூகசத்வமும் சொல்லப்படுகிறது. 'நார' ஸப்நதத்
தால் சொல்லப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் விவாதிப்பவனாயும்

அவற்றுக்கு ஆதாரமாயும் இருப்பவன் என்று சொல்லுகையாலே 'நாராயண' சப்தத்திலும் காரணத்தவும் சொல்லப்படுகிறது. நார' ஸப்ரத்தால் சொல்லப்படும் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் இருப்பவன் என்றும் நாராயண ஸப்ரத்வும் கூறுகையாலே அது ரக்ஷகத்வத்தையும் சொல்லுகிறது. அந்த 'நாராயண' பதத்திற்கு ஸங்க்யாஹமாயிருக்கையாலே இந்த 'அ'காரமும் காரணத்வத்தையும் ரக்ஷகத்வத்தையும் சொல்லுகிறது என்பது தன்னடையே தேறும்.

“ரக்ஷிக்கை என்பது என்ன” என்னும் கேள்விபெழ, அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 36: ரக்ஷிக்கையாவது-விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

விவரணம்: அதாவது ரக்ஷிக்கையாவது—சேதனர்களுக்கு வரும் அநிஷ்டங்களை (விருப்பத்தகாதகைகளை)ப் போக்குகையும் இஷ்டங்களை அடைவிக்கையுமாக இருக்கையாயிருக்கும். ஈஸ்வரன் ஜீவர்களை ரக்ஷிக்கையாவது—அவர்களுக்குத் துன்பத்தை அளிக்ரும் விரோதியைப் போக்குமையும், இன்பத்தை அளிக்ரும் விருப்பங்களைக் கொடுக்கையுமாகும் என்று கருத்து

“ஜீவர்களுக்கு எப்பெருமான் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக்கும் விருப்பத்தக்கது எது?” என்னும் கேள்விபெழ, அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 37: இவையிரண்டும் சேதநர் தின்ற தின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

விவரணம்: “சேதநர் தின்ற தின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்” என்றது அவரவர் விருப்பத்தையும் தகுதியையும் ஒட்டியிருக்கும் என்றபடி.

இதைத் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 38: ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி-ஸத்ரு பீடயாதிகள். அபேக்ஷிதம்—அந்தபாநாதிகள்; முபக்ஷுக் களுக்கு விரோதி-ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், அபேக்ஷி

தம்—பரமபத ப்ராய்தி: முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும்
 விரோதி:—கைங்கர்யமாநி அபேக்ஷிதம் கைங்கர்ய
 வ் நத்₃தி₄.

விவரணம்: அதாவது—“தேஹத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணு
 கதையும், தேஹத்தோடு தொடர்புடைய பொருள்களில் பற்
 றையும் ஸப்₃த்யாதி விஷயங்களில் அனுபவத்தையும் போது
 போக்காகக் கொண்ட ஸம்ஸாரிகளுக்குப் போக்கவேண்டிய
 விரோதி—எதிரிகளால் வரும் தனிவு முதலானவை, அவர்களுக்கு
 அடையத்தக்கதாய் (விருப்பப்படுவதாய்) இருப்பது சோறு தண்
 ணீர் முதலானவை” என்பது முதல் இரண்டு வாக்கியங்களுக்குக்
 கருத்து முதல் வாக்கியத்தில் ‘ஸத்ரு பீட்யாதி₃கன்’ என்கிற விட
 த்தில் ‘ஆதி₃’ ஸப்₃த்யத்தாலே மனநோயாகிற ‘ஆதி₄’, உடல்
 நோயாகிற ‘விபாதி’ முதலானவற்றாலே வரும் துன்பங்களைச்
 சொல்லுகிறது. ‘அந்தபாநாதி₃கன்’ என்கிற விடத்தில் ‘ஆதி₃’
 ஸப்₃த்யத்தாலே, மாலை, வஸ்திரம், ஆபரணம், சந்தனம் முதலான
 உடற் பூச்சுக்கள், ஸ்திரீகளை அணைப்பது முதலானவற்றைச்
 சொல்லுகிறது.

“முமுக்ஷுக்களுக்கு” என்று தொடங்கும் இரு வாக்கியங்க
 ளின் கருத்து பின்வருமாறு:— இவ்வுலக வாழ்க்கையில் வெறுப்பு
 விளைந்து பரமபதத்திற்குச் செல்ல விரும்பும முமுக்ஷுக்களுக்கு
 (மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவர்களுக்கு)ப் போக்கவேண்டிய
 விரோதி—“பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழக்
 குடம்பும்” [திருவிருத்தம் 1] என்று சொல்லப்படும் இவ்வுலகி
 லிருக்கையாகிற ஸம்ஸாரஸம்பந்தம், அடையத்தக்க ப்ராய்யம்—
 எம்பெருமானை அனுபவித்துக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு உறுப்பா
 கப் பரமபதத்தை அடைகை என்றபடி.

“முக்தர்க்கும்” என்று தொடங்கும் இரு வாக்கியங்களுக்குக்
 கருத்து பின்வருமாறு:— ஒருகாலத்தில் ஸம்ஸாரத் தொடர்பு
 இருந்து அது நீங்கப்பெற்று புகுவதனுபவம் செய்யும் முக்தர்
 களுக்கும், ஸம்ஸாரத்தொடர்பின் வாஸனையும் இல்லாமல் எம்
 பெருமானை அனுபவிப்பதால் உண்டான உகப்பாலே செய்யப்
 படும் கைங்கர்யத்திலேயே ஈடுபடும் நித்யர்க்குக்கும் விரோதி—
 ஸ்வரூபத்துக்குத்தக்க சேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே
 ஸ்வரூபாநுரூபமாகச் செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கு வரும் இடை

வெளி; அவர்களுக்கு வேண்டுவது-மேன்மேலும் அடிமை செய்வதாகிற கைக்கியத்தின் வளர்ச்சி என்றபடி.

ஆக, இவ்வண்ணமாக அவரவர் விருப்பத்திற்கும் தகுதிக் கும் தக்கபடி விசேதியைப்போக்கி அபிஷேகத்தைக் கொடுக்கையால் ஈஸ்வரனே அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவன் என்னும் விஷயத்தை விளக்கியதாயிற்று.

“இவ்வண்ணமாக ஈஸ்வரனே அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவன் என்று சொல்லுவது பொருத்தவிகிதையே. உலகில் தாய் தந்தை தொடக்கமாக மற்ற தெய்வங்கள் ஈறுகப் பலரும் ரக்ஷகர்களாய் இருக்கிறார்களே” என்னும் கேள்வியெழு, அதற்குப் பதில் கூறுகிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 39: ‘ஈஸ்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்’ என்னுமிடம் பிற்பந்த பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்,

விவரணம்: அதாவது—இயற்கையான உறவினராய், எல்லாக்காலத்திலும் அனைவரையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கும் ஈஸ்வரனையேத்தவிர, கர்மம் காரணமாகச் செயற்கை உறவினராயிருக்கும் தாய் தந்தை முதலான மற்றவர்களும், மோகனம் கொடுக்கவல்லமையற்ற மற்ற தெய்வங்களும் ரக்ஷிப்பவரல்லர் என்னும் விஷயத்தைப் பிரமாணம் காட்டி, “பிற்பந்த பரித்ராணம்” என்னும் எம்முடைய கிரந்தத்திலே சொன்னோம். அதிலே கண்டுகொள்ளலாம் என்று கருத்து. (இந்நூல் அஷ்டாப்யஸ்யஸ்யத்தில் ஒன்று.)

அடுத்தபடியாக, தாதுபர்ய பூலத்தானே இந்த அகாரத்தில் எப்பெருமான் திருவிந் நாயகனாகவே சொல்லப்படுகிறான் என்னும் விஷயத்தை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 40 ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்திதி, வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீ ஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

விவரணம்: அதாவது—

ஸக்தியா ஸஹ ஸுபுஷ்பதேவே தேவ்யா கருண்யாபயா |

ரக்ஷஸ் ஸி-ஸித்தாந் தேவேது” ந் தேஃபி ச க்யதே ||

[கருணையே உட்கொடுத்தவனான லக்ஷ்மீதேவியோடு கூடிய இராமகேசனே (பாஞ்சராத்திரத்திலுள்ள மந்திர ஆகும் தந்திர தந்திரத்தாங்குகளெனப்படும்) எல்லா வித்துதாரத்தங்களிலும் வேதாரத்தங்களிலும் சகைகளுக்கே கூறப்படுகிறது.] என்று லக்ஷ்மீதந்திரத்தில் சொல்லியபடியே சகைகளுள் எம்பெருமான் ஜீவர்களை சகைக்கும் போது அவர்களுடைய குற்றங்களைக் கண்டோ, தனது ஸ்வாதந்திரியத்தாலோ அவர்களை ஒதுக்காமலிருப்பதற்கு உறுப்பாக எம்பெருமானுடைய கிருபையைத் தூண்டிவிடும் புருஷகாரமாய் இருக்கும் பிராட்டியின் சேர்த்தி அவசியமே வேண்டியதாகையாலே, சகைகளுள் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிற 'அ' என்னும் எழுத்தில் அந்னுக்கு லக்ஷ்மீயோடு உள்ள தொடர்பும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. மூலத்தில் 'லக்ஷ்மீ' என்னும் பதத்தையிடாமல் 'ஸ்ரீ' என்னும் பதத்தைவிட்டது—

ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:

[ஸ்ரீஸப்்தாஹ்யுத்பத்தி]

[எம்பெருமானை (எப்போதும்) ஆஸ்ரயித்திருக்கிறார்களாகையால் 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறான்.] என்கிற படியே அவனை எப்போதும் ஆஸ்ரயித்திருப்பவனாகையாலே அவனோடு இவனுக்கு உண்டான பிரிக்கமுடியாத சேர்த்தியும்

ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:

[ஸ்ரீஸப்்தாஹ்யுத்பத்தி]

[(அனைவராலும்) ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறார்களாகையால் 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறான்] என்கிறபடியே ஜீவர்கள் எப்போதும் இவனை ஆஸ்ரயித்திருப்பார்கள் என்பதும் விளங்குகைக்காக அந்த ஸ்ரீஸப்்தாஹ்யுத்பத்திகளாலே பிராட்டியின் புருஷகாரதவத்தைக் காட்டுகிறதன்றோ.

மேலும் இந்த 'அ' என்னும் எழுத்தில் எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீதேவியோடு உள்ள சேர்த்தி தவருமல் தோற்றும் எனையும் விஷயத்தை உள்ளதை உள்ளபடி உரைக்கும் பெரியவர் ஒருவருடைய வாசித்தையைக் கொண்டு முதலிக்கிறார் அடுக்கஞ்சினாயில்.

மு 41: அந்ரபுத்யவத் ஸோதரபதீயீஸர் வாக்யம்:— அவன் மாற்பு விட்டுப்பிரியவில் இவ்வாக்யம் விட்டுப்பிரியது

விவரணை: அகாவது—இவ்விடத்தில் அறிவிக்க சிறந்ததான ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர் அருளிச்செய்யும், “ ‘அகலவிலேன் இறை யும்’ [திருவாய் 6-10-10] என்று அவன் திருமார்பிலே நித்ய லாஸம் பண்ணும் இவன் அந்த மார்பைவிட்டுப் பிரிந்தால்தான் அவனைச் சொல்லும் இவ்வகாசத்தைவிட்டுப் பிரிவான்” என்கும வாக்சியம் அனுஸந்திக்கத்தக்கது. மூலத்தில் கடைசியில் ‘என்று’ என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இப்படிக்க கூறியதால் அவன் திருமார்பில் சேர்த்தி இவளுக்கு என்றுமீருப்பதாகவொரோ அவன் தோற்றமிடத்தில் இவளும் தோற்றமா உறுதியானதாகவொரோ, அவன் திருமார்பில் சேர்த்திபோலே அவனைச் சொல்லும் அகாசத்தில் சேர்த்தியும் இவளுக்கு எப்போதும் உள்ளது என்று அருளிச்செய்தாராயிற்று. இவ்விடத்தில், “ ‘ஸ்ரீய: பதி:’ என்கிறபடியே பிராட்டி புகழ்வத் ஸ்வரூப நிருபகையாகவொரோ.....லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் ஆர்த்த மாக இவ்விடத்தில் சொல்லிற்றாயிற்று” என்று பரந்த சந்நியத் தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளியதும் இங்கு அனுஸந்திக்கத் தக்கது.

மேலும் இவ்வர்த்தத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, ஸ்வரணிக் குறிக்கும் ‘அ’ என்னும் எழுத்திலும், ஜீவனைக் குறிக்கும் ‘ம’ என்னும் எழுத்திலும் இவளுக்கு எப்போதும் உள்ள சேர்த்தியை, ஒரு திருஷ்டாந்தம் காட்டி அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 42: புகர்த்தா வினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தோட்டிலையும் விடாதேயிதக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதமசரம பதங்களைவிடாதே யிருக்கும் இருப்பு.

விவரணை: அகாவது—கணவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் தன் ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருத்தம்படி அவனைத் தன் அழகை அனுபவிக்கச் செய்வதற்காக அவனுடைய படுக்கையையும் விடாமல், குழந்தையை சூழிப்பவளான தன் ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருத் தும்படி அதை சூழிப்பதற்காக அக் குழந்தையின் தோட்டிலையும் விடாதேயிதக்கும் தாயைப்போலே, ஸர்வகோகமாதாவான இப் பிராட்டியும், தன்புகர்த்தவான ஸ்வரணிக் சொல்லும் மூலம் எழுத் தான அகாசத்தையும், தன் குழந்தைகளான ஜீவர்களைச் சொல்

லும் மூன்றும் எழுத்தான மகாதந்தையும், அகர வாச்சயான எப்பெருமானை அனுபவிக்கக்கூகவும், மகாலாச்சயான ஜீவனை ஶஷிக்கக்கூகவும் விடாதே இருக்கும் இருப்பு என்று கருத்து.

இச் சூட்னையில் சொன்ன திருஷ்டாந்தத்தைக் குறிப்பிட்ட சில விஷயமாக ஆக்கி விளக்குகிறார் அடுத்த சூட்னையில்.

மு 43: ஸ்ரீதந்தகோபனையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப் பிராட்டியைப்போல.

விவரணம்: அதாவது—மனையான தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி அனுபவிக்கக்கூகக் கணவனான ஸ்ரீதந்தகோபனையும், தாயான தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி ஶஷிப்பதற்காகப் பிள்ளையான கிருஷ்ணனையும் விடாமல் "அம்பரமே" [திருப்பாவை 17] என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே தடுவிலே இருக்கும் யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே முதல் மூன்றும் எழுத்துக்களால் சொல்லப்படும் ஈஸ்வர ஜீவர்கள் இருவரையும் விடாமல் இவனும் ப்ரணமத்தில் அல்வெழுத்துக்களில் அனுஸந்திக்கப்படுகிறார் என்று கருத்து.

"அகரவாச்சயனுக்கே அடிமைப்பட்டவன் மகாலாச்சயான ஜீவன்' என்று சொல்லும் இப்பிரணவத்தில், ஜீவன் ஈஸ்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறதென்பொழிய, பிராட்டிக்கு அடிமைப்பட்டதாகக் கூறவில்லையே, அப்படி இருக்கும்போது அகரத்தில் எப்பெருமானுக்கு இவனுடைய ஸம்பந்தத்தை அனுஸந்திப்பதால் மாத்ரிம ஜீவன் இவனுக்கும் அடிமைப்பட்டவன் என்று எப்படித்தேறும்?' எனலும் கேள்வியெழ, அடுத்த சூட்னையில் பதில் அருளிக்கொள்கிறார்.

மு 44: ஒருவனடிமைக்கொள்ளும்போது க்ருஷ்ணனிக்கொன்றன்றே ஆவனவோலை எழுதுவது. ஆவிலும், யணிசெய்வது க்ருஷ்ணனிக்கிறே; அது போலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமைவாயிருக்கும்படி.

விவரணம்:—அதாவது—உலகத்தில் ஒருவன் வேலைக்காரன் என்று, தேவைக்காகியதையும் அடிமைப்பாடு சொன்னுப்போது அடிமைப் பதிரத்தில் தனக்கடிமைமாக எழுதிக்கொள்ளவேண்டிய, தன் மனைவிக்கும் அடிமை என்று எழுதிக்கொள்ளவில்லை. ஆனபோதிலும், வேலையாகிய ஜமாளனின் மனைவிக்கே

மிகுதியாக அடிமைத்தொழில் செய்யவேண்டியிருக்கும். அது போலவே ஈஸ்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டவன் ஜீவன் என்று ப்ரணவத்தில் இந்த ஆகாரம் சொன்னதாகிலும், ஜீவர்களாகிய நாம் பிராட்டிக்கும் அடிமை என்பது தன்னடையே தேறுகிறது என்று கருத்து.

இதுவரையில் சொன்ன எல்லாக் காரணங்களாலும் ஈஸ்வரனுக்கும், பிராட்டிக்கும் எல்லா நிலையிலும் பிரிவில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூட்டியில்.

மு. 45 ஆக, பிரித்து நிலையில்கை.

விவரணம் : ஆக, எம்பெருமான் மோஷபுலத்தை அளிக்கும் ரக்ஷகனாகும்போது பிராட்டி புருஷகாரமாயிருந்து ரக்ஷிக்கருளாதவாலே ரக்ஷிக்கும் நிலையிலும் இருவரும் பிரித்திருப்பதில்லை என்று கருத்து.

இப்படி எம்பெருமானும் பிராட்டியும் எந்த நிலையிலும் பிரிந்திராமவருக்கைக்கு இரண்டு தருஷ்டாந்தங்கள் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூட்டியில்.

மு. 46 ப்ரபையையும் ப்ரபாவனையும், புஷ்பத்தையும் மணத்தையும்போலே.

விவரணம்:—அதாவது—ஒளியும், அதைஉடைய விளக்கு, சூரியன் போன்ற சோதிப்பொருள்களும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிந்திராதாப்போலவும், பூவும் அதனுடைய மணமும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிந்திராதாப்போலவும் எம்பெருமானும் பிராட்டியும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிந்திரார்கள் என்று கருத்து.

அநந்யா ராகுவேணஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபுயதா

ரா-ஸா 21-16

[சூரியனைவிட்டுப் பிரியாத ஒளிபோலே நான் ஸ்ரீராமபிரானைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பவன்] என்று பிராட்டியும்

அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபுயதா

ரா-யு 121-16

[சூரியனைவிட்டுப் பிரியாத ஒளிபோல, சீதை என்னைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பவள்] என்று பெருமானும் ஸுலீயனையும் அதன் ஒளியையுட்போலே தாங்கள் தனித்திருப்பதில்லையென்று ஒருபடிப்பட அருளிச்செய்தார்களன்கூறு.

தவ ஸ்பர்ஸாதீஸம் ஸ்ப்ருஸதி கமலே மங்குளபதம்
தவேதம் நோபாதேருபநிபதிதம் ஸ்ரீரஸி யதா |
ப்ரஸுதம் புஷ்யந்தீமடி பரிமளர்திதம் ஜிக்ஷதிஷுர்
ந சைவந்த்வாதேவம் ஸ்வதூத இதி கஸிசித் கவயதே ||

[ஸ்ரீகுணரத்னகோஸம்-29]

[கமலையே! உன்னுடைய உறவாலே ஈஸ்வரன் மங்குளம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகிருன். 'ஸ்ரீ:' என்னும் பெயரையே உடையவளாயிருப்பதால் உன்னை மங்குளபதம் ஒரு காரணத்தால் குறிப்பதன்று; (இயற்கையாகவே குறிப்பது). பூவுக்குப் பெருமையளிக்கும் நறுமணச் சிறப்பைக் கவிபாட முற்பட்ட எவனும் (மணத்தாலே பூ இனியதாகிறது என்பதுபோலே). இன்னத்தாலே மணம் இனியதாகிறது என்று கவிபாடுவதில்லை.] என்கிற ஸ்லோகத்தில் ஈஸ்வரனைப் பூவினிடத்திலும், பிராட்டியை அதன் மணத்தினிடத்திலும் வைத்து பட்டர் அருளிச்செய்கையாலே பூவும் மணமும் போலே இருவரும் பிரித்திருப்பதில்லை என்பது தன்னடையே தேறும்.

இங்கு ஒரு விஷயம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இருவரும் பிரித்திருப்பதில்லையென்று ஸாஸ்திரங்களிலும் பூர்வாசார்ய வசனங்களிலும் சொல்லுவது கொண்டு சிலர் பெருமானுக்குள்ள ஈஸ்வரத்வம், பரப்ரஹ்மத்வம், உலகனைத்துக்கும் மூலகைக் காரணமாயிருக்கை முதலான பெருமைகளுக்கெல்லாம் பிராட்டிக்கும் உண்டு என்று வாதம் செய்கிறார்கள். பெருமானும் பிராட்டியும் அருளிச்செய்த சுற்றமுன் எடுத்த பிரமாணங்கள் இரண்டிலும், இருவரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரித்திருப்பதில்லை என்று சொல்லும்போது பெருமானை ஸுலீயனின் ஸ்தானத்திலும் பிராட்டியை ஒளியின் ஸ்தானத்திலும் வைத்துப்பேசியிருப்பதைக் குறிக்கொள்ளவேண்டும். அதுபோலவே ஸ்ரீகுணரத்னகோஸ ஸ்லோகத்தில் பட்டரும் பெருமானை மலரின் ஸ்தானத்திலும் பிராட்டியை மணத்தின் ஸ்தா

னத்திலும் வைத்துப் பேசியிருப்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஸூரியன் விளக்கு ரத்னம் முதலான ஒளியுடைய சோதிகளுக்கு அவற்றின் ஒளியாலேயே பெருமை என்பது உண்மையே; ஆனால் ஒளியின் ஸத்தைக்கே (Existence) அந்த ஒளியையுடைய சோதி காரணமாகும், அதுபோலவே பெருமாளுக்குப் பிராட்டியாலேயே பெருமை. ஆனால் 'பிராட்டியின் ஸத்தைக்கே காரணம் பெருமாள்' என்பது இந்த த்ருஷ்டாங்கனிலிருந்தே விளங்குகிறது. மேலும் 'ஏகமேவாத்ஸ்விதீயம்' முதலான ஸ்ருதி களைக்கொண்டு விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவமதத்தைச்சேர்ந்த பூர்வசார்யர்கள் தன்னையொழிந்த அனைத்தையும் தனக்குப் பரகாரமாகக்கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்று நினைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் நாம் பிராட்டியைப் பெருமாளுக்குப் பரகாரமாய், ஸரீரமாய், சேஷத்வ பாரதந்த்ரயங்களை யுடையவளாய் இருப்பவள் என்று கொண்டே தீரவேண்டும். ஸ்ரீராமாயணம் முதலான ஸாஸ்திரங்களும் இவ்வாறே முழங்குகின்றன. இப்படிக்கொள்ளாமல் "பிராட்டியும் பெருமாளுக்குத் துலயமான ஈஸ்வரியே, பரப்பிரம்மமே, உலகிற்கு மூலகைக் காரணமுமாயிருப்பவளே" என்று கூறினால் அது விசிஷ்டாத்வைதமாகிவிடும் விசிஷ்டாத்வைதத்திற்குப் பொருந்தாது. அத்ஸ்விதீய ஸ்ருதி, ஸ்ரீராமாயணத் துலயமான ஸாஸ்திரங்கள் ஆகிய அனைத்துக்கும் விரோதிக்கும், இவ்வாறிலை "விசிஷ்டாத்ஸ்வைத ஸம்ரஷ்டணம்—வித்வான்களின் மனஸ் ஸாஷ்டியைக் குறித்துச் சில கேள்விகள்" முதலான கட்டுரைகள் அடங்கிய 'ஸ்ரீதத்வஸர்வஸ்வம்' என்னும் நமதுநூலில் கண்டுகொள்க.

இந்த விட்டுப்பிரியாமையை அநுவாதம் செய்துகொண்டு பெருமானும் பிராட்டியுமான இச்சேர்த்தியே ஜீவர்களுக்கு உத்தேசியமாகத் தேறினபடியை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூட்டினையில்.

மூ 47: ஆக, இச்சேர்த்தி உத்ஸ்தேஸ்வரியமாய் விட்டது.

விவரணை: 'இச்சேர்த்தி உத்ஸ்தேஸ்வரியம்' என்கையாலே இவர்களைத் தனித்தனியே விருப்புவது ஏற்புடையது அன்று என்றதாகிறது. இருவரையும் பிரித்து விருப்பினால் (அட்கியான) பெருமானை விட்டுப் பிராட்டியை விருப்பிய இரகணனுக்குத் தலைபோனது போலவும், (அங்கமான) பிராட்டியை விட்டுப் பெருமானை விருப்பிய சூர்ப்பணகைக்கு அங்கபங்கம் தேர்ந்தது போலவும்

தீக்கே விளையும். பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு பெருமானைப் பற்றினான் தான் ஸ்ரீ விபிஷணஸ்வரூபப் போலே வாழலாம் என்று இதிலிருந்து தேறுகிறது.

இதுவரையில் ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான அகாரத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டது; இனி இந்த அகாரத்தின் மேலே ஏறிக்கழிந்திருக்கும் வேற்றுமையின் அர்த்தத்தை அருளிச் செய்யத் தொடங்கி, முதலில் அது நாலாம் வேற்றுமை என்று குறிப்பிடுகிறார் அடுத்த சூட்டினையில்.

மு 48: இதிலே, சதுர்த்தி: யேறிக்கழியும்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த அகாரத்திலே நான்காம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு “ஸுபாம் ஸுஜக்” என்னும் வ்யாகரணஸூத்திரத்தாலே அது லோபமடைந்து கெட்டிருக்கிறது என்று கருத்து.

மற்ற வேற்றுமைகளிருக்கும் போது இந்த அகாரத்தில் நான்காம் வேற்றுமையே ஏறிக் கழிந்திருக்கிறது என்று கூறுவது எப்படி? என்கிற ஐயத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் அடுத்த சூட்டினையில்.

மு 49: ‘சதுர்த்தி: யேறினபடியென்’? என்னில்—

விவரணம்: மற்ற வேற்றுமைகள் இருக்கும்போது நான்காம் வேற்றுமையின் புணர்ச்சியே இவ்வகாரத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன?—எனில்:

இந்த ஐயத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூட்டினையில்.

மு 50: நாராயணபத:த்துக்கு ஸங்க:ரஹமா யிருக்கையாலே.

விவரணம்: அதாவது—ப்ரணவத்தை மந்திரஸேஷமாகிற ‘நமோ நாராயணாய’ என்னும் இரண்டு பதங்களை விவரிக்கின்றன. அதில் அகாரத்தை ‘நாராயணாய’ என்னும் பதம் விவரிப்பது அகாரவாச்சயமானவன் நாராயணன் என்பதாலேயே தெளிவாகிறது; ஆகையால் ‘நாராயணாய’ என்னும் பதத்துக்குச் சருக்கமே அகாரம். எனவே அதில் ‘ஆய’ என்னும் நாலாம் வேற்றுமை தெளிவாயிருக்கையாலே, இதிலும் நாலாம் வேற்றுமை புணர்ந்து கெட்டிருக்கிறது என்று கருத்து. இப்படிக்கொள்ளாவிடில் அகா

ரத்திற்கு 'நாராயணய' என்னும் பதம் விவரணம் என்பது தேறது.

அத்த நாலாம் கேற்றுமையால் சொல்லுகிற அர்த்தம் என்ன? என்னும் கேள்விக்குப்பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூரியில்:

மு 51: இத்தால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென் னிறது.

விவரணம்: அதாவது—

தாத்ருத்தியே சதுர்த்தீ [இலக்கண நூலார் வழக்கு]

[நான்காம் வேற்றுமையுருபு 'அதற்காக' என்னும்பொருளுடையது.] என்கிறபடியே இத்த நாலாவது வேற்றுமை, ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஸேஷமாயினது என்று காட்டுமாகையாலே இங்கு மேலே மகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஜீவஸமுஹம் கீழே அகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமானது (அடிமைப்பட்டது) என்கிறது என்கை.

ஸர்வம் பரவஸம் து:க்க₂ம் ஸர்வவாத்மவஸம் ஸுக₂ம் |

இதி வித்யாந் ஸமாஸேந லக்ஷணம் ஸுக₂து:க்க₂மே: ||

[மறு 4-160]

[பிறர்க்கு வஸப்பட்டிருப்பது எல்லாவகையிலும் துன்பமளிப்பது; தன் வசத்திலிருப்பது எல்லாவகையிலும் இன்பமளிப்பது; இன்ப துன்பமளிப்பவற்றின் லக்ஷணத்தை இவ்வாறு சுருக்கமாக அறியலாம்.]

ஸேவா ஸ்வங்குத்திராக்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத் |

[மறு 4-6]

[அடிமை செய்தல் நாய்த்தொழில் எனப்படுகிறது; ஆகையால் அதை அடியோடு விடுக்கவேண்டும்] என்கிற உலகப் பொது வழக்கைக் கொண்டு ஒருளுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையைத் துன்பமாக நினைக்கும் லெனகிகரீசன் கேட்கும் கேள்வியை வெளியிடுகிறார் அடுத்த சூரியில்.

மு 52: 'ஸேஷத்வம் து:க்க₂ய பமாக வன்ரு நாத்ருத்காண்கிறது' என்னில்:

விவரணம்: முக். எடுத்த பனு ஸங்குதி ஸ்லோகங்களில் சொல்லியபடி ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது துன்ப

மயமானதாகவன்றோ உலகில்காண்கிறோம். அப்படியிருக்கும்போது இங்கு ஈஸ்வரனுக்கு ஜீவன் அடிமைப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லுவது பொருந்துமோ என்பது கேள்வியின் திரண்ட பொருள்.

இந்தக் கேள்விக்குப்பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூக்ஷியில்.

மு 53: அந்த நியமம் இல்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸங்குமாகக் காண்கையாலே.

விவரணம்: "பணிமின் திருவருளென்னும் அம்சீதப்பைப் பும் பள்ளி. அணிமென்முழலார் இன்பக்கலையிறுதுண்டார்" [திருவாய் 4-1-5] என்று ஆழ்வார் அருளியபடியே, பெரிய அரசர்களும் தாங்கள் உகந்த ஸ்தரீகளுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்து அதில் இன்பம் காண்பதைப் பார்க்கிறோமாகையாலே, அடிமைப்பட்டிருப்பதெல்லாம் துன்பமில்லை என்று கருத்து.

இந்த ஸ்தரீகள் விஷயத்தில் அடிமைப்பட்டிருப்பது இன்பமாயிருப்பதற்குக் காரணம் அவர்களிடத்தில் அழகு முதலான குணங்கள் இருப்பதாலன்றோ. இங்கு அது பொருந்துமோ? என்னும் கேள்வியெழ, இதும் பொருந்தும் என்று அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூக்ஷியில்.

மு 54: அகாரத்திலே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த ஸேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

விவரணம்: அதாவது—எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தைச் சொல்லும் அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷணத்திற்கு உறுப்பான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே எம்பெருமானு விஷயமான இந்த ஸேஷத்வமும் அந்த குணங்கள் காரணமாக வந்தது என்று கருத்து. ஆகையால் இதுவும் இன்பமயமாய் இருக்கத்தக்கது. என்று தாத்பர்யம்.

'இந்த ஸேஷத்வம் குணம் காரணமாக உருவதானால் செயற்கையாய், இயக்கான ஸ்வரூபம் ஆகையால் போய்விடுமே' என்னும் ஐயம் எழ அடுத்த சூக்ஷியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

மு 55: ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

விவரணம்: அதாவது-மஃற் விஷயங்களில் துன்பமயமாயிருக்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கை உகந்த விஷயத்தில் இன்பமயமாயிருக்குமென்று நிரூபிப்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஸ்தரீகள் விஷயத்தில் அடிமைப்பட்டிருக்கை இன்பமாய் இருப்பதைச் சொன்னோமேயொழிய, அவ்விஷயத்திற் போலே இங்கு எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை சூனம் காரணமாகச் செயற்கையாய் வருதல். பிரமாணங்களை ஆராய்த்துபார்த்தால்

ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி

ஸ்திதம் |

உபயோரேஷ ஸம்பந்தேந பரோ஽பிமதோ மம ||

[ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம்]

[உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவில் இயற்கையாயிருப்பது; உடையவனுயிருக்கும் தன்மை ப்ரஹ்மத்திடம் இயற்கையாயிருப்பது. இருவர்க்கும் இதுவே ஸம்பந்தம்; வேறெதையும் தான் ஒப்பவில்லை.]

ஸ்வோஜ்ஜீனதேச்சு: யதிதே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா

யதி, |

ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபம் ச ஸதா ஸ்மர ||

[விஷ்ணுதத்வம்]

[நீ உய்வதில் உனக்கு விருப்பமுள்ளதாகில், உன் இருப்பிலே இஷ்டமிருந்ததாகில், ஆத்மாவின் அடிமைத் தன்மையையும் ஹரியின் தலைமையையுமே இயற்கையானதாக எப்போதும் நினைப்பாயாக.]

தூஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: |

நாந்யத: லக்ஷணம் தேஷாம் ப்ரந்தே: மோகே

ததைவ ச || [ஹாரீதஸ்யிததி]

[எல்லா ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களன்றோ. ஸம்ஸாரத்திலும் மோகைத்திலும் அவர்களுக்கு வேறுவகை லக்ஷணமில்லை.] முதலான பிரமாணங்களிலே எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையை ஆத்மாவுக்கு இயல்வாகச் சொல்லுகையாலே, ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் (இயல்வான தன்மை) என்று கருத்து.

‘ஸேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்று ஏகாமிடலாமோ? ஜ்ஞானம் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை இயல்வான தன்மைகளாகக் கொண்ட ஆத்மாவஸ்துவுக்கு இந்த ஸேஷத்வம் இல்லாமற்போனாலும், ஸ்வரூபம் எதித்தித்துவிடுமே’ என்கிற கௌனியெழ, அடுத்த குர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 56: ஸேஷத்வம் இல்லாதபோது ஸ்வரூபம் இல்லை.

விவரணம்: ஸேஷத்வம் இல்லாவிடில் ஆத்மாவையே திருடுவதையொத்த ‘ஸ்வதந்த்ரன்’ என்கிற தினைவு உண்டாகி விடுமாயினாலே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்றுகருத்து.

இவ்விஷயத்தை இரண்டு வாக்கியங்கள் கொண்ட அடுத்த குர்ணியில் விளக்குகிறார்.

மு 57: ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற தினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாய்போது இல்லையாய்விடும்.

விவரணம்: அதாவது—

யோந்யதய ஸந்தமாத்மாநமந்யதய ப்ரதிபத்யதே |

கிம் தேந ந க்ருதம் பரபம் சேரேணுத்மாபஹாரிணா ||

[புர-ஆதி 74-28]

[பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவைத் தன்வசப்பட்டதாக எவன் அறிகிறானோ, ஆத்மாவைத் திருடும் அந்தத் திருடனால் என்ன பாவத்தான் செய்யப்படவில்லை?] என்று எல்லாப் பாவங்களுக்கும் மூலகாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாபஹாரமாவது தன் ஆத்மஸ்வரூபம் சுதந்திரமானது என்னும் தினைவு. இந்த தினைவு உண்டாகிவிட்டால்,

அஸந்நேவ ஸ பவதி அஸத், ப்ரஹ்மேதி வேத-சேத் |

அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத், வேத-ஸந்தமேநம் ததோ விது: |

[தை-ஆத 5]

[ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்’ என்பது (ஒரு..னுக்கு) இல்லையாகில் அவன் (திருத்தும்) இல்லாதவனுடையே ஆகிறான். ‘ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்’ என்பது (ஒருவனுக்கு) உள்ளதாகில், அது இல்லை உள்ளவனாக (நல்லோனாக) அறிகிறார்களே.] என்கிறபடியே இவனுடைய ஸ்வரூபம் இல்லையென்றே சொல்லத் தக்கதாகிவிடும் என்று கருத்து. ஆகையால் ஸேஷத்வம் இல்லாதபோது ஸ்வ

ரூபம் இல்லையென்று சென்ற சூர்ணையில் சொன்னது குறையிலை என்று தாப்பீயம்.

35 வது சூர்ணையிலிருந்து இதுவரையில் ஐப்பத சதுர்த்தியோடு கூடிய அகாரத்தின் பொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டது. அதில் அகாரம் சொற்களுக்குக்காரணமாயிருக்கையாலே அவ்வெழுத்தால் சொல்பப்டும் எம்பெருமான் பொருள்களுக்குக் காரணம் என்னும் முறையில் எம்பெருமானுடைய காரணத்வமும், 'அவ-ரஷணே' என்னும் தூதுவிலிருந்து அகாரம் தோன்றியதாகையாலே எம்பெருமானுடைய ரஷணத்வமும் சொல்லப்பட்டதென்பது 35 முதல் 39 வது சூர்ணைவரையில் விளக்கப்பட்டது பிரட்டி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பவளாயிருக்கையால் அவளும் அகாரத்தில் சேர்த்திருக்கையாலே அகாரத்திற்கு விரிய்பதித்வமும் (திருவின் நாயகனாயிருக்கையும்) பொருள் என்பது 40 முதல் 47 வரையிலுள்ள சூர்ணைகளில் விளக்கப்பட்டது. 48 முதல் 57 வரையிலுள்ள சூர்ணைகளாலே ஐப்பதமான (புணர்த்து கெட்ட) நான்காம் வேற்றுமையால் ஜீவனுடைய ஸேஷத்வம் சொல்லப் படுகிறதாகையாலே அதோடு தொடர்புடைய எம்பெருமானுடைய ஸேஷித்வமும் அகாரத்தின் பொருள் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ஆக இவ்வண்ணமாக இதுவரையில் அகாரத்தின் பொருள் விளக்கப்பட்டது.

அடுத்தபடியாக ப்ரணவத்தின் இரண்டாம் எழுத்தான உகாரத்துக்குப்பொருள் அருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார் அடுத்த சூர்ணையில்.

மு 58: ஸ்த, ராந ப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணர்த்தும்,

விவரணம்: அதாவது—

ததேவ பூதம் ததுபூய்யமா இதும் ததுஷ்டே பரமே

வ்யோமந் [தை-நா 2]

[பரம்பொருளே இறந்தகாலப் பொருள்: அதுவே வருங்காலப் பொருளாகவும், திகழ்காலப்பொருளாகவுமிருக்கும். அது அழியாத பரமாகாஸத்தில் (பரமபதத்தில்) உள்ளது.]

ததேவகூநிஸ் தது வாயுஸ் தத்ஸவிர்யஸ் தது,

சந்த்ரமா: [தை-நா 2]

[பரபொருளே அக்னிபாகும்; அதுவே வாயு; அதுவே ஸூர்யன்; அதுவே சந்திரன்.] முதலான வேதவாக்கியங்களில் 'ததேய பூதம்' 'ததேயவாக்முதி:' என்று ஏவகாரத்தைப் பிரயோகம் செய்து, 'தது பூவ்யம்' 'தது சந்திரம:' என்று அடுத்தபடியாக ஏவகாரத்தினிடத்தில் உகாரத்தை வழங்கக் காண்கையாலே, இந்த ஸ்தூத ப்ரமாணத்தையிட்டு உகாரம் ஏவகாரப்பொருளை உடையதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

ஏவகாரத்திற்கு இருவகையான பொருள் உண்டு. 'சங்கு வெண்ப்பே' என்றவிடத்தில் 'சங்கில் வெண்மைநிறம் இல்லாமற்போவதில்லை' என்று வலியுறுத்துகையாலே, இது 'அயோக்ய வ்யவச்சேத்யம்' என்று வழங்கப்படும். 'பார்த்தனே வில்லாளி' என்னுமிடத்தில் ஏகாரம் பார்த்தன் தவிர மற்றவர்கள் அவனைப் போன்ற வில்லாளிகளல்லர் என்று வலியுறுத்துகையாலே, இது 'அந்யயோக்ய வ்யவச்சேத்யம்' எனப்படும். இங்கு ஏகாரப் பொருளுடைய உகாரம் எப்பொருளைச் சொல்லுகிறது என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த குர்ணியில் பதில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 59: இத்தால் பிறர்க்கு ஸேஷம் அன்று என்கிறது,

விவரணம்: அதாவது ஏகாரத்தைச் சொல்லும் இவ்வுகாரத்தால் அகாரத்தில் ஈஸ்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் இந்த ஆத்மவஸ்து மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டதன்று என்று அந்யயோக்ய வ்யவச்சேத்யத்தையே சொல்லுகிறது என்று கருத்து. ஐயத்ததுர்த்தியாலே 'ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டது' என்று சொல்லுமே போது மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டதா இல்லையா என்னும் ஆராய்ச்சி இங்கு வரக்காரணமென்ன? எனில்: உலகத்தில் ஒருவனுக்கு உடைமையான வீடு, வயல், பின்னை, வேலைக்காரர் முதலானவர்கள் வேறு சிலருக்கும் உடைமையாயிருப்பதைக் காண்கிறோம்கையாலே அதுபோலே எம்பெருமானுக்கு ஸேஷமான இந்த ஆத்மா வேறு சிலருக்கும் ஸேஷமாயிருக்குமோ? என்னும் ஐயம் உண்டாகுமன்றோ. ஆகையால் அவ்வண்ணமாக வேறு எவருக்கும் அடிமைப்பட்டிருப்பதில்லை இவ்வாத்மா என்று காட்டுகிறது உகாரம்.

உகரத்திற்கு இப்பொருளைக் கொள்ளாமல், உகரத்தாலே லக்ஷ்மீதேவியைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டு “அவளுக்கும் அடிமைப்பட்டதாயிருக்கும் இவ்வாத்மா” என்று சொல்லுகிறது உகரம் என்றும் சில ஆசார்யர்கள் பொருள் கூறுவார்கள் என்று அடுத்த குர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 60: பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறது என்றும் சொல்லுவார்கள்.

விவரணம்: அதாவது—

அகாரசித்திஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர் வாசக இஷ்யதே |
உகாரசித்திஸ்வரூபாயா: ஸரியோ வாசீ ததா விது: ||
மகாரச்து தயோர் துஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம் ||

[பாஞ்சராத்ரம்]

[அகரம் ஞானமயான விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதெனப்படுகிறது. அப்படியே உகரம் ஞானஸ்வரூபினியான ஸ்ரீதேவியைச் சொல்லுவதென அறிகிறார்கள். மகரம் அவ்விருவர்க்கும் அடிமையான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது; இதுவே ப்ரணவ லக்ஷணம்]

அகாரேணேச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேஸ்வரே ஹரி: |
உத்யாருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீதகாரேணேச்யதே ஸதா: |
மகாரச்து தயோர் விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ் ஸதா: ||
ஆத்மந: ஸேஷபூதஸ்ய வாசக: ஸகுதிசோதித: ||

[பாஞ்சராத்ரம்]

[ஸர்வலோகேஸ்வரனாய் ஸர்வவாபியான ஹரி அகரத்தால் சொல்லப்படுகிறான்; விஷ்ணுவினால் (திருமார்பில்) தூரிக்கப்பட்ட லக்ஷ்மீதேவி உகரத்தால் சொல்லப்படுகிறாள்; அந்த ணரே! ஸ்ரீநாராயணர்களான அவர்களுக்கு எப்போதும் அடிமையாயிருக்கும் ஜீவனுக்கு மகரம் வாசகம் என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது] என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர சாஸ்தரத்தில் அகரம் எப்பொருளைச் சொல்லுவதாகவும், உகரம் லக்ஷ்மீதேவியைச் சொல்லுவதாகவும், மகரம் அவ்விருவருக்கும் அடிமைப்பட்ட ஜீவனைச் சொல்லுவதாகவும் சொல்லுகையாலே, உகரத்தை மேலே சொன்ன அகரப்பொருளைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளாமல், ஸ்ரீதேவியைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டு, இந்த உகரத்தாலே ‘பெரியபிராட்டியாருக்கும் ஜீவன் அடிமைப்பட்ட

டவன்' என்று சொல்லப்படுவதாகப் பொருள் கூறுவர் சில ஆசாட்சர்கள் என்று கருத்து.

'உகாரம் லக்ஷியைச் சொல்லுகிறது' என்னும் இந்த நிர்வாஹத்தைக் காட்டிலும், 'உகாரம் ஏகாரப் பொருளைச் சொல்லுகிறது' என்னும் முத்திய நிர்வாஹமே முக்கியமானது என்று அடுத்த சூட்னையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 61: அதிலும் அந்நய சேஷத்வம் கழிகையே ப்ரத்யாநம்.

விவரணம்: அதாவது - பெரிய பிராட்டியாருக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற அதைக்காட்டிலும் கீழே அகாரத்தில் சொன்ன புகழ்ச்சேஷத்வத்திற்கு (எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கைக்கு) விரோதியான அந்யசேஷத்வம் (பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை) நீங்குகையே ஆத்மாவிற்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது என்று கருத்து.

பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை இவ்வளவு கொடியதோ? என்னும் கேள்வியெழ. அதன் கொடுமையை ஒரு துருஷ்டாந்தம் காட்டி விளக்குகிறார் அடுத்த சூட்னையில்.

மு 62: தேவர்களுக்கு மேஷமான புரோட்யாஸத்தை நாய்க்கு இடுமா போலே. ஈஸ்வர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை.

விவரணம்: அதாவது - யாகங்களில் ஆராதிக்கப்படுபவர்களான இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு இனிய உணவாகையாலே, அவர்களுக்குரியதாக வைக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸை, பார்ப்பதற்கும் தொடுவதற்கும் தகாததாய்ப்படி மிகத் தாழ்ந்ததான நாய்க்கு இடுவதுபோலே, வகுத்த ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட ஆத்ம வஸ்துவை எல்லாவகையிலும் தாழ்ந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அடிமைப்படுத்துகை மிகவும் தகாதது என்று கருத்து.

இப்படி மிகக்கொடியதான பிறர்க்கு அடிமைப்படுத்துகை நீங்குவதே ஆத்மாவுக்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது என்று முன் சொன்னதை உறுதிப்படுத்துகிறார் அடுத்த சூட்னையில்.

மு 63: புகுவச்சேஷத்தவத்திலும் அந்ய ரோஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

விவரணம்: அதாவது—உஷ்மீதேவிக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதைக் காட்டிலும் பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதிலிருந்து நீங்கியிருப்பதே முக்யமென்று முன்சொன்ன அளவு மாதிரியல்ல; அந்த உஷ்மிக்கும் நாயகனான அந்த எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையைக் காட்டிலும், பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையிலிருந்து நீங்கியிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது என்று கருத்து. அகாரத்திலேயே உஷ்மீ ஸம்பந்தம் கொள்ளப்படுகிறதாயினாலே, உஷ்மீ ரோஷத்வம். அங்கேயே அநுஸந்திக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இவ்விஷயத்திற்கு அருளிச்செயலில் பிரமாணம் காட்டுகிறார் அடுத்த சூரியில்.

மு 64: “மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்கையாலே,

விவரணம்: அதாவது ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் உள்ளபடியானுக்கும் அவனுடைய கிங்கரணுகும நடத்த பேச்சைக் குறிப்பிடும் போது திருமழிசைப்பிரான், “ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்” [வி பு 3-7-14] [நான் மற்றவர்களுக்கு ஸ்வாமியே பொழிய வைஷ்ணவர்களுக்கு அல்ல] என்ற விடத்தை.

திறம்பென்பின் கண்மீர் திருவடிதன் நாமம்

மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்—இறைஞ்சியும்

சாதுவராய்ப் போதுமின்கள் என்ருன்—நமனும் தன்

துதுவரைக் கூ விச் செவிக்கு. [நான் திருஉ-68]

என்று மொழிபெயர்க்கும்போது விஷ்ணு புராணத்தில் ‘வைஷ்ணவாதாம்’ என்னும் பதத்திற்கு ‘திருவடிதன் நாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்’ என்று பொருள் அருளிச்செய்கையாலே, எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்ற எவருக்கும் அடிமைப்பட்டதாக உள்ளே வைஷ்ணவர்கள் என்று தேறுகிறது. ஆகையாலே, ‘புகுவச்சேஷத்தவத்தைக் காட்டிலும், பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையிலிருந்து தனிருகை முக்கியம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது என்று கருத்து.

எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட ஜீவஸ்வரூபத்திற்கு, தனக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை, பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை ஆகிற இரண்டுமே அந்மனோஷத்தில் சேர்ந்ததாகையாலே இரண்டையும் இந்த உகாரம் கழிக்கிறது என்று சொல்லி உகாரத்தின் பொருளைக் கூறுவதை நிறைவுடுத்துகிறார் அடுத்த சூட்டியில்.

மு 65: இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித் தன்று என்கிறது,

விவரணம்: அதாவது - பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையைத் தவிர்க்கும் இவ்வுகாரத்தாலே, 'பிறர்' என்னும் சொல்லில் தானும் சேர்ந்தவனாகையாலே 'இந்த ஆகம் வஸ்து தனக்கும் உடமை யானதன்று, தன்னிலும் வேறுபட்ட ஸமஸாரிகளுக்கும் உடமை யானதன்று' என்னும் விஷயத்தை இவ்வுகாரம் சொல்லுகிறது என்று கருத்து.

ஆக, இதுவரை உகாரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தாராயிற்று. இனி அடுத்த சூட்டியதொடக்கமாக மூன்றாம் எழுத்தான மகாரத்தின் பொருளை விளக்குகிறார். அதில் அடுத்த சூட்டியில் மகாரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

மு 66: மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாந வாசியுமாய் இருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

விவரணம்: அதாவது—

பூகாநிச கவர்க்கேண சவர்க்கேணேந்த்ரியாணிச |
 டவர்க்கேண கவர்க்கேண ஜ்ஞாநகந்தாத்யஸ்ததா ||
 மந: பகாரேணவோக்தம் பகாரேண த்வஹங்குதி: |
 பகாரேண பகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதீஞ்சயதே ||
 ஆத்மா துஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஸ: ப்ரகீர்த்தித: ||

[பாக்யமோத்தரபுராணம் 254-25, 26, 27]

['க', 'ஸ' 'எ', 'வ', 'ஓ' என்னும் கவர்க்கும் ஐந்தினாலும் பூமி முதலிய ஐந்து பூகங்களுள், சவர்க்கும் ஐந்தினாலும் ஐந்து சீமேந்த்ரியங்களால், டவர்க்கும் ஐந்தினாலும் ஞானேந்த்ரியமையுள்ள தவர்க்கும் ஐந்தினால் கந்தா, ரஸா முதலான ஐந்து பூக ஞானங்களும், பகாரத்தினால் மனமுட, ('ந' 'ச') எனும் எழுத்தால் அஹம்சாரமும் ('வ' 'ஸ' பூபூ) என்னும் எழுத்துக்களால் (முறையே), மஹானும், ப்ரக்ருதியும் சொல்லப் படுகின்றன. இருபத்தைந்தாம்

வது தத்துவமான ஜீவன் (இருபத்தைந்தாம் அக்ஷரமான) மகா
ரக்தினால் சொல்லப்படுகிறது,] என்ற பாதுமோத்தரபுரணத்
தில் மகாரம் தொடங்கி புகாரம் வரையில் 24 உயிர்மெய் எழுத்
துக்கள் முறையே பூமி தொடக்கமாக மூலப்ரகருதிவரையிலுள்ள
24 அசேதநதத்துவங்களைச் சொல்லுவதாகக் கூறப்பட்டது, அந்த
இருபத்துநல்ல அக்ஷரங்களுக்கும் அப்பாரிசுப்பதான 25ம் அக்ஷர
மாக இருக்கையாலே மகாரம் இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான
ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. மேலும், 'மந-ஜ்ஞாதே' என்கிற
தூதுவிரிநந்தோ, 'மநு-அவபேதாதே' என்கிற தூதுவிரிநந்தோ
இந்த மகாரம் உண்டானதாகையாலே, ஜ்ஞாதஸ்வரூபனாய் ஜ்ஞா
நத்தை குணமாகக் கொண்ட ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது என்று
கருத்து.

பஞ்சவிம்ஸோதயம் புருஷ:

[இந்தப் புருஷன் இருபத்தைந்தாமவன்]

பஞ்சவிம்ஸ ஆத்மா புவதி [பஜார் அஷ்டகம் 1-2-47]

[ஆத்மா இருபத்தைந்தாம் தத்துவம்:வான்] என்னும் பிரமாணங்
களில் ஜீவாத்மா இருபத்தைந்தாவது தத்துவம் என்று குறிப்பிடப்
பட்டதும்,

விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ: [ப்ரமாதோபநிஷத் 4-9]

[ஜீவன் ஜ்ஞான ஸ்வரூபன்] என்னும் பிரமாணத்தில் 'ஜீவன்
ஞான ஸ்வரூபன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டதும்,

விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜ்ஞேயாத் [புருஷ 6-5-15]

[சீடனே! அறிபவனான ஜீவனை எதனால் அறியலாம்?] என்னும்
பிரமாணத்தில் 'ஜீவன் அறிபவனாகவும் இருப்பவன்' என்று கூறி
யிருப்பதும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

அகாசத்தில் சொன்ன ஸேஷத்வம் புகூதாதே. முக்ததே. நித்
யர் என்னும் மூவகைப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாகை
யாலே, அந்த எல்லா ஆத்மாக்களையும் இந்த மகாசத்திற்குப்
பொருளாகச் சொல்ல வேண்டுமென்பதை அடுத்த குரீணையில்
அருளிச்செய்கிறார்.

மு 67: இது தான் ஸமஷ்டி வாசகம்.

விவரணம்: அதாவது— இவ்வண்ணமாக ஆத்மாவைச் சொல்லும் இந்த மகாரம், ஆத்மாக்களனைவரும் அடங்கிய ஆத்ம ஸமஷ்டியைச் சொல்லும் என்று கருத்து.

மகாரம் ஒருமை (Singular) யாயிருக்க ஆத்மாக்களனைவரையும் சொல்லமுடியுமே? என்னும் ஐயத்திற்குப் பதில் கூறுகிறார் அடுத்த குரணியில்.

மு 68: ஜாத்யே கவசநம்

விவரணம்: அதாவது— ஒரு நெற்குவிடலைப்பற்றிப் பேசுகிறவன் 'இது சர்ப்பாதெல்' என்று கூறினால் அந்த ஒருமை அக்குவியலில் உள்ள அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த தெல் அனைத்தையும் குறிப்பது போலே இது ஆத்ம ஜாதியைச் சேர்ந்த அனைவரையும் குறிக்கும் என்று கருத்து.

இம்மகாரத்தால் ஆத்மாவின் எத்தன்மையாகக் குறிக்கிறது என்னும் கேள்விக்குப் பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குரணியில்.

மு 69: இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

விவரணம்: அதாவது— இருபத்தைந்தாம் அக்ஷரமாய், முற்கூறியபடி தத்துவசக்தியினாலே ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுவதாய் இருக்கும் இந்த மகாரத்தால், "ஸேஷத்வத்திற்கு இருப்பிடமான ஆத்மா ஜ்ஞானத்திற்கும இருப்பிடமாய் இருப்பவன்" என்று காட்டுகையாலே, ஜ்ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயிராத தேகத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவிற்குள்ள வேறுபாடு சொன்னதாகிறது என்று கருத்து. இது இருபத்தைந்தாம் அக்ஷரமாகையாலே முதல் இருபத்துநாலு அக்ஷரங்களால் சொல்லப்படும் ப்ராக்ருதமான அசித்தத்திற்காகக் காட்டிலும் மேற்பட்டது என விளங்கும். தத்துவசக்தியாலே முற்கூறியபடி ஜ்ஞானஸகருபமாயிருக்கிறது என்றும் ஜ்ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாய் (அறிபவனாய்) இருக்கிறது என்றும் விளங்கும். (ஏறிக்காழிந்த) நாலாம் வேற்றுமையின் தொடர்பாலே இது எப்பெருமானுக்கு உரியது என்றும் விளங்கும். இப்படி ஜ்ஞானத்வம் (ஞானபாயிருக்கை), ஸேஷத்வம் (எப்பெருமானுக்கு உரியதாயிருக்கை), ஜ்ஞாத்த்வம் (அறிவுடையதாயிருக்கை), என்று மூன்று தன்மைகள் ஆத்ம வினிதத்த போதிலும், எப்பெருமானுக்கு உரியதாயிருக்கையாகிற ஸேஷத்வம் சரீரத்திற்கும்

உண்டு; தானே ப்ரகாசிக்கையாகிற ஜ்ஞானத்வம் ப்ரபஞ்சமான அசித்திற்கு இல்லாவிடிலும் அப்ரபஞ்சமான அசித்தான சுத்த ஸத்வத்திற்கும் உண்டு. ஆகையால் ஆத்தன்மைகள் அசித்தினி ருந்து ஆத்மாவை வேறுபடுத்திக் காட்டமாட்டா. அறிவுடையனா யிருக்கையாகிற ஜ்ஞாதருத்தமோ எனில் எத்ததேஹத்திற்கும் கிடையாது. இவ்நாலேயே மூலத்தில் சூரணியில் "ஆத்மா ஜ்ஞாதா வென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்குயிற்று" என்று அருளிச் செய்தார்.

'நான் தேவன்' 'நான் மனிதன்' 'நான் பருத்தவன்' 'நான் மெலித்தவன்' என்று தேவனாகவோ, மனிதனாகவோ, பருத்தவனாகவோ, மெலித்தவனாகவோ இருக்கும் தேஹத்தில் 'நான்' என்னும் வழக்கு காணப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது 'நான்' என்பதற்குப் பொருளான ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டது என்று முன் சூரணியில் சொன்னது எப்படிப் பொத்தது? என்னும் கேள்வியெழ அதற்கு அடுத்த சூரணியில் பதில் அளிக்கிறார்.

மு 70: தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வ ஸோக்யத்திலே சொன்னோம்.

விவரணம்: அதாவது-பல காரணங்களாலே தேஹம் ஆத்மாவல்ல என்று நிரூபிப்பதன் மூலம் ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்னும் விஷயத்தை (அஷ்டாதச ரஹஸ்யங் களில் ஒன்றான) "தத்வ ஸோக்யம்" என்னும் க்ரந்தத்திலே தெளிவாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டுகொள்வது என்று வருத்து. "நான் தேவன், நான் மனிதன், நான் பருத்தவன், நான் மெலித்தவன்" என்னும் வழக்குகளில் ஜ்ஞானமயமான ஆத்மாவையும், தேஹத்தையும் ஒன்றாக வழங்குவதற்குக் காரணம், தேஹம் நான் இருக்கும் வரையில் ஆத்மாவை விட்டுப்பிரியாமல் சூருக்கையோ யாகும். இதுகொண்டு இரண்டையும் ஒன்று என்னல் ஐயலாது என்பதும் அறியத்தக்கது.

இந்த ப்ரணவத்தில் முதலில் உகாரத்தாலே ஆத்மாவின் சூண்மான ஸோஷத்வத்தைச் சொல்லி, அதற்குப்பின் அந்த சூணத்தையுடைய ஆத்மாவை மகாரத்தாலே சொல்லிற்று. சூணத்தையுடைய பொருளைச் சொல்லி அதற்குப்பின் சூணத்தைச் சொல்லுவதுதானே முறை. இதைமாத்ரிச் சொல்லுவதைக்குக் கருத் தென்ன? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூரணியிலே பதில் அளிக்கிறார்.

மு 71: மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு, பூவையும். ரத்தத்தையும் விநாயகமாயே போலே, ஸேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது அல்லாதபோது “உயிரினும் குறைவிலம்” என்கிறபடியே தவாஜ்யம்; அதுதோன்ற ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லி, மீண்டும் ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

விவரணம்: அதாவது—மணத்தை உடையது என்னும் காரணத்தாலே பூவை விருப்புவது போலவும், ஒளியையுடையது என்னும் காரணத்தாலே ரத்தினத்தை விருப்புவது போலவும் ஸேஷத்வத்தை உடையது என்னும் காரணத்தாலேயே ஆத்மாவை அறிவானிகள் ஆதரிக்கிறார்கள்.

“தடம்புனல் சடைமுடியன் தனியொரு கூறமர்ந்துறையும் உடம்புடையான் கவராத உயிரினும் குறைவிலமே”

[திருவாய் 4—8—10]

என்று ஆழ்வாரும் ‘எம்பெருமானுக்கு ஆட்படாத ஆத்மா நமக்குத் தேவையில்லை: அது கைவிடத்தக்கதே’ என்று அருளிச்செய்தாரன்றோ. இப்படி ஸேஷத்வம் முக்கியமாக இருப்பதைக் கருதி, ப்ரணவத்தில் இப்படிப்பட்ட ஸேஷத்வத்தை உகாரத்தாலே முதலில் சொல்லி, பிறகு மகாரத்தாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து. இவ்விடத்தில் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கூரத்தாழ்வானுக்கு ஞானத்தைக்காட்டிலும், ஸேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிருபகம் என விளக்கிய (திருவாய்மொழியிட்டில் 8-8-2 ல் எடுக்கப்பட்ட) ஐதிஹ்யம் அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

இப்படி அ, உ, ம என்று மூன்று பதங்கள் கொண்ட இந்த ப்ரணவத்தால் சொல்லப்படும் திரண்டபொருளை அருளிச்செய்கிருர் அடுத்த குரீணையில்.

மு 72: ஆக, ப்ரணவத்தால் “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனோ” என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்று.

விவரணம்: அதாவது—இதுவரையில் விளக்கப்பட்ட ப்ரணவத்தின் பதப்பொருள்களிலிருந்து தேறிய அரித்தத்தை— திருமங்கையாழ்வார் ஒரு திருக்கண்ணபுரப்பாகரத்திலே “கண்ணபுர

மொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனே" [பெரிய திரு 8-9-3] என்று அருளிச்செய்தார். "கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கு" என்று நாலாம் வேற்றுமையை இறுதியில் கொண்ட அகாரத்தின் பொருளையும், "அடியேன்" என்று ஸேஷத்வத்தை உடைய ஜீவனைச்சொல்லும் மகாரத்தின் பொருளையும், "ஒருவர்க்குரியேனே" என்று பிறர்க்கடிமைப் படுவதைத் தவிர்க்கும் உகாரத்தின் பொருளையும் சொல்லிக்கொண்டு ப்ரணவத்தின் பொருளை அனுஸந்தித்த இந்தத் திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியின் படி ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு ஸேஷபூதன் (உடைமை)-எம்பெருமான் அவனுக்கு ஸேஷி (உடையவன், ஸ்வாமி) என்று இருவர்க்கு முள்ள தொடர்பு சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து.

இதற்கு மேல் பொய்கையாழ்வாகுடைய அருளிச்செயலில் ஜீவன் பெரியபிரட்டியாரோடு கூடிய எம்பெருமானான ஒரு மிதுனத்திற்குரியவன் என்று சொல்லியிருப்பதைக் காட்டி, ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூட்டியில்.

மு 73: இத்தால், "தாமரையான் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்றதாயிற்று.

விவரணம்: அகாவது— இந்த ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்ட அத்தத்ததை "தாமரையான் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு" [முதல் திருவ 87] என்று பொய்கையாழ்வார் அருளிச் செய்தார். அதில் "தாமரையான் கேள்வன்" என்று அகாரத்தின் பொருளாய், கைக்காயம் கொள்பவனான திருமகன்நாதனையும், "ஒருவனையே நோக்கும்" என்று நாலாம் வேற்றுமையாலும் உகாரத்தாலும் சொல்லப்படும் அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தால் (வேறுஎவர்க்கும் ஆகாதபடி எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையால்) உண்டாகும் ஆத்மாவினுடைய ததேஃபரதையையும் (எம்பெருமனையே தன் அறிவுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டமைமையால்) "உணர்வு" என்று அந்த ஸேஷத்வத்தை உடையவரான மகாரத்தால் சொல்லப்பட்டவனாய், அறிவையிட்டே நிரூபிக்கவேண்டும் படியிருப்பனான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிறதாகையாலே ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று என்று கருத்து.

71, 72, 73 சூட்டிகளால் அகாரத்தில் ஏறிமறைத்திருக்கும் நான்காம் வேற்றுமையை முக்கியமாகக் கொண்டு ப்ரணவத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார். அடுத்த சூட்டியில் "அஉ-ரகணே"

என்னும் தூதுவிலிருந்து தோன்றிய அகாரத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு ப்ரணவத்திற்கு மற்றொரு விதமாகப் பொருள் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 74: அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும், ரக்ஷக லையும், ரக்ஷயத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும் ரக்ஷணமேறுவான ப்ராயத்தியையும், ப்ரலத்தையும் சொல்லிற்று.

விவரணம்: அதாவது—“அவ-ரக்ஷணே” என்னும் தூதுவிலிருந்து தோன்றிய அகாரத்தாலே ரக்ஷிப்பவனான எம்பெருமானைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே அவனால் ரக்ஷிக்கப்படும் ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று. இப்படி எம்பெருமான் ஜீவனை ரக்ஷிப்பதற்குக் காரணம் ஜீவன் அவனுக்கு உடைமையாயிருக்கையேயாகையாலே நான்காம் வேற்றுமையாலே ரக்ஷிக்கைக்குக்காரணமான அந்த வேஷத்துவத்தைச் சொல்லிற்று. ஜீவாத்மா எம்பெருமான் ஒருவனைத் தவிர வேறு எவர்க்கும் வேஷபூதனல்லன் என்று தெரிவிக்கும் உகாரத்தாலே, மற்றொருவர்க்கும் ஆகாமல் எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே தன்னிஷ்டப்படி ஆளலாம்படியிருக்கையாகிற ரக்ஷண ப்ரலத்தைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து.

ஆக, இந்த மந்திரத்தில் முதல்பதமான ப்ரணவத்தின் பொருளை இதுவரையில் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, ப்ரணவத்தை விவரிக்கும் மற்ற இரண்டு பதங்களுக்கும் பொருள் அருளிச்செய்யத் தொடங்கி மந்திரமேஷும் (திருமந்திரத்தின் பின்னிரண்டு பதங்களும் அடங்கிய எஞ்சியபகுதி) இந்த ப்ரணவத்திற்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 75: இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

விவரணம்: விவரணமாவது—விவரிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்குத் தேவையான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அதில் சொல்லப் பட்ட அர்த்தத்தைத் தெளிவுபடுத்துகையாகும். இவ்விஷயத்தை, “இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது, ப்ரஸ்துமான அர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்தத்தை விஸ்தரிக்கை” என்று தீர்ப்புரைத்திலும்.

உக்தார்த்தம் விஸ்தீகார யுக்தார்த்தம் நதர போத்யம் ।
மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மதிஷிணாம் ॥

[வாதிகேஸரிகாரிகை]

[சொல்லப்படும் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தி, தக்க பொருள்களை உணர்த்துவதே வியாக்யானமாகும் என்று மேன்மைமிக்க பெரியோர்களின் கொள்கை] என்று சஹஸ்யத்தய விவரணநூலிலும் வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிச்செய்தாரன்றோ,

ப்ரணவத்தை மற்ற இரண்டு பதங்கள் விவரிப்பது எப்படி? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூட்டியில் விடை அருளிச் செய்கிறார்.

மு 76: உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸா ; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம் ; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதம் மென்றுஞ் சொல்லுவார்கள் .

விவரணம்: அதாவது— (1) ஏகாரப்பொருளையுடைய உகாரம் ஜீவன் எம்பெருமானைத் தவிர வேறு எவருக்கும் அடிமைப்பட்டவன் அல்லன் என்று காட்டுகிறது. 'பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டவன் அல்லன்' என்று கூறும்போது 'பிறர்' என்பதில் தானும் சேர்ந்திருக்கையாலே "தனக்குத்தானே வசப்பட்டவன், அதாவது ஸ்வதத்த்ரமானவன்" என்னும் எண்ணத்தையும் இவ்வுகாரம் தவிர்த்த போதிலும், 'நம:' என்னும் இரண்டாவது பதம் இதை வெளிப்படையாகச் சொல்லிக்கழிக்கிறதாய்கையாலே உகாரத்தை 'நம:' என்னும் பதம் விவரிக்கிறது. (2) அகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட சைகாணன் எம்பெருமான் யார் என்பதை அலனுடைய தனிப் பெயரைச் சொல்லிக் காட்டுகையாலும் 'நார' ஸப்ரத்யுத்தாலே சாஷிக்கப்படும் சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகையாலும், 'அயந' ஸப்ரத்யுத்தாலே சாஷிப்பதற்குத் துணையுரியும் வாதஸல்யம், ஸௌலப்யம் முதலான நீர்மைக் குணங்களையும் ஜ்ஞானம், மக்தி முதலான மேன்மைக்குணங்களையும் சொல்லுகையாலும், 'நாராயண' ஸப்ரத்யுத்தின் ஸமாஸங்களாலே 'அந்தர்யாமியாகவும், உபாயமாகவும் எல்லா உறவாகவும் இருந்து சாஷிப்பவன்' என்று கூறுகையால் சாஷிக்கும் முறையையும் தெளிவாகச் சொல்லுகையாலும் அகாரத்தை நாராயணபதம் விவரிக்கிறது.

(8) நாகிஞ்சித்குர்வத: ஸேஷத்வம் [மீமாம்ஸகர் வழக்கு]

[கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வமில்லை]

அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி: [மீமாம்ஸகர் வழக்கு]

[கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வம் பொருந்தாது] என்கிற மீமாம்ஸகர்களுடைய வழக்கின்படி கைங்கர்யம் செய்யாதபோது ஸேஷத்வம் எரித்திக்காதாகையாலே அந்த ஸேஷத்வம் எரித்திப்பதற்கு உதவிபுரியும் கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிற “ஆய” என்கிற நாலாம் வேற்றமை அந்த ஸேஷத்வத்திற்கு இருப்பிடமான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லும் ‘ம’காரத்தை விவரிக்கிறது. (4) மகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஆத்மா தித்யமானது என்பதையும், ஒரு படிப்பட்டிருப்பது என்பதையும், ஆத்மாக்கள் பலர் முதலான விஷயங்களையும் சொல்லுகையாலே நரசஸமுஹங்களைச் சொல்லும் ‘நாரபதம்’ மகாரத்தை விவரிக்கிறது என்றும் சொல்லுவர்கள் என்று கருத்து.

ப்ரணவத்தில் ‘அ’ ‘உ’ ‘ம’ என்னும் வரிசையிலே எழுத்துக்கள் அமைந்திருக்கும்போது மற்ற இரண்டு பதங்களையும் அதே வரிசையில் விவரிக்காமல் மாത്രன வரிசையில் விவரிப்பதற்குக் கருத்து என்ன என்பதை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 77: அடையே விவரிதா தொழிதிறது - விரோதி யோய் அனுபவிக்கவேண்டுகையாலே.

விவரணம்: அதாவது—முறைப்படி விவரிப்பதாயிருந்தால் முதலில் அகாரத்தின் விவரணமான நாராயண பதத்தைச் சொல்லவேண்டும். அப்படி விவரிக்காமல், முதலில் அடுத்தபதமான உகாரத்தை இரண்டாவது பதமான நமஸ்ஸாலே விவரித்ததற்குக் கருத்து பின்வருமாறு:— அகாரவிவரணமான நாராயணபதத்தில் எம்பெருமானை அனுபவித்துக் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும் என்னும் விஷயம் சொல்லப்பட்டது. அந்த அநுபுகைங்கர்யங்களுக்குத் தடையான அஹங்காரம் மமகாரம் முதலானவை ‘நம:’ என்றும் இரண்டாவது பதத்தாலே கழிக்கப்பட்டபின்பே அந்த அநுபுகைங்கர்யங்கள் நடக்கவேண்டும். அதற்காகவே அந்த அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கும் உகார விவரணமான நமஸ்ஸை முதலில் சொல்லி. அதற்குப் பிறகு அகார விவரணமான நாராயண பதத்தைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து.

இனி திருமந்திரத்தின் தடுப்பதமான நமஸ்ஸுக்குப் பொருள் அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, அந்தப் பதத்திற்குள் இரண்டு பதங்கள் இருப்பதை அடுத்த குரீணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

ஆறாம் 78: நமஸ்ஸு 'ந' என்கிற 'ம:' என்றும் இரண்டு பதம்.

விவரணம்: 'நம:' என்னும் இரண்டாவது பதம் 'ந' என்றும் 'ம:' என்றும் இரண்டு பதங்களைத் தனக்குள் கொண்டது என்று கருத்து.

இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தம் என்ன என்னும் கேள்விக்கு விடையருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குரீணையில்.

மூ 79: 'ம:' என்கிற இத்தால் 'தனக்கு உரியன்' என்கிறது; 'ந' என்று அதைத் தவிர்த்துகிறது.

விவரணம்: அடாவது ஆறாம் வேற்றுமையுடைய 'ம:' என்னும் பதம் — 'ஜீவன் ஈர்வரனுக்கே உரியவன்' என்று கூறும் (அகாரத்தில் தொக்கு நிற்கும்) நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளுக்கு மாறுகத் 'தனக்குத் தான் உரியவன்' என்னும் பொருளைக் கூறுகிறது. ஆனால் 'ந' எனும் பதமே எதிர்மறைப் பொருளைச் சொல்லுவதாகையாலே 'தனக்குரியன்' என்னும் பொருளைத் தடுத்து, 'தனக்குத் தான் உரியவன் அல்லன்' என்று தெரிவிக்கிறது.

இவ்விண்ணு பதங்களாலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சேர்த்து அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குரீணையில்.

மூ 80: ஆக. 'நம:' என்கிற இத்தால், 'தனக்கு உரியவனன்று' என்கிறது.

விவரணம்: ஆக 'நம:' என்னும் இவ்விரண்டாவது பதம் சேதனன் தனக்குத்தான் உரியவனல்லன் என்பதை அறிவிக்கிறது என்று கருத்து 'நம:' என்னும் இப்பதத்தில் அடங்கிய 'ந' 'ம:' என்னும் இரு எழுத்துக்களுக்கும் அவை அமைத்திருக்கும் வரிசைப்படி பொருள் கூறாமல், மாற்றிக் கூறியதற்குக்கருத்து என்னவெனில், ஒரு பொருளை இக்கையென்று தள்ளும்போது தள்ளப்படும் அப்பொருளை முதலில்சொல்லி அதற்குப்பிறகே அதை இக்கையென்று தள்ளுவது பொருந்துமாகையாலே இப்படி மாற்றி அர்த்தம் கூறுகிறார். இப்படியல்லாமல் வரிசைப்படியே பொருள் கூறுவதும் உண்டு. 'விடுமின் முற்றவும்' [திருவாய் 1-2-1]

என்னுமிடத்தில் ஆழ்வாச் முதலில் "விடுமின்" என்று தள்ளச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு 'முற்றவும்' என்று தள்ளப்படும் விஷயத்தைச் சொன்னது போலே, விடவேண்டியது மிக முக்கியம் என்று வலியுறுத்துவதற்காக 'ந' என்னும் பத்யத்தை முதலிலும் 'ம' என்பதை அடுத்தபடியும் 'நம:' ஸப்த்யத்தில் கூறுகிறது என்றும் நிர்வாஹிக்கலாம் இந்த நிர்வாஹத்தைப் பின்னாலோகச்சார்யரே தம்முடைய 'பரந்தபடி'யில் அருளிச்செய்துள்ளார்.

'நம:' என்னும் பதம் ப்ரணவத்திலுள்ள உகாரத்தை விவரிக்கிறது என்று முன்னமே கூறப்பட்டது. உகாரமும் 'ஜீவன் பிறர்க்கும் தனக்கும் உரியவனல்லன்' என்னும் அத்தியைததைச் சொல்லுகிறது; இந்த 'நம:' பத்யம் பிறர்க்கு உரியவனல்லன் என்பதை விவரிக்காமல் 'தனக்கு உரியவனல்லன்' என்பதை மாதிரி விவரிப்பதற்கு என்ன காரணம் என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த குரணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறது.

மு 81: பிறர்க்கு உரியான அன்று தன் வைலக்டியத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங்கூட அழியும்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த ஜீவன் மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டபோது ஒருவனுக்கு அடிமைப்படுவதற்கு இசைத்திருக்கையாலே அந்த மற்றவர்களைக்காட்டிலும் தனக்கு உள்ளதான ஸர்வ காரணத்வம் (அனைவருக்கும் காரணமாயிருக்கை) ஸர்வ ரக்ஷகத்வம் (அனைவரையும் காப்பாற்றுவனாயிருக்கை) ஸர்வ ஸேஷித்வம் (அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாயிருக்கை) முதலான தன்னுடைய சிறப்புகளைக் காட்டி எம்பெருமான் அவனை மற்றவர்களுக்கு அடிமைமாயிருக்கும் நிலையை நீக்கித் தனக்கு அடிமையாகும்படி செய்யலாம்.

த்வம் மேஹம் மே குதஸ்தத் தத்யபி குத இத்யம் வேத்யம்
முலப்ரமாணத்

ஏதச்சாதாதி: ஸித்த்யா தத்யபிபுஷா த் லோபி
ஸாக்ஜோஸ ஏவ |
க்ஷாக்ஜோஸ: கஸ்ய கீதாதி:ஷு மம விதி:த: கோத்ர ஸாக்ஷி
ஸுதீ: ஸ்யாத்

ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்ய-
மத்யஸ்தவத்த்வம் || [பட்டர் முத்தகம்]

[ஈஸ்வரன் — நீ எனக்கு (உரியவன்); ஜீவன் — நான் எனக்கு (உரியவன்) ஈச் - அது எப்படி? ஜீவன்:-நீர் சொல்லியதுதான் எப்படி? ஈச்:- நான் சொன்னது வேதசூழலமான ஓங்காரமாகிற ப்ரமாணத்தாலே (நிரூபிக்கப்படுகிறது); ஜீவன்:-நான் சொல்லியதும் அநாதியான அநுபூவப்பெருமையால் விரித்திக்கிறது, ஈச்:-அந்த அநுபூவம் ஆகேபிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஜீவன்:- யார் எனக்கு ஆகேபித்தார்கள்? ஈச்:- கீதை முதலிய ஸாஸ்திரங்களில் என ஆகேபம் ஸுப்ரவிரித்த்யம், ஜீவன்:- அதற்கு ஸாஷி யார்? ஈச்:- ஞானியே ஸாஷியாவான். ஜீவன்:- ஐயோ! உன்னிடம் பஷபாத மூன்ன அவன் எப்படி ஸாஷியாக முடியும்? என்று இவ்வண்ணமாக ஜீவனோடு ஏற்பட்ட வழக்கில் (ஸாஷியில்லாமையால்) ஸத்யம் செய்து உம்கட்சியை ஸ்தாபித்துக் கொள்ளுகிறவர்போலே தேவரீர் (துளவரிமாலையணிந்து திருமஞ்சனம் செய்து கொள்ளுமவராய்க்) காட்சியளிக்கிறீர்.] என்கிறபடியே 'எனக்கு நானே உரியவன்' என்று இந்த ஜீவன் நினைக்குமபோது நீ என்னுடையவன்' என்று எம்பெருமான் சொன்னால், 'நான் எனக்கே உரியவன்' என்று கூறுவானேயொழிய அவனுக்கு அடிமைப்பட இசைய மாட்டான். ஆகையால் இவனைத் தன் உசப்படுத்துவதற்குத் தகுதியும் இல்லாமல் போய்விடும் என்று கருத்து.

இந்த நமஸ்ஸால் செய்யப்படும் காரியம் என்ன? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிருர்.

மூ 82: இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது.

விவரணம்: இந்த 'நம:' என்னும் பதத்தால் ஜீவாத்மாவுக்குள்ள தடையைக் கழிக்கிறது என்று கருத்து.

அத்தடைதான் ஒன்றே பலவோ? என்னும் கேள்விக்கு விடையளிக்கிருர் அடுத்த சூர்ணியில்.

மூ 83: விரோதிதான் மூன்று.

விவரணம்: ஜீவனுக்குள்ள தடை மூன்று என்று கருத்து.

அந்த மூன்று தடைகளும் எவை? என்னும் கேள்விக்கு விடை அளிக்கிருர் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 84 அதாவது—ஸ்வரூபவிரோதியும் உபாய விரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும்,

விவரணம்: முதல் பதமான ப்ரணவத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டது. திரண்டாகது பதமான இந்த நமஸ் ஸப்ரத்யத்தில் தாத்பர்யார்த்தமாக 'என் கார்பத்தை நானே செய்துகொள்ள உரியவனல்லேன்' என்று கூறுகையாலே, எம்பெருமானே உபாயம் என்னும் அர்த்தம் உணர்த்தப்படுகிறது. மூன்றாவது பதத்தில் 'நாராயணனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்கதே ப்ரலம்' என்று உணர்த்தப்படுகிறது. நடுவில் இருக்கும் இந்த நமஸ்ஸப்ரத்யம் தான் உபாய விரோதியைக் கழிப் .தோடன்றி முன்பத்தோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போது ஸ்வரூப விரோதியையும் பின் பத்தோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போது ப்ராப்யமாகிற ப்ரலத்திற்கு விரோதியையும் கழிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது என்றுகூடது காக்கையின் ஒரே கண்மணி அதன் இரண்டு கண்களிலும் தொடர்புகொண்டு பார்ப்பதுபோலே ஒருபதம் மற்றொருபதத்தோடு தொடர்பு கொள்வதைக் காக்காணி தயாயம் என்று கூறுவர்.

இந்த மூன்று விரோதியும் கழிகையாவது என்ன? என்னும் கேள்விக்கு வரிசையாக மூன்று வாக்கியங்களில், அடுத்த சூத்ரையில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 85: ஸ்வரூபவிரோதி, கழிகையாவது—“யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி, கழிகையாவது—“கணவாய் துன்பம் கணயாதொழிவாய் கணகண் மற்றிலேன்” என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி, கழிகையாவது—“மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்றிருக்கை.

விவரணம்: (1) “யானே எனக்குரியன்” என்றிருக்கும் அறங்காரமும் “எந்தனதே இப்பொருள்கள்” என்று என்னும் மமகாரமும் ஸ்வரூபவிரோதியாகும், இதைவே நம்மாழ்வார் “யானே என்னை அறிவகிலாதே யானே என் தனதே என்றிருத்தேன்” [திருவாய் 2-8-9] என்று அருளிச்செய்தார். அது கழிகையையும், அடுத்த அடியில் “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” [யானும் எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்டவன்; என்னுடைமையும் அவனுக்கே உரிமைப்பட்டது] என்று அருளிச்செய்கையாலே இதுவே ஸ்வரூபவிரோதி, கழிகையாகிறது. (2) ‘எம்பெருமானே உபாயம்’

என்னும் எண்ணத்திற்கு மாருகத் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளத் தான் முயல்வது உபாய விரோதியாகும். அது கழிகையாவது இவ்வண்ணம் தன்னைக்காத்துக்கொள்ளத் தான் முயல்வது, "களைவாய் துன்பம் களைவாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலே" [திருவாய் 5-8-8] என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே "நீ என் துன்பத்தைப் போக்கினாலு சரி; போக்கானிட்டாலு சரி. துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேறொருவனைப் பற்றமாட்டேன்" என்று இருக்கை. (3) எப்பெருமான் உகப்பையே உத்தேசித்துக் கைங்கர்யம் செய்கிது ப்ராப்யமாகுப; கைங்கர்யம் செய்வதைத் தன் உகப்புக்கும் உறுப்பாக நினைப்பது அதற்கு விரோதியாகும். அது கழிகையாவது "உனக்கே நாம் ஆட்சையோடும் மற்றை நம காமங்கள் மாற்றி" [திருப்பாவை 90] என்று ஆண்டான் அருளிச்செய்தபடியே "உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யுமபோது உன்னுடைய உகப்புக்கு மாறுபட்ட என்னுடைய ஆசைகளை மாற்ற" என்று இருக்கை என்று கருத்து.

இவ்வண்ணமாக, அன்னுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற ஸ்வரூபம். அன்னையே தஞ்சமாகக் கொண்டிருக்கையாகிற உபாயம், அன்னுகப்புக்கே கைங்கர்யம் செய்கையாகிற புதுஷைத்தம் ஆகிய மூன்றிற்கும விரோதியாயிருப்பது இந்த ஜீவனுடைய அஹங்காரம்மீதேரக்களையாவையானே. அன்னுடைய கொடுமை யையும் அவை நீக்கினால் உண்டாகும் நன்மைகளையும் அடுத்த குர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 86; 'ம:' என்னுடன் என்வருவதாயிம். 'நம:' என்னை ஸ்வரூபேசுஜீவிதம்.

விவரணம்: அதாவது -

சேதநஸ்ய யத்யுபமம் ஸ் வஸித் ஸ்வீயே ச ஸந்திதி |

மம் இவ்வண்ணம் வந்ததுவம் ததா ஸ்வரூபேசுஜீவிதம்

[அதரிப்புத்தந்தியைப்பற்றித் 52-25]

[அன்னிடத்திலும், தன்னைக்கொட்டியிருக்கும் பொருள்களிடத்திலும் என்னுடையது என்னும் எண்ணம் எப்போது ஏற்படுகிறதோ, அப்போது 'மம்' (என்னுடையது) என்னும் அவ்விசண்டு எழுத்துக்களும் (ஜீவனுடைய) (அஹங்கார) மமகாரத்தைக் காட்டுகின்றன.] என்கிறபடியே 'ம:' என்னும் பதத்திலே நான், எனது

என்னும் ஆஹங்கார மமகாரங்கள் இரண்டும் உண்டாகையாலே
அவற்றிடம் சேர்ந்திருக்கை பரமாத்மாவிற்கு அப்யந்த பரதந்திர
மான இந்த ஆத்மாவை அழிக்கக்கூடியது. 'நம:' என்று அந்த
ஆஹங்கார மமகாரங்களோடு தொடர்பற்றிருப்பது இந்த ஸ்வ
ஸ்வரூபத்தை உயிரிக்கக்கூடியது என்று கிருந்தி.

த்ய்வயக்ஷஸ்து ப்யவேந் ம்ருத்யுஸ் தீர்யக்ஷம்
ப்யுதந்நாசன: பத்யம் |

மமோநி த்ய்வயக்ஷரோ ம்ருத்யுர் ந மமேதி ச ஸாஸுவதம் ||
[புரா சக்தி 13-4]

[இரண்டு அக்ஷரங்கள் ஆத்மாவுக்கு யமன்; மூன்று அக்ஷரங்
களோ அழிவினமையைத் தருவது (அவையெவை யென்னில்)
'பம' என்னும் இரண்டு அக்ஷரமுட ஆத்மாவை அழிப்பது. 'ந
மம' என்னும் மூன்றெழுத்துக்கள் அழிவினமையை அளிப்பது]
என்று ப்யுதநத்தில் சொல்லப்பட்டதன்கே.

இவ்வண்ணமாக ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷார்த்தம் ஆகிய
மூன்றுக்கும் விரோதிகளைக் கழிப்பதோடல்லாமல் 'நம:'பத்யம்
இந்த மூன்றையும் காட்டுவதையும் செய்கிறது என்று அடுத்த குர்
ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 87: இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும் உபாயத்தையு
ம் ப்யுதத்தையும் காட்டும்.

விவரணம்: இந்த நம:'பத்யம் ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்
த்தம் ஆகிய மூன்றையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது என்று
கருத்து.

இவ்விஷயத்தை அடுத்த குர்ணையில் மூன்று வாக்யங்
களாலே விவரிக்கிறார்.

மு 88: "தொலைவில்லி மங்கலந்தொழும்" என்
கையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. "வேங்கடத்து,
உறைவார்க்கு நம" என்கையாலே உபாயம் சொல்
லிற்று. "அந்திதொழுஞ் சொல்" என்கையாலே
ப்யுதம் சொல்லிற்று.

விவரணம்: இந்த "நம:"பதம் ஸ்வரூபம், உபாயம், பூலம் ஆகிய மூன்றையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது என்பது நம் மாழ்வாரின் மூன்று பாசரங்களிலிருந்து விளங்குகிறது.

(1) "தொலைவில்லி மங்கலம் தொழும் இவனை" [திருவாய் 6-5-1] என்று நமஸ் ஸப்ரத்யத்தின் பொருளைச் சொல்லும் "தொழும்" என்னும் பதத்தாலே ஆழ்வார்தாம் அனனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதோடல்லாமல், அவன் உகத்தருளின நிலமான தொலைவில்லி மங்கலத்துக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகையாலே இந்த நம:பதம் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது என விளங்குகிறது.

(2) "வேங்கடங்கள் மெய்ய்மேல் வினைமுற்றவும்
தாங்கள் நங்கட்டு நல்லனவே செய்வார்
வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்ன
லாம் கடமை — அது சுமந்தாரடிகே"

[திருவாய் 8-8 8]

என்னும் பாட்டிலே ஆழ்வார் முதல் அடியாலே சேதனனுடைய பாபங்கள் நீங்குவதைச் சொல்லி, அதற்கு உபாயத்தைச் சொல்லும் போது "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னல் ஆம்கடமை" என்று "நமஸ்ஸப்ரத்யத்தாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமைப்பட்ட நான் எனக்குர்டேனல்லன்" என்று நமனைக் கூர்த்துக் கொண்டதற்குத் தான் முயலத் தகுதியில்லாத ஸ்வரூபபாசரத்தர்யத்தைச் சொல்லுகையால் அவனே உபாயம் என்று தேறுகையாலே நமஸ்ஸப்ரத்ய உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது என்று கருது.

(3) "உண்டு எனித்தேற்கு உட்பர் என்குறை?—மேலைத்
தொண்டு உடனத்து அத்திதொழு சொல்லுப்பெற்றேன்"
[திருவாய் 10-8-7]

என்னும் பாட்டில் தம்மாழ்வார் "மேலைத்தொண்டு உடனத்து" என்று எப்பொழுதுமே கைங்கர்யம் செய்வதில் கவனமிகுவதைச் சொல்லி, அப்பொழுது அது தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாகக் கூடாது என்பதை "முகத்தாநாய் லக்ஷணம் ஸ்ரீயோதத். ... நம: இந்யேவ வாதியந:" ["நம:" என்று சொல்லுவதே முகத்தாளின் லக்ஷணம்] என்கிறபடியே தம் உகப்புக்கு உறுப்பாகதை முகத்தால் 'நம:' என்று தடுப்பதை "அத்தி தொழு சொல்" என்

னும் தொடராலே காட்டுகையாலே “தொழுஞ்சொக்” எனப் படும் தயர்வாய்தும் அந்நுகப்புக்கே உறுப்பாகும் கைக்கரைய மாகிற பழத்தையும் காட்டுகிறது என்று கருத்து.

இந்த “நம:” பதத்திலே எம்பெருமானுடைய அடியார்க்கு ஆட்பட்டிருக்கையும் தாதுபரவர்த்தமாய்க் அநுஸந்திக்கத்தக்க நாகையாலே அதனை அடுத்த சூட்டினையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 89: “உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” என்ற விற்படியே இதிலே புகழுவதனோஷத்தவழும் அநு ஸந்தேதமும்.

விவரணம்: அதாவது — “உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை— மற்றெல்லாம் பேசிலும் நித்திருவெட்டெழுத்தும் கற்ற” [பெரிய திரு 8-10-3] எனலும் புகழத்தில் திருமங்கையாழ்வார் “திரு வெட்டெழுத்தாகிற திருமந்தரத்தில் பல அர்த்தங்கள் சொல்லப் பட்டிருந்தபோதிலும், தான் அதன்ஸாரமாகக் கைக்கொண்டது உன் அடியார்க்குக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதே” என்று அருளிச்செய் கையாலே அந்நுகர மமகாரங்கள் தக்கி புகழுவச்சேஷத்தும் உன்னடி வெளிப்படுகிற இந்த “நம:” பதத்திலே அதன் எல்லை நிலமாக புகழுவத சேஷத்தவழும் (அடியார்க்கு ஆட்பட்டிருக்கை யும்) தாதுபரவர்த்தமாய்க் அநுஸந்திக்கத்தக்கது என்று கருத்து.

இப்படி தாதுபரவர்த்தமாய்க் அநுஸந்திக்கப்படும் புகழுவத னோஷத்தவதை இந்த “நம:” பதத்தில் அல்லமைய ப்ரணவத்தில் உள்ள அகார உகாரங்களில் அநுஸந்திப்பாரும் உண்டு என் பதை அடுத்த சூட்டினையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 90: இது அகாரத்திலே என்றும் தொல்லுவர் கள்: உகாரத்திலே என்றும் சொல்லுவார்கள்.

விவரணம்: அதாவது—ப்ரணவத்தில் அகாரத்தில் தொக்கு திற்கும் நல்லாவேற்றமைவாலே ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்று சொல்லுகையாலே அதன் எல்லை நில மான இந்த புகழுவத சேஷத்தவழும் அகாரத்தினையே தாது பரவர்த்தமாய்க் அநுஸந்திக்கத்தக்கது என்றும் சிலர் சொல்லுவா ர்கள். உகாரம் “எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டவன்” என்று

அநந்தர்ஹ ஸேஷத்வத்தைச் செவ்வனையாலும், எப்பெருமானு
டைய அடியார்க்கும் ஆட்பட்டி கப்பது அந்த அநந்தர்ஹ ஸேஷ
த்வத்திற்கு எல்லை நிலமாக்கப்பட்டது. இந்த புகழ்வத ஸேஷத்வ
த்தை உகாரத்திலே தாத்தியாத்தம்மக அனுஸந்திக்கண்டு
மென்றும் சிலர் செவ்வனையுடன் என்று கருத்து. படிக்கத்த
வல்லாமல் தாத்தியாத்தம்மகக் கூறுகையுடைய அந்த
உகாரங்களிலும் இதை அனுஸந்திக்கலாமென்றபேச்சு
அஹங்கார மமகாரங்களாகிற நிரோதி கழிந்த இடமாகிற இந்த
'நமா' பதத்திலே தாத்தியாத்தம்மக இதை அனுஸந்திப்பத
தக்கது என்று கருத்து.

இந்த நமஸ்ஸபூகத்தின் பெருகை அறிவதற்கு முன் ஜீவ
னுக்கு உள்ள நினைவைக் காட்டிலும் அதை அறிந்து விடப்
படுகையும் நினைவிட சிறப்பை அருளிக்கொண்டிருக்கிற அருமை குணங்கள்.

மு 81: 'ஸ்வாவான் தனக்கேயாயி டுக்கும்; அசித்
துப்பிறர்க்கேயாயி டுக்கும்; ஆத்மாதனக்கும் பிறர்க்க
தும் பொதுவாயி டுக்கும்' என்று முற்பட்ட நமஸு
அங்ஙனன்றிக் க, அசித்தைப்போலே தனக்கே
யாக எனைக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

விவரணம்: அதாவது—

ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் புகழ்வத இதும் சந்த்ரவதாதே
த்வதாஸலேஷோதகர்ஷாத் புவநிக்ஷு நிஷ்கர்ஷ ஸமயே |
த்வமாஸீர் மாத:ஸ்ர: கமிதுரித்யமித்தந்த்வனிபுவ:

ததந்த்ரபுவாத் த்வாம் ந ப்ருத்யக்யதாதத்தே ருதுதிரபி ||

[ஸ்ரீகுணரத்தகோஸம் 28].

[சந்திரனைப்போலத் த முகமுடைய ஸ்ரீதேவித்தாயே! புகழ்வானுடைய
இந்த ஸ்வரூபமும் ஸ்வாதந்த்ரியமும் பரதத்வ நிர்ணய ஸமயத்
தில் உன்னேடு சேர்ந்திருக்கும் பெருமையைக்கொண்டு அறுதியி
டப்படுகிறது. உனக்கு இனியவனான பிரானுக்கு நீர் ஸ்வரூபநிருபக
பூதையாயிருக்கும் பெருமையையுடையீர். (இப்படி) அவரோடு
ஒன்றி நிற்கையால் தேவரீரை வேதும் தனித்துப் படிப்பதில்லை,
என்கிறபடியே ஸ்வாதந்த்ரியத்தையே இயல்வாகக்கொண்ட ஸர்
வேஸ்வரன் அனைத்தையும் தன் விருப்பப்படியே நடத்துபவனாய்
இருப்பான். அறிவற்றதாகையாலே தன் விருப்பம் என்பதற்குத்

தகுதியேயில்லாமல் பாரதந்தர்யமே இயல்வர்க்க்கொண்ட அசித்து
 பிறர்க்காகவே இருக்கும் அகாரத்தில் தொக்கு நிற்கும் நர்லாம
 கேற்றமையால் சொல்லப்பட்ட வேஷத்துத்தையும் (அடிமைத்
 தன்மையையும) மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட அறிபவனுயிருக்கும்
 தன்மையையும் உடையவனுன ஜீவாத்மா அறிபவனுயிருக்கையால்
 தனக்காகவும் இருந்துகொண்டு அடிமைத் தன்மையாலே எம்
 பெருமானுக்காகவும் இருந்துகொண்டு இரண்டுக்கும் பொதுவா
 யிருப்பான்:— எனது நபஸஸப்யத்துத்தினை பொருளை அறிகுதற்கு
 முன்பு ஜீவனுக்குள்ள நிலை அப்படியல்லாமல், பிறர்க்காகவேயிருக்
 கும் அசித்துப்போலே 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே' [திரு
 வாய் 2-9-4] என்கிற அடியே நான் பெருமானுடைய உகப்புக்கே ஆம்
 படி அகன் தானை ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க
 கிருன இந்த நபஸஸப்யத்துத்தாலே; இவ்வண்ணமாக நபஸஸப்யத்
 தின் பொருளை அறிந்துகொள்ளுகியும நினைவு மிகச்சிறந்ததாயிருக்
 கும் என்று கருத்து.

முந்தின சூத்திரத்தில் 'தனக்கேயாக' என்று அருளியதை
 விளக்குகிறான் அடுத்த சூத்திரத்தில்.

மு 92: 'அதாவது: - பேராக துஸையின் ஈர்வான்
 அறிக்கும் பாது நோக்கலெனுமென்று அநியா
 தொழிங்க.

விவரணம்: முந்தின-சூத்திரத்தில் எப்பெருமானுடைய உகப்
 புக்கே ஆம்படி ஜீவன் தானை ஆக்கிக்கொள்ளுகையாவது— ந
 மோடு சலிந்து பரிமாறிக் நிலையில் நர்லாம அனுபவிப்பவனான
 ஈஸ்வரன் "ஆட்கொள்ளுகின்றது எனனுமிருண்ட மாயை"
 [திருவாய் 9-6-7] என்கிறபடியே அடிமைக்கொன்றிறன்
 பேரே புத்தி தன்னுடைய கண்டத்த கதலாலே நகர்ப்பு
 பரிநிராணம் நின்று காரியம் செய்து நாமுடைய வேஷத்
 தை அழிக்குமபோது, "நப வேஷத்துத்தை நான் காப்பாத்திக்
 கொள்ளவேண்டு" எனனும நினைவாலே அனுடைய பரிமாற
 மத்திற்கு மாயை நான் காப்பாட அனுபவித்தது அவன் புக்த
 பாரதந்தரனுட்ப பரிமாறத்தை இவ்வாய்வு அனுடைய அனு
 பவத்தை அழிக்காமல் இருப்பதாலும் என்று கருத்து.

இப்படி ஜீவன் ஈஸ்வரனுடைய பேராகத்தை அழிப்பதற்குக்
 காரணமென்ன? எனனும கேள்விக்கு அடுத்த சூத்திரத்தில் விடையருளிச்
 செய்கிறான்.

மு 83: அழிக்கைக்கு நோது—கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ்சொல்லும்.

விவரணம்: அதாவது—சர்வரன் வலியவந்து புக்த பரதத் தானாகப் பரிமாறும்போது ஜீவன் தன் தாழ்வை அனுஸந்தித்து சர்வரனுடைய பரிமாற்றத்தை இசையாமல் அவனுடைய அனுபவத்தை அழிப்பதற்குக் காரணம்—‘அடிமைத் தன்மையே ஆதலால் வுக்கு இயல்பு’ என்றகீழ்ப்பதமான ப்ரணவத்திலும் சொல்லிற்று. மேல் பதமான நாராயண பதத்திலும் ‘ஆய’ என்கிற தாலாம் வேற்றுமையாலே ஜீவன் கைங்கர்யம் செய்வதையே இயல்பாக உடையவன் என்று சொல்லுகையாலே மேல் பதத்திலும் இப்படி அழிக்கைக்குக் காரணத்தைச் சொல்லும் என்று கருத்து.

இனி நமஸ்கர்த்தாலே அறிவிக்கப்படும் பரதத்தார்வ நிலையினுடைய பெருமையைப் பலவிதமாக அருளிச்செய்துசொன்னு இப்பதத்தின் பொருளை நிறைவுபடுத்துகிற அடுத்த குணையல்.

மு 84: இந்நினைவுபிறந்தபோதே க்ருதக்ருதங்கள்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு, இது தின்றுக்கே இருக்கப்பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயஸ்சித்தாதிர்களும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்; இது தன்னாலே எல்லாபாபங்களும் போய், எல்லாபுலங்களும் உண்டாம்.

விவரணம்: ‘இந்நினைவு பிறந்த போதே க்ருதக்ருதங்கள்’ என்றது—“தனக்கேயாக எண்ணக்கொள்ள” [திருவாய் 2-9-4] வேணும்; இந்த அசித்தைப் போலே பரதத்தான் தான்” என்ற நினைவு பிறத்தவுடன் தன்னுடைய தன்மைக்கு உற்பபாக இவன் செய்யவேண்டியது அனைத்தையும் செய்துமுடித்தவனாவான் என்று கருத்து.

‘இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்’ என்றது—“தான் எப்பெருமானுக்குப் பரதத்தான்” என்றும் இந்நினைவு இல்லாதபோது.

யோந்யாதா ஸந்தமாத்மாநமந்யாதா ப்ரதிபத்யதே|

கிம் தேந ந க்ருதம் பரபம் சோரேணாத்மாபஹாரிண||

[புரா ஆதி. 74-28]

[பகவானுக்கு அடிமைப் பட்டிருக்கும் ஆத்மாவை, தன் வசப்பட்டதாக என் அறிக்குமோ ஆதமாவைத் திரும அந்தத் திருடனாக என் பதற்குச் செய்யப்பட வில்லை]

“இது தன்னுடைய எல்லாப் பண்புகளும் போய், எல்லாப்பலங்களையும் உண்டாக்கா.” என்றது இந்தப் பாரதந்தரிய நினைவாலே எம்பெருமான் இவ்விடம் மிகச்சிறந்த அருளைப் பொழிகையாலே அகனுடைய கோபருபமான எல்லாப்பண்புகளும் போய் விடும். “உன்னடியார்க்கு என்செய்வது என்றேயிருத்தி நீ” [பெரிய திரு. 58] என்கிறபடியே எம்பெருமான் இவனுக்கு எத்தைச் செய்வோம் என்று மேன்மேலும் தன்மைகளை அளிக்கையாலே, ஸாஸாரம் நீங்குவது முதலாக, கைங்கர்யம் கிடைப்பது ஈருக எல்லாப் பலங்களும் உண்டாகும் என்றபடி. ஆக இதுவரையிலும் திருமந்திரத்தின் நடுப்பத்யமான தமஸ்ஸப்தத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி அடுத்த சூட்டைக் கொட்டி 104வது சூட்டை வரையில் மூன்றாவது பத்யமான ‘நாராயண’ ஸப்தத்தின் பொருளை அருளிச் செய்யத் தொடங்கி, அடுத்த சூட்டையில் ‘நாராயண’ என்னும் பத்யத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

மு 95. நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

விவரணம்:—அதாவது—நாராயண பத்யம் “நாரானாம் அயநம் ய: ஸ: நாராயண:” [நாரங்களுக்கு எவன் இருப்பிடமோ அவன் நாராயணன்] என்று தத்புருஷஸமாஸத்தின் படியும், “நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ:” [நாரங்கள் எவனுக்கு இருப்பிடமோ அவன் நாராயணன்] என்று பஹுவீஹி ஸமாஸத்தின் படியும் இரண்டு விதமான பொருளைத் தருகது. அதில் தத்புருஷஸமாஸத்தின் படியான பொருளை ‘நாரங்களுக்கு அயநம்’ என்று இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

‘நாரங்கள் எனப்படுபவை எவை?’ என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூட்டையில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 96: நாரங்கனாவன—நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

விவரணம்:— 'நாச' என்னும் பதம் 'நா' என்னும் பதத்திலிருந்து தோன்றியது. 'நா' என்னும் பதம் கடமொழி இலக்கணத்தின்படி 'நாச' என்றாகி, அதனுடைய பன்மை 'நாசா:' என்று ஆகிறது. 'ரிங்—கையே' [ரிங் தாது அழிகது என்னும் பொருளையுடையது] என்கிற 'ரிங்' தாதுவிலிருந்து உண்டான 'ச' என்னும் பதம் 'அழியா' பொருளைச் சொல்லுகிறது. நகரம் அதைத்தன்னுகிறதாய்கையாலே 'நா' என்னும் பதம் அழிவில்லாத நித்ய வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. கடமொழியிலக்கணப்படி 'நாச' பதம் நரஸமுதாயர் என்று பொருள்படுமாய்கையாலே நித்யவஸ்துக்களின் கூட்டத்தைச் சொல்லுகிறது. 'நாசா:' என்னும் பதம் பன்மையாகையாலே அந்த நித்ய வஸ்துக்களின் கூட்டம் பல என்று கூட்டுகிறது. இதையே 'நித்ய வஸ்துக்களினுடைய திரள்' என்கிறார். இதில் நித்ய என்கையால் 'நா' சப்தத்தின் பொருளும், 'ச' என்னும் 'ச' என்னும் 'நாச' சப்தத்தின் பொருளும் அங்குள்ள திரள் என்கையாலே பன்மையின் பொருளாய் சொல்லப்பட்டது என்பது குறிப்பிடக்கொள்ளத்தக்கது.

இனி, இந்த நித்ய வஸ்துக்களின் திரள் எவை? என்னும் கேள்விக்கு விடைய அடுத்த குரூகியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 97:-அவையாவன-ஜ்ஞாநநந்த்யாமலத்வாதிகளும் ஜ்ஞாநநித்தியாதிகளும், வ்யத்ஸல்யமௌஸ்வாதிகளும், திக்மேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்ய வ்யாஷ்டாணங்களும்கூட, திவ்யாயுத்யங்களும் பெரிய பிராட்டியார் தோடக்கமான நாச்சிமார்க்களும், நித்யவஸ்திகளும், சத்தாசாமராதிகளும், திருவாசன் காக்கும் முதனிகளும், கௌதிகபதம், மகத்தகம், ப்ரமாதாரமம் ப்ரகததியும், பக்தத்யுத்தமாய்க்களும் காலபர மஹத்யாதிக் விகாரங்களும் அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதியபத்யாதிகளும்.

விவரணம்:— (ஜ்ஞாநநந்த்யாமலத்தாதிகளின்) எ பொருளையுடைய உணக்களிலே அந்னுடைய ஸ்வரூபத்தை திருபித்துத் தரும் குணங்கள் ஸ்வரூப திருபக த்யுதிகள் என்று சொல்லப்

படும. எந்த குணங்களைத் தெரிந்துகொண்டாலன்றி ஒரு பெரணு
ளின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதே! அந்த
குணங்கள். அப்பெரணுக்கு ஸ்வரூபக திருபக துர்மங்கள்
எனப்படும். இவை சுருக்கமாக ஸ்வரூபம் என்றும் சொல்லப்படும்.
'ஜ்ஞாதநம்' [புருஷ 4-4-1] [அறிவே உடையாயிருப்பது
பரமபெருள்] 'ஆநந்தேப் ப்ரஹ்மேதி வ்யாஜநாத்' [தை-ஆந
6-1] [ஆனந்தத்தை பிரபமம் என்று அறிந்தான்] 'ஸத்யம்
ஜ்ஞாதம் அதந்தம் ப்ரஹ்ம' [தை-ஆந 1] [ஸத்யமாகவும்
(விசாரமற்றதாகவும்), அறிவாகவும், அளவற்றதாகவும் இருப்பது
ப்ரஹ்ம] 'அத்ய பரமயா தத்யக்ஷாம் அதிக்யம்யதே யத்தத்யத்
ரேஸ்யம் அக்ய்ரஹ்யம் அகேத்யத்ரம் அவர்ணம் அரக்ஷாஸிஷேத்ரம்
தத்யபாணி பாத்யம்' [முண்டக 1-1-5, 6] [பரவிதையாலே
ஜ்ஞாதேந்திரியங்களுக்கும், கர்மேந்திரியங்களுக்கும்புலப்படாததும்,
சுலமற்றது. ப்ரஹ்மணர் முதலான வர்ணமற்றதும், கர்மேந்த்
ரியங்களுப, ஜ்ஞாதேந்திரியங்களும் இல்லாததுமான அந்த அக்ஷ
ரம் எனப்படுப ப்ரஹ்மம் அடையப்படுகிறது] முதலான வேத
வாக்யங்கள் மூலமே நாம் ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்
டியிருக்கிறது. அந்த வேத வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை 'ஜ்ஞாதம்'
என்றும் 'ஆநந்தம்' என்றும் 'அநந்தம்' (அளவு படாதது) என்
றும், 'அமலம்' (தாழ்வுகளற்றது) என்றும் தெரிவிக்கையாலே
இவை ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப திருபக குணங்கள் எனப்படுகிறது.
இக்கு மூலத்தில் ஜ்ஞாதத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம் ஆகிய
வற்றைச் சொல்லி ஆதி, ஸப்ரத்யத்தாலே அநந்தத்வத்தைச் சொல்
லுகிறது. (ஜ்ஞாத ஸக்த்யாதி) முற்கூறிய ஸ்வரூப திருபககுணங்
களைத் தனித்த மற்ற (ப்ரஹ்ம) குணங்கள் திருபித ஸ்வரூப
விசேஷணங்கள், (ஸ்வரூப திருபக குணங்களால் திருபிக்கப்பட்ட
ஸ்வரூபத்தின் மற்ற குணங்கள்) எனப்படும் கணக்கற்ற இந்த
குணங்களில் முக்கியமாயிருப்பவை ஆறு குணங்கள். அவையே
ஜ்ஞாத ஸக்த்யாதி. என்ன இவ்வே எடுக்கப்படுகின்றன. அவை
யாவன;— ஜ்ஞாதம், ஸக்தி, புலம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்
எனப்படும் ஆறு குணங்கள்.

ப்ரஹ்மத்திற்கு மிகவும் சிறப்பை (அளிப்பவையாகையாலே)
இவ்வாறு குணங்களும் முக்கியமானவையாகச் சொல்லப்படு

கின்றன. (வாதஸூரிய ஸௌஸீரியா திசுக்) முற்கூறிய ஷட்ருணங்
களை தோக்குமபோது மற்ற சூணங்கள் அழகியமாகின்றன.
அவையாவன:— அடியார்களின் குற்றங்களையும் குணமாகக்
கொள்ளும் வாதஸூரியம், மிகப் பெரியவனான எம்பெருமான் மிகத்
தாழ்த்தவர்களோடு ஒதுநீராகக்கலந்து பரிமாறுகைக்கு உறுப்பான
ஸௌஸீரியம், அனைவருக்கும் உடையவனாயிருக்கையாகிற ஸ்வா
மித்வம், அனைவருக்கும் எளியனாயிருக்கையாகிற ஸௌஸீரியம்
முதலான எண்ணிக்கையற்ற கல்யாண சூணங்கள். (திருமேனி
யும்) எம்பெருமானுக்கே உரியதான அப்ராக்குதமான திவ்ய
மங்குள விக்ரஹம் இங்கு திருமேனி எனப்படுகிறது. திருமேனி
என்று ஒருமையில் வழங்கியது ஜாதயேகவசனமாகையாலே பரம
பத்யுத்திலே என்றமே பிரகாசிக்குப் பரமஸுதேவவிக்ரஹத்தையும்
அவன் கண்ணிருப்பத்தாலே எடுத்துக்கொள்ளும் வ்யூஹம் விபவம்
முதலான மற்ற திருமேனிகளையும் சொல்லுகிறது. இப்படிக்கொள்ளா
விடில் நாராயணத்திற்குச் சென்ற சூட்சுணியில், நித்ய வஸ்துக்களின்
திரை எனப்பொருள்கொண்டது பொருந்தாது. இவ்விஷயம் நடுவில்
திருவிதிபட்டர் அருளிய ரஹஸ்ய விவரணமான க்யூதந்தத்திலும்
பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிய பரத்த ரஹஸ்யத்திலும் செனி
வாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (காந்தி ஸௌகுமாரியா திசுக்ரு)
முற்கூறிய திருமேனியின் சூணக்களான ஸௌந்தரியம் (அ.ய
வ்யவஸீனிக் அழகு), ஸௌகுமாரியம் (மென்மை) ஸௌகந்தியம்
(நறுமணம்), ஸாக்ஷியம் (முழுத்திருமேனியின் அழகு), வெளவனம்
(வாஸிப்பருவம்) முகவியலை. (திவ்யவ்யூஷணங்களுமா) சூணாகதி
கதயத்தில் எம்பெருமானுடைய திருவாபரணங்களை அடுக்கும்
(எட்டாகது) சூட்சுணியில் பூஷணகாரர் அருளிச்செய்தபடியே
கீர்டம், மகுடம், சூட்சுமதபஸம் என்னும் தலைவலங்காசங்கள்,
செனிக்கலங்காசமான மகரஞ்ஜைடலம், தருக்கமுடில் சாத்தும்
க்யூரவேயகம், திருமார்பில் அணியும் ஹாசங்கம், கீதானல் அணி
யும் பூரம் (தோஷங்களைகள்), முகவியலில் சாத்தும் உடகம்
(சீலைகள்), ஸ்ரீவத்ஸம் (தருமார்பிலுள்ள மறு), வெளஸ்தப்யம்
(மார்பிலுள்ள நீலமணி), முகத்தா த்யாயம் எனப்படுபு முத்துமலை
கள். வயிற்றில் சாத்தும் உத்யூதந்தநம், திருவரையில் சாத்தும்
பீதாபரம், இந்தப் பீதாபரத்தின் மேல் அணியும் அரைநாண்
கயிறு, நூபுரம் என்னும் திருவடிச்சில புழுவுகையை (திவ்யா
யுத்தங்களுமா) திருமேனி அழகுக்கும், அடியார்கள் விரோதிகளைப்

போக்குவதற்கும் உறுப்பாயிருக்கும் சங்கம், சகீரம், கதை, லாண், வில் முதலான எண்ணிக்கையற்ற அப்ராக்குதமான படைக்கலங்கள், (பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்க்களும்)

ஸ்வாபிமத நித்ய திரவத்யாநுருப ஸ்வருப ரூப குண
விபுவைஸ்வரீய
ஸ்வாத்யநவதிநாதியாஸங்க்யேய கல்பாண குண குண
ஸ்வல்லபு! (சுரணாகுதிக்குத்யம் 8)

[(ஸர்வோகரண) தனக்கு இனியதும், எப்போதுமுள்ளதும், குற்றமற்றதும், தனக்கேற்றதுமான ஸ்வருபம், ரூபம், ரூபகுணங்கள், விபுங்கள், ஐஸ்வர்யம், ஸ்வம் முதலான எல்லையற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற மங்குலகுணக்கூட்டங்கள் ஆகிய வற்றையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு இனியவனே! இப்படிப்பட்ட பூமிபிராட்டிக்கும் நட்பினைப் பிராட்டிக்கும் நாயகனே!]

பேராக்ய வாஸி நான்தீயாகதயா புஷ்பாங்குராகை: ஸமம்
நீர்வந்த ப்ரணயாதீவாஹநவிதொள நீதா: பரீவாஹதாய் |
தேவி த்வாமநு தீளயா ஸஹ பஹி தேவ்யா

ஸஹஸ்ரம் ததௌ

யாபிஸ்தகம் ஸ்ததபாஹுத் துஷ்டிபிரிவ ஸ்வாபி:

பரியம் ஸ்வாகதேஸ || ஸுருண 26]

[ஸ்ரீதேவியே! பதிபத்னிகளாகிற உங்களிருவர்க்கும் புஷ்ப சந்திரநாகுதிப்போல் இன்றியமையாதவாயிருப்பதினால் இனியவர்களாயிருப்பவர்களாய், கரைபுரண்ட காதல் கொள்ளப்பெருக்கிற்கு ஸெட்டிவிடப்பட்ட மடைபோல நிமிக்கப்பட்டிருப்பவர்களாய் விளங்குகின்றனர் உன்னைப்போட்டியிருக்கும் நீளதேவியேயாடு கூடிய பூதேவியும் மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான தேவியரும். உமமுடைய கொங்கை, திருக்கைகள், திருக்கண்ணோக்கு ஆகிய வற்றால் கந்தனை உகப்பிப்பதுபோலே இவர்களாலும் அகனை உகப்பிக்கிறீர்.] என்கிறபடியே பட்டமஹிஷிமான பெரிய பிராட்டியார் முதலாக அனைவரத்த பூமிநீள மேலும், மற்றும் பல ராகச்சொல்லப்பட்டு தேவி: ஸுப: "உஷ்யம் ப்ரபுருதி பஹிஷி வர்க்ககம்: ஸுப:" என்று பெரியவர்க்கான்பினை பரந்த ரஹஸ்யத்தில் இவ்விஷயத்தை அருளிச்செய்தார். (நிதய ஸூரிசுருப) அநந்தர்.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

கருடர், 'விஷ்வக்ஸேநர் முதலான கணக்கற்ற நித்யஸூரிசுருத்.
(சூத்ர சாமராதியுடனா) அந்த நித்யஸூரிசுள் எ.. பெருமானுக்குக்
கைங்கர்யம் செய்யக் கருவிகளையிருக்கும் குடை, சாமர விசிநி,
வட்டிள், படிக்கப் முதலானவை (திருவாசல் காக்கும் முடலிசுருத்)
சண்டர், ப்ரசண்டர், ப்ரத்யூர், ஸுப்ரத்யூர் முதலான த்.. சபலர்
களும், (கூணுதியுடனா) குமுதூர், குமுதூர், புண்டூர், உ..
தர், ஸங்குடர், ஸர்வதேந்தர், ஸுமுகர், ஸுபரதேந்தர்
முதலான நித்யஸூரி கணத்தலைவர்கள். (முத்தகும்) "கரைகண்
டேர்" [திருவாய் 8-3-10] என்கிறபடியே ஸாமஸாக்கடலைக்
கடந்து அக்கரையாகிற பரமபதம் சேர்த்து நித்யஸூரிகளை
யொத்த பெருமைகளை உடையவராய், எம்பெருமானுக்கு ஒழிவில்
நாலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமைசெய்யும் எண்
ணிக்கையற்ற ஜீ..ர்கள். (பரமராகுமர) பரமேஷ்டி. புமாத்
லியர்கள், நிவ்ருத்தன் ஸர்வன் என்னுப பெருமையுந்து உப
திஷ்த்துக்கள் என்று சொல்லப்படு ஐந்து திவ்யமங்களாலான
பரமபதூர். இதுவும் பஞ்சேபநிஷத்துக்களால் ஆனதாகை
யாலே ஸமுஹமரகையிருக்கு. ஆகையால் நித்யஸூரிகளுக்கு
உடைய தி..ன நரஸப்துப்பொருளையிருக்கக் குறையிலை, 'பஞ்
சேபநிஷந்மயமாகையாலே பரமபதூம ஸமுஹாத்மகமாய்
இருக்கும்' என்று பெரியவாச்சான் பின்னாயும் பரந்த சஹஸ்யத்தில்
அருளிச்செய்தார்.

ஆக இதுவரையில் (1) ஸ்வரூப திருபக தர்மங்கள், (2) திரு
பித ஸ்வரூப விசேஷணங்கள் என இருவகைப்பட்ட கல்யாண
குணங்களையும் (3) அக்குணங்களை வெளிக்காட்டும் திருமேனி
யையும் (4) அத்திருமேனியின் குணங்களான ஸௌந்தர்யம் முத
லான நிறையு (5) "முடிச்சேதியாய் உனது முகச்சேதி மலர்ந்
ததுவோ" [திருவாய் 3-1-1] என்கிறபடியே 'அந்நத்திருமேனி
யழகே இந்தத் திவ்யபரணங்களாகப் பூத்ததுதே ?' என்று
எண்ணும்படியான திவ்யபரணங்களையும், (6) அந்த ஆபரணங்
களோடு சேர்க்கும்படியான திவ்யபரணங்களையும், (7) இவை
யனைத்தும் காட்டில் எரித்த திலாப்போலே வீணாகாதபடி அருகி
லேயே இருந்து அனுபவிக்கிற நாச்சிமரையு, (8) நாச்சிமா
ரு பெருமானாகிற இச்சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கிற நித்ய
ஸூரிகளையும், (9) அவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்திற்குக் கருவி
களையிருக்கும் குடை சாமரம் முதலானவைகளையும், (10) இச்

சேர்த்திக்கு எத்தீங்கும் நேராமலிருக்கவேண்டும் என்னும் அஸ்தா நேபுல சங்கையாலே பாதுகாவலர்களாயிருக்கும் திருவாசலைக் காக்கும் முதலிகளையும், (11) அவ்வண்ணமே பல்லாண்டு பாடுகிறவர்களாய் அவ்வாவருண்ட நகரம் முழுவதையும் பாதுகாக்கும் கண்ணத்தலைவர்களையும், (12) ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடந்து சென்று அகர்களுண்டு ஒத்தவர்களாகி அடிமைசெய்யும் முக்தர்களையும், (13) அந்த அடிமையை உளர்த்தியெய்தி பரமபத்யத்தையும் அருளிச் செய்காராயிற்று.

இனி 'நாத' ஸப்த்யத்திற்குப் பொருளாக இந்த லீலாவித்தியி லீலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிருர் மேலே (பரக்குதியும்) ஸத்திய, சஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களோடு கூடியிருக்கையாக இதுவும் ஸமுஹமாயிருக்கிறது ஆகவே 'நாத' ஸப்த்யத்திற் கைப் பொருளாகிறது. "சூணத்தர உத்தமிகையாகையாலே மூலப்ர க்ருதியும் ஸமுஹமாயிருக்கும்" என்று பரந்த சஹஸ்யத் தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தார். (புத்த்யுத்தமாய் கருபு) உரைமெழுகில் பொதித்து கட்டாகும் பொன்போலே இந்த மூலப்ரக்குதிக்குள்ளே அறிவற்ற ஜடமேலே கிடக்கும் ஸாஸாரி ஜீவர்கள். (காலமும்) இரவு பகல் முதலான பிரிவுகளோடு கூடிய தாகையாலே ஸமுஹமாயிருக்கும் ஓர் அசித்து. "அஹோராத்திர திப்யாக்யங்கள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமுஹமாயிருக்கிறார்கள்" என்று இதையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரந்த சஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்தார்.

இது வரையில் ஸங்குபத்தாலே நித்யமாயிருக்கும் பொருள்களைச் சொன்னார்.

இனிமேல் ப்ரவாஹுபத்தாலே நித்யமாயிருக்கும் பொருள் களைச் சொல்லுகிறார். ஸங்குபத்தால் நித்யமாயிருக்கையாகது— உன்னகான் ஒருபொருளுக்குத் தோற்றம் அழிவு ஆகியவை அடி யோடு இல்லாமல் இருக்கை. ப்ரவாஹுபத்தால் நித்யமாயிருக்கை யாகது — தோற்றமும் அழிவும் கூடியதாயிருந்தபோதிலும் முற் காலத்திலுள்ள நாமம் ரூபம் அடையாளம் ஆகியவை மர்மமடிக் கதை சுருங்கக் கூறினால் தோற்றமும் அழிவு இருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் முன்கல்பத்தில் போலவே பனடக்கப் பட்டுப் குரியன் சத்திரன் முதலானவை ப்ரவாஹுபத்தால் நித்யம் என்று அறியலாம்.

(மஹாதூதர் விசாரங்களும்) மூலப் பர்க்குதியிலிருந்து உண்டான (1) மஹாத் (2) அஹங்காரம் (3) மனம் என்னும் கலைமையிற்ற இத்தீரியம் (4) முதல் 18 வரை) ஜ்ஞாதேத்திரியங்கள் ஐந்தும கர்மேத்திரியங்கள் ஐந்து (14 முதல் 18 வரை) ஐந்து தன்மாத்ரைகள். (19 முதல் 23 வரை) ஐந்து பூதங்கள் ஆகிய 23 தத்துவங்கள், (அண்டங்களும்) இந்த மஹாத் முதலான 23 தத்துவங்களாலே ஆனவையாய்

அண்டநாந்து ஸஹஸ்ரானாம் ஸஹஸ்ரான்யயுதாநி ச |
ஈந்த்ருணாநாம் ததூதத்ர கோடி கோடி வதாநி ச ||

[விபு 2-7-27]

[ஆயிரமண்டங்களின் ஆயிரங்களும் பதினாயிரங்களும் அப்படியே இப்படிப்பட்ட அண்டங்களின் கோடி கோடி ஜ்ஞானம் பர்க்குதி மண்டலத்தில் உள்ளன] என்கிறபடியே கணக்கற்றவையாய்க்கும பிரமமாண்டங்கள். (அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி, பதூர்த்தீசுரங்களும்) அண்டத்திற்கு உள்ளேயுருப்பவர்களான தேவர், பனிதர், குறுக்கே ளரும விலங்கு பறவைகளான தீரயக் குகள், தாவரங்கள் ஆகியவை, ஆக, 'நார' பதூத்தின் பொருள் அருளிச் செய்யப்பட்டது

அடுத்த குணையில் 'அயந' பதூத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

மு 98: அயநம் என்றது—இவற்றுக்கு ஆம்ரய மென்றபடி,

விவரணம்: அதாவது 'அயந' ஸப்தம் இருப்பிடத்தைக்குறிக்குமாகையாலே 'அயந' என்றது 'இந்த நாரங்களிலே இருப்பிடம்' என்று பொருள்படுகிறது என்று கருத்து. இது 95 வது குணையில் சொன்னபடி தத்புருஷ ஸமாஸத்தின்படி உண்டாகும் பொருள்.

"நாரா: அயநம் மஸ்ய ஸ நாராயண:" என்கிற பூஹுவீ, தரிஸமாஸத்தின்படி உண்டாகும் பொருளை அடுத்த குணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 99: அங்ஙனம் நிக் கே, திது தன்னை ஆம்ரய மா கவுடைய னென்னவுமாம்.

விவரணம்: அதாவது—‘நாசங்களுக்கு இருப்பிடம்’ என்று சொன்ற குரணியில் தத்புருஷ ஸமாஸமாகச் சொன்னதுபோலக் காட்டி, “நாசங்களை இடப்பிடமாக உடையவன்” என்று பஹு வரீஹி ஸமாஸமாகவுப் சொல்லலாம் என்று கருத்து.

நாசங்களுக்கு இருப்பிடம் என்னும் தத்புருஷ ஸமாஸத்தில் எம்பெருமான் தன்னுடைய குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக அதாவது ஆதாரமாக இருக்கையாலே குணங்களும் நாசஸ்ப்துத் திற்குப் பொருளாகுப; நாசங்களை இருப்பிடமாக உடையவன் என்னும் பஹுவரீஹி ஸமாஸத்தில், ‘நாசங்கள் எம்பெருமானால் வியாபிக்கப்படுகின்றன’ என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கு ‘நாச’ ஸ்ப்துத்தாலே குணங்களைச் சொல்லமுடியாது. ஏனெனில்: “குணங்களை எம்பெருமான் வியாபித்திருக்கிறான்” என்று சொல்லும் போது குணங்களோடு கூடியவனாகவே வியாபிக்கிறான், குணமற்ற பொருள் இல்லாமையாலே; அப்போது வியாபிக்கப்படும் குணங்களே வியாபிக்கும் குணங்களாகவும், வியாபிக்கும் குணங்களே வியாபிக்கப்படும் குணங்களாகவும் ஆகையாலே குணங்கள் தம்மைத்தாமே வியாபித்திருக்கின்றன என்னும் ஆத்மாஸ்ரய தோஷம் உண்டாகும். மேலும் முற்கூறிய தோஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, சிலகுணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் மற்ற குணங்களை வியாபிக்கிறான் என்று கொண்டால், அத்தச் சில குணங்களையும் சில குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் வியாபிக்க வேண்டும்; அத்த குணங்களையும் சில குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் வியாபிக்கவேண்டுமென்று ஒரிடத்தில் தில்லாமல் இப்படியே நீண்டுசெல்லுகையால் ‘அநவஸ்தை’ என்னும் தோஷம் உண்டாகும். இவ்விஷயத்தை —“தன் குணங்களிலே ஈஸ்வரன் வ்யாபிக்குப்போது குணவிசிஷ்டனாயே வியாபிக்கவேணும்; தச் குணமாய் வஸ்து இராமையாலே. அப்போது, வ்யாப்ய குணங்களே வ்யாபக குணங்களாய், வ்யாபக குணங்களே வ்யாப்ய குணங்களாயற்கையாலே ஆத்மாஸ்ரய தோஷமுண்டாம். அதுக்குமேலே தன்குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்கவென்று புக்கால், தத்யஸ்ரயமான குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்க

வேணும்; அந்த வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்க வேணும். ஆகையாலே அநவஸ்து:து:ஸ்துமா:ம" என்று இவ்விஷயத்தை மிகத் தெளிவாகப் பரந்த சஹஸ்யத்தில் பெரிய வாக்சான் பின்னை அருளிச்செய்தார். ஆகையால் பஹுமூரீஹி ஸமாஸத்தில் நாரஸ்ப்யதூத்திற்குக் குணங்கள் பொருளாக முடியாது.

இந்த இரண்டு ஸமாஸத்தாலும் தேறும் பொருளை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த குணியில்.

மு 100; இவை இரண்டாலும் ப்ரஸித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்,

விவரணம்: அதாவது—(1) "நாரங்களுக்கு இருப்பிடம்" (2) "நாரங்களை இருப்பிடமாக உடையவன்" என்கிற இரண்டு ஸமாஸத்தாலும் (1) தன்னைத் தவிர்த்த எல்லாப் பொருளுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற மேனமையும் (2) இப்படி மிகப்பெரியவனான தான் எல்லாச் சேதனசேதனங்களிலும் தன்னை அமைத்துக் கொண்டு புருத்திருக்கையாகிற எளிமையும் தேறுகின்றன என்று கருத்து.

மேலும் ஒருவகையாலே இந்த இரு ஸமாஸங்களாலும் தேறும் பொருளை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குணியில்.

மு 101; அத்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமும் ஆகவுமாம்

விவரணம்: அதாவது—பஹுமூரீஹி ஸமாஸத்தாலே எம் பெருமான் அனைத்தையும் வியாபித்திருப்பவன் என்று தேறுகிறது. தப்புருஷ ஸமாஸத்தாலே எப்பெருமான் அனைத்தையும் தரித்திருப்பவன் என்று தேறுகிறது. ப்ருஹதாரண்யக ஸுப்பால உபநிஷத்துக்களில் படிக்கப்படும் அந்தரீகாமி ப்ரஹ்மணம் முதலான விடங்களில் சொல்லுகிறபடியே, எல்லாச் சேதனசேதனங்களிலும் அந்தராத்மாவுக இருந்தகொண்டு தியமிக்கையாகிற அந்தரீகாமித்வம் இவ்விரு ஸமாஸங்களாலும் தேறுகிறது. 'அயத்' பதும் 'இண் க்யுதௌ' அல்லது 'அய க்யுதௌ' என்கிற து:துக் களிலிருந்து வந்ததாகக்கொண்டால் 'எதனூல் அடையப்படுகிறதோ அவ்வுபாயம் அயதமாகிறது' என்கிற கரணே வ்யுத்தபத்தியால் அடையும் வழியாயிருக்கையாகிற உபாயத்வமும், 'எது அடையப்

படுகிறதோ அது அயநமாகிறது" என்னும் கர்மணி வ்யுத்பத்தி யால் அடையப்படுவதாயிருக்கையாகிற உபேயத்வமும் தேறுகிறது என்று கருத்து. பழை 'வீர' ஹி ஸமாஸத்தின்படி பொருள் கொள்ளும் போது நாரஸப்ஜதம் குணங்கள் தவிர்த்த மற்ற பொருள் களையே சொல்லுகிறது என்று 90 வது குர்ணியில் பொருள் கொண்டது போலே, 'அபந' ஸப்ஜதத்திற்கு 'நாராணம் அயநம் நாராயண:' என்னும் தத்புருஷ ஸமாஸத்திலும் முற்கூறிய படி உபாயத்வ உபேயத்வங்களைப் பொருளாக கொள்ளும்போது எம்பெருமான் அசேதந வஸ்துக்களுக்கு உபாயமோ, உபேயமோ ஆக முடியாதாகையாலே 'நார' ஸப்ஜதம் அசேதநங்களைக் குறிக்காமல்சேதநர்களை மட்டுமே குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

நாரஸத்விதி ஸர்வமும்ஸாம் ஸமுஹ: பரிகத்யதே |

கய்திராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ப்குத: ||

[பாதுமோத்தர புராணம் 254-52]

[நாரஸப்ஜதமே (அழிவில்லாத) ஜீவஸமுஹம் முழுவதும் சொல்லப்படுகிறது; அதற்குஅடைவிக்கும்உபாயமாகவும்அடையப் படும் ப்ராப்யமாகவுமிருப்பதால் நாராயணனெனப்படுகிறான்.

நாரஸப்ஜதேந ஜீவாநாம் ஸமுஹ: ப்ரோச்யதே புதை: |

தேஷாமயநக்ரதத் தந் நாராயண இஹோச்யதே ||

[

]

[அறிவாளிகளால் ஜீ ஸமுஹம் நாரஸப்ஜதமாக சொல்லப்படு கிறது: அவர்களுக்கு ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகிற அயநமாகதால் நாராயணனெனப் படுகிறான்.] முதலான ப்ரமாணங்களிலும் இங் விஷயம் சொல்லப் பட்டதன்றோ.

முற்கூறிய கர்மணி வ்யுத்பத்தியினால் தேறும் உபேயத்வம் எம்பெருமான் எல்லாவகையாலும் அடையத்தக்கவனுயிருப்பவன் என்று காட்டுகையாலே, அடையத்தக்கவைகளில் உறவினரின் லாபமும் சேர்த்ததாகையாலே, எம்பெருமான் எல்லாவகை உற வாயுமிருப்பான் என்பதையும் 'நாராயண' ஸப்ஜதம் கூறும் என்பதை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 102: “எம்பிரானெந்தை” என் கையரலே ஈர்வரனே எல்லா உறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

விவரணம்: அதாவது ‘நாராயண’ ஸப்தத்தின் பொருளை அது ஸத்திக்குறி திருமங்கையாழ்வார் “எம்பிரான் எந்தை என்னுடைச் சுற்றம் எனக்கரசு என்னுடை வானுள் நாராயண வென்னும் நாமம்” [பெரிய திருமொழி 1-1-8] என்று அருளிச்செய்கையாலே, எம்பெருமானே இத்தஆத்மாக்களுக்கு எல்லாவகையுறவுமாவான் என்று ‘நாராயண’ ஸப்தம் சொல்லும் என்று கருத்து.

இப்படி உறவினரையிருந்துகொண்டு இச்சேதனனுக்கு அவன் செய்யும் காரியம் என்ன? என்னும் கேள்விக்கு விடை உருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குரணியில்.

மு 103: நாம் பிறர்க்கான அன்னும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

விவரணம்: அதாவது—நாம் எம்பெருமானோடு தொடர்பில்லாமல் பிறர்க்கே உழைத்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்திலும் அவன் நமக்கு சஷைகளவே இருப்பான் என்று கருத்து.

இப்படி நாம் பிறரிடம் ஈடுபட்டிருக்கும்போதும் நம்மைசஷிப்பவரையிருந்து அவன் செய்யும் காரியம் என்ன? என்னும் கேள்விக்கு விடையருளிச் செய்கிறார் அடுத்த குரணியில்.

மு 104: திராமடம் ஊட்டுவாரைப் போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போகும்

விவரணம்: அதாவது—பிள்ளைகள் தாய்தகப்பனிடம் கோபித்துக் கொண்டு வீட்டில் சாப்பிடாமல் ஆணவத்துடன் பட்டினி கிடந்து திரியும்போதும், அத்தகைய வர்களையுறவிட முடியாமல், தாய்தந்தையர் ஏவருக்கும் தெரியாதபடி இரவில் சத்திரத்தில் இருப்பவர்கள் மூலம் அவர்களுக்கு உணவளிப்பதுபோலே, எம்பெருமானை வணங்க இசையாமல் சேதநர் ‘நா ஸ்வசந்தரர்’ என்னுள் எண்ணத்தொடு திரியும்போதும் இவர்களைறிபாதபடி அந்தர்யாமியாய் இருந்து கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்களுடைய ஸத்தை ஸத்தி-ப் பரவருத்தி ஆகிய அனைத்தையும் தன் அபீனமாகிக் கொண்டு நமக்கு எல்லாவகையான சஷணங்களையும் செய்து வருகிறான் என்று கருத்து.

ஆக. 95 வது சூர்ணியிலிருந்து தொடங்கி இதுவரையில் சேத நர்களுடைய கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறவனான எம்பெருமானுடைய தன்மையை தாராயணபதத்தாலே அருளிச்செய்தாசாயிற்று.

இனி, 'ஆய' என்கிற நாலாம் வேற்றுமையாலே கைங்கர்யத்தைப் பிரசுர்த்திக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்,

மு 105: ஆய என்கிற இத்தால் "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்ய வேணும்மென்று அபேஷிக்கிறது.

விவரணம்: அதாவது 'ஆய' என்கிற இந்த நாலாம் வேற்றுமையாலே

சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிக்காசனமாம்

நிசுருல் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும்

புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாசு புக்கும்

அணையாம் திருமார்து அரவு, [முதல் திருவ 53]

என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிற அடியே திருவனத்தாழ்வானப்போலே எல்லாவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேணும்மென்று பிரசுர்த்திக்கிறது என்று கருத்து

"தடுப்பதமான 'தம:' என்னும் சொல்லாலே தனக்கென்று ஒன்றை விரும்புவதற்குத் தகுதியில்லாத அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லியிருக்க, இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பிக் கேட்பது ஒட்டாதே" என்று சிலர் ஐயமுறக்கூடும்; அவர்களுடைய அந்த ஐயத்தை அடுத்த சூர்ணியில் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

மு 106: "தமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவின்கையென்று வைத்து கைங்கர்யத்தைப் பிரசுர்த்திக்கக் கூடுமோ" என்னில்:

விவரணம்: அதாவது "தமஸ்ஸுத்தாலே தனக்கென்று ஒன்றை விரும்பத் தகுதியில்லை என்று சொன்ன பின்பு, கைங்கர்யத்தைத் தனக்காகப் பிரசுர்த்திக்கலாமா?" என்பது சிலருக்கு எழக்கூடிய ஐயம் என்று கருத்து.

இவ்வையத்திற்கு பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்தசூர்ணியில்.

மு 107: “படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே” என்கிறபடியே கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை வந்தேறி யன்று; ஸ்வரூபப் ப்ரயுக்தம்.

விவரணம்: அதாவது—“படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே” [பெருமாள் திரு 4-9] என்கிற குலசேகரபுரவாசீ பாகரத்தில் ‘படியாய்க் கிடந்து’ என்கையாலே அசேதம் எனப் படி போலே அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்துடன் தான் பேசுத்தான் என்னும் நினைவுற்றிருக்க வேண்டும் என்றும். “பவளவாய் காண்பேனே” என்கையாலே, எம்பெருமானுடை உகப்புக்கான கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும் என்றும் விளங்குகையாலே, கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை ‘தான் பேசுத்தான்’ என்னும் அஹங்காரத்தால் உண்டான வந்தேறியான (இடையில் வந்த) செயலன்று, கைங்கர்யம் கொள்ளும் ஸஷிபான எம்பெருமானுக்கு உகப்பை வினைததல்லது தன்னால் தரிசுகமுடியாதபடி இருக்கும் தன்ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி இயல்வாக வந்தது என்று கருத்து தனக்கே இன்பம் உண்டாக வேண்டும் என்னும் அஹங்காரக்கலப்போடு எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமும் கூடாது; தனக்கும் எம்பெருமானுக்கும் இன்பம் உண்டாகவேண்டும் என்கும் பொதுதோக்குடன் செய்யும் கைங்கர்யமும் கூடாது, ‘தான் புரியும் தொண்டு எம்பெருமானுக்கே இன்பமளிப்பதாய் இருத்தல் வேண்டும்’ என்னும் எண்ணத்தோடு செய்யும் கைங்கர்யமே தக்கது என்றபடி.

இப்படிக்கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை இடையில் வந்ததாயிராமல் தன் நிலைபற்றிவந்ததாயிருக்கையாலே கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பதை நாலாம் வேற்றுமை காட்டுகிறது என்கிறர் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 108: ஆகையால் “வழுநிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்கிறப் ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது.

விவரணம்: அதாவது — கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை இடையில் வந்ததல்லாமல், தன் நிலைபற்றிவந்ததாகையாலே “வழுநிலா அடிமை செய்வவேண்டு நாம்” [திருவாய் 8 8-1] என்று நம் மாழ்வார் அருளிச்செய்த படியே ‘அடிமையில் ஒன்றும் விடாதபடி எல்லாவற்றையும் நாம் செய்வவேண்டும்’ என்கிற விருப்பத்தை இந்த நாலாம் வேற்றுமை தெரிவிக்கிறது என்று கருத்து.

இனி இந்தக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை இடைவிடாமல் செய்வதற்கு உறுப்பான வேட்கையை உடையவர்களுடைய தன்மையை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூட்ணியில்.

மு 109: “கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள்துஞ்சுதல்” என்கிற படியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் “ஸத்யா பஸ்யந்தி” ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

விவரணம்: அகரகது—‘இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதும் குழுவதும் செய் தொலை மாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள்துஞ்சுதல்” [திருவிருத்தப் 97] என்னும் பாசரத்தில் “நித்ய ஸுலிரிகளுடைய ஸமுதரமானது எப்போதும் அனுபவிக்கிற எம்பெருமானைக் கண்கள் நிறையுற்படி கண்டால் ஒழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலை நின்றார்க்குக் கண்கள் உறங்குதல் உண்டோ?” என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே, எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு முன்பு அவனைக் காணவேண்டும் என்னும் துடிப்பாலே, அத்துடிப்பற்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கே உண்டாகும் அறிவு கருங்கிக் கிடக்கையாகிற உறக்கம் இல்லை. மோஷமடைந்து அவனைக்கண்ட காலத்தில்,

தத், விஷ்ணு: பரமம் பத்யம் | ஸத்யா பஸ்யந்தி ஸுரம: |

[பஜ் காண்டம் 4-2-29]

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபத்யத்தை நித்யஸுலிரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்.] என்கிறபடியே நித்யஸுலிரிகளைப் போலே எப்போதும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கையாலே உறக்கமில்லை என்று கருத்து.

மற்றும் ஒருகாசணத்தினாலும் இவனுக்கு உறக்கம் உண்டாகாது என்பதை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூட்ணியில்.

மு 110: “பழுதே பல பகலுர் போயின” என்று திறந்த நாளுக்கும் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்கு விரகிவ்லை.

விவரணம்: அதாவது - "செங்கண் அடலோத வண்ணர் அடி அரவணை மேல் கண்டு தொழுதேன். பலபகலுர் பழுதே போயின என்று அஞ்சி அழுதேன்" [முதல் திருவ 16] என்று பொய்கையாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே எப்பெருமானைக் கண்டு அனுபவித்தவுடன் "இப்படி அனுபவித்திருக்க வேண்டிய முற்கால மெல்லாம் ஷீரீணை போய்விட்டதே" என்று இழந்த தானைக்குறித்து வருந்திக் கதறுகின்றவனுக்கு மேல் உள்ள நாளில் உறங்குவதற்கு வழியேயில்லை என்று கருத்து.

மேலும் இவ்விஷயத்தில் அறிவு பிறந்தவர்களுக்கு இதை மறக்கமுடியாது என்பதைப் பிரமாணத்தைக் காட்டி ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்கிறார்

மு 111: "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்னுந்நீங்கள் களிதே.

விவரணம்: அதாவது—

நின்றதெந்தை ஊரகத்து இருந்தது எந்தை பாடகத்து அன்று வெஃகனைக்கிடந்தது என்னிலாத முன்னெலாம் அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன் நின்றதும் இருந்ததும் கிடந்ததும் என்னென்களே

[திருச்சந்தனிருத்தம் 64]

என்ற பாட்டில் திருமழிசையாழ்வார் "அவன் என்னைப்பெறுவதற்காக தீவ்ய தேசங்களிலே நிற்பது இருப்பது கிடப்பது முதலான செயல்களைச் செய்ய, அக்காலத்தில் நான் பகவதீஷயத்தைப் பற்றிய அறிவைப் பெற்றிருக்கையாகிற பிறப்பை உடையவனாகப் பெற்றிலேன். அந்தப் பிறப்பு உண்டான பின்னர் அவனை ஒரு காலும் மறத்திலேன்" என்று அருளிச்செய்தாரானே. ஆக, ப்ரபயமான கைங்கர்யத்தின் சிறப்பை அறிந்தவர்கள் இருக்குமபடி இதுவாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தைப் பிரச்சித்திப்பது இடைவிடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து

இனி, இந்தக்கைங்கர்யத்துக்கு தேசம், காலம், நிலை ஆகிய தீர்ப்பத்தங்கள் இல்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குணாயிக்.

மு 112: இவ்வடிமைதான் “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதேய ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

விவரணை: இந்த ஆத்மவினுடைய ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்க தான இத்தக் கைங்கர்யந்தான் “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி உழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” [திருவாய் 8-8-1] என்று ‘எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா தேசத்திலும் எப்பெருமானோடு எல்லா நிலைகளிலும் பிரியாது நின்று குற்றமற்ற அடிமைசெய்ய வேண்டும்’ என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே எல்லா தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலும், எல்லா நிலைகளிலும் நடந்து செல்லும் என்று கருத்து.

மனைவிக்கு மங்களஸூத்ரமாகிற தாலியைத் தரிப்பது ‘அவள் கணவனுக்கே ஆட்பட்டவள்’ என்று காட்டுவதுபோலே, திருமந்திரத்தைத் தரிப்பது, சேதனர்கள் எப்பெருமானுக்கே ஆட்பட்டவர்கள் என்று காட்டுவதென்றும் விஷயத்தை, திருமந்திரத்தை ஒரு மங்களஸூத்ரமாக உருவகப்படுத்துவதன் மூலம் அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 113: எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலே திருமந்திரம்.

விவரணை: அதாவது—பதினாறு இழையாய், இரண்டு சரடாயிருக்கும் உலகில் வழங்கும் தாவிச்சரடு போல் அல்லாமல், எட்டு இழையாய் மூன்று சரடாய் இருக்கும் தாவிச்சரடு போலே, எட்டு எழுத்துகளோடும் மூன்று பதங்களோடும் கூடியிருக்கிறது இத்திருமந்திரம் என்று கருத்து.

‘இப்படி உருவகப்படுத்திச் சொன்னதால் எந்த அச்சத்தையும் உணர்த்துகிறது’ என்னும் கேள்விக்குப் பதிலை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 114: இத்தால் ஈஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று ரகஷிக்கும் என்கிறது.

விவரணம்: அதாவது-இத்தத்திருமந்திரத்தை மங்குளஸூத்ரமாக (தாவிச்சரடாக) உருவகப்படுத்தியதால், ஸர்வஸிவரன் இத்திருமந்திரத்தோடு தொடர்புடைய ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறான் என்று உணர்த்துகிறது.

இனி, இந்த மந்திரத்தால் சொல்லப்படும் பொருளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி இத்தத் திருமந்திர ப்ரகரணத்தை நிறைவுபடுத்துகிறார் அடுத்த சூட்டினாயில்.

மு 115: ஆக, திருமந்திரத்தால், "எம்பெருமானுக்கு உரியனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழியவேணும்; ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்" என்றதாயிற்று.

பின்னிலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

திருமந்திர ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

விவரணம்: 'ஆக' என்று மூலத்தில் அடையதால், இத்தத் திருமந்திரப்ரகரணம் முழுவதிலும் அருளிச்செய்த எல்லா அத்தவர்களையும் இத்தச் சூட்டினாயில் தொகுத்துக் கூறுகிறார் என்று நோற்றுகிறது. (எம்பெருமானுக்கே உரியனான நான்) இதில் 'எம்பெருமானுக்கு' என்று நாலாம்தேற்றமையோடுகூடிய முதல்எழுத்தான 'அ' காரத்தின் பொருளையும், 'ஏ' காரத்தாலே தனியுமுத்தான 'உ' காரத்தின் பொருளையும் 'உரியனான நான்' என்று மூன்றாம் எழுத்தான 'ம' காரத்தின் பொருளையும் சொல்லுகையாலே முதல் பதமான ஒங்காரத்தின் பொருளைச்சுருக்கிச் சொன்னதாயிற்று. (எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழியவேணும்) இதில் "எனக்குரியன்" என்று ஆறாம் தேற்றமையுடன் கூடிய மகாரத்தின் பொருளையும், 'அன்றிக்கேயொழிய' என்கையாலே நகாரத்தின் பொருளையும், 'வேணும்' என்கையாலே இவ்விஷயம் சேகனானால் பிரசித்திக்கத் தக்கது என்பதையும் சொல்லுகையாலே, நடுப்பதமான "நாம்" ஸப்பதத்தின் பொருளைச் சுருக்கிச்சொன்னதாயிற்று. (ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்) இதில் "ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே" என்றுகைங்கர்யத்தை ஏற்கின்றவனையும், கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனையை வெளிப்படுத்தும் நாலாவது தேற்றமையையும்,

‘எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்’ என்றகைக் கர்ப்பத்தைப் பிரார்த்திக்கும் முறையையும் சொல்லுகையாலே, மூன்றாவது பதமான ‘நாராயணாய’ என்னும் பதத்தின் பொருளைக் கருக்கிச் சொன்னதாயிற்று. ‘என்றதாயிற்று’ என்றது “என்று சொன்னதாயிற்று” என்னும் கருத்துடையது.

இந்த பிரகாரணம் முழுவதும் விரிவாக அருளிச்செய்ததை மது படியும் இப்படிச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தது இந்தத் திருமந்திரத்தின் பொருளை அனைவரும் அறித்து அனுஸந்திக்கக்கூக ஆகையாலே அனைவருக்கும் இந்தத்திருமந்திரத்தின் பொருள் எப்போதும் அனுஸந்திக்கத்தக்கது எனக் காட்டுவதற்காக. இந்தத் திருமந்திரப் பொருளையே பரமாசாயரான பட்டர் தமது அஷ்ட ஸ்லோகியில் முதல் நாலு ஸ்லோகங்களில் அருளிச்செய்தார். அத்தனாலும் ஸ்லோகங்களையும் பொழிப்புரையுடன் கொடுத்து, இந்தத் திருமந்திரவிவரணத்தை திறவுபடுத்துகிறோம்.

1 அகாரார்த்தே ஐஷ்ணு ஜ்யோதுத்யரணாப்ரளயக்குத்
மகாரார்த்தே ஜீவ ததுபகரணம் வைஷ்ணவமீத்யம் |
உகாரே ஸநந்நாரீஹம் நிபாமயதி ஸம்பந்தமுதயோ;
த்யயீஸாரஸ்தீயாத்மாப்ரணவ இடமர்த்தம் ஸமதிஸாத் ||

[எல்லா உலகங்களுக்கும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய வற்றைச்செய்யும் ஸர்வவ்யாபகனான ஐஷ்ணு (ப்ரணவத்திலுள்ள) அகாரத்தின் பொருளாவான். (ஜ்ஞாதத்தை வடிவாகவும் குணமாகவும் உடைய) ஜீவாத்மா மகாரத்தின் பொருளாவான். இந்த ஜீவாத்ம வஸ்துவானது எம்பெருமானுக்கே உரித்தான அடிமைப் பொருள் (என்பது மறைத்திருக்கும் தாலாம் வேற்றுமையின் பொருள்) (ப்ரணவத்தின் தடு எழுத்தான) உகாரமானது இந்த ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு உண்டான உறவை, கணவன் மனைவிக்குப்போலே ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கே உரிவவன் என்று கட்டுப்படுத்துகிறது ஆக. இப்படி விவரிக்கப்பட்ட பொருளை மூன்று வேதங்களுடைய ஸாரமாகவும் மூன்று எழுத்தாகவும் மூன்று பதமாகவும் இருக்கின்ற ஓய்காரமானது தெரிவித்தது.]

2. மந்திர ப்ரஹ்மணீ மத்யமேத நமஸா புர்ஸ:

ஸ்வரூபம் கத:

க்யம் ஸ்விதம் ஸ்விதேந புரத: ப்ரதாதுபி ஸ்தாதத: |
ஸ்வாதந்த்ரியம் நிஜரக்ஷணம் ஸமுசிதா வ்ருத்திஸ:

நாயோசிதா

தஸ்யவேதி ஹரேர் ஸ்விச்ய கதிதம் ஸ்வஸ்யாபி

நாஹம் தத: |

[மிச்சிறத்த மந்த்ரமாகிற திருவெட்டெழுத்தில் இடையில் உள்ள நமஸ் ஸப்ரதந்தினுள் முன்னேயுள்ள ப்ரணவத்தோடு சேருப போது ஜீவாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம் (எப்பெருமானுக்கே உரியது என்று) நன்கு காட்டப்பட்டது. தன் ஸ்தானத்திலேயே "நமோ நம:" என்று ஆவ்ருத்தி பெற்றபோது உபாயம் (எப்பெருமானே என்று) நன்கு காட்டப்பட்டது. பின்னேயுள்ள "நாஸ்யனாய" என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்தபோது பூலம் (எப்பெருமானுக்கேயான கைங்கர்யம் என்று) நன்கு காட்டப்பட்டது. (இதனால் தேறினவை எவையெனில்) (1) ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்கும் தன்மை (2) தன்னைக் காத்துக் கொள்வது (3) ஜீவனுடைய ஸேஷத்வத்திற்குப் பொருத்தமான கைங்கர்யம் ஆகியவை அந்த எப்பெருமானுக்கே உரியவை. மற்றையோர்க்கு உரியவையல்ல என்று வகுத்துக் கூறப்பட்டதாயிற்று. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் மற்றையோரில் ஒருவனான தனக்கும் உரியதல்ல (என்பது தேறிற்று)

3. அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத: மஹ்யம் ந நிவஹா:

நாணம் நித்யாதாம் அயநரிதி நாராயண பத்யம் |

யமாஹஸ்தம காலம் ஸகலமபி ஸர்வதீர ஸகலாஸு

அவஸ்தாஸ்க்ஷணி: ஸ்யுர்மம ஸஹஜகைங்கர்ய வித்யா: ||

[மகாரத்தால் சொல்லப்படும் நான் அகாரத்தால் சொல்லப்படும் நாராயணனுக்கே அடிமைப்பட்டவன், (இது ப்ரணவார்த்தம்) அகற்குமேல் எனக்கு உரையேன் அல்லேன் (இது நம: பதத்தின் அர்த்தம்) நாராயண பதமானது 'நித்ய கஸ்துக்களினுடைய திரள்னுக்கு ஆகாரமாயிருப்பவன் நாராயணன்' என்று கத்புருஷ ஸமாஸததாலும்) 'நித்ய கஸ்துக்களுடைய திரள் களை இருப்பிடமாக (வியாபிக்கப்படுவனவாக) உடையான் நாராயணன்' (என்று பூஹு ஸ்ரீஹி ஸாயஸததாலும்) எந்த எப்பெருமானைச் சொல்லுகிறதோ அந்த எப்பெருமானுக்கு எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா இடங்களிலும், எல்லா நிலைகளிலும் என்னுடைய இயல்வான அடிமைத் தொழில்கள் விளையக்கூடலாம். (இது "நாராயண" என்னும் பதத்தின் பொருள்,)]

4. தேஹஸத்தாத்ம புத்தி, சயதி, பவதி பதம் ஸாது,
 வித்யாத் தருநீயம்
 ஸ்வாதந்தர்யாத் தேயதி, ஸ்யாத் ப்ரதமம்
 இதரஸேஷத்வதி, ஸ்சேத்யநீத்யம்
 ஆத்மதா, ஹேந் முக்யம் சேந்நம இதி ச பதம்
 பூந்நக்யாப்யாஸலோல:
 ஸப்யத்யம் நாராயணாத்யம் விஷயசபலதி, ஸ்சேத்
 சதுர்த்தீம் ப்ரபந்த: ||

[தேஹத்தைபே ஆத்மாவென்று உறுதியாக நினைப்பவனாகில் ப்ர
 ணவத்தினை மூன்றாகது பதமாய் (ஆத்மா அறிவு மயமானவன்
 என்று காட்டுப) மகாசத்தை நன்கு நினைக்கக்கடவன், ஆத்மா
 ஸ்வாதந்தரன், என்னும் மயக்கமுடையவனாகில் (அவன் எப்பெரு
 மானுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்று காட்டும் நாலாவது வேற்றமை
 யேடு கூடிய) முதல் பதமான அகாசத்தை அறிவக்கடவன்.
 ஆத்மா மந்திரவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டது என்னும் மயக்கமுடைய
 வனாகில் (எப்பெருமானுக்கே அடிமைப் பட்டவன் என்று காட்டும்
 ஏகாசப்பெருமானுடைய) இரண்டாவது பதமான உகாசத்தைச் சித்
 திக்கக்கடவன்; தன்னை சுகழித்துக்கொள்வதில் ஊக்கமுடையவ
 னாகில் (தன்னைத் தானும் சுகழித்துக்கொள்ள முடியாதது என்று
 காட்டும்) 'தம: என்னும் தடுப்பகூத்தை நோக்கக்கடவன்; மேலே
 முதனோன்றும் ப்ராக்குதரான உறவினரிடம் பசமுடையவனாகில்
 (எல்லா உறவும் எப்பெருமானே என்று காட்டும்) "நாராயணை"
 பதத்தைச் சித்திக்கக் கடவன், ஸப்யத்யாதி, விஷயங்களில் ஈடுபட்ட
 புத்தியை உடையவனாகில் (எப்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதே
 மிக இனிப்பது என்று காட்டும் நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள) நாலா
 வது வேற்றமையைச் சித்திக்கக் கடவன். (இப்படி அறிய வேண்
 டியவன்) ப்ரபந்தாதி, உரிமையான்.]

ஆக இவ்வளவாகப் பட்டர் கொடக்கமாக மணவாளமாமுனி
 கள் ஈடுகொண்ட ஆசாச்யவிரிக தீதுவன்னப்படி திருமந்திரத்தின்
 பேரெழுந் திறைவற்றது.

முன்கி நஷ்டன ஸ்வாமி தாஸன் (ஸுதர்சனத்) எழுதிய
 ஈஹஸ்யத்ரய விவரணத்தில் முதல் பகுதியான
 திருமந்திர விவரணம் நிறைவுற்றது.

த்வயவிவரணம் — அவதாரிகை

ரஹஸ்யத்ரயத்தில் முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை விவரித்த பிறகு, அதில் நடுப் பத்யமான நகைபதத்தால் சொல்லப்பட்ட உபாயத்தையும், மூன்றாம் பத்யமான நாராயண பதத்தால் சொல்லப்பட்ட உபேயத்தையும் தெளிவாக்கக் கூறும் த்வயத்தினுடைய அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்திலும், வாதிகேசரி ஜீயர் ரஹஸ்யத்ரயத்தை விவரிக்கும் தம தூக்கனிலும் திருமந்திரத்தை விவரித்தபின் த்வயத்தையே விவரித்ததும் இந்தக் கருத்தாலேயே ஆகும்.

ஆனால் பிள்ளைலோகாச்சார்யர் தாம் முழுஷூப்படிக்கு முன் அநுஷ்டேயப் பத்யருச்சிஷப் படியிலும் பரந்தபடியிலும் கிரியைப்பதிப்படியிலும் திருமந்திரத்தை விவரித்தபிறகு சரமஸ்ரீலோகத்தையும் அதற்குப்பிறகு த்வயத்தையும் விவரித்துள்ளார். இத்தருக்காகத்தான் பின்வருமாறு:—

1. திருமந்திரம் மந்திர ரஹஸ்யம் எனப்படும் த்வயத்தை விதிக்கும் சரம ஸ்ரீலோகம் விதி ரஹஸ்யம் எனப்படும் உபாயத்தின் அனுஷ்டானத்தைக் காட்டும் த்வயம் அனுஷ்டான ரஹஸ்யம் எனப்படும். முதலில் விதியைச் சொல்லி அதற்குப்பிறகு அனுஷ்டானத்தைச் சொல்வதே தக்கதாகையாலே, இந்த மூன்று ரஹஸ்யநூல்களிலும் முதலில் சரமஸ்ரீலோகத்தை விவரித்துப்பிறகு த்வயம் விவரிக்கப்படுகிறது.

2. திருமந்திரம் ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுவதில் நோக்குடையது சரம ஸ்ரீலோகம் அந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுவதற்கு உபாயம் எப்பெருமானே என்று சொல்லுவதில் நோக்குடையது. 'த்வயம்' அந்த உபாயமான எப்பெருமானைப் பற்றி, ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தை ப்ராபித்திப்பதாகையாலே முதல் இரண்டு ரஹஸ்யங்களில் சொன்ன ப்ராப்ய ப்ராபகங்கனைப்பற்றி அனுஷ்டானத்தைத் தெரிவிப்பதாய் உள்ளது. இக்காரணத்தாலும் திருமந்திரம், சரம ஸ்ரீலோகம், த்வயம் என்னும் க்ரமத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது.

முழுஷூப்படி பரந்த ரஹஸ்யம் முதலானவற்றில் த்வயத்தைச் சரம ஸ்ரீலோகத்திற்கு முன் சொன்னதற்கு மற்ருெரு கருத்தும் உண்டு திருமந்திரத்தில் இரண்டாவது முன்னுலகு பதங்களுக்கு

முறையே தவயத்தின் முதல் இரண்டு வாக்கியங்களும் விவரணமாய் உள்ளன அவ்விரண்டுக்கும் முறையே சரமஸ்லோகத்தின் முற்பாதியும் பிற்பாதியும் விவரணமாய் உள்ளன. இத்தப் பொருத்தத்தை நோக்கி திருமந்திரம் தவயம் சரமஸ்லோகம் என்னும் வரிசையில் இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

இனி தவயப் பரகரணம் முழுவதையும் முழுதூப்படியில் ஓர் கணக்கைக்கொடுத்து மாமுனிகளின் விவாக்யானத்தை அனுசரித்து விவரணம் தரப்படுகிறது. ஆங்காங்கு மற்ற சமஸ்கிருதங்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது.

தவய விவரணம் அவதாரிகை நிறைவுற்றது.

தவயப் பரகரணத்தின் முதல் துர்கையில் வைஷ்ணவகுயிருக்குள் ஓர் அதிகாரிக்குத் தகுதியை விளைப்பதற்கு அவசியம வேண்டியவையான தன்மைகளைத் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

அ 116: புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சுமென்று பற்றுக்கையும், பேறுதப்பாதென்று துணர்ந்திருக்கையும், பேற்றுக்குத் தவரிக்கையும், திருக்கும் நான் உகந்தகுளியிள தலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணநுபவநைங்கார்யங்களே பொழுது போக்காகையும், தீர்ப்படி இருக்கும் ஸ்வைஷ்ணவர்களின் ற்றமறித்து உகந்திருக்கையும், திருமந்திரத்திலும் தவயத்திலும் நியதஞ்கையும், ஆசார்யம் சரமம் கனத்தந்தக்கையும் ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும், த்ருானமும், விரகத்தியும், சாந்தியும் உடையனாய்க்கும் பரமஸாத்விக னோடே ஸ்ஹவாகம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதி, காரிக்கு அவஸ்யாபேகத்தம்.

விவரணம், (புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும்)

பிரம்மம் மாதாய் துச்சாந் புத்ராந் பூந்தூந் ஸகீந் குருந் |

ரத்தாநி துந்தாந் துநி ஷோத்ராநி ச க்ருஹாநி ச ||

ஸர்வதூர்யஸம் ச ஸந்த் த்ஜய ஸர்வகாமாஸம் ச ஸகஸுராந் |

லோகவிக்ரம் தந்தசகலேஷ் ஸரணம் தேவ்ரஜம் விபேதா ||

[வினாக்கூத்தரஸர் ஹிதை படலம் 22]

[எம்பிரானே! தந்தை, தாய், மனைவி, மக்கள், உறவினர், நண்பர் ஆசாயர்கள், ரத்தினங்கள், தனதானியங்கள், வயல்கள், விடுகள், எல்லா உபாயங்கள், கைவல்யமுள்ளிட்ட எல்லா உபேயங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் வாஸனையோடு விட்டு தேவரீருடைய உலகமளத்த பொன்னடிகளையே ஸரணமடைத்தேன்] என்கிற படியே ப்ராக்குதமான வெளிவிஷயங்களில் பற்றைத் திரும்பி வராதபடி வாஸனையோடே விடவேண்டுமென்று கருத்து.

(எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும்) வேறொன்றும் தஞ்சமென்றே நினைவு கலக்காதபடி இவற்றையான ரஷைஞான எம்பெருமானையே தஞ்சமாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து துவ்விரண்டு வாக்யங்களுள் சரமஸ்வரோகத்தில் முற்பாதிஸிலுள்ள அர்த்தத்தாகச் சொல்லுகின்றன. “புறப்பண்டான பற்றுக்கே” என்பதால் ‘ஸர்வதூர்மாந்’ என்றபதத்தின் அர்த்தத்தையும் “அடைய வாஸனையோடே விடுகை” என்பதால் ‘பரித் தாஜ்யம்’ என்ற பதத்தின் அர்த்தத்தையும் “எம்பெருமானே” என்று ‘மாம்’ என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தையும் ‘ஏ’ என்னும் ஏகாதத் தாலே “ஏகம்” என்றபதத்தின் அர்த்தத்தையும் “தஞ்சம்” என்கை யாலே “ஸரண” பதத்தின் அர்த்தத்தையும், “பற்றுக்கையும்” என்று ‘வ்ரஜ’ பதத்தின் அர்த்தத்தையும் வரிசையாகச் சொல்லுகை யாலே இது தெளிவாகிறது.

(பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும்) இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ அநுகூலிக்கு முன்று காரணங்களால் நமக்குப்பேறு கிடைக்குமோ என்னும் ஐயம் விளைய இடமுண்டு அவையாவன:— (1) “பேருகிற புகுவத்கைங்கர்யம் பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் தமது முயற்சியினால் அடைய அரிதாயிருப்பது. எனினெல்லமப னுன நமக்கு எப்படிக்கிடைக்கும்?” என்னும் ஐயம். (2) “மிகப் பெரிய பேருண புகுவதன்று அவகைங்கர்யங்கள் ஒதுமுறை எம்பெருமானே தஞ்சம் என்று நினைப்பதால் எப்படிக்கிடைக்கும்?” என்னும் ஐயம். (3) “நானே குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொண்கலனு யிருப்பவன், நமக்கு எப்படிப் பேரின்பம் கிட்டும்?” என்னும் ஐயம். இந்த மூன்று ஐயங்களையும் போக்கிக்கொண்டு பேறுதப்பாது என்று துணிந்திருக்கும் வகை பின்வருமாறு:—

(1) பிரமன் முதலானோர் தமதுமுயற்சியாலே எம்பெருமானை அடைய நினைக்கிறார்கள். அதனால் அவனை அடைவது அவர்களுக்கு அரிதாகிறது. நாமோ நம்முடைய முயற்சியால் அல்லாமல் எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொண்டு அவனை அடையவிருக்கிறோம். ஆகையால் யசோதை முதலானார்க்குப்போலே அவன் நமக்கு அடைய எளியவனே. (2) நாம் ஒரு முறை எம்பெருமானைத் தஞ்சம் என்று நினைக்கும் நினைவு நமது பேற்றுக்குக்காரணமல்ல. இந் நினைவுக்கு விஷயமான எம்பெருமானே பேற்றுக்குக் காரணம். ஆகையால் நாம் பேறு தப்பாது என்று துணிந்திருக்கலாம். (3) இவ்வதி⁴காரி தன்னிடமுள்ள ஒன்றைக் கொண்டு எம்பெருமானை அடைய நினைப்பவன் அல்லன். எம்பெருமானைக்கொண்டே அவனை அடைய நினைப்பவன். “நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன். உன்னைப் பெறுவதற்கு என்னிடம் கைம்முதல் எதுவும் இல்லாதவன். வேறு ஒருவரைப் புகலாகவும் கொள்ளாதவன். நீயே எனக்கு உபாயமாக வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்கையாகிற ஸரணாகூதியைச் செய்தவன். இத்தகைய அதி⁴காரிகள் விஷயத்தில் குற்றங்களைக் கணிசியாமலும், சில குற்றங்களையே குணமாகக்கொண்டும் எம்பெருமான் காரியம் செய்வான் என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறுகையாலே தன் குற்றங்களைக்கண்டு இவன் ஐயம் கொள்ள வேண்டியதில்லை, ஆக, “இம்மூன்று ஐயங்களையும் நீக்கி, பேறு தப்பாது என்று துணிந்திருக்கையாகிற மஹாவிஸ்வாஸம் இவ்வதிகாரிக்கு இன்றியமையாதது” என்று தேறுகிறது. இது இவனுக்குத் தகுதியாக அமையுமெயொழிய உபாயம் ஆகாது.

இத்தகைய மஹாவிஸ்வாஸத்தைக் கொண்ட ப்ரபந்நன் இருக்க வேண்டிய நிலையைச் சொல்லுகிறது அடுத்த வாக்யம். (பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும்) இப்படி மஹாவிஸ்வாஸத்தோடு கூடியவன் “பேறு கிடைத்தபோது கிடைக்கட்டும்” என்று மெத்தனமாக இல்லாமல் “மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகமெண்ணும்” [திருவாய் 9-8-7] “தானிவையங்கொண்ட தட்ட தாமரைகட்கே கூனிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ” [திருவாய் 6-9-9] என்று புதறவேண்டும் என்று கருத்து. இவ்விவரணம் வாக்யங்களாலும் உபாயத்தைப்பற்றத் தகுதியைக்

காட்டும் மஹாவிரவாஸமும், உபேயத்தையடையத் தகுதியைக் காட்டும் ஷ்ராப்யத்வரையும் இவ்வதிகாரிக்கு வேண்டியவை என்று சொல்லப்பட்டது.

(இருக்கும்நான் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய், ஶ்ரோணுபூவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும்) சரீரம் விட்டபின் ப்ரமபதும் சென்று எம்பெருமானை அநுபூவித்துக் கைங்கர்யம் செய்கையாகிற பேற்றிலே த்வரை நடந்துகொண்டிருந்தபோதிலும், இந்த சரீரம் இருக்கும் வரையில் “தானுகந்த ஶ்ரீ” [திரு நெடு 6] என்று சொல்லப்படும் எம்பெருமான் உகந்து ஷ்ராமும் திவ்யதேசங்களிலே “கண்டியூர் அரங்கம் ஷ்யம்யம் கத்திபேர் மல்லியென்று மண்டினார்” [திருக்குறு 19] என்கிறபடியே ஶ்ரீபட்டிருப்பவனாய், அந்தந்த திவ்யதேசங்களிலே திற்கிற எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களை அநுபூவிப்பதும் அதுகாரணமாக மனோவாக்காயங்கள் என்னும் முக்ஷாணத்தாலும் இவ்வுலகம்பெருமான் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே பேரது ஶ்ரீகந்தாக இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

(இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும்கூட ஶ்ரீமே சரன்ன இத்தன்மைகளையெல்லாம் உடையுலகுகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் “நெருப்புச்சட்டியிடுகிற தாடகரை புத்தூற்போலே இந்த ஶீலா விபூதியில் இப்படியும் திலர் இருப்பதே” என்று அவர்கள் பெருமையை உணர்ந்து அவர்களிடம் பிகவும் பீதியுடன் இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து, தீழ்ச்சொன்ன தன்மைகளெல்லாம் உண்டானாலும் இத்தன்மை வருவது அரிதன்றோ.

(திருமந்திரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும்) புகுவத் மந்திரங்களாயிருந்தாலும், மற்ற மந்திரங்களின் அருகிலும் மறந்தும் செல்லாமல், நாம் கைவிட வேண்டியவற்றையும் நாம் ஐகக்கொள்ளவேண்டியவற்றையும் நமக்குத் தெளிவாக அறிவிக்கின்ற திருமந்திரத்திலும், அதனுடைய பொருளை விவரிக்கும் த்வயத்திலும் ஊன்றியிருக்கவேண்டும் என்று கருத்து

(ஆசார்ய ப்ரேமம் கனத்திருக்கையும்) தீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களை யெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்கு உணர்த்திய ஆசார்யன் விஷயத்தில்,

யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரேன் ।

தஸ்யைதே கதிதா ஹயர்த்தா: பரமஸாந்தே மஹாத்மந: ॥

[ஸ்வேதாஸ்வதரம் 6-28]

[எவ்னுக்குப் பரதெய்வத்திடம் மேலான பக்தியுள்ளதோ, தெய்வத்திடம் போலே ஆசார்யனிடமும் மேலான் பக்தியுள்ளதோ, அந்த மஹாபுருஷனுக்கே உபதேசிக்கப்பட்ட இவ்வர்த்தங்கள் விளங்கும்.] என்கிறபடியே பேரன்பு பொங்க வேண்டும் என்று கருத்து.

(ஆசார்யன் பக்கவிலும் எம்பெருமான் பக்கவிலும் க்ருதஜ்ஞரூய்ப்போருகையும்) அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருந்த தன்னை நித்யஸூரிகளின் பேற்றுக்குத் தகுதியுடையனும் படி இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப் போலே திருத்தின ஆசார்யன் விஷயத்திலும், அநாதிக்காலமாகப் படாதபாடுபட்டு இவ்னுக்கு அதுவேஷம் (புகுவதுவிஷயத்தில் துவேஷமின்மை) ஆபிமுக்யம் (ஈடுபாடு) முதலானவற்றை வினைத்துக்கொண்டு தக்க ஆசார்யனோடு இவனைச்சேர்த்த எம்பெருமான் விஷயத்திலும் நன்றி பாராட்டவேண்டும் என்று கருத்து.

(ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும், ஸாத்தியும் உடையரூபிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே கூட ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும்) பரமஸாத்விகனான ஒரு வைஷ்ணவாதிகாரியோடு இந்த அதிகாரிக்கு ஸஹவாஸம் வேண்டும் என்கிறது. அந்தப் பரமஸாத்விகனின் அதிகாரியிடம் ஜ்ஞாநம், விரக்தி, ஸாந்தி ஆகிய மூன்று பெருமைகள் இருக்கவேண்டும். (1) ஜ்ஞாநம்—தவ்வறித புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிய உண்மையறிவு. இவ்வறிவு கலக்கம் நேரும் காலங்களிலும், கலங்காமல் இவனைக்காப்பாற்றுவதாய் இருக்கும். முன்சொன்ன தன்மைகளை இவனுக்கு வளர்ப்பதாகவும் இருக்கும். (2) விரக்தி—ப்ராக்ருத விஷயங்களில் வைராக்யமுள்ளவரூய் இருப்பான் இவன். (3) ஸாந்தி—இந்த ஜ்ஞாநமும், வைராக்யமும் தனக்கு உண்டென்று கர்வமில்லாமல் இருக்கையாகிற ஸாத்தியும் இவனிடம் உண்டு. இவற்றையுடைய புகுவதனோடு வைஷ்ணவாதிகாரி ஸஹவாஸம் கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து.

(வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவர்யாபேஷிதம்) இவை இத்தனையும் வைஷ்ணவன் என்று தானும் எம்பெருமானும் அறிய இருப்பவனாகிற ஒரு சான்றோருக்கு அவசியம் உண்டாக வேண்டும் என்று கருத்து.

இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு அனுஸந்திக்க வேண்டியவை எவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 117: இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம்.

விவரணம்: அதாவது - 116 வது சூர்ணியில் சொல்லப்பட்ட தன்மைகளையுடையவனுக்குக்கும் இந்த அதிகாரிக்கு, அதில் சொன்ன ஜ்ஞானத்தையும் அனுஷ்டானத்தையும் வளர்க்கும் திருமந்திரம் த்வயம் சரமஸ்லோகம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களும் அனுஸந்திக்கத் தக்கவை என்று கருத்து.

இனி இரண்டாவது ரஹஸ்யமான த்வயத்திலுள்ள சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிக்கக்கூகாமற்ற சாஸ்திரங்கள் அவற்றின் ஸாரமான திருமந்திரம் அதை விவரிக்கும் சரமஸ்லோகம் ஆகியவற்றின் ஸாரார்த்தங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு கடைசியாக த்வயத்தின் ஸாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 118: எல்லா ப்ரமணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்திரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஸ்லோகத்தில் ஈஸ்வரனாலே பேறென்கிறது; த்வயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

விவரணம்: அதாவது வேதம் முதலான மற்ற சாஸ்திரங்கள் இவனுக்கு உய்வுபாயமாக புகுத்தி முதலான ஸாதானங்களை விதிக்கின்றன. அந்த ஸாதானங்களை அனுஷ்டிப்பதற்கு இந்த ஜீவன் ஆரோக்யமுள்ள சரீரத்தோடு கூடியிருக்கவேண்டும். ஆகையால் சரீரத்தோடு கூடிய ஜீவனைக் குறித்து மோகஸாதானங்களை விதிக்கும் அந்த ஸாஸ்த்ரங்களாலே தேஹத்தாலேயே இவனுக்குப் பேறு கிடைக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டதா

கிறது. அந்த ஸாஸ்த்ரங்களின் ஸாரமாக ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிப் பேசும் திருமந்த்ரத்தில் நடுப்பதமான 'நம:' என்னும் சொல் "என்னை நான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள முடியாது. எம்பெருமானே ரக்ஷகன்" என்று கூறுகிறது. இதனால் இந்த ஜீவன் தன்னைத் தான் காத்துக் கொள்வதிலிருந்து நீங்கினாலொழிய எம்பெருமான் ரக்ஷிக்கமாட்டான் என்று தேறுகிறது. ஆக, ஈஸ்வரன் அநாதிகூலமாக ஜீவனை ரக்ஷிப்பதற்குச் செய்துவரும் முயற்சிகளுக்குத் தடையான தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக் கொள்ளச் செய்யும் முயற்சியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே பேறு கிடைக்கிறது என்று திருமந்த்ரத்தால் சொல்லப்பட்டதாகிறது. சரமஸுலோகத்தில் சேதனைப் பார்த்து "வேதம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் செய் எனக்கட்டினாயிடும் எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு என்னையே பற்றக் கடவாய். உனக்கு நான் எல்லாத் தடைகளையும் போக்கி நன்மையை உண்டுபண்ணுகிறேன். நீ கலங்கவேண்டியதில்லை" என்று புகுவான் அருளிச்செய்கிறான், இதிலிருந்து எம்பெருமான் ஸ்வதந்த்ரமாக நின்று எதையும் செய்து தலைக்கட்டக் கூடியவன் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால் ஜீவன் எம்பெருமானைப் பற்றுகிற பற்றும் மிகை என்னலாய் படி, தானே இவனைக் கைக்கொண்டு தன்னை இவன் அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப்பாபங்களையும் விலக்கி, இவனைத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் சுதந்திரமுடைய ஈஸ்வரனாலே பேறு என்று சரமஸுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. "ஸ்ரீமத் நாராயணனுடைய திருவடிகளைப்பற்றுகிறேன்" என்னும் அணு ஸந்தாநம்யிருக்கும் த்வயம் "புருஷகாரமாய் இவனைப் பரிந்துரைக்கும் பிராட்டியோடு கூடியிருக்கும் எம்பெருமானைப் பற்றினால்தான் பேறு கிட்டும் என்று கூறுகிறது. ஆகையால், த்வயத்தில் "பெரியபிராட்டியாராலேயே பேறு" என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இந்தச் சூர்ணியில் "தேஹத்தாலே பேறு, ஆத்மாவாலே பேறு, ஈஸ்வரனாலே பேறு, பெரியபிராட்டியாராலே பேறு" என்று முறையே நாலு வாக்யத்திலும் ஒவ்வொன்றைச் சொன்னது மற்றவற்றைத் தவிர்ப்பதில் நோக்குடையதன்று. ஒவ்வொரு ப்ரமாணத்திலும் ஒவ்வொன்றின் முக்யத்துவத்தை வலியுறுத்துவதிலேயே நோக்குடையது.

பலனைக்கொடுக்கும் உபாயம் எம்பெருமானாயிருக்க 'க்யூயா' பெரிய பிராட்டியாராலே பேறு என்று சொல்லுவது எப்படி? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 118: பெரியபிராட்டியாராலே பேருகையா வது - இவள் புதுக்கோட்டையிலுள்ள காவரன் காவரன் செய்யாள் என்னும்

விவரணம்: அதாவது - இந்தச் சேதானுக்கு அடையவேண்டியதைக் கொடுப்பதற்கும், தவிர்க்கவேண்டியவற்றைப் போக்குவதற்கும் வல்லவன் எம்பெருமானேயாய் இருக்க, இவனுக்குப் பெரியபிராட்டியாராலே பேறு கிடைக்கிறது என்று சொன்னது - இந்த ஜீவனுடைய குற்றங்களைப் பாராமல் இவனை எம்பெருமான் ரக்ஷிப்பதற்கு உறுப்பாக இவள் இவனை எம்பெருமானோடு சேர விட்டுப் பரிந்துரைப்பதாகிற புருஷகாரச்செயலைச் செய்தாலொழிய எம்பெருமான் இந்த ஜீவனுடைய காரியத்தைச் செய்ய மாட்டான் என்னும் கருத்தாலே என்றபடி.

118-வது குர்ணியில் ஒரு வைஷ்ணவனான அதிகாரிக்குப் பொதுவாக இருக்கவேண்டிய தன்மைகளைச் சொல்லிற்று. சிறப்பாக தவயத்திற்கு அதிகாரியாய் இருப்பவனுக்கு இருக்கவேண்டிய தன்மைகளை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 120: தவயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் உடையவன்.

விவரணம்: அதாவது ஐந்தேதூபாயமான எம்பெருமானை வரிப்பதைச் சொல்லும் தவயத்துக்கு அதிகாரி

அஹமஸம்யபராதாநாமாலயோஸிகிஞ்சநோஸக்யதி: |

தவமேவோபாயபூதோ மே புவேதி ப்ராத்தந்தநாமதி: ||

ஸரணாக்யதிரித்யுக்தா ஸாதேவஸம்மிந் ப்ரயஜ்யதாம் ||

[அஹிர்யுத்தாயஸம்ஹிதை 36-38]

[“நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கமாயிருப்பவன் ; (உன்னைத்தவிர) வேறு உபாயமற்றவன், வேறு உபேயமுமற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக ” என்று பிரார்த்திக்கும் அறிவே ஸரணாக்யதி எனப்படுகிறது. அது இந்த தேவனிடத்தில் செய்யப் பட்டும்] என்றும்,

ந தூமநிஷ்டேஸம்மி ந சாத்மவேதீ,

ந புக்திமாஸம் தவச்சரணாஹிந்தே: |

அகிஞ்சநேநந்யக்யதி: ஸரண்ய

தவத்பாதமுலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே ||

[ஸ்தோ-ர-22]

[ஸரணமடையத்தக்கவனே ! நான் கர்மயோகத்தில் நிலையுடையே னல்லேன் ; ஜ்ஞானயோகத்திலுமப்படியே ; உன் திருவடிகளில் புக்தியோகத்திலும் நிஷ்டையில்தான் ; உன்னைத் தவிர வேறு உபாயமில்லாதவன் ; வேறு ப்ராயமில்லாதவன் ; உன் திருவடிகளாரத்தை ஸரணமடைகிறேன்] என்றும், “ புகலொன்றில்லா அடியேன் ” [திருவாய் 6-10-10] என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னிடம் கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம் புக்தியோகம் முதலான எந்தக் கைம்முதலும் இல்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யமும், தனக்குத் தஞ்சமாக வேறொருவரும் இல்லாமையாகிற அநந்யகூதித்வமும் மாகிற இரண்டும் உடையவன் என்று கருத்து.

இவ்விரண்டும் எத்தன்மையானவை என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணையில் பதிலளிக்கிறார்.

மு 121 : இவை இரண்டும் ப்ரபந்த பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

விவரணம் : அதாவது மற்ற உபாயங்கள் இல்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யம் இருக்கும்படியையும், மற்ற ரக்ஷகர்கள் இல்லாமையாகிற அநந்யகூதித்வம் இருக்கும்படியையும் நம்முடைய மற்றொரு ப்ரபந்தமாகிற ப்ரபந்த பரித்ராணத்திலே மிகத்தெளிவாகச் சொன்னோம். அதில் கண்டு கொள்ளலாம் என்று கருத்து.

இனி, த்வயத்தின் இரண்டு வாக்கியங்களின் பொருளையும் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணையில்.

மு 122 : இதில் முதல் நூல் பெரிய பிராட்டியானார் முன்னிட்டது + ஸ்வரன் தி துவடிகளை உபாயமாகப்பற்றுகிறது ; பற்கூற்றுல் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையை இரக்கிறது.

விவரணம் : அதாவது—இந்த த்வயத்தில் முதல் கூண்டூத்தாலே “ஸ்ரீமத்” என்று பெரிய பிராட்டியானைப் புகுஷ்காரமாக முன்னிட்டிருக்கொண்டு, “நம:” என்று என் திருவடிகளை “ஸரணம் ப்ரபந்தம்” என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது ; இரண்டாவது கூண்டூத்தாலே “ஸ்ரீமதே” என்று பெரிய பிராட்டியானை எம்பெருமானுமான சேர்த்தியிலே, “நம:” என்று என் திருவடிகளை வேற்றுமையாலே னைத்துந்யத்தைப் பிரார்த்திக்கிறது என்று கருத்து. இறுதியிலுள்ள “நம:” என்னும் சொல்லைக் கருத்தும் நம்முடைய ஆனந்தத்திற்கு உறுப்பு என்னும் எண்ணம்

மாகிற விரோதி போகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறதாகையாலே “அடிமையை இரக்கிறது” என்னும் தொடரிலே அடங்கியிருக்கிறது.

இனி, தீவயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, “ஸ்ரீமத்” என்னும் முதல் பதத்தின் அர்த்தத்தை அருள் செய்யத் தொடங்குகிறார் அடுத்த குர்ணியில் [185-வது குர்ணியை வரை ஸ்ரீமத் பதார்த்தம்]

மு 128 : ஸ்ரீ என்ற பெரிய பிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

விவரணம் : “ஸ்ரீ” என்னும் சொல் ‘செல்வம்’ முதலான பொருள்களையும் சொல்லுவதாக உலக வழக்கில் காண்கையாலே, அப்பொருள்கள் இங்கு கருதப்படவில்லை என்று காட்டுவதற்காக “ஸ்ரீ” என்னும் சொல் பெரிய பிராட்டியாருக்குத் திருநாமம் என்று அருளிச்செய்கிறார். “லக்ஷ்மி: பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீ: ஹரிப்ரியா” [அமர 1-1-27] என்று அமரகோசத்தில் இதனாலேயே இத்திருநாமம் லக்ஷ்மியின் நாமங்களில் ஒன்றாகப் படிக்கப்பட்டது. இது மற்ற திருநாமங்கள் போலல்லாமல்

ஸ்ரீநிதி ப்ரத்யம் நாம லக்ஷ்யம் :

[லக்ஷ்மீதேவிக்கு ‘ஸ்ரீ’ என்பது முதல் திருநாமம்] என்கிற படியே இவளுக்கு முதன்மைபெற்ற முதல் திருநாமமாய் இருக்கும்.

அ இதி புகுவதே நாராயணஸ்ய ப்ரத்யாபித்யநம் அரீத்ய தாதா கிம் நாம மங்க்யனம் ந க்ருதம்

[மஹாபுராணம்-1]

[புகுவான் நாராயணனின் முதல் திருநாமமான அகாரத்தை முதலிற்சொன்ன இவராலே என்ன மங்க்யனம்தான் செய்யப்பட வில்லை?] என்கிறபடியே அகாரம் எம்பெருமானுக்கு முதன்மை பெற்ற முதல் திருநாமமாய் இருப்பது போல, இவளுக்கும் இந்த “ஸ்ரீ” என்னும் திருநாமம் முதன்மைபெற்ற முதல் திருநாமமாய் இருக்கிறது. இந்த ‘அ’காரம் அவ-ரக்ஷணை என்னும் தீர்து விவிருத்து தோன்றியதாகையாலே, அவனே ரக்ஷகன் என்று காட்டும் தன்மைகளைச் சொல்லுவதாய் இருக்கும். அதுபோல இந்த ‘ஸ்ரீ’ என்னும் திருநாமம் இவனே புகுஷ்காரம் என்று காட்டும் தன்மைகளைச் சொல்லுவதாய் இருக்கும்.

இனி, இந்த 'ஸ்ரீ' என்னும் பதத்துக்குப் பொருள் அருளிச் செய்ய விரும்புகிறவராய் அடுத்த ஞானையில் இதற்கு உள்ள இரண்டு வ்யுத்பத்திகளை அருளிச்செய்கிறார்.

மு 124 : ஸ்ரீயதே, ஸாயதே

விவரணம் அதாவது "ஸ்ரீந் ஸேவாயாம்" என்கிறபடியே, ஸேவையைப் பொருளாக உபயோகித்துவிடலே "ஸ்ரீயதே இதீ ஸ்ரீ:" [(அனைவராலும்) ஸேவிக்கப்படுகிறானாகையால் 'ஸ்ரீ' ஆகிறான்] என்கிற கர்மணி வ்யுத்பத்தியையும், "ஸாயதே இதீ-ஸ்ரீ:" [(எம் பெருமானே) ஸேவிக்கிறான் ஆகையாலே 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறான்] என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியையும் சொன்னபடி.

இந்த இரண்டு வ்யுத்பத்திக்கும் அடுத்த ஞானையில் அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 125 : இதுக்கு அர்த்தம் — எல்லார்க்கும் இவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவன்தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும் என்று.

விவரணம் : அதாவது இந்த இரண்டு வ்யுத்பத்திகளுக்கும் பொருள் பின்வருமாறு :- "ஸ்ரீயதே" என்று அனைவராலும் ஸேவிக்கப்படுகிறான் என்று சொல்லுகையாலே, எல்லாச் சேதநர்களுக்கும் இவனைப் பற்றுகையாலே தங்களுக்கு ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபம் உண்டாயிருக்கும் என்று சொல்லுகிறது. "ஸாயதே" என்று ஸர்வேஸ்வரனை இவன் ஸேவிக்கின்றான் (ஆஸ்ரயித்திருக்கிறான்) என்கையாலே, இவனுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றியிருக்கையாலே தன்னுடைய புகழ்ச் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபம் உண்டாயிருக்கும் என்று சொல்லுகிறது. இப்பிராட்டிக்கு மற்ற சேதநர்கள் விஷயத்தில் ஸேஷித்வம் (கைங்கர்யம் கொள்ளுபவளாயிருக்கை) ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் 'ஸேஷத்வம்' (கைங்கர்யம் செய்பவளாயிருக்கை) ஆகிய இரண்டும் என்றுமே உள்ளதாயிருக்கும். ஆகையால் இவனுக்கு மற்ற ஜீவர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப்படுபவளாயிருக்கையாகிற ஸேவ்யத்வமும், எம்பெருமானே ஆஸ்ரயிப்பவளாயிருக்கையாகிற ஸேவகத்வமும் ஆகிய இரண்டும் என்றும் உள்ள தன்மைகள்.

எம்பெருமானுக்கு மோஷுபலனை அளிப்பவனாய் இருக்கையாகிற உபாயத்வமும், மோஷுத்தில் பெறப்படும் பயனாய் இருக்கையாகிற உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகள் உள்ளது போலே, இவனுக்கும் மோஷுபலனை அடைவிப்பவளாய் இருக்கையாகிய புருஷகாரத்வமும், மோஷுத்தில் அடையப்படுபவளாய் இருக்கையாகிற ப்ராப்யத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளும் உண்டாகையாலே, இவ்விரண்டு தன்மைகளில் எந்தத் தன்மையை நினைத்து இவளை இப்போது சொல்லுகிறது என்னும் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 126 : இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

விவரணம் : 'புருஷகாரமாக' என்று கூறுகையாலே, 'உபாயமாய் இருக்கும் எம்பெருமானுக்கு இவளும் விசேஷணமாய் இருக்கையாலே விசேஷணமான ஜ்ஞாதம் சக்தி முதலான குணங்களுக்குப் போல இவளுக்கும் உபாயத்வம் உண்டு' என்னும் கொள்கை இவளுக்கு உடன்பாடன்று என்று விளங்குகிறது. இது பற்றிப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தில் த்வயப்ரகரணத்தில் விரிவாக விசாரித்து நிர்ணயம் செய்துள்ளது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணன் எல்லாச் சேதநர்க்கும் இயற்கை உறவினனாயிருப்பவன். உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் இருப்பவன். இவையனைத்தையும் அறிந்து அவனைப்பற்றுகிற இச்சேதநனுக்கு இந்தப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டிய அவசியமென்ன? என்னும் கேள்விக்கு விடையளிக்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 127 : நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திகவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சிற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது த்வளுக்குமாக.

விவரணம் : அதாவது — குளிர்ந்த நீரிலே அருகில் நெருங்க முடியாதபடியான உஷ்ணத்தையுடைய நெருப்புக்கிளருவது போலே

பேராக் காரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோக தேஹிவரம் |

ஸூர்யகுதம் ஸர்வபூதநாம் ஜ்ஞாதஸம்

ஸாந்திபருஷதம் [கீதை 5-29]

[யஜ்ஞங்களையும் தவங்களையும் அனுபவிப்பவனும் எல்லாவுலகங்
கட்கும் பெரிய ஈஸ்வரனும், எல்லா உயிர்களுக்கும் நண்பனுமாக
என்னை அறிந்து பாந்தியை அடைகிறான்] என்கிறபடியே எல்லா
உயிர்களுக்கும் நண்பனாயும்,

ஸமோ஽ஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்யுஷேஷ்யோஸந்தி

ந ப்ரிய: |

யே யஜந்தி து மரம் புக்த்யா மயி தே தேஷு சர்ப்யஹம் ||

[கீதை 9-29]

[எல்லா உயிர்கட்கும் நான் ஸமமானவன்; எனக்கு விரோதியு
மில்லை; பிரியமானவனுமில்லை; என்னை பக்தியோடு உபாஸிப்
பவர்கள் என்னிடத்திலுள்ளவர்; அவர்களிடத்திலும் நான் இருக்
கிறேன்] என்கிறபடியே ஆஸ்ரயிக்கும்போது அனைவருக்கும் பொது
வாயும் இருக்கையாலே, தெளிந்தும் குளிர்ந்தும் இருக்கிற எம்
பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலே,

பிரதேவ த்வக்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகுஸீ ஜநே

ஹிதஸ்ரோதோவந்தத்தயா பாலதி ச கதாசித் கலுஷதீ: |

கிமேதந் நிர்த்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை:

உபாயைர் விஸ்மாய்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத்யஸி ந: ||

[மீக்ருண-52]

[தாயே! குற்றம் நிறைந்த ஜீவன் விஷயத்தில் படிப்படியாகத்
திருத்தி நன்மை செய்வதற்காக, உமது நாதன் சிலசமயம்கோபங்
கொள்கின்றார்; “ஏனிந்தக் கோபம்?” என்றுகூறி உசிதமான
உபாயங்களின் மூலம் குற்றங்களை அவர் மறக்கும்படி செய்து
அவருடைய திருவடிமீலே சேர்ப்பிக்கிறீர். அதனாலேயே எங்க
ளுக்குத் தாயாகிறீர்.] என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே இந்த
ஜீவன் மனப்பூர்வகமாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் செய்த குற்றங்கள்
காரணமாக,

நாதஹம் த்யுஷிக: க்ருரந் ஸம்ஸாரேஷு நசாதமாந் |

கலிபாய்ஜஸம்ஸுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

[கீதை 16-19]

[த்யுவேஷிகளும், கொடியவர்களும், மனிதரிற் கடையானவர்
களும், அமங்குளமானவர்களுமான அவர்களை ஸம்ஸாரத்திலேயே,
(அதிலும்) அஸுரஸம்பந்தமுள்ள பிறப்புக்களிலேயே எப்போதும்
தள்ளுகிறேன்.]

மத்யபுக்தம் சுவபசம் வபி நிந்த்யாம் குர்வத்தி யே நரஃ |
பத்மகோடி மதேநாபி ந காமாமி வஸுந்தரே ||

[வராஹபுராணம்]

[நாய்மாமிசம் தின்னும் சண்டாளனானுயினும் என் புக்தனை எவர்கள் நித்தனை செய்கின்றனரோ அவர்களை நூறுகோடி பத்மகாலங்கள் கழிந்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.] என்னும்படியான கடுங்கோபம் பிறந்தால் அக்குற்றத்தைப் பொறுப்பது முற்கூறிய பட்டருடைய ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடி தன்னுடைய உபதேசம் முதலானவற்றாலே அக்கோபத்தை ஆறும்படி செய்து எம்பெருமானிடம் கருணையை உண்டாக்கும் இவளுக்காகவே என்று கருத்து. ஆகையால் எம்பெருமான் எல்லா உறவுமாய் இருப்பவன் என்று அறிந்தவனுக்கும், தான் செய்த குற்றத்தைக் காணும் போது உண்டாகும் புயத்தாலே, பரிந்துரைக்கும் (சிபாரிசு செய்யும்) புருஷகாரமாக இவளை முன்னிட வேண்டியது அவசியம் என்று கருத்து.

“சேதனனுடைய காரியத்தைத் தன் காரியமாக ஏற்றுக்கொண்டும், ஸர்வேஸ்வரனைத் தன் வசப்படுத்தியும் இருவரையும் சேரவிடுகைக்கு இவள் குறைவற்ற புருஷகாரமாய் இருப்பவளோ?” என்னும் கேள்வியெழு, அடுத்த குர்ணியில் பதில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 128: இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேஸம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்தியாய் இளிய விஷயமாயிடுக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்

விவரணம்: அதாவது—

த்வம் மாதா ஸர்வலோகாதேய தேஃ தேஃகோ ஹரி: பிதா

[விபு 1-9-1]

[எல்லாவுலகிற்கும் தேவரீர் தாயாகிறீர்; தேவதேவனுன ஹரி தந்தையாகிறார்.] என்றும்,

அக்ஷேப்யந்தமாதரம்..... மரணபஹம் ப்ர த்யே

[மரணாகுதிக்கூடியம்]

[எல்லாவுலகிற்கும் தாயான ஹிதேவினைய அடியேன் மரணமடைகிறேன்] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஜீவர்களுக்கு இவன் தாயாய்

‘தந்தம் மக்கள் அழுது சென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்’
[பெரியாழ் திரு 2-2-3] என்கிறபடியே அந்த உறவு காரணமாக
ஜீவர்களுடைய துன்பம் கண்டால் பொறுக்க முடியாதவளாய்
இருக்கிறாள்.

அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ [யஜுர்-கா 4-4-37]

[விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாயும் (அதனாலேயே) இவ்வுலகிற்குத் தலை
வியாகவும் இருப்பவள்.] என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்னியாய்,
“பித்தர் பனி மலர் மேல் பாவைக்கு” [திருநெடு 18] என்கிற
படியே, எம்பெருமான் தன்னுடைய சிறப்புக்களைக்கண்டு
காதல் கொண்டு தான்சொல்லுகிறபடி நடக்கும்படி அவனுக்குத்
தான் இனிய மனைவியாயும் இருக்கிறாள். ஆகையால் இருவரை
யும் சேரவிடுவதற்குக் குறையற்ற புருஷகாரமாயிருக்கிறாள் இவள்
என்று கருத்து.

“இவள் சேரவிடுவதற்கு எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும்
தடையற்ற சுதந்திரத் தன்மையை உடைய ஸர்வேஸ்வரன் இந்த
ஜீவர்களுடைய குற்றங்கள் ஒவ்வொன்றையும் கணக்கிட்டு
அவற்றுக்குத் தண்டனை கொடுக்க நிற்கும்போது இவளாலே
அந்தக் கோபத்தை ஆறச் செய்ய முடியுமோ!” என்னும் கேள்
விக்கு விடையளிக்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

நா 129: திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள்,
தன் சொல்வழி வகுமவனைப் பொறுப்பிக்குச் சொல்ல
வேண்டான்றே.

விவரணம்: அதாவது—அசோகவனத்தில் தன்னைப் பத்து
மாதம் அதட்டியும் மிரட்டியும் துன்புறுத்திய அந்த ராகுலிகளு
டைய குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு அவர்களைச் சித்திரவதை செய்ய
வேண்டுமென்று உறுதியாயிருந்து அதற்குப் பிராட்டியின் அனு
மதியைப் பிரார்த்தித்த அனுமனைக்கூட,

ஏவமுநதா து நை தேஹீ ஹநா தந்தம் யஸஸ்ஸிநம் |

ராஜஸாஸரிய வஸ்யாதாபா குர்வந்தீநாம் பரஹ்ஞயா ||

விதேயாநா: ஸ்ச தஃஸீநாம க: குப்மோத் வாதஸீததம் ||

[ரா-யு 116-28]

[இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சீதையானவள், புகழ்படைத்த அனு
மனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். — வானரர் தலைவ! ராவணனே

என்கிறபடியே தன்னுடைய இனிமைக்குத் தோற்று 'இவளுக்கு எதைச் செய்வது?' என்று திகைப்புற்று 'நின்னன்பின் வழி நின்று' [பெரியாழ் திரு 8-10-7] 'கிளர்பொறிய மறிதிரிய அத னின் பின்னே படர்ந்தான்' [பெரிய திரு 2-5-6] என்னும்படி பின்னால்தவரும் அனர்த்தத்தை அறியாமல் பிராட்டியின் முறுவ லுக்குத் தோற்று அவள் சொன்னபடி மாயமானின் பின்னே போன எம்பெருமானை ஜீவனுடைய குற்றத்தைப் பொறுக்கும்படி செய்வான் என்னும் விஷயம் சொல்லாமலே விளங்குமன்றோ" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்தாரன்றோ.

ஆக, தவயத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள "ஸ்ரீமத்" என்னும் பதத்தில் "ஸ்ரீ" என்னும் பகுதியின் பொருளை இதுவரை அரு ளிச் செய்தார். "மத்" என்னும் விகுதியின் பொருளை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 130 : மதுப்பால் இருவர் சேர்க்கியும் நித்ய மென்கிறது.

விவரணம் : அதாவது - ஸ்ரீபுத்தூத்திற்கு மேலுள்ள மதுப் பாகிற விகுதி "புத்தூத்தா ப்ரஸம்ஸா" நித்யயோக்யே அத்வா யதே ஸர்ஸர்க்கே, ஸ்திதிவிஷாயாய் புத்தூத்தி மதுபாத்த்ய." [மதுப் முதலான விகுதிகள் "புத்தூ" (மிகுதி) "நித்தூ" (இகழ்வு), "ப்ரஸம்ஸா" (புகழ்ச்சி), "நித்யயோக்யம்" (என்றும் சேர்ந்திருத்தல்), "அதிஸாயநம்" (சிறப்புற்றிருத்தல்), "ஸம் ஸர்க்க்யம்" (தொடர்பு கொண்டிருத்தல்), "அஸ்திவிஷாயா" (உள்ளதாய் இருத்தல்) ஆகிய பொருள்களில் வழங்கப்படுகின் றன்] என்கிற இலக்கண வழக்கின்படி பலபொருள்களை உடைய தாயினும், இங்கு அது என்றும் சேர்ந்திருக்கையாகிற நித்ய யோக்யப் பொருளில் வந்திருக்கிறதானாலே பிராட்டியும் ஈஸ்வர னுமான சேர்த்தி எப்போதும் உண்டு என்னும் விஷயம் இங்கு மதுப்பாலே சொல்லப்படுகிறது என்று கருத்து.

என்றும் சேர்ந்திருக்கையாகிற இந்த நித்ய யோக்யத்தை விவரிக்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்,

மு 131 இவளோடே கூடியே வந்து வினுடைய உண்மை.

ஸபிபத்தி நிசுஷ்ணேஹப்ரத்யந்த கஸ்யாணிகதாந: ஸ்வேதா
ஸம்ஸ்தவஸ்து விலக்ஷணநந்த ஜ்ஞாநாதந்தைத: ஸ்வரூப:
[கீதா பூஷ்ய அவதாரிகை]

[திருவின் நாயகனாய், தாழ்வுகளனைத்துக்கும் எதிர்த்துட்டா
யிருப்பவனாய், மங்குளகுணங்களுக்கு ஒரே இருப்பிடமானவனாய்,
தன்னையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களிலும் சிறந்தவனாய், அள
வற்ற ஞானம் ஆனந்தம் ஆவியவற்றை ஸ்வரூபமாக
வுடையவனாயிருப்பவன்.] என்று கீதாபூஷ்ய அவதாரி
கையில் எம்பெருமானார் புகுவத் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்போது
அந்த ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துத்தரும் ஜ்ஞாநம் ஆனந்தம் முத
லான குணங்களைச் சொல்லுவதற்குமுன்னே, “ஸ்ரீய: பத:” என்று
புகுவான் திருவின் நாயகனாய் இருக்கையைச் சொல்லும்படி அவ
னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு முக்கியமான நிரூபகையாக இப்பிராட்டி
இருக்கையாலே, இவ்வேனோடே கூடியே பரமாத்மாவினுடைய ஸத்
தை உள்ளது என்று கருத்து.

ஆக, நிரூபகையாக எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தோடேயே
கூடியிருக்கையால் உண்டான நித்யயோகத்தை அருளிச்செய்தா
ராயிற்று.

இனி, இவனுடைய அருளாகிற குணத்தாலும் இவன் எம்பெரு
மானோடு எப்போதும் கூடியிருக்கிறான் என்பதை அடுத்த குர்ணை
யில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 182: ஸஸ்வரஸ்வாதகத்தரியத்தையும் சேதநனு
டைய அபராதத்தையும் கண்டு அகலமாட்டான்.

விவரணம்: அதாவது எல்லாம் அறிந்தவனாகையாலே சேத
நன் செய்யும் குற்றங்களை ஒன்று விடாமல் கணக்கிட்டு அதற்குத்
தக்கபடி தண்டனை கொடுக்கும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்த்ரி
யத்தையும்,

யத் ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாதுபுவேப்யநாஸ்யம்

தத் கிவ்பிஷம் ஸ்குஜதி ஜந்துரிண கூணூர்த்தே |

ஏவம் ஸத்யா ஸகலஜந்மஸு ஸாபாரதம்

கூப்யஸ்யஹோ தத்யபிஸந்திவிசமமாத்ராத ||

[ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 61]

[எந்தப் பாபமானது பிரமனுடைய ஆயுளைப்போன்று லக்ஷம் மடங் ற காலம் அனுபவித்தாலும் அழியாதோ, அப்படிப்பட்ட பாவத்தை ஜீவன் இங்கு அரைக்கணத்தில் செய்கிறான். இப்படி எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எப்பொழுதும் குற்றம்புரிந்த அடியேனை 'இனிப் பாவஞ் செய்யமாட்டேன்' என்று பாபத்தில் விருப்பம் தவிர்த்தவுடன் பொறுத்தருளுகிறாய். என்ன ஆச்சர்யம்! என்று கூரத்தாழ்வான் அருளியபடியே காலமுள்ள வரையிலும் அனுபவித்தாலும் அழியாததாய், எல்லை காண முடியாதபடி எண்ணிநின்றிருப்பதாய் (1) தீவினைகளைச் செய்தல், (2) செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்யாதிருத்தல், (3) எம்பெருமானிடம் அபசாரப்படுதல், (4) புகழுவதற்களிடம் அபசாரப்படுதல், (5) புகழுவதும் புகழுவதர்கள் விஷயத்தில் காரணமல்லாமல் தீங்கிழைத்தலாகிற அஸஹ்யாபசாரம் என்று பலவகைப்பட்டதான சேதனைச் செய்த குற்றங்களைக் கண்டு இச்சேதனை இவ்வெம்பெருமானை அடையமுடியாதபடி ஆகிவிடுமோ என்று பயந்து 'இருவரையும் திருத்திச் சேரவிட வேண்டும்' என்னும் அருளாலே எம்பெருமானை விட்டு ஒரு கணநேரமும் அகல மாட்டான் என்று கருத்து.

இப்படி இவன் அகலாமவிருப்பதால் ஜீவனுக்கு விளையும் லாபத்தை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 133: சேதனனுக்கு இலையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

அதாவது - இப்படித் தாயான இப்பிராட்டி எம்பெருமானை விட்டு அகலாமவிருந்து இருவரையும் சேரவிடுகைக்கு வேண்டியதைச் செய்கையாலே, இந்த ஜீவனுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும், தன்னுடைய குற்றங்களையும் நினைத்து 'நாம் எம்பெருமானை எப்படிச் சேரப்போகிறோம்' என்று பயப்பட வேண்டியதில்லை என்று கருத்து.

இனி இந்த மதுப்பினால் தேறும் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 134: இத்தால் ஆஸ்ரயிக்கைக்கு துரியே வேண்டுவது; காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

விவரணம் : அதாவது—இவ்வண்ணமாகப் புருஷகாரமான பிராட்டியும் உபாயமான எம்பெருமானும் என்றும் கூடியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லும் இந்த “மதுப்” பாகிற விசுவதியால், எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும் என்னும் ருசியே வேண்டுமெனயொழிய “மிராட்டியும் பெருமானும் கூடியிருக்கும் காலத்திலே ஆஸ்ரயிக்க வேண்டுமே” என்று ஆஸ்ரயிப்பதற்குக் காலத்தைப் பார்த்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

இனி, இவள் புருஷகாரம் செய்ய வேண்டியது மிக அவசியம் என்று அறிவிப்பதற்காக (அவதாரங்களில்) இவள் எம்பெருமானோடு கூடியிருக்கும் நிலைக்கும், கூடியிராத நிலைக்கும் உள்ள வேற்றுமையை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 135 : இவள் ஸந்திதியாலே காகம் தலைபெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராகுணன் முடிந்தான்.

விவரணம்:— திருமந்திரவிவரணம் பக்கம் 44-ல் உள்ள “லக்ஷ்மியாஸஹ” என்னும் ப்ரமாணத்தின்படி கருணையே ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலேயிருப்பவளாய், ஸ்வதந்திரான ஈஸ்வரனுடைய சுதந்திரத்தன்மையைச் செயல்படாதபடி செய்து கருணையை வெளிப்படுத்தும்படி செய்பவளான இவள் அருகிலிருக்கையாலே, இப்பிராட்டி திறத்தில் அஸஹ்யாபசாரத்தைப் பரிபூர்ணமாகச் செய்து, பெருமானுடைய ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தாலே விரட்டப் பெற்றுத் தலையறுபடவேண்டிய காகாஸூரன்

ஸ தம் நிபதீதம் ப்ரமேள ஸரண்யா: ஸரணுகுதம் |

வதரஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா ப்ரியாபாயத் ||

[ரா-ஸு 88-85]

[ஸரணமாக அடையத்தக்க அந்தக் காகுத்தன் பூமியில் விழுந்து ஸரணமடைந்த அந்தக் காகாஸூரனைக் கொலைசெய்யத் தக்கவருயிருத்தபோதிலும் கருணையோடு காப்பாற்றினான்.] என்கிறபடியே பெருமானுடைய கருணைக்கு இலக்காய்த் தலை பெற்றுப்போனான். அத்தகைய இப்பிராட்டி கூடியிராமையாலே முதல் நாள் போரிலே தோர், வில் முதலான அணதத்தையும் இழந்து காகாஸூரனைப் போலே போக்கற்றுச் செயலிழந்து நின்றநிலை ஒத்திருந்த போதிலும், காகத்தைப்போலே அவ்வளவு அபசாரம் செய்யாமலிருந்த போதிலும் இராகுணன் இராமனுடைய அம்புக்கு இலக்காகி அழிந்து போனான் என்று கருத்து. ஆகையால் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு இவள் கூடியிருக்கும் நிலையே அவசியம் வேண்டும் என்று கருத்து. ஆக, இதுவரையில் “கூமத்” என்னும் பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அடுத்தபடி, 'நாராயண' பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்திருர் அடுத்த குர்ணை தொடக்கமாக. (143-வது குர்ணை முடிய).

மு 186 : புருஷகார பூலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ரியக் தலைசாயத்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

விவரணம் : அதாவது—ஜீவனை அவசியம் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று எம்பெருமானுக்கு எடுத்துச் சொல்வதன் மூலமும், தன் அழகைக்கொண்டும் எம்பெருமானைத் தன் வசப்படுத்தி ஜீவனுடைய காரியத்தை நிறைவேற்றவல்ல புருஷகாரமாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியாராலே எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்க வந்திருக்கும் இந்த ஜீவன் அநாதி காலமாகப் பண்ணிவைத்திருக்கும் குற்றங்களைப் பார்த்து, சீற்றம் கொண்டு, “இவனை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது” என்று உறுதியுடன் இருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வதந்திரத் தன்மை மாறினால், அந்த ஸ்வதந்திரத் தன்மையாலே காரியம் செய்யமுடியாமலிருந்த தடை நீங்கப் பெற்றமையாலே ஓங்கி நிற்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் என்று கருத்து.

அந்த குணங்கள் யாவை? என்னும் கேள்விக்குப் பதில் கூறுகிறது அடுத்த குர்ணை.

மு 187 : அவையாவன—வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌயல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், ஸக்தியும்.

விவரணம் : இந்த குணங்களின் லக்ஷணம் பின்வருமாறு :- வாத்ஸல்யமாவது—அன்று ஈன்ற கன்றிவிடத்தில் பசு இருக்கும் இருப்பு. அதாவது—அக்கன்றினுடைய அழுக்குகளை இனியதாகக் கொள்வதும், அக்கன்றைப் பாலைக்கொடுத்து வளர்ப்பதும், எதிரிட்டவரைத் தன் கொம்புகளால் முட்டியும், குளம்பினால் உதைத்தும் கன்றை ரக்ஷிப்பதும் ஆகும். அவ்வண்ணமே எம்பெருமானும் அடியார்களுடைய குற்றத்தை தற்றமாகக் கொண்டு “பாலே போல் சீர்” [பெரிய திருவ 58] என்கிற குணங்களைக் கொண்டு அவர்களைத் தரிக்கச் செய்து,

மித்ரபூவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்வஜேயம் கௌஞ்சந |

தேவஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத ஸதாமேதத்யகர்ஷிதம் ||

[ரா-யு 18-8]

[நண்பனின் வேஷத்தோடு வந்தடைந்தவனையும் நான் ஒரு போதும் விடமாட்டேன். அவனுக்கு தோஷமிருந்தாலும் மிக நன்று; நல்லோர்களுக்கு அது பழிக்கத்தக்கதன்று.]

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்தாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |

அப்யம் ஸர்வ பூதேப்யோ துதாரயேதத் வ்ரதம் மம ||

[ரா-யு 18-34]

[ஒருகால் ஸரணமடைந்தவன் பொருட்டும். நான் உனக்குரியேன் என்று யாசிப்பவன் பொருட்டும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்தினின்றும் அப்யமளிக்கிறேன். இது என்னுடைய விரதம்.] என் கிறபடியே தனக்கு வேண்டியவர்களோ வேண்டாதவர்களோ தன் அடியார்களுக்கு எதிராகப்பேசினாலும் அவர்களை மறுத்து ரக்ஷிப்பதுமாகும். ஸ்வாமித்வமாவது— அடியவன் தன்வழி வராத போதும் அவனை விடாமல் நின்று இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமான ஓர் தொடர்பு. அதாவது உடைமையான இந்தச் சேதனனுக்கு உடையவனாய் இருக்கும் இருப்பு. இந்தச் சேதனன் தன் வழிவராமல் இருக்கும்போது வழிபடுவது தொடக்கமாக, கைங்கர்யம் வரையில் உண்டான நன்மைகளையெல்லாம் இவனுக்கு ஈஸ்வரன் விளைப்பது உடையவனாய் இருக்கும் இத்தன்மையினாலேயே. ஸௌஸீல்யமாவது — நித்யவிபூதி ஸீலாவிபூதி என்னும் இரண்டு பெருஞ் செல்வங்களை உடையவனுயிருக்கையாலும், ஸர்வ ஜீவராசிகளுக்கும் ஈஸ்வரியாக ஸ்ரீஸூக்தத்தில் பேசப்படும் பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பதியாயிருக்கையாலும் தடையற்ற பெருமையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய மேன்மையையும் தங்களுடைய சிறுமையையும் பார்த்து “அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர்” [திருவாய் 5-1-7] என்று ஜீவன். பின்வாங்காதபடி, அனைவரோடும் ஒருபடியாக மேல் விழுந்து ஒரு நீராகக் கலக்கையும். அதையும் தன்னுடைய பயனாக நினைக்கையும், அதுவும் ஜீவன் வேண்டாமலிருக்கும் போதே கலக்கையும் ஆகும். ஸௌஸீல்யமாவது— கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு பற்றலாம்படி எனியவனுயிருக்கை. இத்தானாவது இந்த ஜீவனுக்குக், கழிக்கவேண்டிய விரும்பத்தகாத தாழ்வுகளையும் கொடுக்கவேண்டிய விரும்பத்தக்க உயர்வுகளையும் நேரே அறிகைக்குத் தக்கதாய், தன்னைத் தவிர்த்த எல்

ஸாப்பொருள்களையும் ஒரேசமயத்தில் நேரே கண்டு அறியவல்ல அறிவு. ஸக்தியாவது:— மிகத் தாழ்ந்தவராய் அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் ஜீவர்களைத் தனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களான நித்ய ஸலிரிகளோடு ஒருவரிசையிலே வைக்கவல்ல அக்டிதக்டு ஸாமர்த்த்யம் (பிறரால் ஸாதிக்க இயலாதவற்றையும் ஸாதிக்கவல்லதிறமை). இந்த ஆறு குணங்களில் வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌஸ்வ்யம், ஸௌலப்யம் என்னும் நான்கு குணங்களும் ஜீவன் எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவிசெய்யக் கூடியவை. ஜ்ஞாதம், ஸக்தி என்னும் இரண்டு குணங்களும் எம்பெருமான் தன்னை வந்தடைந்த ஜீவனுடைய காரியத்தைச் செய்வதற்குப் பயன்படுபவை.

“அகலகில்லேன் இறையும் என்று

அலமேல் மங்கை உறை மாஃபா!

நிகரில் புகழாய் உலகர்புன்று

உடையாய் என்னை ஆள்வானே!

நிகரில் அமரர் முனிக்கணங்கள்

விருப்பும் திருவேங்கடத்தானே

புதலொன்றில்லா அடியேன் உன்

அடிக்கீழ் அமர்ந்து புலத்தேனே” [திருவாய் 8-10-10]

என்னும் பாட்டில் “நிகரில் புகழாய்” என்பதனால் வாத்ஸல்யத்தையும், “உலகம் மூன்றுடையாய்” என்பதனால் ஸ்வாமித்வத்தையும், “என்னை ஆள்வானே” என்பதனால் ஸௌஸ்வ்யத்தையும், “திருவேங்கடத்தானே” என்பதனால் ஸௌலப்யத்தையும் ஆக இப்படி ஆழ்வார் ஜீவர்கள் எம்பெருமானை அடைய உதவிபுரியும் நான்கு குணங்களையும் அருளிச்செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. எம்பெருமான் தன்னிடம் வந்தடைந்த சேத்தநனுடைய காரியத்தைச் செய்யப் பயன்படும் ஜ்ஞாதம், சக்தி என்னும் இரண்டு குணங்களைச் சொன்னது ப்ராப்தி, பூர்த்தி என்னும் மற்ற இரண்டு குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று முடிபுணிகள் வ்யாத்தானந்தில் அருளிச் செய்வார். அவ்விரண்டு குணங்களும் எம்பெருமான் ஜீவனுடைய காரியங்களைச் செய்யப் பயன்படுபவையென்றே, “ப்ராப்தி” என்பதை ‘ஸர்வஸ்வாமித்வம்’ என்றும், ‘பூர்த்தி’ என்பதை ‘அவாப்தஸமுஸ்த காமத்வம்’ (வேண்டுவைய,வும் நிறைந்திருக்கை) என்றும் ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்துள்ளனர். இவற்றுடன் அடியார்கள் காரியத்தைச் செய்யும் குணமாக

இரக்கத்தையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பரந்த சமஸ்யத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

“ஆச்சிதருடைய ஹிதாஹிதங்கள் அறியும் போதைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாக வேணும். அறிந்தபடியே கார்யம் செய்கைக்கு ஸர்வசக்தி ஆகவேணும். ஸர்வசக்தலுள்ளும் இவன் பக்கல் ஒன்றும் நச்சாதொழிகைக்கு அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகவேணும். இத்தனையும் உண்டானாலும் தன் பேருகக் கார்யம் செய்யும் போதைக்கு ஸர்வஸ்வாமியாக வேணும். அநாதிகாலம் கர்மானு குணமாக அறுத்து அறுத்துத் தீற்றுகைக்குக் கருவியாய்ப்போந்த இவை ரக்ஷணத்திற்கு உறுப்பாகைக்கு இரக்கம் வேணும். ஆகையாலே ஸௌஸீல்யாத் குண சதுஷ்டயத்தோடு ஜ்ஞாந ரக்த்யாத் குண பஞ்சகத்தோடு வாசியற இப்பதத்திலே அநு ஸந்தேயம்” என்னும் பரந்த சமஸ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கவை.

இந்த ஆறுகுணங்களும் இவ்விடத்தில் எப்படிப் பயன்படுகின்றன என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த குர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 138: குற்றங்கண்டு வெருவாமெக்கு வாக் லல்யம்; கார்யம் செய்யும் என்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வம் கண்டு அகலாமெக்கு ஸௌஸீல்யம்; கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌஸீல்யம்; ஸீரோதியைப் பேர்க்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாந சக்திகள்.

விவரணம்: அதாவது— எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்க முற்பட்ட இந்த ஜீவன் தன் தோஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமலிருக்க வேண்டுமென்றால் அடியானுடைய தோஷத்தையே இனியதாகக்கொள்ளும் எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்ய குணத்தை இவன் அநுஸந்திக்கவேண்டும். “எம்பெருமான் நம்முடைய கார்யத்தைச் செய்வானே செய்யமாட்டானே” என்று ஐயமுருமல், “நம் காரியத்தை அவசியம் செய்வான்” என்று ஜீவன் தம்பிக்கைகொள்ளவேண்டும் என்றால் ஜீவனுடைய லாப நஷ்டங்கள் எம்பெருமானுடையவையே என்பதை உணர்த்தும் அவனுடைய ஸ்வாமித்வமாகிற குணத்தை இவன் அநுஸந்திக்கவேணும். நித்யவிபுதி ஸீலாவிபுதி ஆகிய இரு விபுதிகளையும் நடத்திவைக்கும் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு, தன் தாழ்வை நினைத்து ஜீவன் அகலாமல் இருக்கவேண்டும் என்றால், தாழ்ந்தவர்களோடும்

ஒரு நீராகக் கலக்கும் எம்பெருமானுடைய தன்மையானஸௌரீல் யத்தை ஜீவன அநுஸந்திக்கவேணும். எம்பெருமான் கண்களுக்குப் புலப்படாதவன் என்று பின்வாங்காமல் ஜீவன் அவனைக் கண்ணாலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்க வேண்டுமென்றால் எம்பெருமான் தன் திருமேனியை அடியார்களின் கண்களுக்கு இலக் காக்குகையாகிற ஸௌலப்யம் என்னும் குணத்தை ஜீவன் அநுஸந்திக்கவேணும். சரமஸ்லோகத்தில் சொன்னபடியே எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் ஜீவனுடையபாபங்களைப் போக்கி அடையத்தக்க தன்னை எம்பெருமான் காட்டுவான் என்று ஜீவன் உறுதி கொள்ள வேண்டுமென்றால் அடைபவனான ஜீவன் ஏற்கனவே நிற்கும் நிலையையும் மேலே பெற வேண்டிய பேறுகளையும், அறிவதற்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்தையும், அறிந்தபடியே பேற்றைத் தருவதற்கு உறுப்பான சக்தியையும் உடையவன் எம்பெருமான் என்று அநுஸந்திக்க வேண்டும், இப்படி எல்லாம்வல்ல ஸர்வசக்தியானாலும் ஜீவனுடைய கார்யம் செய்யும்போது அதற்குக் கைம்மாறாக வேறொன்றை எதிர்பாராமல் இருக்கும்படியான பூர்த்தியை உடையவன் எம்பெருமான் என்றும் இவன் அநுஸந்திக்கவேண்டும். அப்படியே தன் பேறுகக் கார்யம் செய்யக்கூடிய ப்ராப்தி (ஸர்வஸ்வாமித்வம்) உள்ளவன் என்றும் அநுஸந்திக்க வேண்டும். அநாத் காலமாக ஜீவனுக்குக் கர்மாறுகுணமாக தண்டனைகளை அளிப்பதற்கு உதவிவந்த ஜ்ஞாந சக்திகள் ஈஷணத்திற்கு உறுப்பாகும் என்று உறுதிகொள்ளவேண்டும் எனனால் எம்பெருமானுடைய இரக்கத்தை அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவும் முற்கூறிய வாத்ஸல்யம் முதலான நான்கு குணங்களிலும் ஸௌலப்யம் முக்கியமானதாகையாலே இந்த ஸௌலப்யமாகிற என்மையின் எல்லை நிலத்தை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குரீணையில்.

மு 139: இங் துச் சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம் அச்சாவதாரம்

விவரணம்: அதாவது—இந்த 'நாராயணபதத்தில் ஜீவன் எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவுவதாகச் சொன்ன என்மை என்னும் குணத்தை மிகுதியாகக்காட்டும் எல்லை நிலமாயிருப்பது "தமநுகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே" [முதல் திருவ 44] என்கிறபடியே அடியவர் உகந்த பொன் வெள்ளி முதலான

பெற்றால் ஆன் ஒரு விக்ரஹத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு எப்போதும் அதில் கோயில் கொண்டிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம் என்று கருத்து.

முன் சூத்திரத்தில் சொன்ன விஷயத்தை விளக்குகிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 140: இதுதான் பரவ்யூஹஸ்பவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படிய இருக்கும்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த அர்ச்சாவதாரமானது நம்மால் சென்றடைய முடியாத தூரத்தில் உள்ள தேசத்திலிருக்கையாலே பரவ்யூஹங்களையும், ரெடுங்காலத்திற்கு முன்பே முடிந்து போனபடியாலே கண்ணால் காணமுடியாத விபவாவதாரங்களையும் போலல்லாமல், நாம் வசிக்கும் தேசத்திலும் காலத்திலும் இருப்பதால், எப்போதும் விக்ரஹத்தில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணாலே காணலாம்படியாய் இருக்கும்.

இந்தக் குணங்கள் அனைத்தையும் அர்ச்சாவதாரத்திலே காண முடியுமோ? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணியில் விடையளிக்கிறார்.

மு 141: இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமான் பக்கனிலே காணலாம்.

விவரணம்: அதாவது—ஜீவன் எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவும் இந்த நாலு குணங்களையும் அடியவர்களுடைய காரியங்களைச் செய்வதற்கு உதவும் எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநசக்திகளையும் இவற்றைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விருப்பமுடைய நமக்கு, நம் முடைய அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்களிடம் காணலாம் என்று கருத்து. நம்பெருமான் என்னும் சொல்லாலே பின்னை உலகாசிரியர் திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் உதஸவ மூர்த்தியான நம்பெருமானையே திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் என்பது இந்தச் சூர்ணியிலும் அடுத்த சூர்ணியிலும் தெளிவாயிருந்த போதிலும், வெவ்வேறு திவ்யதேசங்களிலுள்ள எம்பெருமான்களுக்கும் இச்சூர்ணைகள் பொருந்துமாகையாலே மணவாளமாமுனிகள் நம்பெருமான் என்பதற்கு நம்முடைய பெருமான் என்று உரையிட்டருளினார் என்று கண்டுகொள்க.

நம்பெருமான் திருமேனியில் இந்தக் குணங்களை வெளிப்படுத்தும் அம்சங்களைச் சொல்லி இவ்வண்ணமாக நிற்கும் திலையே நமக்குத் தஞ்சம் என்று அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 142 : திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்
களும்த், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும் கவித்த முடி
யும் முகமூர் புறுவலும். ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்
தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத்
தஞ்சம்.

விவரணம் : அதாவது - நம்பெருமான் திருக்கையிலே பிடித்த
திவ்யாயுதங்கள் அடியவர்களுடைய எதிரிகளை அழித்துப்பேற்றைத்
தரவல்ல ஜ்ஞாந சக்திகள் உடையவர் அவரே என்று காட்டு
கின்றன. 'அஞ்சாதீர்கள்' என்று அபயமளிக்கும் அபயஹஸ்தம்,
நம்முடைய பாபங்களைக் கண்டு நாம் அஞ்சவேண்டாதபடியான
வாத்ஸல்ய குணத்தை உடையவர் அவர் என்று காட்டுகிறது.
தலையிலே தரித்திருக்கும் முடி நம்மை உடையவரான ஸ்வாமி
அவர் என்று காட்டுவதன் மூலம் ஸ்வாமித்துவத்தை உடையவர் அவர்
என்று காட்டுகிறது. திருமுகமண்டலத்திலே விளங்கும் புன்முறு
வல் மிகத்தாழ்ந்த நம்மோடு ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறக்கூடிய
ஸௌரஸ்யத்தை உடையவர் அவர் என்று காட்டுகிறது. ஆஸந
பத்மத்திலே அழுத்தி நிற்கும் திருவடிகள் அனைவர்க்கும் கண்டு
பற்றலாம்படியான ஸௌலப்பயத்தை (எளிமையை) உடையவர்
அவர் என்று காட்டுகிறது. ஆக இத்தகைய அர்ச்சாவதார
நிலையே வேறு கதியற்ற நம்மை ரக்ஷிக்கவல்லது என்று தேறுகிறது.

இப்படி ஆறு குணங்கள் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரகாசிப்
பதோடு, எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றி
யிருக்கும் நமக்குத் தேவையான ரக்ஷகத்வம் போக்யத்வம் என்னும்
இரண்டு தன்மைகளும் அர்ச்சாவதாரத்திலே தோற்றும் என்று
அடுத்த சூர்ணியிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மு 143 : ரக்ஷகத்வ பேராக்யத்வங்கள் இரண்
டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

விவரணம் : அதாவது - அடியார்களுடைய விநோதிகளை
அழிக்கும் திவ்யாயுதங்களைத் திருக்கைகளிலே ஏந்தியிருப்பதும்,
அனைத்துலகையும் ரக்ஷிக்கும் ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தி இவன் என்
பதைக் காட்டும் முடியைத் தலையிலே தரித்திருப்பதும் இவனு
டைய ரக்ஷகத்வத்தை உணர்த்துகின்றது. "அணியா ராழியும்
சங்கமும் ஏந்தும்" [திருவாய் 8-8-8], "முடிச்சோதியாய் உனது
முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" [திருவாய் 8-1-1] என்கிறபடியே
அத்ததிவ்யாயுதங்களும் முடியும் எம்பெருமானுடைய எலகியற்ற
அழகை வெளிப்படுத்துகின்றன. 'அஞ்சேல்' என்று அபயமளித்

கும் திருக்கையும், முகமும் புன்முறுவலும், ஆஸனபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஒவ்வொன்றுமே அழகுக்கு எல்லை நிலமாய் இருக்கின்றன. ஆகையால் இவையனைத்துமே எம்பெருமானுடைய போக்யத்வமாகிற இனிமையைக் காட்டுகின்றன. இவ்வண்ணமாக ரக்ஷகத்வம் போக்யத்வம் ஆகிய இரண்டும் திருமேனியிலே விளங்கி நிற்கின்றன என்று கருத்து. ஆக, இதுவரையில் 'நாராயண' என்னும் சொல்லின் பொருளை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, அடுத்ததான "சரணௌ" என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணையில்.

மு 144 : சரணௌ — திருவடிகளை.

விவரணம் : "சரணௌ" என்னும் த்விவிசநம் (இருமை) எம்பெருமானுடைய இருதிருவடிகளையும் காட்டுகிறது என்று கருத்து.

இந்த த்விவிசநமாகிற இருமையால் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தை அடுத்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 145 : தித்தால் சேர்த்தியழகையும், உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

விவரணம் : அதாவது—"சரணௌ" என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொன்னபடியால் "இணைத்தாமரையடி" [பெரியதிருமொழி 1-8-8] என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூக்களை இணைத்து வைத்தாற்போலே இருக்கிற சேர்த்தியழகைக் காட்டுகிறது. மேலும் 'சரணம்' என்று ஏகவசனமாயிருந்தால் ஜாத்யேகவசனமாய் இரண்டு திருவடிகளைக் குறிக்கிறது என்று சொல்லவும், பெரிய பிராட்டியாருடைய திருவடிகளையும் சேர்த்து நான்கு திருவடிகளைக் குறிக்கின்றன என்று சொல்லவும் இடம் கொடுக்கும். நான்கு திருவடிகளைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளும்போது எம்பெருமானும் பெரிய பிராட்டியாரும் ஆகிய இருவரும் சேர்ந்து உபாயம் என்று சொல்லுவதாகத் தேறும். அப்பொழுது வேறு எந்த ஒரு துணையையும் எதிர்பாராத எம்பெருமானுடைய உபாயத்தன்மைக்குக் குறை ஏற்படும். அதற்கு இடமில்லாதபடி "சரணௌ" என்று இருமையிலே படிக்கையாலும், இந்த இருமையும் இரண்டுக்குமேல் மற்றொன்று புரூர இடம் கொடுக்காமையாலும், இந்த "சரணௌ" என்றசொல் எம்பெருமான் வேறு துணையை எதிர்பாராத உபாய பூர்த்தியையுடையவன் என்றும் காட்டுகிறது.

இத்திருவடிகளினுடைய உபாயத்தன்மையின் உறைப்பைக் காட்டும் குணப்பெருமையை அடுத்த சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 146 : பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயி நக்கும்.

விவரணம் : அதாவது 'ஸ்ரீமத்' என்னும் பதத்திலே புருஷ காரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும், அவளே அடியாரிடம்குற்றம் கண்டாலும் "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாள் ஆகிலும் சித்குரைக்குமேல் என்னடியார் அதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்கிறபடியே அக்குற்றத்தை இசையாமல் அதையே நற்றமாகக்கொள்ளும் குணமுடையவனுள் எம்பெருமானும் கைவிட்டாலும், திருவடிகள் அழகு முதலான தம் பெருமைகளைக் காட்டிச் சேதனர்களைத் திருத்தி ஆட்படுத்துகையாலே கைவிடாமல் இருக்கும். இதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே, "வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்சேரே" [திருவாய் 1-2-10] என்று ஆழ்வார் 'திருவடிகள் பற்றினாரை நழுவவிடாத திண்மையை உடையவை' என்று அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

திருவடிகளுக்குள்ள இந்த குணப்பெருமையால் மாத்திரமல்லாமல், ஜீவனுடைய சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை நோக்கினாலும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலேயே சரணமடையவேண்டும் என்பதை திருஷ்டாந்தம் காட்டி அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணையில்.

மு 147 : ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை; ப்ரஜை முலைலே வாய்வைக்குமா போலே,

விவரணம் : அதாவது—கைங்கர்யம் கொள்ளும் சேஷியரன் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்க முற்படும் அடிமையை இயல்வாக உடைய ஜீவன் தன் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினாலும் திருவடிகளிலேயே ஸரணம் என்று, விழவேண்டும். கைக்குழந்தையானது தாயினுடைய எல்லா அவயவங்களும் அதற்கு உத்தேசியமானாலும் தனக்கு வகுத்ததாய் தாரகமாயிருக்கும் அவளுடைய முலையிலே வாய்வைப்பதை இதற்கு திருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளலாம்.

இங்கு "சரணென" என்று திருவடிகளைச் சொன்னது திருமேனி முழுவதற்கும் உபலக்ஷணம் என்று அடுத்த சூர்ணையில் காட்டுகிறார்.

மு 148 : இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணம் ரகசயகமாய், சிசுபாலனையுமகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது.

விவரணம் : அதாவது—‘சரணை’ என்று திருமேனியின் ஒரு பகுதியான திருவடியைச் சொன்னதால் திருமேனி முழுவதையும் உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுவதாகக் கொள்ள வேணும். இந்தத் திருமேனியானது, “திருவிருந்தமார்வன்” [மூன் திரு. 57] என்கிறபடியே ‘ஸ்ரீமத்’ என்னும் முதல் பதத்தில் சொன்ன புருஷகாரத்தன்மையையுடைய பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் உள்ளது. ‘நாராயண’ என்னும் இரண்டாவது பதத்தில் சொன்ன வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது, இந்த குணங்கள் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தின் குணங்களாய் இருந்தபோதிலும் ஒரு கண்ணாடிப் பாத்திரத்தின் உள்ளே இருக்கும் பொருள்களை அப்பாத்திரம் வெளிப்படுத்துவது போலே, வாத்ஸல்யம் முதலான ஆத்மகுணங்களையும் செந்தாமரைக்கண் முதலான திருமேனியின் அவயவங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றனவன்றோ. மேலும், இத்திருமேனியானது, “பலபல நாமஞ் சொல்லிப்பழித்த சிசுபாலன்” [பெரியாழ் திரு 4-8-5] என்கிறபடியே கண்ணாடும் எல்லையற்ற துவேஷத்தை உடையவனாய், அவன் மீது மனம் போனபடி வசவுகளைப் பொழித்து வந்த சிசுபாலனைக்கூட “அவலைமை தனித்த அழகன்” [பெரியாழ் திரு 4-8-5] என்கிறபடியே தன் அழகாலே அவனுடைய துவேஷம் முதலான அனைத்தும் நீங்கும்படி திருத்தி, “திருவடி தாட்பால் அடைந்த” [திருவாய் 7-5-8] என்கிறபடியே தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்ளும் தன்மையையுடையதாக இருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு “திருவடிகள்” என்றது திருமேனியைக் காட்டுவதாகக் கொள்வது பொருத்தம்.

அடுத்தபடியாக ‘ஸரணம்’ என்னும் பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிருர் அடுத்த சூர்ணையில்.

மு 149 : ஸரணம்—இஷ்டப்பிராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

விவரணம் : அதாவது—

உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஸப்₃த₂: ஸரணமீத்யயம் |

வர்த்ததே ஸரப்பரதம் சைஷ உபாயார்த்தை₂வஸக: ||

[அஹிர் 86-86]

[உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களையுடையது 'ஸரணம்' என்னும் சொல். இப்போது இந்த ஸரணஸப்₃த₂ம் 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.] என்கிறபடியே 'ஸரணம்' என்னும் இச்சொல் ரக்ஷிக்கிறவனையும், தங்குமிடமான வீட்டையும் உபாயத்தையும் குறிக்குமானாலும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தஞ்சமாகக்கொள்ளும் இந்த ப்ரகரணத்தில் இச்சொல் உபாயம் என்னும் அர்த்தத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுவதே பொருந்தும். விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதும், விரும்பத்தகாதவற்றை நீக்குவதும் உபாயத்தின் செயலாகையாலே, 'ஸரணம்' என்னும் இச்சொல்லுக்கு "இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்திற்கும் தப்பாத உபாயமாக" (விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதற்கும், விரும்பத்தகாதவற்றை நீக்குவதற்கும் தவருத ஸாதனமாக) என்று இச்சொல்லுக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார். சேதனர்களால் விரும்பத்தக்கவையும், விரும்பத்தகாதவையும் யாவை என்பதையும் பிள்ளைலோகாசாரியர் தம்முடைய பரந்த படியிலே விரிவாக அருளிச்செய்தார். ஸ்ரிய:பதிப்படியில், 'அநிஷ்டமாவது—தேஹமே ஆத்மா எனக் கருதும் அநியாயமையும், அவ்வநியாயமையினால் விளையும் விருப்பு வெறுப்புகளும், புண்ணியம் பாபம் எனப்படும் இருவகைக் கருமங்களும், தேவர், மனிதர், விலங்கு, தாவரம் என நாலு வகைப்பட்ட சரீரங்களும், தெய்வம், மற்ற ஜீவராசிகள், உடல் ஆகியவற்றால் விளையும் மூன்று வகைப்பட்ட தாபங்களும் ஆகும். இஷ்டமாவது—அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால் பரமபதம் செல்வதும் அப்படிச் சென்று பரமபதத்தை ஆடைவதும், பரமாத்மாவைக் காண்பதும், அவனுடைய குணங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு கைங்கர்யங்கள் புரிவதும் ஆகும்" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீ ஸலித்திகளைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். ஆகையால் இவ்விடத்திலும் அவை அனுஸந்திக்கத் தக்கவை.

கீழே 'தீமத் நாராயண சரணௌ' என்று சொல்லப்பட்ட திருவடிகளை உபாயமாகச் சொன்னதால் தேறிய பொருளை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 150 : இத்தால், ப்ராப்யம் தானே ப்ராபகம் என்கிறது.

விவரணம் : அதாவது — “ஸ்ரீமத் நாராயண சரணை” என்று கீழே சொன்ன திருவடிகளை “ஸரணம்” என்று இங்கு உபாயமாகச் சொல்லுவதால், ப்ராப்யமாக (பேருக) இருப்பதே ப்ராபகமாகவும் (உபாயமாகவும்) ஆகிறது என்னும் விஷயத்தை உணர்த்துகிறது என்று கருத்து.

“ஸ்ரீமத் நாராயண சரணை” என்பதால் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கூறுவது எப்படி? என்னும் கேள்விக்குப் பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 151 : கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே.

விவரணம் : அதாவது—கீழே “ஸ்ரீமத்” என்னும் பதத்தாலே ஸ்ரீதேவியோடு கூடியிருக்கும் வஸ்து சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸ்ரீதேவியோடு கூடியிருக்கும் எம்பெருமானே அனுபவிக்கப்படும் விஷயமான ‘ப்ராப்யம்’ என்பதை,

வைகுண்டே₂ து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்ததீ₃ ஜகத்பதி₁ |
ஆஸ்தே விஷ்ணுரீந்த்யாத்மா பக்தைர் புகதுவதைஸ் ஸஹ ||
[சைவபுராணம்]

[வைகுண்ட₂மெனும் மேலான உலகில் ஸ்ரீதே₃வியோடுகூட ஜகத்பதி₁ ஸ்வாமியாய், அறிதற்கரியவரான விஷ்ணு குணநிஷ்ட₂ர்களோடும், கைங்கர்யநிஷ்ட₂ரோடும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.] என்னும் ப்ரமாணம் சொல்லிற்று; நாராயணன் என்னும் பதத்தாலே கல்யாண குணங்களோடு கூடியிருக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லிற்று. இப்படி கல்யாண குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமானே அனுபவிக்கப்படும் ப்ராப்யம் என்பதை

யோ வேத₃ நிஹிதம் குஹையாம் பரமே வ்யோமத்
ஸோ₂ஸ்துதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸிதேதி
[தை-ஆந 2-2.]

[அந்தனான ப்ரஹ்மத்தைப் பரமபதத்திலிருப்பவனாகவும், ஹ்ருத₃யகுஹையிலிருப்பவனாகவும் எவன் அறிகிறானோ, அந்த உபாஸகன் எல்லாவற்றையும் உணர்த்த பரம்பொருளோடு எல்லா

கல்யாண குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்.] என்னும் ப்ரமாணம் சொல்லிற்று. “சுரணௌ” என்னும் பதத்தாலே திருமேனியோடு கூடியிருக்கும் வஸ்து சொல்லப்பட்டது. இப்படித் திருமேனியுடைய எம்பெருமானே அனுபவிக்கப்படும் ப்ராப்யம் என்பதை,

தத்: விஷ்ணு: பரமம் பத்யம் | ஸாத்யா பர்யந்தி ஸூரய: ||

[யஜு-காண்டம் 4-2-29; ருக்வேத: விஷ்ணுஸூக்தம்]

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபத்யத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்.] என்னும் ப்ரமாணம் சொல்லிற்று. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுமே ‘ப்ராப்யம்’ என்று தேறிற்று என்று கருத்து.

அப்படி ப்ராப்யமானால் அனுபவிக்கப்படும் இதை உபாயமாக்குவது எதற்காக? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

பு 152: இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானத்தனை.

விவரணம்: அதாவது—உண்மையில் அனுபவிக்கப்படும் விஷயமாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன மூன்றையும் ப்ராப்யமாகக் கொள்வதே பொருத்தம். ஆனால் திருமாலைத் தஞ்சமாகக் கொள்ளும் இந்தச் சேதனன் தன்னை உய்விப்பதற்குத் தன் கையிலும் ஒன்றுமில்லாத அகிஞ்சனனாய், தன்னைக் கடைத் தேற்றுவதற்கு வேறொருவர் இல்லாதிருக்கையால் அநந்யகதியாய் இருக்கையாலே செய்வது அறியாமல், மிக இனிய ப்ராப்யமான இதையே உபாயமாகவும் ஆக்குகிறான். இப்படி ப்ராப்யமே ப்ராபகமாகும் இடம் உண்டோ? எனில் பித்த நோயுள்ளவனுக்கு எதை உண்டாலும் கசக்கிறது. அப்போது அவனுக்கு மருத்துவர்கள் பாலை மருந்தாகக் கொடுக்கின்றனர். அவனும் அது மருத்துபோலே கசந்தாலும், பாலைப் பலநாள் பருகுகிறான். இப்படி இனியதாய் ப்ராப்யமான பாலே மருந்தாகிப் பித்த நோயைத் தீர்த்து உபயமாவது போலே, கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமாக இருந்த போதிலும், உபாயமாகக் குறையில்லை என்று கருத்து.

இவ்வண்ணமாக இனியதான் உபேயத்தையே உபாயமாகச் சொல்லுவதால் இவ்வுபாயத்திற்கு ஒரு சிறப்புச் சொல்லப்படுகிறது என்று அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 153 : “சரணௌ ஸரணம்” என்கையாலே உபாயநீதர வ்யாவிருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

விவரணம் : அதாவது—“சரணௌ ஸரணம்” என்று ப்ராப்யமான திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே ப்ராப்யம் எரித்யமான எம்பெருமானாய், உபாயம் ஸாத்யமான மனித முயற்சியாயிருக்கும் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள் முதலான மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் இவ்வுபாயம் எரித்த மாய்க் கண்ணழிவற்று இருப்பது என்னும் சிறப்பைச் சொல்லுகிறது.

அடுத்தபடியாக, அடுத்த பதமான வினைச்சொல்லுக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 154 : ப்ரபத்யே—பற்றுகிறேன்.

விவரணம் : இப்பதம் “பத₃ க₃தௌ” என்னும் த₄து (வேர்ச்சொல்) விலிருந்து உண்டானது, க₃தி என்னும் பொருளை உடையது. “ப்ரபத்யே” என்னும் சொல் தன்மை வினைமுற்று ஆகையால் ‘பற்றுகிறேன்’ என்று இதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார்.

‘பற்றுகிறேன்’ என்று இங்கு சொன்னது மனம், வாய், உடல் ஆகிய மூன்றாலும் செய்யப்படும் பற்றுதலைக் காட்டக்கூடிய தாகையாலே, இங்கு முக்கரணத்தில் எந்தக் கரணத்தால் செய்யப்படும் பொருளைச் சொல்லுகிறது? என்னும் கேள்விக்குப் பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 155 : வாசிகமாகவும் கரணிகமாகவும் பற்றி அலுக் பேற்றுக்கு அழிவில்லை (இழவில்லை); ‘ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்’ ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

விவரணம் : அதாவது -

கமலநயந வஸுதேவ விஷ்ணோ

தூணிதூரச்யுத மங்குசக்ரபாணே |

புள மரணநிதீயந்தி மேயை

த்யஜ பூட தூரதசேண தநபரபாத் || [வி-பு 3-7-38]

[தூதனே! “கமலக்கண்ணனே! வாசுதேவனே! விஷ்ணுவே! பூமியை தரித்தவனே! அச்யுதனே! (எனக்கு) உபாயமாவாய்!” என்று எவர்கள் சொல்லுகின்றனரோ, பாபமற்ற அவர்களை வெகு தூரத்தில் விலகிச் செல்வாய்.] என்கிறபடியே தஞ்சமாயிருந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று வாயால் மட்டும் பிரார்த்திக் கையாகிற வாசிக ப்ரபத்தியைச் செய்தாலும் பலம் குறையறக் கிடைக்கும்.

அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா ஸிப்ரம் தேவப்ரஸாதிந்

[கூரூடபுராணம்-பூர்வகூண்டம் 11-26]

[மிகச்சிறந்த சின்னமான அஞ்ஜலி விரைவில் ஈஸ்வரனை உகப்பிக் கிறது.] என்கிறபடியே எம்பெருமான் அருள்புரிவதற்குக் காரண மாயிருக்கும் அஞ்ஜலியை (கைகூப்புதலைச்) செய்வது, வேடனாகிற குகளைப் போலவும், காகாசுரனைப் போலவும், எம்பெருமான் இருந்த இடத்திற்கு வருவது போன்ற ‘காயிக’ (உடலால் செய் யும்) ப்ரபத்தியை மாத்திரம் செய்தாலும் பலம் குறையறக் கிடைக் கும். ஆனாலும்,

ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷா ஜ்யயதே ராஜஸிம்ஹ

தஸ்த்யஜ்ஞாநாதேவமஹுர் நரேந்தர |

தஸ்மாந் ஜ்ஞாநம் தத்த்வதோ஽ந்வேஷணீயம்

யேநாத்மாநம் மோக்ஷயேஜ் ஜந்மம்ருத்யோ: ||

[புர-ஸாந்தி 323 மோக்ஷ 3-87]

[அரசர் தலைவனே! மோக்ஷம் ஜ்ஞாநத்தாலேயே உண்டாகிறது; அஜ்ஞானத்தால் உண்டாகாது. இவ்வாறு அறிவாளிகள் உரைக் கின்றனர். ஆகையால் எந்த அறிவினால் பிறப்புகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்வானோ அந்த அறிவு உள்ளபடி. தேடத் தக்கது.] என்று ஜ்ஞாநத்தாலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்று

ப்ரமாணம் கூறுகையாலே மனத்தாலே பற்றுமிறதே இங்கு சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். மனத்தாலே பற்றுதலாவது—“நீயே எனக்கு விரும்பியது கிடைப்பதற்கும் தடைகள் நீங்குவதற்கும் உபாயமாக ஆக வேண்டும்” என்னும் அறிவே யாகும். இந்த அறிவைப்பற்றிப் பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய மற்றொரு கிரந்தமான பரந்தபடியில் மிகவிரிவாக அருளிச் செய்துள்ளார். ஸ்ரிய:பதிப்படியிலும், “இந்த அறிவாவது—எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டது இவ்வாத்மா என்னும் அறிவினால் உண்டாவதாய், மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், எம்பெருமான் நம்மை ரக்ஷிப்பதற்கு நம்முடைய அனுமதி ரூபமாய் இருப்பதாய், ஒருமுறையே அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாய், தப்பிப் போவதற்கோ, தாமதமாவதற்கோ இடமில்லாததாய், சேதனர் அனைவராலும் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாய், தேச நியமம், கால நியமம் முதலான நிர்ப்பந்தங்கள் இல்லாததாய், ‘உயிர் விடும் தருவாயில் எம்பெருமானை நினைப்பதாகிற அந்திமஸ்ம்ருதியைச் செய்ய வேண்டும்’ என்கிற நிர்ப்பந்தமும் இல்லாததாய், எளிதில் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாய், நீயே எனக்கு உபாயமாகவேண்டும் என்னும் பிரார்த்தனா ரூபமாய் இருப்பதாய், உறுதியான எண்ணமாயிருப்பதோர் சிறப்புற்ற அறிவாகும்” என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்கிறார். ஆகையால் இவ்விடத்தில் அதுவும் அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

இப்படி மனத்தால் பற்றுதல் மட்டும் போதுமோ? “சிந்தையாலும், சொல்லாலும், செய்கையினாலும் தேவபிரானையே, தந்தையென்று அடைந்த வண் குருகூர்வர் ச. கோபன்” [திருவாய் 6-5-11] என்னும் நம்மாழ்வார் வாக்கிலிருந்து முக்கரணங்களாலும் பற்றவேண்டுமெனத் தோன்றுகிறதே? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த குர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ 156 : உபாயம் அளவாகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லையாயினும், இம்முள்ளும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம இல்லை

விவரணா : அதாவது மோக்ஷமாகிற பலன் கிடைப்பதற்கு உபாயமாயிருப்பது பற்றப்படுகிற ஈஸ்வரனே. மூன்று கரணங்களாலும் பற்றுதல்களாகிற இவை மேலெழுந்த வாரியாகப்

பார்க்கும்போது உபாயம் போலே தோன்றினாலும், ஆராய்ந்தால் உபாயமல்ல என்று விளங்கி நிற்பவை; நேரே உபாயமாப் இராதவை. ஆகையால் மோக்ஷமாகிற புலன் கிடைப்பதற்கு மனத்தில் உறுதி கொள்வதாகிற பற்றுதல் ஒன்றே போதுமானது. இம்முன்றும் வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்று கருத்து.

இந்தச் சூர்ணைக்கு அவதாரிகையும் விவரணமும் வேறு வசையாகவும் கூறலாம். “சென்ற சூர்ணையில் வாயாலும், உடலாலும் பற்றினாலும் பேறு கிடைக்கக் குறையில்லை. மனத்தால் பற்றுவதே முக்கியம்” என்று ஒவ்வொரு கரணத்தால் பற்றுவது சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஒவ்வொரு கரணத்திலே ஒதுக்கிச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும், “பரபத்யே” என்னும்சொல் முக்கரணத்தாலும் பற்றுவதைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாமே என்னும் கேள்விக்குப் பதிலாக இச்சூர்ணையை அருளிச் செய்கிறார்—என்பது அவதாரிகை.

அப்போது விவரணமாவது — உபாயம் அவனேயாகையாலும், இம்முன்றும் நேரே உபாயம் ஆகாமையாலும், முக்கரணத்தாலும் பற்றவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தம் இல்லை. ஒவ்வொரு கரணத்தால் பற்றினாலே போதுமானது என்று கருத்து. ஜ்ஞாதத்தாலே மோக்ஷமாகையாலே மனத்தாலே பற்றுவது முக்கியமானாலும் மற்ற இரு கரணங்களில் ஒன்றினால் பற்றினாலும், எம்பெருமான் பலனளிப்பான் என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தைப் பிள்ளை லோகாசார்யரே பரந்தபடி என்னும் ரஹஸ்யத்தில், “இந்த ஸரணாகுதி முக்கரணத்தாலும் வினையலாம்; ஒரே கரணத்தாலும் வினையலாம்; எப்படியிருந்தாலும் மோக்ஷ பலன் கிடைப்பதற்குக் குறையில்லை. பூர்ணதிகாரிகள் முக்கரணத்தாலும் பற்றுவார்கள். மோக்ஷ பலன் கிடைப்பதற்கு ஒரு கரணத்தினால் பற்றினாலே போதுமானது. உபாயமாகிற எம்பெருமானின் பூர்த்திக்குத் திருவின் நாயகனாயிருக்கையும், வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களோடு கூடியிருக்கையும், திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை உடையனாயிருக்கையும் வேண்டியிருப்பது போலே பற்றுகிற அதிகாரியின் பூர்த்திக்கு முக்கரணங்களாலும் பற்றுகை அவசியமாயிருக்கிறது” என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அருளிச் செய்தது அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

ஸக்ததேவ ஹி வாஸ்த்வார்த்தஃ க்ருதோதயர் தாரயேந் நரம் |
உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹியதேதநயா ||

[லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-90]

[ஸாஸ்த்ரதாற்பர்யமான இந்த ப்ரபத்தி ஒரு தடவை செய்யப் பட்டாலும் மனிதனை (புவக்கடவினின்றும்) தாண்டுவிக்கும். மற்ற உபாயங்களையும் (தகாத செயல்களாகிற) அபாயங்களையும் அநுஷ்டித்தால் இந்த ப்ரபத்தி நிஷ்டை நழுவுகிறது.] என்கிற ப்ரமாணத்தின்படியும், “ஸக்துதேவ ப்ரபந்தாய” [பக்கம்-23] என்று தொடங்கும் ராம சரம ஸ்லோகத்தின்படியும் ப்ரபத்தி ஒரு முறையே செய்யத்தக்கதாயிருக்க, பலமுறை செய்யத்தக்கது என்று தோன்றும்படி “ப்ரபத்யே” என்று நிகழ்காலமாகச் சொன்னது எதற்காக? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 157 : வர்த்தமானநிர்க்தேஸம்—ஸத்வம் தலை யெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்குக்காக:

விவரணம் : அதாவது - “ஸோகவிக்கிரந்த சரணௌ ஸரணம் தேஸ்வரஜம் விபேதா” [விஹகேந்த்ர ஸம்ஹிதை - படலம் 22] [எம்பிரானே! தேவரீருடைய உலகமளந்த பொன்னடிகளையே சரணமடைந்தேன்] “நின்னடியினை அடைந்தேன்” [பெரிய திரு 5-8-1], “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” [திருவாய் 6-10-10] என்கிறபடியே ஒருமுறை சரணமடைந்ததாகச் சொல்லாமல் எப்போதுமே சரணமடைந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கூறுவதுபோலே, “ப்ரபத்யே” என்று நிகழ்காலமாகக் கூறுவது -

அபாயஸம்ஸலவே ஸத்ய: ப்ராயஸித்திம் ஸமாசரேத் |

ப்ராயஸித்திரியம் ஸாத்ர உத் புந: ஸரணம் ஸ்ரஜேத் |

உபாயாநாசுபாயாத்ஸ ஸவீகாரேத்யேவமேவ ஹி ||

[லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-91]

[(தகாத செயல்களாகிற) அபாயாநுஷ்டானம் உண்டானால் உடனே ப்ராயஸித்தம் செய்யவேண்டும். மறுபடியும் ஸரணமடைவது ப்ராயஸித்தமாகும். மற்ற உபாயங்களை உபாயமாக எண்ணி அநுஷ்டித்தாலும் இதுவே ப்ராயஸித்தமாகும்.] என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி, சரீரஸம்பந்தத்தோடு இருக்கும் இச்

சேதனன் ரஜஸ்தமோ குணங்களாலே கலங்கி உபாயாந்தரங்கள், தகாத செயல்கள் ஆகியவற்றில் தொடர்பு ஏற்பட்டு அதன்பின் ஸத்வகுணம் விளைகையாலே அனுதாபம் உண்டாகி, தனது ப்ரபத்தி நழுவிவிட்டதே என்று பயப்பட்ட காலத்திலே அதற்குப் ப்ராயச்சித்தம் மறுபடி சரணமடைவது என்றே கூறியிருக்கையாலும், ஒருமுறை செய்யப்பட்டதை மறுபடி செய்வது பொருந்தாதாகையாலே இந்த ப்ராயச்சித்தப் ப்ரபத்தி முன் ப்ரபத்தியை அனுஸந்திக்கை என்றே கொள்ளவேண்டுமாய்கையாலும், இப்படி அடிக்கடி த்வயாநுஸந்தானம் செய்யவேண்டும் என்று காட்டுவதற்காக நிகழ்காலத்தில் “ப்ரபத்யே” என்று படிக்கப்படுகிறது என்று கருத்து.

இந்த நிகழ்காலத்துக்கு மேலும் சில பயன்களைச் சொல்லுகிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 158 : உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலகேடிபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

விவரணம் : அதாவது—அநாதிகாலமாக ஏற்பட்ட பழக்கத்தாலும், தன்னையறியாமல் மற்ற உபாயங்களில் மனம் ஈடுபடாமலிருப்பதற்காகவும், இந்த த்வயாநுஸந்தானம் செய்யாவிடில் போதுபோக்க இயலாதாகையால், போதுபோக்குக்காகவும், இவ்வநுஸந்தானமே இனிமையாய் இருக்கையாலே இதை விட முடியாதாகையாலும், சரணாகதி ரூபமான இந்த த்வயாநுஸந்தானம் இடைவிடாமல் நடப்பதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

இப்படிக் கொள்ளாமல் மோகபுலன் கிடைப்பதற்குப் பலமுறை அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று கொண்டால் என்ன? என்னும் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 159 : பேற்றுக்குப் பல காலும் வேண்டுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நமுவும்.

விவரணம் : அதாவது முன் இரண்டு சூர்ணிகளில் சொன்ன பயன்களுக்காக மாத்திரமல்லாமல் மோகபுலித்திக்கே த்வயாநுஸந்தானத்தைப் பலமுறை செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தால்,

வேறு எத்துணையையும் பொறுக்கமாட்டாத எதிர்நோக்கியபடியான எம்பெருமான் ஆஞ்ஞநேயர் விஷயத்தில் சணற் கயிறு கண்ட பிரம்மாஸ்திரம் நழுவினது போலே, இவனைக் கைவிட்டு விடுவான் என்று கருத்து.

“சரணாகதி மற்றோர் சாதனத்தைப் பற்றில் அரணுகாதஞ்சனை தன் சேயை - முரணழியக் கட்டியது வேறோர் கயிறு கொண்டு ஆர்ப்பதன் முன் விட்ட படை போல விடும்” [ஞானசாரம் 28] என்னும் அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமாவரின் ஞான சாரப் பாட்டு இங்கு அனுஸந்திக்கத் தக்கது. ஆக இதுவரையில் த்வயத்தின் பூர்வ வாக்கியத்திற்குப் பொருள் விளக்கப்பட்டது.

இனி, த்வயத்தின் உத்தர வாக்கியத்திற்குப் பொருள் அருளிச் செய்யத்தொடங்குகிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 160 : உத்தர வாக்கியத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

விவரணம் : ப்ராப்யமாவது—திருவின் நாயகனாய், அனைவர்க்கும் தலைவனாயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமாகும்.

முன் வாக்கியத்தில் உபாயஸ்வீகாரம் செய்த பிறகு பின் வாக்கியத்தில் ‘ப்ராப்யம்’ சொன்னதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 161 : ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

விவரணம் : முதல் வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸாதனம், “தாவத்யார்த்திஸ் தத்யா வாஞ்ச்யா தாவந்மோஹஸ் தத்யாஸு” கும் | யாவந்ந யாதி ஸரணம் த்வாமஸேஷாக நாரதம் || ” [எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் உன்னை எதுவரையில் ஸரணமடையவில்லையோ, அதுவரையிலேயே (செல்வத்தை இழந்ததினால் ஏற்படும்) வருத்தம்; அதுவரையிலேயே (செல்வம் வேண்டுமென்னும்) ஆசை; அதுவரையிலேயே (புகழ்வாளை அடையாததினாலே ஏற்படும்) துன்பம். (ஆர்த்தன், அர்த்த்யார்த்தி, கைவல்யநிஷ்டன், புகழ்வத் ப்ராப்திகாமன் என்னும் நான்கு

விதமான அதிகாரிகளுக்கும் ப்ரபத்தியே ப₂ல ஸாத₄னம் என்று தாத்பர்யம்)] என்கிறபடியே இழந்த செல்வம், புதிய செல்வம், ஆத்மப்ராப்தி, ப₄க₃வத்ப்ராப்தி என்கிற நான்கு ப₂லன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே, த்₃வயத்தின் முன் வாக்கியத்தில் பண்ணின உபாயஸ்வீகாரம் முதல் மூன்று ப₂லன்களுக்குமன்று. நாலாவது ப₂லனாகிற ப₄க₃வத் கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கே என்று உணர்த்துவதே இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதற்குப் பயன் என்று கருத்து.

மற்ற ப்ராப்யங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை வேண்டு வதற்குக் காரணம் என்ன? என்ற கேள்விக்கு அடுத்த குர்ணை யில் பதிலளிக்கிறார்.

மு 162 : உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமோ பாயத்தைப் பற்றினாற்போலே உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்தி₂க்கிறது.

நிவரணம் : அதாவது - முன்வாக்கியத்தில் உபாயத்தைப் பற்றுகிறபோது வேறு எவரையும் தஞ்சமாகக் கொள்ளாமல் இருக்கையாகிற ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு முரன்படாமல், கர்மஜ்ஞாந புக்தியோகங்களாகிற மற்ற உபாயங்களைவிட்டு, கடைசி உபாயமான ஸித்தேதீபாயமாகிற எம்பெருமானைப் பற்றுவது போலே, உத்தரவாக்கியத்தில் ப்ராப்யத்தைப் பிரார்த்தனை செய்யும். இப்போது, ப₄க₃வத் கைங்கர்யம் தவிர வேறு எதையும் இனிய தாகக் கொள்ளாதிருக்கையாகிற ஜீவாத்மஸ்வரூபத்துக்கு முரண் படாமல் மற்ற ப்ராப்யங்களாகிற ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு, கடைசி ப்ராப்யமாகிற ப₄க₃வத் கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்தி க்கிறது என்று கருத்து.

நினைப்பவர்கள் நினைப்பதையெல்லாம் அந்தர்யாமியாக இருந்து அறியும் ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் இவன் பிரார்த்திக்க வேண்டுமோ? ஸர்வஜ்ஞான அவனே அறியமாட்டானா? என்று சிலர் கேட்கக் கூடுமாகையாலே அக்கேள்வியை அது வதிக்கிறார் அடுத்த குர்ணையில்.

மு 163 : திவன் அர்த்தி₂க்க வேணுமோ?
ஸர்வஜ்ஞன் திவன் நினைவறியானோ? என்னில்

விவரணம் : எல்லாம் அறிந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் தன்
விருப்பத்தை திவன் பிரார்த்தனை மூலம் தெரிவிக்கவேண்டுமோ?
திவன் நினைவறிந்து அவன் திவன் விரும்பியதை அளிக்கமாட்
டானோ? என்பது இக்கேள்விக்குக் கருத்து.

இக்கேள்விக்குப் பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த
சூர்ணியில்.

மு 164 : திவன் பாசுரங்கேட்டவாறே திருவுன்
னம் உகக்கும்

விவரணம் : அதாவது — அஜீர்ண நோயாலே உணவில்
விருப்பமில்லாமல் இருந்த குழந்தை அந்த நோய் தீரப்பெற்றுப்
பசி உண்டாகி, ‘உணவளிப்பாய்’ என்று பிரார்த்திக்கும்
வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் பெற்றதாய் பேரானந்தம் அடை
வது போலே, அநாதிகாலமாக ஸ்பந்தாதி, விஷயங்களான
மற்ற பயன்களில் ஈடுபட்டிருக்கையாகிற நோயினாலே, புகு
வத் கைங்கர்யமான ப்ராப்யத்திலே விருப்பமில்லாமல் கிடத்
தவன் இதிலே விருப்பமுண்டாகித் தன்னிடம் வந்து ‘கைங்
கர்யத்தை அருளவேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்கிற வார்த்தை
யைக் கேட்டவுடன் கைங்கர்யம் கொள்ளும் ஸ்வாமியான
அவன் பேரானந்தம் அடைகிறான். இதற்காகவே திவன்
கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திக்கிறான் என்று கருத்து.

இனி, இந்த உத்தரவாக்கியத்தில் ஒவ்வொரு பதத்திற்
கும் பொருள் அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றி, முதல்
பதத்தை எடுத்து அதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்
அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 165 : ஸ்ரீமதே — பெரியகிராட்டியாரோடே
கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

விவரணம் : இங்கும் பூர்வவாக்யத்திற்போலே “ஸ்ரீ” ஸப்ஜத்திற்கு “ஸ்ரீயதே” [சேதநர் அனைவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறான்] என்னும் கர்மணி வ்யுத்தபத்திப் பொருளும், “ஸ்ரீயதே” [எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறான்] என்னும் கர்த்தரி வ்யுத்தபத்திப் பொருளும் (124-வது சூர்ணை காண்க), 130-வது சூர்ணையில் ‘மதுப்’ ப்ரத்யயத்திற்குச் சொன்ன நித்ய யோகப் பொருளும் அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

பூர்வ வாக்யம், உத்தர வாக்யம் ஆகிய இரண்டிலும் ‘மதுப்’ ப்ரத்யயத்தாலே பிராட்டி எம்பெருமானோடு எப்போதும் சேர்த்திருக்கிறான் என்று நித்யயோகும் சொல்லப்பட்ட போதிலும் இவ்விரண்டு இடத்திலும் எம்பெருமான் உபாயமாகவும், ப்ராப்யமாகவும் ஆகும்போது இவள் எப்படிச் செயல்படுகிறாள் என்பதை அடுத்த சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 168 : அவன் உபாயமாகமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யமானிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

விவரணம் : அதாவது—எம்பெருமான் சேதநருக்குத் (தன்னை யடையத்) தடைகளாயிருக்கும் சரீர ஸம்பந்தம் முதலானவற்றைப் போக்குவதற்கும், சேதநனால் விரும்பப்படும் புகுவத் ப்ராப்தி முதலானவற்றை அடைவிப்பதற்கும், தனிக்காரணமான உபாயமாகும் போது, வேறொரு துணையைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாகையாலே, பிராட்டி தான் உபாயத் தன்மையில் தொடர்பில்லாமல், குற்றம் நிறைந்த சேதநர்களுடைய குற்றங்களைப்பார்த்து எம்பெருமான் சீறும்போது, அக்குற்றங்களைப் பொறுத்து, சேதநனை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யும் புருஷகாரமாய் இருக்கிறான். ஆகையால் பூர்வ வாக்யத்தில் “ஸ்ரீ” ஸப்ஜம் புருஷகாரமாயிருக்கும் பிராட்டியைக் குறிக்கிறது. உத்தர வாக்யத்தில் முன் சொன்னபடி எம்பெருமான் சேதநர்களுக்குக் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ப்ராப்யனாகும்போது இவளும் அவனைப்போலே கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ப்ராப்யையுமாய், சேதநர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே ஒள்

றுக்குப் பத்தாகக் காட்டி அவனை உகப்பிக்கையாலே கைங்கர்யத்தை வளர்ப்பவளாகவும் இருக்கிறான் என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தையே பரந்தபடியிலே பிள்ளை லோகாசார்யர், “பூர்வ வாக்யத்தில் ஸ்ரீமத்சூத்திரம் சேதநருடைய குற்றத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் கண்டு, ‘இவர்கள் அவனுடைய கோபத்துக்கு இலக்காய் ஆத்மநாசம் அடையாமல் எம்பெருமானை அடைந்து உய்ந்து போக வேணும்’ என்று குற்றம் புரிந்த சேதநரை ஈஸ்வரனோடு சேர்ப்பதற்காக எப்போதும் அவனை விடாதே இருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. உத்தர வாக்யத்தில் ‘ஸ்ரீமத்’ ஸூத்திரம் — பெருமாளும் பிராட்டியுமான இருவரும் சேர்ந்தே கைங்கர்யம் கொள்பவராய் இருக்கையாலும், சேதநர்கள் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகக் காட்டுவதற்கும், எம்பெருமானைக் கணநேரம் பிரிந்தாலும் தான் ஸத்தை இழக்கும்படியிருக்கையாலே, எம்பெருமானோடு எப்போதும் அணைந்திருக்கக்கூடியும், அவனை ஒரு கணமும் பிரியாமல் எல்லாக் காலமும் அவனோடு கூடியிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது” என்னும் பொருளுள்ள விரிவான ஸ்ரீஸூத்திரங்களை அருளிச் செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

திருமந்தரத்தில் “நாராயணய” என்னும் கடைசிப் பதத்திற்குத் தவயத்தின் இந்த உத்தர வாக்யம் விவரணமாய் இருப்பதை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூட்ரியில்.

பு 167 : இதிலே திருமந்தரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸதமாக அது உத்திக்கிறது.

விவரணர் : அதாவது திருமந்தரத்தில் “நாராயணய” என்னும் பதத்தாலே “நாராயணனுக்கு அடிமை செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்” என்று சொல்லிவிட்டு, ஓடிய, “பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடிய ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கு அடிமை செய்யவேண்டும” என்று சொல்லிவிட்டே, அந்தத் பதத்தாலே அப்படிக்கொள்ளவேண்டியிருக்கையாலே அங்கு இவ்விஷயம் தெள்ளல்கை. மேலும், ‘அடிமை செய்கின்ற ஜீவன் தன் ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாக அடிமை செய்யலாகாது’ என்னும் விஷயமும் அங்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படவில்லை. இவ்விஷயம் குறைகளும் சீர, இங்கு “ஸ்ரீமதே நாராயணய” என்று கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்

கொள்ளுவது ஒரு மிதூதம் என்று தெளிவாகச் சொல்லப்படுகிறது. “நாராயணாய நம:” என்றதாலே கைங்கர்யம் எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாகச் செய்யப்படவேண்டும் என்பதும் தெளிவாகச் சொல்லப்படுகிறது; இவ்வண்ணமாக, அங்ங் தெளிவாகச் சொல்லப்படாத ப்ராப்யத்தை இந்த உத்தர வாக்கியத்தில் தெளிவாக அனுஸந்திக்கிறதாகையாலே திருமந்திரத்தில் “நாராயணாய” என்னும் பதத்திற்கு இந்த உத்தர வாக்கியம் விவரணமாகிறது.

பெருமானும், பிராட்டியுமான இந்தத் தம்பதிக் கே அடிமை செய்யவேண்டும் என்னும் தீர்ப்புத்தம் எதற்காக? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூக்ஷ்மயிலே விடை அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்ர 168 : தினைய பெருமானைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை.

விவரணம் : அதாவது —

புலாம்பூது ஸஹ வைகேஷ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே |
அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஸ்ச தே ||

[ரா-அ 31-25]

[தேவரீர் வைதேஹியோடு கூட மலைத் தாழ்வரைகளில் விகாராடுவீர். தேவரீர் விழித்திருக்கும்போதும், கண்வளரும் போதும் உமக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்வேன்.] என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்த இனிய பெருமானைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கது. ப்ரணவத்தினிருந்து, “பிராட்டியோடு கூடிய பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்று தேறுகையாலே, ‘அவ்விருவருமான சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம் செய்வதே ஸ்வரூபத்துக்குத் தகும்’ என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

மேலும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமை செய்வதில் உள்ள சிறப்பை அருளிச் செய்கிறார், அடுத்த சூக்ஷ்மயில்.

ஸ்ர 169 : அடிமை தான் வித்தியப்பதும் ரஷிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

விவரணம் : அதாவது ஸ்வதந்த்ரண ஸர்வேஸ்வரன் இச் சேதனைக் கண்டு பாராமுகமாயிராமல் கைங்கர்யம் கொண்டருளும்படி செய்கின்றவன், தாயான இப்பிராட்டியேயாகையாலே,

ஸ ப்ரதாதும் சரணௌ க்ருத்யம் நிபீட்ய ரகுநந்தந் : |

ஸீதாஸமகைம் காகுத்ஸத்யமித்யம் வசநமப்யரணீத் ||

[ரா-அ 84-2]

[பெரும் புகழையுடைய இலக்குவன் தமையனுடைய திருவடிகளை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிராட்டியிடம் விண்ணப்பித்தான் ; (பிறகு) ஸரணாகுதரணைமாகிற பெரிய விரதத்தையுடைய ஸீராம பிரானிடமும் விண்ணப்பித்தான்.]

ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணா ஸர்யதாஞ்ஜலி : |

ஸீதாஸமகைம் காகுத்ஸத்யமித்யம் வசநமப்யரணீத் ||

[ரா-ஆ 15-6]

[ராமபிரானால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட இலக்குவன் கைகூப்பியவனாய், சீதாபிராட்டியின் முன்னிலையில் காகுத்தனை நோக்கி இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுற்றான்.] என்று பிராட்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு தம்முடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க அடிமையை வேண்டிப் பெற்ற இளைய பெருமானைப் போலே, இந்தச் சேதனை வேண்டுகிற அடிமை எரித்திப்பதும் பிராட்டியோடு சேர்ந்திருக்கும் நிலையிலேயே ஆகும். தாய், தந்தையர் இருவருமான சேர்த்தியிலே அவர்களுக்கு அடிமை செய்யும் பிள்ளையைப்போலே, இச்சேதனை செய்யும் அடிமை இனிப்பதும் அகில ஜகந்மாதாவான பிராட்டியும் ஸர்வலோக பிதாவான பெருமானும் கூடியிருக்கும் சேர்த்தியிலேயேயாகும் என்று கருத்து.

இனி, உத்தர வாக்கியத்தில் இரண்டாம் பதத்தை எடுத்து அதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

பு 170 : நாராயணை — ஸர்வலோகியாயுள்ளவனுக்கு.

விவரணம் : 'நார' ஸப்தம் உபய விபூதியையும் குறிப்பதாய், "நாராயணை" ஸப்தம் அந்த உபயவிபூதிக்கும் தலைவனாக உள்ளவனைக் குறிக்கையாலே "நாராயணை" என்னும்

பதத்துக்கு 'ஸர்வஸேஷியாய் உள்ளவனுக்கு' என்று பொருள் அருளிச்செய்கிறார். கைங்கர்யம் செய்பவன் 'ஸேஷன்' என்றும், கைங்கர்யம் கொள்ளுகிறவன் 'ஸேஷி' என்றும் சொல்லப் படுகிறான் என்று கருத்து.

கைங்கர்யமாவது அதை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவனை அனுபவிப்பதால் உண்டான உகப்பினால் உண்டாவது. அந்த உகப்பும் அனுபவிக்கப்படும் விஷயத்தையொட்டி விளைவது. இங்கு அனுபவிக்கப்படும் விஷயம் இன்னது என்பதை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 171: இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

விவரணம் : அதாவது — கைங்கர்யம் கொள்கின்றவனைச் சொல்லும் இந்த “நாராயணாய” என்னும் பதத்திலே, கைங்கர்யத்திற்கு முன்னால் உண்டாகும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான திவ்யவங்குள விக்ரஹத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும் என்று கருத்து.

தத்வ விஷ்ணோ: பரமம் பதம் | ஸத்யம் பரியந்தி ஸூரியம் |

[யஜு = காண்டம் 4-2-29]

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும், காண்கிறார்கள்.]

ஸோ ஸேதத்வ நிஹிகர் குஹாயாம் பரமே வ்யோமத்

ஸோ ஸுதுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணை வி ஸகிதேத்
[தை-ஆந 2-2]

[அந்தந்தனைப் ப்ரஹ்மத்தைப் பரமபதத்திலிருப்பவனாகவும், ஹ்ருத யத்யுஹையிலிருப்பவனாகவும் எவன் அறிகிறானோ. அந்த உபாஸகன் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த பரம்பொருளோடு எல்லாக் கல்யாண குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்.] என்கிறபடியே திவ்யவங்குள விக்ரஹமும் கல்யாண குணங்களும்

ரஸம் ஹ்யேகாயம் உப்யக்ஷயஸ்ததந்தி பதவதி

[தை-ஆந 7]

[இந்த ஜீவன் ரஸஸ்வரூபனாகிய பரம்பொருளை அடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்.] என்று சொல்லப்படுகிற புகழ்வத் ஸ்வரூபத்தைப் போலே கைங்கர்யத்தை வளர்ப்பவையாய், இனி யவையாய்ந்ரு இருக்கின்றன. குணங்கள் என்று பொதுவாகச் சொல்லுகையாலே, சேதனனுக்கு மேலாகும் அளிக்க உறுப்பான ஜ்ஞாநம், சக்தி முதலான குணங்கள், எம்பெருமானை அனுரு வதற்கு உறுப்பான வர்தஸல்யம் முதலான குணங்கள், சேதன னுடைய விரோதிகளைப் போக்குவதற்கு உறுப்பான மெளர் யம் (ஞரத்தன்மை) முதலான குணங்கள் ஆகிய எல்லாக் குணங்களுமே அனுபவிக்கத்தக்கவையாய் இருக்கின்றன என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், பூர்வ வாக்கியத்தில் 'நாராயண' பதத்தில் உபாயத்தைப் பற்றுவதற்கு உறுப்பாக அனுஸந்திக் கத்தக்கவையாக 100, 137 குர்ணிகளில் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் அனைத்தும் உத்தர வாக்கியத்தில் உள்ள இந்த "நாராயண" பதத்தில் அனுபவிக்கத்தக்க ப்ராப்யமாக அனு ஸந்திக்கத்தக்கது. இந்த குணங்களுக்கு இருப்பிடமான ஸ்வரு பத்திற்கு உபாயத்வம், ப்ராப்யத்வம் என்னும் இரண்டு தன்மை களும் இருப்பதுபோலே, ஸ்வருபத்திலிருக்கும் இந்த குணங்களுக் கும் இவ்விரண்டு தன்மைகளும் உண்டன்றோ. இவ்விஷயங்கள் அனைத்தையும் பரந்தபடியிலே இவர் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

இப்படி திருமேனியையும், எல்லா குணங்களையும் இப்பதம் சொல்லுவதானாலும் இப்பதத்திற்கு முக்கியமான தா த்பர்யம் எதிலே என்பதை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 172 : ரேஷித்வத்திலே நோக்கு.

விவரணம் : அதாவது—எல்லா குணங்களுமே அனுபவிக்கத் தக்கவையாகையாலே, இந்த நாராயண பதத்தில் சொல்லப்பட்ட வையாய் இருந்த போதிலும், இதிலுள்ள நாலாம் வேற்றுமையால் சொல்லப்படும் கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் நெருங்கியிருப்பது ரேஷித்வமாகிய குணமாகையால் இப்பதத்திற்கு அந்த குணத்தைச் சொல்லுவதிலேயே முக்கிய தாத்தபர்யம்—என்று கருத்து.

இப்படி ரேஷித்வத்தை முக்கியமான தாத்தபர்யமாகச் சொல்லு வதற்குப் பயனை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 173 : ப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப்பது.

விவரணம் : அதாவது -- திருமந்திர ப்ரகரணத்தில் [ப-52] 51-வது சூர்ணியின் விவரணத்தில் எடுக்கப்பட்ட மதுஸ்மருதி ஸ்லோகங்களின்படி தள்ளப்பட்ட ப்ராக்குத விஷயங்களில் கைங்கர்யங்கள் போல் அல்லாமல்

யோந யோந தாதா கச்சுதி தேந தேந ஸஹ கச்சுதி
தத்யததா தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ கா மாதரம்
சுயயா வச ஸத்வமநுகச்சேத ததாப்ரகாரம் ||

[பரமஸம்ஹிதை]

[எப்படி, இளங்கன்றையுடைய பசு கன்றையும், கன்று பசுவையும், நிழல் பிராணியையும் பின் தொடர்கின்றனவோ அப்படியே, எப்படி எப்படிப் பரமபுருஷன் செல்லுகின்றானோ, அப்படி அப்படியே (முக்தனும்) கூடப் போகிறான்.] என்றும்,

வாஸுதேவ தருச்சுயா நாதியதா ந கர்மதா |
நரகங்காசஸமநீ ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவபதே ||

[விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை 24-14; க்ரூருட]

புராணம் பூர்வகூண்டும் 222-25]

[மிகக்குளிர்ந்ததாயுமல்லாமலும், மிகுந்த வெப்பத்தையும் தராமலும், நரகமாகிற நெருப்பின் வெப்பத்தைத் தணிப்பதுமாயிருக்கும் வாஸுதேவனாகிற மரநிழல் ஏன் அடையப்படவில்லை?] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க பூர்வத்து விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றே சேதனனுக்குச் சுவை உடையதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

இனி, நாராயணய என்னும் பதத்தில் நாலாம் வேற்றுமைக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

பு 171 : இந்தச் சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தைப் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது.

விவரணம் : அதாவது இந்த நாலாம் வேற்றுமை ப்ரணவத்தில் அகாரத்தில் ஏறிக்கூந்த நாலாம் வேற்றுமையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. திருமந்திரத்தால் ஸேஷத்வஞ்ஞானம் விநித்யவனுக்குப் பூர்வ வாக்யத்தாலே எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றியறிதல், உத்தர வாக்யத்தில் இந்த நாலாம் வேற்றுமை

படிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் இங்கு ஸேஷத்வத்தை மாத்திரம் சொல்லாமல், இந்த நாலாம் வேற்றுமை, பற்றின உபாயத்தினுடைய பழமரண கைங்கர்யத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்று கருத்து. கைங்கர்யத்தைத் தெரிவிக்கையாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது என்கை. கைங்கர்யமாவது எம்பெருமான் முகம் மலர்வதற்கு உறுப்பான செயல்களைச் செய்கை. இக்கைங்கர்யம்

ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே

[தை-ப்.ருகு. 10-5]

[முக்தன் இந்த ஸாமக்யானத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.]

ஸஹிதாஸ்சப்யாதாவந்த தகஸ்தே மநஸா த்ருதம் |

க்ருதஞ்ஜனீபுடஹ்ருஷ்டஹம் இத்தேவ வாதிந: ||

[புார-ஸாந்தி 344-45]

[பின்பு, அந்த ஸ்வேதத்ஸீபவாஸிகளான மஹான்கள் கைகூப்பியவர்களாய், மகிழ்ச்சியுடையவர்களாய், 'நம:' என்றே சொல்லும்வர்களாய் ஒன்று கூடி விரைவில் ஓடினார்கள்.] என்கிற ப்ரமாணங்களின் படியும் 173-வது சூர்ணியின் வ்யாக்யானத்தில் எடுக்கப்பட்ட "போந யேந தயதா கர்சுதி" என்னும் ப்ரமாணத்தின் படியும் வாக்காலும், உடலாலும் செய்யப்படுவதாயிருக்கும்.

இப்படி இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்திக்கத் தக்கதாகில் எப்போதாவது செய்யப்படுவதாக ஆகாதோ? என்னும் கேள்விக்குப் பதில் அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மூ 175 : கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

விவரணம் : அதாவது—எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையே ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், திருமந்திர ப்ரகரணம் பக்கம்-69-ல் எடுக்கப்பட்ட நியாயங்களின்படி கைங்கர்யம் செய்யவில்லை என்றால் ஸேஷத்வம் பொருந்தாதாகையாலும், கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு எப்போதும் உள்ளது என்று கருத்து. அதனாலன்றோ,

புலந்தமேவாதுரந்நிரந்தரம்

ப்ரமந்த நிர்ணேஷ மநோரதாத்மரஃ |

கதஃ ஹமைகாந்திக நித்யசிங்கரஃ

ப்ரஹ்மசிஷ்யாமி ஸதாத்ஜீவிதஃ ||

[ஸ்தோர-48]

[அடியேன் எப்போதும் தேவரீரையே பின்பற்றிநின்று, மற்ற ஆசைகளெல்லாம் அடியோடு அழியப்பெற்று, ஒருபடிப்பட்ட தாய், நித்யமான கைங்கரியத்தையுடையவனாய், வாழ்வின் பயன் பெற்றவனாய், என்றுதான் தேவரீரையே மிகவும் உகப்பிக்கப் போகிறேன்?] என்று ஆளவத்தாரும்,

நித்யசிங்கரோ புலந்தி

[ஸரணாக்திகுத்த்யம்]

[நித்யகைங்கரியம் செய்பவனாக ஆகக்கடவேன்.] என்று எம்பெருமானாரும் அருளிச்செய்தார்கள்.

கைங்கர்யம் எப்போதும் இருப்பதனால் வேண்டிப்பெற வேண்டுமோ? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த குர்ணியில் பதில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 176 : நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

விவரணம் : அதாவது—கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் எம்பெருமான் மிகப் பெரியவனாய் இருக்கையாலும், கைங்கர்யம் செய்யும் சேதனன் அவ்வெம்பெருமானுக்கு மிகவும் வசப்பட்டவனாய் இருக்கையாலும், வேண்டிப் பெருதபோது கைங்கர்யம் கைகூடாமையாலும், இக்கைங்கர்யத்தை எப்போதும் வேண்டியே பெறவேண்டும் என்று கருத்து.

இக்கைங்கர்யம் எப்போதும் வேண்டிப்பெறவேண்டியதாயிருக்கைக்குக் காணத்தை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 177 : ஸேஷிக்கு அதிஸுவத்தை விசேஷகை ஸேஷமாதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ரார்ப்பமும்.

விவரணம் :

நாகிஞ்சித்ருவதஃ ஸேஷத்வம்

[மீமாம்ஸகர் வழக்கு]

[கைங்கரியஞ் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வமில்லை.] என்கிற நியாயத்தின்படி கைங்கர்யம் கொள்ளுபவனுக்கு ஒரு சிறப்பை விளைக்காவிடில் கைங்கர்யம் செய்கிறவனுக்கு ஸேஷத்வம் எரித்திக்காது. ஆகையால் கைங்கர்யம் கொள்ளும் சேஷியான எம்பெருமானுக்குத் தன்னுடைய அடிமைத் தொழிலாலே உகப்பாகிற சிறப்பை உண்டாக்குகை அடிமை செய்கிறவனுக்கு ஸ்வரூபம் எரித்திப்பதற்கு உறுப்பாயிருக்கும்; மேலும் அந்த எம்பெருமானுடைய உகப்பை ஜீவன் அனுபவிப்பதற்கும் உறுப்பாயிருக்கையாலே, சேஷியான ஜீவனுக்கு அது ப்ராப்யமாகவும் இருக்கும் என்று கருத்து. இப்படி ஸ்வரூப எரித்திக்கும் உறுப்பாய் ப்ராப்யமாகவும் இருக்கையாலே கைங்கர்யத்தை எப்போதும் வேண்டியே பெறவேண்டும் என்று கருத்து.

அடுத்தபடி உத்தர வாக்கியத்தின் கடைசிப் பதத்தை எடுத்து அதற்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மூ 178 : 'நம:'-கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

விவரணம் : அதாவது — 79-வது சூர்ணியில் சொன்னபடி 'நம:' என்னும் சொல் பொதுவாக அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கிறது. திருமந்திரத்தில் நடுவில் இருக்கும் அச்சொல் முதல் பதமான ப்ரணவத்தோடு சேரும்போது ஸ்வரூப விரோதியையும், நான் இருந்தவிடத்தில் இருந்துகொண்டே உபாய விரோதியையும், மூன்றாவது பதத்தோடு சேரும் போது புருஷார்த்த விரோதியையும் கழிக்கிறது என்பது 84-வது சூர்ணியில் விவரிக்கப்பட்டது. இங்கு இந்த நமஸ்காரமும் அப்படி மூன்று விரோதிகளையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்த போதிலும், 'அம்மேத நாமஸ்ய நம:' என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையையொட்டி, அமைத்திருக்கையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது என்று கருத்து.

கைங்கர்யத்திற்கு விரோதியாய் இருக்கும் கலை எது என்னும் கேள்விக்குப் பதில் அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மூ 79 : களையாவது தனக்கென்னப் பண்ணாமது.

விவரணர் : தனக்கென்னப் பண்ணுகையாவது — ‘நான் அனுபவிப்பவன், இது என்னுடைய பேராகும்’ என்னும் அனுஸந்தானத்துடன் இந்தக் கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை; “எம்பெருமானுடைய முகமலர்ந்நிக்குக் காரணமாகையாலே இது நமக்கு உத்தேசம்” என்னும் நினைவு தவிர இந்தக் கைங்கர்யத்தைத் தான் அனுபவிப்பதாக நினைப்பதும் அவ்வனுபவத்தைத் தன்னுடையதாக நினைப்பதும் ஜீவனுக்கு உண்டானால் அது தகாததாயன்றே இருக்கிறது.

இந்தக் களையை அறுபட்டதற்கு மேலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தை ஜீவன் அடைவதற்குத் தடையாய் இருப்பவையும் இந்த ‘நமஸ்’ ஸப்ரத்யத்தாலே கழிக்கப்படுகின்றன என்று அடுத்த ஞர்ணயிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மு 180 . இதிலே அவித்யாதிசுக்ளம் கழியுண்ணும்.

விவரணம் : அதாவது — அஹங்காரமமகாரங்கள் நீங்கவேண்டுமென்று வேண்டுகிற இந்த நமஸ் ஸப்ரத்யத்திலே

அநாத்மந்யாத்மபுத்வத்திரயா சாஸ்வே ஸ்வமிதி யாமதி: |

ஸம்ஸாரதருஸம்பூதி ப்ரஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம் ||

[வி-பு 6-7-11]

[ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தில் ஆத்மா என்னும் புத்வத்திரயம், தனதல்லாத வஸ்துவில் தன்னுடையது என்னும் புத்வத்திரயம், ஸம்ஸாரமாகிய வருஷத்தின் வருத்திக்கு இருவகையாயிருக்கும் விதையாகும்.] என்கிறபடியே ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தை ஆத்மாவென்று நினைக்கும் நினைவாய் இருப்பதாய், புண்யபாபகர்மங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணமாய் இருப்பதான அவித்யை எனப்படும் அஜ்ஞாநமும், அதனால் உண்டாகும் புண்யபாப கர்மங்களும், அதனால் விளையும் தேஹம் முதலானவற்றின் ஸம்பந்தமும் நீங்கவேண்டும் என்று வேண்டுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆகையினாலேயே த்வய மந்த்ரத்தை விளக்கும் சுத்வத்திலே நமஸ் ஸப்ரத்யத்தின் பொருளை அது ஸந்திக்கும் போது

மனோவாக்காயை: அநாதிகாலப் ப்ரவ்ருத்த நந்தகக்ருத்யகரண
க்ருத்யகரண புகுவதபசார புகுவதபசாரஸஹ்யப

சார ரூப

நாநாவிதநந்தாபசாரந், ஆரப்தகர்யந் அதப்த
கர்யந்

க்ருதந் க்ரியமாணந் க்ரியமாணம்ஸ ச ஸர்வந் அஸேஷத:
ஷமஸ்வ

[ஸரணாக்ருத்யம்]

[மனம், மொழி, மெய் என்னும் முக்கரணங்களாலும் அநாதிகாலமாகத் தொடரும் கணக்கற்றவையான தகாதனசெய்வனவும், தக்கன செய்யாமையும், புகுவானிடம் செய்யும் குற்றமும், புகுதர்களிடம் செய்யும் குற்றமும், பொறுக்கவொண்ணாக் குற்றமுமாகிற பலவித எல்லையற்ற குற்றங்களையும், பயன்தரத் தொடங்கியவற்றையும், பயன்தரத் தொடங்காதவற்றையும், செய்தவற்றையும், செய்கிடவற்றையும், செய்யப்படுமவற்றையும் ஆகிய இவையெல்லாக் குற்றங்களையும் ஒன்று விடாமல் பொறுத்தருள வேணும்] என்னும் சூர்ணியாலே தகாதன செய்கை முதலான எல்லாக் கர்மங்களும் நீங்குவதையும்,

அநாதிகாலப் ப்ரவ்ருத்த விபரீத ஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயம்

க்ருதஸ்ந ஜகத்விஷயஞ்ச விபரீதவ்ருதஞ்ச அஸேஷவிஷயம்

அத்யபி வர்த்தமாதம் வர்த்திஷ்டமாணஞ்ச ஸர்வம் ஷமஸ்வ

[ஸரணாக்ருத்யம்]

[தன் விஷயமாகவும், மற்றுள்ள உலகின் விஷயமாகவும் அநாதிகாலமாகத் தொடரும் (ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும்) மாறுபட்ட அறிவையும் தகாத ஒழுக்கத்தையும், எல்லா விஷயத்திலும் இன்றும்ருப்பவையும் இருக்கப்படுமவையுமான எல்லா விபரீதஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களையும் பொறுத்தருளவாய்.] என்னும் சூர்ணியாலே அஜ்ஞாநம் நீங்குவதையும்,

மத்யாநாதி கம்ப்ரவஹ ப்ரவ்ருத்தாம் புக்யஸ்தீஸ்வரூப
 திரோதாநகரீம்
 விபரீதஜ்ஞாநஜநதீம் ஸ்வவிஷயாயாஸ்ச பேக்யப்யுத்தே
 ஜநதீம்
 தேஹேநத்திரியந்வேந பேக்யத்வேந ஸலிஷ்மரூபேண
 சாவஸ்திதாம்
 னாஸீச் சூணமயீம மாயாம் தாஸபூதம்
 'ஸரணாகதோஸமி தவாஸமி தாஸ:' இதி வக்தாரம் மாம்
 தாரய
 [ஸரணாகதிகூத்யம்]

[என்னுடைய அநாதியான கருமப்பெருக்கால் உண்டானதும், புக்யவானுடைய ஸ்வரூபத்தை (நானறியமுடியாதபடி) மறைப்பதும், மாறுபட்ட அறிவை விளைப்பதும், (ப்ரக்ருதியாகிற) தான் இனியதென்னும் அறிவை விளைப்பதும், தேஹமாகவும், இந்திரியமாகவும், அநுபூவிக்கப்படும் இனியதாகத்தோற்றும் விஷயங்களாகவும் (ஸ்தூலரூபமாகவும்), (ப்ரக்ருதி மஹான் முதலான) ஸலிஷ்மரூபமாகவுமிருப்பதும், தேவனாகிற உனக்கு விளையாட்டுக் கருவியாயிருப்பதும், ஸத்வரஜஸ்தமோ சூணமயமாகிருப்பதுமான ப்ரக்ருதியை, உனக்கடியவனாய், 'ஸரணமடைந்தேன்; உனக்குரியேனுவேன்' என்று சொல்லுமவனான எனனைத் தாண்டிவிப்பாய்.] என்னும் சூர்ணையாலே தேஹம் இந்திரியம் முதலானவற்றன் தொடர்பு நீங்குவதையும் எம்பெருமானார் வேண்டிஐர்.

இப்படி இந்த நமஸ் ஸப்ஸத்தாலே பூல ஹிரோதிகள் கழிக்கப்பட்டாலும், இதற்கு முக்யமான பொருள் கைங்கர்யம் தன் ஆபத்தத்துக்கு உறுப்பு என்னும் நினைவைக் கழிக்கையேயாகையாலே, இவ்விஷயத்தை மெல்லத் தவய ப்ரகாணத்தில் கடைசியாக உள்ள நாலு சூர்ணைகளும் விளக்குகிறார். அதில் அடுத்த சூர்ணையாலே கைங்கர்யம் பண்ணும்போது தான் எப்படி ஆகவேண்டும் என்பதை விவரிக்கிறார்.

மு 181: "உனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்று உட்படியே ஆகவேண்டும்.

சொன்னது போலே, 'இந்த நம: பத்யத்தில் விளக்கப்படும் கைங்கர்ய விரோதிகள் நீங்கவேண்டும்' என்னும் ப்ராப்தத்தையும் இந்த லீலா விபூதியில் இருக்கும் காலத்திலும், ப்ராப்யமான பரமபதத்தை அடைந்த காலத்திலும் ஆக எல்லாக் காலத்திலும் நடக்கவேண்டியதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்கப்பெற்ற பரமபதத்திலும், அனுபவ கைங்கர்யங்கள் தன் ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பு என்னும் எண்ணம் ஏற்படுமோ? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணையில் பதில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 184 : "மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு" என்னுந்நிறதிநே.

முதுகடிப்படியில் தவயாப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

விவரணம் : அதாவது உன்னை அனுபவிப்பதாலே எங்களுக்கு விளையும் ஆனந்தத்திற்கு 'இது எங்களுக்கு ஆனந்தம்' என்னும் எண்ணத்தை விளைத்து எங்களுடைய ஸ்வரூபம் அழியாதபடி எங்களைக்காக்கும் மருந்தானவனே! என்று நித்யஸூரிகள் பேசும் பாசரமாக "மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிகென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் மீதற்றும் பிரான்" [திருவாய் 9-2-4] என்னுமிடத்தில் தம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தாரன்றோ. ஆகையால் புகழவதூபுவ கைங்கர்யங்களின் சிறப்பினால் உண்டாகும், 'நாங்கள் அனுபவிப்பவர்கள்' என்னும் எண்ணம் பரமபதத்திலும் விளைகையாலே, இந்த நம:பத்யத்தில் களையறுக்கவேண்டும் என்னும் வேண்டுகூல் என்றும் உண்டு என்று தேறுகிறது என்று கருத்து.

முத்தாநாய் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்யபச்சதேவதத்யநிபாஸநிநாயர் |
நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்மஷ்டா நம இத்யேவ வாதியத ||

[புார—ஸாந்தி 244-4]

விவரணம் : அதாவது — கைங்கர்யம் செய்யும்போது திருப்பாவையில் ஆண்டாள் ‘உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்’ [திருப்பாவை 29] என்று “உனக்கும் எங்களுக்குமாய் இருக்கும் இருப்பைத் தவிர்த்து, உன் உகப்பை உத்தேசித்தே நாங்கள் அடிமை செய்யவேண்டும” என்று அருளிச்செய்தது போலே எம்பெருமானுடைய உகப்புக்காகவே கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தையே “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” [திருவாய் 2-8-4] என்று ஆழ்வாரும் அருளிச் செய்தார்.

இனி, இந்தக் கைங்கர்யத்திற்கு இடையூறுகளை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 182 : ஸௌந்தர்யம் அத்தராயம்; கீழ்ச் சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

விவரணம் : அதாவது — எம்பெருமானுடைய திருமேனியழகும், ஜீவனுடைய நெஞ்சை ஈர்ப்பதாய், கைங்கர்யத்தைக் கைவிடச் செய்கையாலே அதற்கு இடையூறாகும்; இந்த நமஸ்ஸப், துத்துக்கு முன்னாலுள்ள நாலாவது வேற்றுமையில் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமும், நம் உகப்புக்கு விஷயமான மனைவி முதலானார்க்குச் செய்யும் தொண்டு போலே நம் ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாக ஆகிவிடுமாய்கையாலே அப்படிச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமும் அவன் முகமலர்த்திக்கேயான கைங்கர்யத்திற்கு இடையூறு என்று கருத்து.

இப்படி இக் கைங்கர்யத்திற்கு வலிமையான இடையூறுகள் இருக்கையால் இந்த இடையூறுகளைப் போக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டுதல் இடையருமல் நடக்க வேண்டும் என்று அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 183 : கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுன்னு.

விவரணம் : அதாவது — நாலாவது வேற்றுமையில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை எப்போதாவது செய்வதாயிராமல், என்றும் செய்யவேண்டியது என்று 175, 176-வது சூர்ணிகளில்

[ஸ்வேதத்வீபவாஸிகளுக்கு எது லக்ஷணமோ, அதுவே முக்தர்களுக்கும் லக்ஷணமாகும்; அதாவது எப்போதும் அஞ்ஜலிசெய்து கொண்டிருப்பார்கள்; (அதனால், ஆனந்திப்பார்கள்; வாயால் 'நம:' என்றே சொல்லும் தன்மையுடையவர்களாயிருப்பார்கள்.) என்று முக்தர்களுக்கு லக்ஷணம் சொல்லுமிடத்தில் அவர்கள் எப்போதுமே 'நம:' என்னும் சொல்லைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று கூறியது. இந்த நம: பதத்தின் ப்ரார்த்தனை அவர்களுக்கு என்றும் உண்டு என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஆக, இந்த த்வயத்தில் பூர்வ வாக்கியத்தில் "ஸ்ரீ"ஸம்யக் தாலே புருஷகாரத்தையும், 'உபாய' ப்ரத்யயத்தாலே அப்புருஷகாரம் எம்பெருமானோடு என்னும் சேர்த்திருக்கும் என்பதையும், 'நாராயண' பதத்தாலே இந்தப் புருஷகாரத்தாலே கிளப்பி விடப்பட்ட வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களையும், 'சரணை' என்னும் பதத்தாலே அந்த குணங்களை வெளிக்காட்டும் திருமேனியையும், 'ஸரணம்' என்னும் பதத்தாலே முற்கூறிய குணங்களோடும், திருமேனியோடும் கூடிய எம்பெருமானே உபாயம் என்பதையும், 'ப்ரபத்யே' என்னும் பதத்தாலே அந்த உபாயத்தைப் பற்றுவதையும், உத்தர வாக்கியத்தில் "ஸ்ரீமதே" என்னும் பதத்தாலே முற்கூறிய உபாயஸ்வீகாரத்தின் பல்மான கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுவது ஒரு மிதுநம் என்னும் விஷயத்தையும், 'நாராயண' என்னும் பதத்தாலே எம்பெருமான் ஸர்வஸேஷி என்பதையும், 'ஆய' என்னும் பதத்தாலே அந்த மிதுந விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தையும், 'நம:' என்னும் பதத்தாலே கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கையையும் த்வய மஹாமந்திரம் சொன்னதாகத் தேறிற்று. இவ்விஷயத்தையே ஸ்ரீபராசரபட்டர் அஷ்டஸ்ரீலோகியில்

நேத்ருத்வம் தித்யயோக்யம் ஸமுசித குணஜாதம் தநு

க்யாபதம் ச

உபாயம் கந்த்வய பாக்யம் த்வத மிதுநபரம் ப்ரப்ய

மேவம் ப்ரஸதேத்யம் |

ஸ்வாமித்வம் ப்ரபந்ததநாம் ச ப்ரபலதரநிரேதி

ப்ரஹ்மணம் த்ஸுதாந்

மந்தாரம் த்ராயதே சேத்யதித்ய நிக்ரம: ஷட்பதேநாயம்

த்விக்ஷண்ட: ||

[அஷ்டஸ்ரீலோகி 5]

[வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதாயும் இரண்டு கண்டங்களை யுடையதாயும், ஆறுபதங்களை உடையதாயும் இருக்கிற இத்தத்வய மந்த்ரமானது (1) புருஷகாரத்தையும், (2) அப்புருஷகாரம் எப்போதும் எம்பெருமானோடு சேர்ந்திருக்கையையும், (3) அப்புருஷகாரத்தால் (கிளப்பிவிடப்பட்ட) இன்றியமையாத திருக்குணங்களின் திரளையும், (4) (அக்குணங்களை வெளிப்படுத்தும்) திருமேனியையும், (5) (முற்கூறியவற்றோடு கூடிய எம்பெருமானாகிய) உபாயத்தையும், (6) சேதனன் செய்யவேண்டிய உபாயஸ்வீகாரத்தையும், (7) ப்ராப்யவஸ்து ஒருமிதநம் என்பதையும், (8) அது ஸர்வஸேஷி என்பதையும், (9) கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனையையும், (10) வலிமைமிக்க கைங்கர்யத்தில் கனையயறுத்தலையும் ஆக இப்படிப் பத்து அர்த்தங்களையும் அனுஸந்தானம் செய்கிற சேதனைக் காப்பாற்றுகிறது என்று இவ்வண்ணம் பிரசித்தமாய் உள்ளது.]

ஈஸாநாம் ஜுகுகமதீயதயதாம் நித்யாநபாயாம் ஸரியம்
ஸம்ஸரித்யாஸ்யயணோசிதாதிதில குணஸ்யாங்க்யீ ஹரே—

ராஸ்ரயே |

இஷ்டோபாயதயா, ஸரியா ச ஸஹிதயாத்மேஸ்வராயார்த்ததயே
கர்த்தும் தயாஸ்யயணேஷம் அப்ரதிஹதம் நித்யம் த்வஹம்

நிர்மம: ||

[அஷ்டஸ்லோகி 6]

[உலகங்களுக்குத் தலைவியாய், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இனிய மனைவியாய், அவனை ஒருபோதும் விட்டுப் பிரியாதவளாயிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரைப் (புருஷகாரமாகப்) பற்றி, உபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு வேண்டிய எல்லா குணங்களையும் உடைய எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்திற்கு ஸாதனமாகப் பற்றுகிறேன்; (இது பூர்வ வாக்கியத்தின் அர்த்தம்). பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருக்கும் ஸர்வஸேஷியான நாதாயனனுக்குக் கைங்கர்யத்திற்குக் கனையான மமகாரம் சிறிதுமில்லாத அடியேன் எல்லாவகைப்பட்ட கைங்கர்யங்களையும் இடைபூறின்றி எப்போதும் செய்யும் பொருட்டுப் பிரார்த்திக்கிறேன். (இது உத்தர வாக்கியத்தின் அர்த்தம்).] என்று இரண்டு ஸ்லோகங்களாலே அருளிச்செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி தயாலன் தியந்நிய த்வய
விவரணக் நிதைவுற்றது.

சரமஸ்லோகப்ரகரணம்

இதுவரையில் திருமந்திர விவரணத்திலும் த்யவயவிவரணத்திலும் முழுக்ஷுப்படி சூர்ணைகளைக் காட்டி விவரணம் செய்யப்பட்டது. சரமஸ்லோக விவரணத்தில் அவ்வண்ணம் செய்யாமல் தம்முடைய கீதா வ்யாக்யானத்தில் சரமஸ்லோகப்பகுதி இணைக்கப்படுகிறது. அதில் 185 முதல் 262 வரையிலுள்ள சூர்ணைகள் சரமஸ்லோக விவரணத்தில் கொடுக்கப்படாமையால் இங்கு அச்சிடப்படுகின்றன. விவரணம் அமைந்திருக்கும் சில சூர்ணைகளுக்குப் பக்கங்களும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

185. கீழே சில உபாயவிஸேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துஸ்ஸகங்களென்றும், ஸ்வரூபவிரோதி₄களென்றும் நினைத்து ஸோகாஸிஷ்டானை அர்ஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய ஸோக நிவ்ருத்தயர்த்த₂மாக “இனி இதுக்கு அவவருகில்லை” என்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஸ்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

186. இதில் பூர்வார்த்த₄த்தாலே அதிகாரிக்குத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான்; உத்தரார்த்த₄த்தாலே உபாய க்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான்.

187. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது - உபாயபரிக்ரஹம்.

188. அதை ஸாங்க்யமாக விதி₄க்கிறான்.

189. ராகுப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைத₄மானால் கடுகப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்கும்மே.

(இச்சூர்ணைகளுக்கு விவரணம் பக்கம் 1, 2)

190. இதில் பூர்வார்த்த₄ம் ஆறு பத₃ம்.

191. ஸர்வத₄ர்மாந்-எல்லா த₄ர்மங்களையும்.

192. த₄ர்மமாவது-ப₂ல ஸாத₄நமாயிருக்கும்து.

193. இங்குச் சொல்லு கிற த₄ர்ம₂ப₂த₃த₃ம் த்யுஷ்ட ப₂ல ஸாத₄நங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ஷ ப₂ல ஸாத₄னங்களைச் சொல்லுகிறது.

194. அவைதான்-ஸுருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்ளாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே ப₃ஹுவசநப்ரயோக₃ம் பண்ணுகிறது.

195. அவையாவன-கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி யோகங்களும், அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, தேஜஸவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தனம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாய புத்தியா செய்யுமவையும்.

196. ஸர்வ புத்தூத்தாலே அவ்வவ ஸாதானவிசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதங்களுள்ள நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

197. ஆக, ஸ்ருதி ஸம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்ய நைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோக்யாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

198. இவற்றை ததர்மம் என்கிறது-புரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

(இச்சூத்ரங்களுக்கு விவரணம் பக்கம் 2 முதல் 5 வரை)

199. பரித்யஜ்ய.

200. த்யாக்யமாவது - உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து 'ஸூக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீத திஸாக்யமநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாய புத்தி பண்ணினோம்' என்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

201. 'பரி' என்கிற உபஸர்க்குத்தாலே பாதகாதிசுனை விடுமா போலே ரூசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங் கூட மறுவனிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

202. ஸ்யப்பாலே 'ஸநாத்வா புஞ்ஜீத' என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களை விட்டேபற்றவேணும் என்கிறது.

203. "சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால்கட்டு என்கிறது.

204. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு.

205. 'ஸர்வததர்மங்களையும் விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் 'அதர்மங்கள் புகும்' என்றார்கள்.

206. அது கூடாது; 'அதர்மங்களைச்செய்' என்று சொல்லாமையாலே.

207. 'தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோ?' என்னில் —

208. ஆகாது; தூர்மஸப்தம் அதூர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டா மையாலே.

209. காட்டினாலும், அதை ஒழித்தவற்றைச் சொல்லிற்று மித்தனை.

210. தன்னையும், ஈஸ்வரனையும், பூலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை.

(இச்சூத்ரங்களுக்கு விவரணம்—பக்கம் 5 முதல் 11 வரை)

211. மாம்—ஸர்வரக்ஷகரூபம், உனக்குக் கையாளாய், உன் இசைவு பார்த்து, உன் தேவாஷத்தை பேராக்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர் கடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

212. இத்தால் பரமபூதங்களையும், தேவதாந்தரயாமித்வத் தையும் தவிர்க்கிறது.

213. தூர்ம ஸம்ஸ்தாபநம்பண்ணப் பிறந்தவன்தானே 'என்வதூர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று' என்கையாலே ஸரக்ஷாதூதூர்மம் தானேயென்கிறது.

214. இத்தால், விட்ட ஸாதூநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

215. அதாவது - ஸித்தூதூமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வரக்தி யாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமா யிருக்கை.

216. மற்றை உபாயங்கள் ஸாதூயங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித்தூதியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களாமாய், அரக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தூதியில் ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

217. இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸ்லய ஸௌலப்ய யங்களாகிற குண விஸேஷங்கள் நேராக ப்ரகாசிக்கிறது.

218. கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், ஸேநாதூ₄ளிதூ₄ஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற் றின் திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

(இச்சூர்ணைகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 12 முதல் 16 வரை)

219. ஏகம்.

220. இந்த ஏகஸப்த்யம் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதார னூர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

221. “மாமேவ யேப்ரபத்யந்தே” “தமேவ சாத்யம்” “த்வ மேவோபாயபூ₄தோ மே ப₄வ” “ஆறெனக்கு நன்பாதமே சர னாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்று சொல்லுகிறபடியே.

222. இத்தால், ‘வ்ரஜ’ என்கிற ஸ்லீகாரத்தில் உபாய பூவத் தைத் தவிர்க்கிறது.

223. ஸ்லீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி₃முக₂த்தாலே பண்ணின க்ருஷி பூலம்.

225. “அதுவும் அவனது இன்னருளே”

226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக் கடவன்.

227 அல்லாதபோது உபாயநரபேஷ்யம் ஜீவியாது.

228. இது ஸ்வஸூக்திப்ரஸங்க₃ பரிஹாரார்த்தம், பு₂ந்₃தி₁ ஸமாதாநார்த்தம், சைதந்ய கார்யம், ராகுப்ராப்தம், ஸ்வரூப திஷ்ட₂ம், அப்ரதிஷேத₄ந்யாதகம்.

229. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்ங் தானும் இவனுமான் நிலையைக் குலைக்கிறான்.

230. அவனை இவன் பற்றும் பற்று அஹங்கார க₃ர்ப்பும், அவத்யகரம்.

231. அவனுடைய ஸ்லீகாரமே ரகைகம்.

232. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தேயாஷம், இதுக்குப் ப்ரவ்ருத்தி தேயாஷம்.

233. ‘‘சிற்ற வேண்டா’’

234. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

235. உபகார ஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்ப்புவியானது.

(இச்சூத்ரணைகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 16 முதல் 28 வரை)

236. ஸரணம் உபாயமாக.

237. இந்த ஸரணஸப்தம்-ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும், உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது. கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே.

(இச்சூத்ரணைகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 28, 29)

238. வ்ரஜ -புத்திபண்ணு.

239. க்யுத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய் அத்யவஸீயென்றபடி.

240. வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

241. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாக்யப்ரகாரத்தைச் சொல்லி,பற்றப்படும் உபாயத்தைச்சொல்லி, உபாயநைரபேஷ்யஞ் சொல்லி, உபாயத்வஞ்சொல்லி உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

(இச்சூத்ரணைகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 30 முதல் 33 வரை)

242. அஹம்.

243. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

244. ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தியாய், ப்ராப்தனான நான்.

245. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குண

வினோஷங்களையும், தன்பேருகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பழந்தா வினோஷத்தையும் காட்டுகிறது.

246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனிடமிடும் பாராதே, தன்னிடமிடும்பார்த்து அஞ்சின அச்சந்தீரத் தானான தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான்.

247. கீழில் பாரதந்தீர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்தீர்யத்தினுடைய எல்லை நிலமிதே.

(இச்சூத்ரங்களுக்கு விவரணம்—பக்கம் 34 முதல் 36 வரை)

248. த்வா-அஜ்ஞனாய், அஸக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

(இதன் விவரணம்—பக்கம் 36-ல்)

249. ஸர்வ பாபேப்ய: மத் ப்ராப்தி ப்ரதிபழந்தாங்கங்கள் என்று யாவை யாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோ பாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

250. “பொய்ந்தின்ற ஞானமும், பொல்லாவொழுக்கும், அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே அனித்யா கர்ம வாஸநா ரூசி ப்ரக்ருதி ஸம்பழந்தாங்களைச் சொல்லுகிறது.

251. த்ருணச்சேதாதகண்ட்யநாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாத்யபீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது

252. ‘உத்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்திபோலே த்ரபஜித்த உபாயங் ளிலே இஃவ அந்விதங்களாமோ?’ என்று நினைக்கவேண்டா.

253. கலங்கி உபாயபூத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத் தோடு ஒக்கும்.

(இச்சூத்ரங்களுக்கு விவரணம்—பக்கம் 36 முதல் 39 வரை)

254. மேலாகையிஷ்யாமி—முத்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்.

255. ணிச்சாலே—நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்காண் என்கிறான்.

256. என்னுடைய திருநெல்புலமாய் வந்தவை நானிரங்கி ஞால் கிடக்குமோ? என்னை.

257. அநாதிகாலம் பாடங்களைக்கண்டு நீ பட்டபாட்டை அவை தாம் படுப்படி பண்ணுகிறேன்.

258. இனி உன் கைகளிலும் உன்னைக்காட்டித் தாரேன், என்னுடம்பில் அழுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ?

(இச்சூர்ணைகளுக்கு விவரணம் - பக்கம் 40 முதல் 42 வரை)

259. மாஸுச: 'நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லை காண்' என்று அவனுடைய ஸோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

260. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடாதென்று சொல்லி, 'உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லை காண்' என்கிறான்.

261. 'எத்தினாவிடர்க்கடற்கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே' என்கிறான்.

262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடா திற்க, நீ ஸோகிக்கக் கடவையோ?

(இச்சூர்ணைகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 42 முதல் 45 வரை)

263 முதல் 278 வரை உள்ள சூர்ணைகளும், அவற்றின் விவரணங்களும்—பக்கம் 47 முதல் 61 வரை கொடுக்கப்பட்டு உள்ளன.

பிழைத்திருத்தம்

பக்கம் 32 வரி 30-ல் '882' என்பதை '28' எனத் திருத்துக.

சரமஸ்லோக விவரணம்

இனி, பட்டருடைய அஷ்டஸ்லோக பெரிபலாச்சான் பின்னை யிற் பரந்த ரஹஸ்யம், பின்னையோகாச்சார்யருடைய முமுக்ஷுப்படி, பரந்தபடி, ஸ்ரியப்பதிப்படி, யாத்ருச்சிகப்படி, தனிசரமம் ஆகிய க்ஷரத்தங்களுக்கும், மணவாளமாமுனிகளின் முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானத்தையும் அனுஸரித்து சரமஸ்லோகத்திற்கு எளிய நடை யில் விவரணம் வெளியிடுகிறோம். திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் தியமனத்தைப் பின்பற்றி எம்பெருமானார் கீதாப்யாஷ்யத்தில் முக்ஷரத்தத்தை மறைத்துப் போத்தாரானாலும், இவ்வரும் பொருள் அடியோடு மறைத்துவிடக்கூடாது என்றும் திருவுள்ளத்தாலே பட்டர் முதலான முற்கூறிய ஆசாரீயர்கள் இதை வெளியிட் டருளினராகையாலே, நாமும் அவர்களுடைய அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி இங்கு எளியநடையில் விவரிப்பதில் குறையில்லை.

அவதாரிகை:— கீதையில் பதினெட்டு அத்தியாயங்களிலும் இதுவரையில் கர்மயோகம், ஜ்ஞாத்யோகம் முதலிய பல உபாயங்களைத் தன்னையடைவதாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஸாத்யமான கக் கண்ணன் விரிவாக உபதேசித்ததைக் கேட்டு, அவை உடலை வகுத்திச்செய்யவேண்டியவையாகையாலும், "சஞ்சலம் ஹி மந: [கீதை 6-34] "இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி" [2-60] என்கிறபடியே மனம் முதலான இந்த்ரியங்களை அடக்குவது மிக அரிதாகையாலும், இவ்வுபாயங்களையும் பல ஜன்மங்கள் கடவா மா அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்கையாலும் அவற்றை அனுஷ்டிப்பது அரிது என்றும், ஜீவர்கள் அனைக்கும் தனக்கு ஸரீரமாகவும் உடைமையாகவும் இருப்பதாகக் கண்ணன் கூறுகையாலே, பரதந்த்ரமான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத் துக்கு, தன் தன்மைக்குத் தான் முயற்சி செய்வது முரண்பட்டது என்றும் எண்ணி "இந்தக் கர்மஜ்ஞாத புக்தியோக்யுகள் முதலான ஸாத்யோபாயங்களால் எம்பெருமானைப் பெறுவது இயலாது, பேற்றை இழந்து போக வேண்டியதே" என்கிற சோகத்தாலே பிடிக்கப்பட்ட அர்ஜுனனைக் குறித்து, அவனுடைய அந்த ஸோகம் நீக்குவதற்காக "செயற்கு எளியதாகையாலும், ஜீவஸ்வரூபத்தோடு பொருந்தியிருக்கையாலும் இனி இதற்கு மேல் ஓர் உபாயம் இல்லை" என்னும்படியான சரமமான (முடிவான) உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே "சரமஸ்லோகம்" என்னும் பெயர் சரன்ரோக்களால் இதற்கு வழங்கப்

பட்டது. இந்த ஸ்கோகத்தின் முற்பாதிபங்கே இதில் சொல்லப் பட்ட அரித்தத்தை அனுஷ்டிக்கும் தகுதியுடைய ஜீவாத்மா செய்யவேண்டிய காரியத்தை அருளிச்செய்கிறான் கண்ணன். பிற்பாதிபங்கே உபாயமான தான் ஜீவனுக்கு அருளும் பேற்றை அருளிச்செய்கிறான். “தகுதியுள்ள ஜீவன் செய்வவேண்டியதாகது— எப்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுகது; அதனை மற்ற உபாயங்களை விடுவதாகிற அங்கத்தோடு செய்யவேண்டும்” என்று முற்பாதியில் விதிக்கிறான். “செயற்கு எனியதும் ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருத்தியதுமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்வது ஜீவனே ஆசைப்படவேண்டியதொன்றாயிற்றே. இதை விதிக்கவேண்டுமோ?” எனில்: இனிமையாலே எவரும் பருக ஆசைப்படும் பாலை, பித்த நோய்க்கு பருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி வைத்தியர் விதித்தால் விரைவில் கைக்கொள்வதற்கு உறுப்பாவதுபோலே, மற்ற உபாயங்களைவிடக் பலவிதங்களில் சிறப்புற்ற இவ்வுபாயம் ஜீவன் ஆசைப்பட வேண்டியதொன்றாயினும், ‘இதைக்கைக்கொள்ளவேண்டும்’ என்னும் விதியும் இருந்தால் விரைவில் கைக்கொள்வானன்றோ; எனவே முற்பாதியில் இவ்வுபாயத்தைக் கைக்கொள்ளுப்படி விதிப்பது பொருத்தம்.

விவரம்:— (ஸர்வதூர்மாத்) எல்லா தூர்மங்களையும்; இந்தச் சொல்லில் “தூர்ம” ஸப்ரதம், “தூர்மாத்” என்கிற பன்மை, “தூர்ம” ஸப்ரதத்திற்கு விசேஷணமான ‘ஸர்வ’ ஸப்ரதம் ஆகிய மூன்று அம்சங்கள் இருக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் பெருகிய உணர்வேண்டுமாய்; தூர்மமாகது— ஒரு பதனனுக்கு ஸாதூ நயங்கிரூப்பது. ஆனால் இந்த கீதையில் இவ்வுலகப்பலன்களை விதைக்கவேண்டுமென்றும், மோகபூரணையே விரும்பவேண்டுமென்றும் கூறி, அந்த மோகத்ததைப் பெறுவதற்கு ஸாதூநங்களை உப தேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இங்குள்ள இந்த தூர்ம ஸப்ரதம் பெண்டு பிசுன்கள், மாடுபிசுன்கள், அன்னபானாதிக்கள் முதலான ஜீவ்வுலகப் பலன்களுக்கும், ஸவர்க்கும் முதலான ப்ரச்சிருதமான மறுமைப்பலன்களுக்கும் ஸாதூநங்களைச் சொல்லாமல், கைகலியமாகிற தூழ்ந்த மோகத்திற்கும் ஸாதூநத்தைச் சொல்லாமல் எப்பெருமானை அடைவதாகிற உயர்ந்த மோகத்திற்கு ஸாதூநமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. “தூர்மாத்” என்கிற பன்மையாலே ஸ்ருதி ஸ்ரோத்திரிகளில் இந்தப் பரமமோகத்திற்கு ஸாதூநமாக விதிக்கப்பட்டிருப்பவை பல என்று காட்டுகிறது.

அவைபரவண — “கர்மணைஷஹி” [3-20] என்று தொடங்கும்
ஸ்லோகத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மயோக்யம், “ஸர்வம் கர்மா
கிலை” [4-33] என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்திலும், “ந ஹி
ஜ் நஃநேந ஸத்யுய” [4-38] என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தி
லும் சொல்லப்பட்ட கர்மயோக்யத்தினால் ஸாதிக்கப்படும் ஜ்ஞாந
யோக்யம், “புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்யா” [11-54] என்ற
ஸ்லோகத்திலும், “மந்மநா புவ” [18-65] என்ற ஸ்லோகத்தி
லும் விதிக்கப்பட்டதாய், அந்தக் கர்ம ஜ்ஞாநயோக்யங்களை அங்
கமாகக் கொண்டதான புக்தியோக்யம், “ஜந்ம கர்ம ச மே
திவ்யம்” [4-9] என்ற ஸ்லோகத்தில் ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும்
நீக்கி பகவானை அடைவதற்கு ஸாத்யமாகச் சொல்லப்பட்ட
அவதாரஹஸ்ய ஜ்ஞாதம், “ஏதத் புத்ரத்வா புத்ரதிமாந்
ஸ்யாத்” [15-20] என்ற ஸ்லோகத்தில் மோக்ஷ ப்ரலத்தைத்
தருவதன் மூலம் ஜீவனை க்ருதக்ருத்யனுக்குவதாக (கடமை
டைச் செய்தவனுக்குவதாக)ச் சொல்லப்பட்ட புருஷோத்தம
வித்யை, “தேவோயம் ஸர்வகாமதுக்” [கூரக்யபுராணம்-
ஸ்ரீரங்கமாஹாத்ம்யம்] [இந்த தேசம் எல்லா இஷ்டங்களையும்
கொடுக்கும்] என்று எல்லா விரும்பங்களையும் அளிப்பதாகச்
சொல்லப்பட்ட புண்யகோத்தரவாஸம்,

வாஸுதேவாஸ்யோ மர்த்யோ வாஸுதேவ பராயணா |

ஸர்வபாபவிஸுத்ததத்மா யாதி ப்ராஹ்ம ஸநாதநம் ||

[புர-ஆறுசா 254-182]

[தாமஸங்கீர்த்தனத்தாலே) வாஸுதேவனை அடைந்து வாஸு
தேவனையே மேலான புகலாகக்கொண்ட மனிதன், எல்லாப் பூர்பங்
களினின்றும் விடுபட்ட ஸ்வேருபத்தையுடையவனாய், பரம்பொருளை
அடைகிறான்.] என்று எல்லாப் பூர்பங்களையும் நீக்கி எம்பெருமானை
அடைவிப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட திருநாம ஸங்கீர்த்தனம்,

க்ருதேந வாத் தைலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந நரஃ |

விஷ்ணவே விதிவத் புக்த்யா தஸ்ய புண்யபுலம் ஸகந்தம் ||

விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ரதித்யஸந்நிபுஃ |

ஜ்யோதிஷ்மதா விமாதேந விஷ்ணுலோகே மஹியதே ||

[நாரணிம்ஹபுராணம் 33-37]

[எந்த மனிதன் விஷ்ணுவின் பொருட்டு, அன்போடு சாஷ்திரத்
திற் சொன்ன முறைப்படி, தெய்வினாலாவது அல்லது என்னெ

யினாலாவது திருவிளக்கை எரியும்படி செய்கிறானே அன்னுடைய புண்ணியத்தின் பலனைக் கேள்; அவன் எல்லாப் பாபங்களையும் விட்டு, ஆயிரம் சூரியனுக்கு ஒப்பானவனாகி ஒளிபெற்ற விமல தத்தாலே விஷ்ணுவோகத்தில் பெருமை பெறுகிறான்.] என்று எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி எம்பெருமானை அடைவிக்கும் ஸாத்யநமாகச் சொல்லப்பட்ட திருவிளக்கெரிக்கை, அதுபோலவே எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி எம்பெருமானை அடைவிக்கும் ஸாத்யநமாகச் சொல்லப்பட்ட திருமலை கட்டிச் சாத்தானை முதலிய மோக்ஷஸாத்ய நபுக்ஷத்தியோடு செய்யப்படும் எல்லா ஸாத்ய நங்களும் (பன்மையாலே குறிக்கப்படுவன). “தெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி” [திருவாய் 4-8-6] என்று கீதையில் கண்ணன் மோக்ஷோபாயங்கள் அனைத்தையும் கூறியதாக அருளிச்செய்தாரன்றோ நம்மாழ்வார். இனி ‘ஸர்வ’ ஸபுக்ஷத்தாலே அந்தந்த மோக்ஷோபாயங்களை அனுஷ்டிக்கும் போது, அவற்றை அனுஷ்டிக்கத் தகுதியை விளைக்கும் ஸந்த்யாவந்த்யனம் பஞ்சமஹாஉஜ்ஞம் முதலான நித்ய கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

ஸந்த்யாவந்த்யநோநோசிர் நித்யமநர்ஹு: ஸர்வகர்மஸு ||

[த்யக்ஷஸ்மருதி 1-12]

[ஸந்த்யாவந்த்யனம் பண்ணுதவன் பரிஸுத்தியற்றவன்: எப்போதும் எல்லாக் கர்மங்களிலும் தகுதியற்றவன்,] என்கிறபடியே ஸந்த்யாவந்த்யனம் செய்யாதவன் வேறு எந்தக் கர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்கத் தகுதியற்றவன் என்று சொல்லப்பட்டபடியாலே ஸந்த்யாவந்த்யனமற்றவன் இந்த ஸரணாக்தியையும் அனுஷ்டிக்கத் தகுதியற்றவனே என்ற ஐயம் விளையும். அதனால் ‘ஸர்வ’ ஸபுக்ஷத்தாலே ஸந்த்யாவந்த்யனம் முதலான நித்யகர்மங்களைக் கைவிடத் தக்கவைகளில் சேர்க்கிறான். இவை கைக்கொள்ளத் தக்கவை என்று கொண்டால், இவையிலாவது ஸ்திரீ ஸூத்ரர் களுக்கு ஸரணாக்தியில் அதிகாரமில்லாமல் போகும் மற்றவர்களுக்கும் ஸரணாக்திக்குத் தகுதியை விளைப்பவை என்னுள் எண்ணத் தோடு இவைகளை அனுஷ்டிக்கக்கூடாது. பூத்யவத்யஜ்ஞா கைக்கர்மமாகவே இவைகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆக, ‘ஸர்வத்யர்மாந்’ என்றதாலே

சேத்யநாலக்ஷணர்த்தேதா த்யர்ம:

[கூர்வயீமாம்ஸை 1-1. 2]

['இதைச்செய்; அதைச்செய்யாதே' என்றற்போன்ற ஒரு விதியினால் விதிக்கப்படும் பொருள் துர்மம் எனப்படுகிறது.] என்கிறபடியே மருதி ஸ்மருதிகளில் விதிக்கப்பட்டவையாய், தியக்கம்மத்தைமித்திக கம்மம் என்று வழங்கப்படுபவையான கம்மங்களை வடிவாகவுடையதான கம்மயோக்யம் முதலிய மோஷோபாயங்களைச் சொல்லிற்று. இங்கு ஓர் ஐயம் எழுகிறது — அதயந்த பரதந்த்ரமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்ட ஸ்வப்ரவ்ருத்தி (தன்முயற்சி) ரூபமான இவற்றை, ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்டிருக்கையாலே 'அதுர்மம்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, 'துர்மம்' என்று கண்ணைச் சொன்னது எப்படி? எனில்: தனக்குரிய துர்மமான யுத்தத்தை 'அதுர்மம்' என்றும், இவற்றைத் துர்மம் என்றும் மடங்கிய அஜ்ஞானனுடைய நினைவாலே 'துர்மம்' என்கிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்.

இனி, இரண்டாவது பதத்தாலே இந்த எல்லா துர்மங்களுக்கும் ரூபிவாஸனைகளோடு விடவேண்டுமென்கிறான். (பரித்யஜ்ய) இப்பதமும் துரதுவால் சொல்லப்படும் த்யாக்யமும் 'த்யஜ்ய' என்னுமிடத்தில் உள்ள 'ல்யப்'பும் 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க்யமும் சிற மூன்று பகுதியாயிருக்கிறது, 'த்யாக்ய'மாவது— வெறுக்கிற ஈடுகையல்ல முன் அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின் தன்மையை ஆராய்ததால் "வெள்ளியல்லாத சிப்பியை வெள்ளியென்று நினைப்பது போலவும், ஒருகாரியத்தின் பொருட்டு ஒருதிசையில் போக எண்ணி அதற்கு தேர்மாருன திசையில் செல்லுவது போலவும் எம்பெருமானை அடைய வழிதேடும் நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயம் என்னும் நினைவை வைத்தோம்" என்கிற எண்ணத்தோடு விடுகையே என விளங்கும். 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க்யம் 'பரி ஸாகல்யே' என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும் விடுவதையும் குறிக்கும். ஆனால், ஸர்வ ஸப்ரதந்தாலே அது ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டு விட்டதாகையாலே அப்பொருள் தேவையற்றது. ஆகையால் இந்த 'பரி' என்னும் உபஸர்க்க்யம் மிகுதியைக் குறிப்பதாய் மிகவும் விடுகையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது:-

ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுரபாநம் ஸ்தேயம் குர்வங்கநாக்யமா |

மஹாத்தி பாதகாந்யாஹு: ஸப்ஸர்க்க்யஸ்சாபி தை: ஸஹ ||

[அந்தணனைக் கொல்லுதல், கஞ்சுடித்தல், பொண்ணைத்திருடுதல், ஆசார்ய பத்தினியைப் புணர்ச்சல் ஆகிய இவைகளும், இவை செய்த வரோடு கூடுதலும் (பஞ்ச) மஹாபாதகங்கள் எனப்படுகின்றன] என்கிற பஞ்சமஹாபாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுப்போது அவற்றில் மறுபடி தொடர்பு ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமான ருசி வானனைகளோடு கூட 'நாம் இதைச் செய்வதே!' என்கிற லஜைகையோடு விடுவதுபோல இவற்றையும் விடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் பிசுரினலோகாசார்யர் பரந்தபடி சரமஸ்ஸோகப் பரகரணத்தில் எடுத்திருக்கும் "அநாதிகாலம் அநுபாயக் களிலே உபாய புத்தி பண்ணிப் போத்தோம் என்று லஜைபுரஸ்ஸரமான த்பாகத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று ஆழ்வான் புணிக்ரும்" என்ற ஐதிற்பம் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

வாக்யீதி, பராஸரர், வியாஸர், ஸாகர் முதலான மஹரிஷிகள் அதுஷ்டத்துப்போத்த புக்தியோகத்தை இப்படிக்கண்டிப்பது தருமோ? என்னும் கேள்வி இங்கு எழுகிறது. புக்தரு போகத்தை விடைக்குறுப்பாக்குவது போலே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான புக்தியை விடைபாக்ககொடுத்து மோஷத்தைப் பெறுவதும் அத் பத்த பரதந்தரமான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாது என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே நூர்வாசார்யர்கள் இதைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். ரிஷிகளைக் காட்டிலும் ஸத்வகுணத்தின் எக்ஸ்யாயில் நிற்பவர்களான ஆழ்வார்களின் தெஞ்சாலே காணும்போது இதற்குக் கண்டனம் பொருத்தமானதே. "வத்யத்குத்யம் ருதநாம் முறிகுண விஹிதா ஸேதிஹாஸை: புரணை, தந்தாலெவ ஸத்வஸீர்நா ஸட்யமத: ந முநோ ஸப்ஹிதா ஸர்வபெளம்" [முனிகர்கள் இயற்றிய இதிலாஸ புராணங்கள் செய்யும் வேத விளக்கத்தைக் காட்டிலும், ஸத்வகுணத்தின் எக்ஸ்யாயில் நிற்கும் நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழியின் வேத விளக்கம் மிகச் சிறப்புற்றது.] என்று த்ரமிடோபநிஷத்தாத்தர்பு சத்ருவளியில் ஸ்ரீதேசிகனும் ரிஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் உள்ள வாக்யை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார், தத்வ வித்துக்களான வாக்யீதி, பராஸரர், ஸாகர் முதலான உபாஸக ஜ்ஞானிகளான மஹரிஷிகளையும் எம்பெருமான் கீதையில் அருளியபடி ஸ்வயம்ப்ரயோஜன புக்தி நிஷ்டைகளாய், மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகளாக்கி மோஷத்தை நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறான் என்று கொண்டால் எக்குறையும் இல்லை.

அது பாதகபீதஸ்த்வம் ஸர்வபுரஸேந புராத 1

விமுக்தாந்யஸமாரம்போ நாராயணபதே: பவ ॥

[புரதவமிரத்துதித்தலனே! இனி நீ (மற்ற உபாயங்களை அறுஷ்டிக் தலாகிற) பாவத்தைச் செய்ய அஞ்சினாயாகில், முழுமனத்தோடு வேறு முயற்சினைக் கைவிட்டு நாராயணனரிடமே உபாயபூத்தியுள்ளனனாக இருப்பாயாக.] என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுவதாரமத்திலே தூர்ம தேவதை பரமமாகச் சொன்ன மற்ற மோக்ஷோபாயங்களை விடும் போது, நினைவறிந்து அவற்றில் கடுப்புவதற்குக் காரணமான ருசியும், அறிபாமைவாதே அவற்றில் கடுப்புவதற்குக் காரணமான வாஸனையுமாகிற அவற்றோடே கூட, "எப்பெருமான் ஒரு கையே தஞ்சமாகக் கொள்ளவேண்டிய நம் ஸ்ரீகுபத்தோடு மிகவும் முரணப்பட்ட இவற்றை நாம் செய்யலாமோ!" என்ற வஜ்ஜையோடு கூட மறுபடியும் அவ்வுபாயங்களோடு தொடர்பு ஏற்படாதபடி விடவேண்டும் என்று கருத்து. 'தாஜ்ய' என்கிற உபாயமே இந்த உபாயத்தரங்களை விட்டே எப்பெருமானைப் பற்றவேண்டும் என்று காட்டுகிறது. 'கித்வா' ப்ரத்யயம் 'க்யப்' ப்ரத்யயம் முதலானவற்றிற்கு.

ஸார்த்யக்யேபேஜதகாலே து தீபோ யதி: விநஸ்யதி |
புநரந்தம் த பேகத்தவ்யம் புக்த்வா சந்த்யராயணம்
சரேத் || உபநத:ஸம் துதிதை 5-50

[ஸார்த்யக்யத்தில் புசிக்கும்பொழுது வினக்கு அணைத்தால் உணவை மறுபடியும் புசிக்கலாகாது; புசித்தால், (அதற்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக) சந்த்யராயணவிரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.] முதலானவிடங்குகளிற்போலே எல்லா உபாயங்களையும் விட்டுவிட்டால் என்னைச் சரணமடை என்று இங்கு பொருள்படவில்லை;

ஸநாத்வா புஞ்ஜீத

[ஸநானம் செய்துவிட்டே புசிக்கவேண்டும்,]

ப்ரகடாஸ்ய பாத்நாஸாசாமேத் ஸநாத்வா விதி:வதூர்ச்சயேத் |
ஸ்தி:ந்வர்க்யம் ப்ரநவே தக்யாத் த்யாத்வ தேவம் ஜபேந்
மநும் ||

[கூடகனைக் க்ஷுணிக்கொண்டபின்புதான் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும்: ஸநாதம் செய்தபின்புதான் விதிப்படி பூஜிக்க வேண்டும்; திஸ்துகொண்டுதான் அர்க்யத்தைச் சூரியனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். தேவனை நிவானித்துக்கொண்டுதான் மந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும்.] என்றவிடங்களிற்போலே, ஸதித்யேபோபாயமான எம் பெருமானைப் பற்றும்போது

கைவிடத்தக்க உபாயந்தரங்களை விட்டே பற்ற வேண்டும் என்றும் நியமத்தைச் சொல்லுகிறது. இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீகேதாதேவதேசிகரின் கருத்து வேறுபடுகிறது. அதாவது புக்தியை அனுஷ்டிப்பதற்கு ஜ்ஞாநஸக்திகளையுடையவன் புக்தியோக்யமாகிற ஸாத்யநத்தையே அனுஷ்டிக்கவேண்டுமா. அத்தகைய ஜ்ஞாநஸக்திகள் இல்லாதவனே ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமா என்பது அவர் திருவுள்ளம். இதற்கேற்ப “ஸ்ரீவ துர்மாந் பரித்யஜ்ய (ஸ்திதஸ்சேத்)” [(ஜ்ஞாநஸக்திகள் இல்லாமையால்) மற்ற உபாயங்களை விட்டிருந்தாயானால்] என்று ‘ஸ்திதஸ்சேத்’ என்னும் பத்யங்களை வருவித்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாநஸக்திகள் இல்லாமையால் மற்ற உபாயங்களைச் செயற்கரியவை என்று தன்னடையே விட்டிருக்கும் அதிகாரியைக் குறித்தே “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” [என்கிற ஒருவனையே ஸரணமாகப் பற்றுவாய்] என்று ப்ரபத்தியை விதிக்கிறான் என்று அவர் சரம ஸ்லோகத்தின் முற்பாதிக்குப் பொருள் கொள்கிறார். “ஜ்ஞாநஸக்திகள் மிகுந்த பூர்வாசாரீயர்கள் ப்ரபத்தர்களாயிருந்திருக்கிறார்களே” என்னும் கேள்விக்கு, ஜ்ஞாநஸக்திகள் இருந்தாலும் இப்பிறப்பிலேயே மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்னும் ஆர்த்தியுடையவர்கள் ப்ரபத்தியைப்பே அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று அவர் பதிலளிக்கிறார். ‘புக்தி நிஷ்டைகளும் அவதார ஸஹஸ்ய ஜ்ஞாநத்தோடு சேர்ந்து புக்தியோக்யத்தை அனுஷ்டித்தால் இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷம் பெறலாமாக்கையாலே பூர்வாசாரீயர்கள் அவ்வாறு புக்தியோக்யத்தை அனுஷ்டித்திருக்கலாமே” என்று எழுப் கேள்விக்கு இந்தப்பகுதியில் பதிலளிப்பது மிகக் கடினம். ஆகையால், தன்னமைக்குத் தான் முயற்சி செய்வது தன்னுடைய அத்யந்த ப்ரபத்திர ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்டதாகையாலே, பூர்வாசாரீயர்கள் தம் நன்மைக்குத் தாம் முயற்சி செய்வதாகிற புக்தியை அனுஷ்டிக்காமல் அத்தகைய புக்தி முதலான முயற்சிகளினின்றும் நீங்கி, புக்யவத்ப்ரவ்ருத்தி ஸீரோதிஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாகிற [எப்பெருமான் சேதநனைத்தான் பெறச்செய்யும் முயற்சிகளுக்குத் தடையாயிருக்கும் தமது முயற்சிகள் அனைத்தினின்றும் நீங்கியிருக்கையாகிற] ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டார்கள் என்று கொள்வதே சிறந்தது. மேலும் இது பற்றிய பன் விசாரங்கள் கீதா 18-ம் அத்தியாய வ்யாக்யானத்தில் (பக்கம் 884 முதல்பக்கம் 886 வரை) காணத்தக்கவை.

யோ வஜ்ரபாதாஸநி ஸந்நிபாதாத்

ந கக்ஷுபே நாமி சசால சாஜா |

ஸ ராமபுராணாபிஹதோ ப்ருஷார்த்த:

சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: ||

[ரா-பு 59-140]

[எந்த ராவணன் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டாலும், இடிவிழுத்
தாலும் மனக்கலக்கத்தை அடையவில்லையோ, ஸரீரம் நடுங்கப்
பெறவுமில்லையோ, அந்த ராவணன் ஸ்ரீராமபுராணத்தாலே அடிக்கப்
பெற்று மிகவும் கலங்கி நடுநடுங்கினான். வீரனாயிருந்தும் (நிராயுத
பாணியை ராகுலன் அடிக்கமாட்டான் என்னும் நினைவாலே)
வில்லையும் கைவிட்டான்.] என்கிறபடியே, ராவணன் ராமனு
டைய அம்புகளாலே மிகவும் வருத்தமுற்று, நிலைகலங்கி, யுத்த
களத்தை விட்டுப்போகப்பார்த்தாலும் கையில் வில்லிருக்கும் வரை
யில் ஸ்ரீராமபிரான் அவனைப் போகவிடவில்லை.

கூச்சுரூஜாநாமி ரணாத்திதஸ்த்வம்

ப்ரவிச்ய ராத்ரிஞ்சரராஜ லங்காம் |

ஆஸ்வாஸ்ய நிர்யஹி ரதீ ச தந்வி

ததூ பூலம் த்ரக்ஷ்யஸி மே ரதஸ்து: ||

[ரா-பு 59-144]

[ராகுஸ ராஜனே! நீ யுத்தத்தில் களைப்படைந்துவிட்டாய்; சிறும்
பிப்போ; நாளே அனுமதிக்கிறேன். லங்கையில் நுழைந்து களைப்
பாற்றிக்கொண்டு, சதூக்கைபுடையவனாகவுந், வில்லையுடையவ
னாகவும் திரும்பி லா. சதூத்திலிருந்து கொண்டு அப்போது என்
னுடைய பூலத்தைப் பார்ப்பாய்.] என்கிறபடியே வில்லைக் கை
விட்டவுடன் போர்க்களத்தைவிட்டுப்போவதற்குப் பண்ணின
அனுமதியை, வில்லை அவன் கையில் கொண்டிருந்தபோது
ஸ்ரீராமபிரான் செய்யவில்லை. ஆகையால், கையிலிருந்த அந்த வில்
எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாத, நமாகாதது மாத்ரிமன்றிக்கே,
போர்க்களத்தை விட்டுப்போகவும் ஒண்ணாதபடி இவனுக்குக் கால்
கட்டாயிருந்தது; அதுபோலே, இந்த உபாயத்தரங்களிலே சிதில
தொடர்பு இருந்தாலும், இவை பேற்றுக்கு ஸாத, நமாகாததோ

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

டன்றியில் அதற்குத் தடையும் ஆகிவிடும் என்று கருத்து. மற்றும் ஓர் உதாரணம் அறியத்தக்கது. அதாவது — ஏற்கனவே கைகேயிக்குக் கொடுத்த வசத்தை இப்போது மறுக்கவொண்ணாது என்று ஸத்யமாகிற மேலெழத்தோன்றும் துர்மத்தைப் பற்றி நின்று.

ராமோ விக்ரஹவாந் துர்ம: ஸாது: ஸத்யபராக்ரம: ||

ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தேவாநாம் மகாபாநிவ: ||

[ரா-ஆ 37-13]

[ராமன் துர்மமே உருகெடுத்தவன்; நல்லொழுக்கமுடையவன்; உண்மைவீரன்; தேவர்களுக்கு இத்திரிணப்போல் எல்லாவுலகிற்கும் இவன் அரசனாகியுன்] என்று சொல்லப்படும் இயல்வான துர்மமான ஸ்ரீராமபிரானோடு கூடிவாழ இருந்த பேற்றை இழந்த தசரத சக்ரவர்த்தியைப்போலே, மேலெழத்தோன்றும் உபாயாந்தரங்களில் தொடர்புகொள்ளுவது

யே ச வேத்யுநிதே: விப்ரா: யே சாத்யாத்மநிதே: ஜநா: |

தே வத்யந்தி மஹாத்மநம் க்ருஷ்ணம் துர்மம் ஸநாதநம் ||

[பாரஆச-தீர்த்த-88-26]

[வேத்யுநிந்த வேதியர்களும், வேத்யுந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷனுள் கிருஷ்ணனையே பழமையான துர்மஸ்வரூபியென்று சொல்லுகிறார்கள்] என்று ஸநாதன துர்மமான (இயல்வான உபாயமான) எம்பெருமானோடே கூடிவாழ்கையாகிற பேற்றை இழப்பதற்குக் காரணமாய்விடும் என்று கருத்து.

இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது அதாவது — 'இக்கே கைவிடத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்ட 'துர்மம்' 'இதைச்செய்' என்னும் விதிருபமாகவுந், 'இதைச்செய்யாதே' என்னும் நிறேத்யுருபமாகவும் இருக்கிறது. 'எல்லா துர்மங்களுக்கும் விட்டு' என்று இங்கு சொல்லுகையாலே விதித்திருப்பதை அனுஷ்டிக்காமல் விடுவதுபோலே, நிறேத்யுத்திருப்பதை விலக்குவதையும் விடவேண்டியவரும். 'பெய்சொல்லாதே' முதலான நிறேத்யுசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டவற்றை விட்டால் பெய்சொல்லுவது முதலான தவறான காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்யக்கூடாது' என்பது அவ்வாக்கேஷபம். இங்கு 'துர்மங்களை விடு' என்று சொல்லிற்றேயொழிய

‘அதூர்மங்களைச் செய்’ என்று சொல்லாமையாலே, இந்த அனர்த்தம் வராது. ‘அதூர்மங்களினின்று நீங்குவதும் தூர்ம ஸப்ரத்யத் தால் சொல்லப்படுவது தானே’ எனில்—அதூர்மங்களிலிருந்து நீங்குவது தூர்ம ஸப்ரத்யத்தால் சொல்லப்படுவது ஆகாது. ‘ஸர்வ’ ஸப்ரத்யத்தால் விசேஷித்திருக்கையால், ‘தூர்ம’ ஸப்ரத்யம் இதையும் காட்டாதோ? எனில்—காட்டினாலும் அதூர்ம நிவ்ருத்தியைத்தவிர, விதிக்கப்பட்டதை அநுஷ்டிப்பதாகிற தூர்மங்களை மட்டும் இங்கு காட்டுவதாகக் கொள்ளுகிறோம். இப்படி உள்ள பொருளைக் குறுக்கிச் சொல்லவேண்டிய நிச்சயத்தம் ஏன்? எனில்—தன் ஸ்வரூபத்தையும் ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தையும் பூலஸ்வரூபத்தையும் பார்த்தால், அதூர்மங்கள் உட்பட இம் மிகையாதலால் இப்படியே கொள்ளவேண்டும். அதாவது—அதூர்மங்களைச் செய்வது ஸ்வா மியான எம்பெருமானுக்குக் கோபத்தை விளைக்குமாகையாலே, அவனுக்குச் சிறப்பை விளைக்க வேண்டிய சேதநஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாது. வேறு எந்தத் துணையையும் எதிர்பாராத எம் பெருமான் ஜீவனிடம் தன் முயற்சியினின்றும் நீங்குவதைத்தவிர எந்தவிதமான முயற்சியையும் பொறுக்கமாட்டாதனாகையாலே ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தாலும் அதூர்மங்களைச் செய்வது பொருந்தாது. இவனுடைய முயற்சிக்குப் பூலன் அவனுடைய உகப் பேயாகையாலே, பூலஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும், அவனுடைய நிச்சயஹத்தை விளைக்கும் அதூர்மங்களைச் செய்வது பொருந்தாது. ஆகையால் தூர்மஸப்ரத்யம் அதூர்மநிவ்ருத்திதவிர மற்ற தூர்மங் களைச் சொல்லுவதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு எல்லா தூர்மங்களையும் விடச்சொன்னது குறித்து வார்த்தாமாலைபில் 118 ம் வார்த்தையில் எங்களாழ்வான் நடாதூரமமா னுக்கஞ்ச்சொன்ன அருட்பொருள் அனுஸந்திக்கத்தக்கது:—

நடாதூரமம்மன், பின்னையெங்களாழ்வான் ஸ்ரீபாத்யத்திலே சரம ஸ்ரோதகார்த்தம் கேள்விதற்கச்செய்தே, பின்னை, “ஸர்வதூர்மாத் பரித்யஜ்ய” என்றருளிச்செய்ய; அமமான். ‘இதொரு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யமிருந்தபடியென்!’ என்ன; பின்னையும் “நீர் இப்படி சொல்லுவானென்? அதிகாரிக்குச் சேர்த்தத்தை விடச்சொல்லி லன்றோ நீர் இப்படி சொல்லவேண்டுவது; அதிகாரிக்குச் சேரா தத்தையன்றோ விடச்சொல்லிற்று, ஆகையால் ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்ய மன்று காணும் இது. அதிகாரிக்கு ஸ்வரூபஹாநியாகையாலே காண் இத்தை விடச்சொல்லிற்று” என்று அருளிச்செய்தார்.

இனி, மூன்றாவதான 'மாம்' என்னும் பதத்தாலே, தஞ்சமான எம்பெருமானைக் காட்டுகிறது.—(மாம்) அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன் இசைவு பார்த்து, உன் தோஷத்தையும் பேராக்யமாசகக்கொண்டு உனக்குப் புகலாய், தண்ணீர் கடுவதுபோலே உன்னை என்னோடு சேர்த்துவிடும் புருஷ காரந்தரே பிரிக்கமுயன்றாலும் விடமாட்டாமல் ரக்ஷிக்கிற என்னைக் குறித்து 'நம்மை ரக்ஷிப்பானோ மாட்டானோ' என்று நீ ஐயமுற வேண்டா; அனைவரையும் ரக்ஷிக்கும் விசுவக் கொண்டவனன்றோ தான்.

ஹ்ருஷீகேஸம் ததூர் வாக்யமித்யமாஹ மஹிபதே ।

ஸேதயோருப்யோர் மத்யமே சத்யம் ஸத்யாய மேச்யத ॥

[கீதை 1-22]

[அரசனே! அப்போது அர்ஜுனன் கண்ணைப் பார்த்து இவ்வாறு வார்த்தை சொன்னான் —“அச்சுதனே! இரண்டு சேனைகளுக்குமிடையே என் தேரை நிறுத்துவாய்” என்று] என்கிற படியே ஏனிக் கார்யம் கொள்ளலாம். படி உனக்குக் கையாளாயிருக்கையாலே “தன் பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலக்காமல் இருப்பானோ” என்று ஐயமுற வேண்டியதில்லை.

ஸர்வஜ்ஞோ஽பி ஹி ஸர்வேஸ்வோ ஸதூர் காருணிகோ஽பி ஸந் ।

ஸம்ஸாரதந்த்ர லாஹித்வாத் ரக்ஷ்யம்பேக்ஷ்யம் ப்ரதீக்ஷதே ॥

[லக்ஷ்மி தந்த்ரம் 17-78]

[ஸர்வேஸ்வரன் எல்லாமறிந்தவனாயிருந்தபோதிலும், எப்போதும் கருணையுடையவனாயிருந்தபோதிலும், ஸம்ஸாரத்தை (தெறிமழுவாமல்) நடத்திக்கொண்டுபோக வேண்டியிருந்தவால் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய ஜீவன் (என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று) அபேக்ஷிப்பதாகிற ஒன்றை மாத்திரம் எதிர்பார்க்கிறான்.] என்கிற படியே உன்னை ரக்ஷிப்பதில் உள்ள ஆர்வத்தாலே உன் இசைவை எதிர்பார்த்திருப்பவனாகையாலே, உன்னை ரக்ஷிப்பேனோ என்று நீ ஐயமுற வேண்டியதில்லை தகாத உறவினரிடம் அன்பும், கருணையும், உனக்குரிய கார்மமான யத்யத்யத்தில் அத்யதம் என்னும் நினைவும் கொண்டு கலக்கித்திற்தம் உன் தோஷத்தையும் பேராக்யமாசகக்கொண்டு மேல்விழுந்து உனக்கு உபதேசித்தவ

ஐகையாலே, "நம் குற்றத்தைப் பார்த்து நம்மைக்கொண்டுவாணோ" என்று நீ அஞ்சவேண்டியதில்லை. நீயும் பிறரும் உன்னை ரக்ஷிக்காமலிருந்த நிலைகளிலெல்லாம் உனக்குத் தஞ்சமாயிருந்து உன்னை ரக்ஷித்தவனாகையாலே, உனக்குத் தஞ்சமாயிருப்பேனோ என்று நீ அஞ்சவேண்டியதில்லை. குளிர்ந்தியே இயற்கையாகக் கொண்ட தண்ணீர் கடுவது போலே, உன்னைச் சேரவிடும் புருஷகாரமுதையான பிராட்டியும் "தாமரையாளாகிலும் சிதஞ்சரக்குமேல்" [பெரியாழ்திரு 4-9-2] என்கிறபடியே உன்னிடம் குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றினாலும் உன்னை விடமுடியாமல் "என்னடியரசர் அது செய்யாச்" [பெரியாழ்திரு 4-9-2] என்று மறத்து உறுதியாக ரக்ஷிப்பவனாகையாலே, 'என் குற்றத்தை மறத்துச் சேரவிடுவாச் இல்லை' என்று நீ அஞ்சவேண்டியதில்லை என்று அருத்து.

"மாம்" என்று கண்ணுக்கு இலக்காய் அருகிலிருக்கிற வீடு, வாவதாரமான தன்னைக் காட்டுகையாலே, சேதநன் அனுக இடிவாத துராதேயத்தில் இருக்கையாலே, காணவும் கிட்டவும் ஒண்ணுமல் இருக்கும் பரவாஸாதேயவனையும் வ்யூஹஸர்த்திகளையும் சரணமடைவதற்கு விஷயமாகக் கொள்ளலாகாது என்று உணர்த்துகிறது. உபாயாத்நரங்களைப்பற்றி நித்பவர்களுக்குத் தியானிக்கத் தக்கதாயிருக்கும் அக்யுதி இந்திரன் முதலான தேவதாத்தரங்களுக்கு அந்தரியாமியாய் இருக்கும் நிலையும், அப்ராக்குதத் திருமேனியுடையதல்லாமையாலே, அதுவும் சரணமடையத்தக்கதல்ல என்று உணர்த்துகிறது.

பரித்ராணய ஸாத்ராநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம் |

தூர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பூவாயி யுகே யுகே ||

[கீதை 4-8]

[ஸாத்ரூக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், ஸுதிகதூர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன்,] என்கிறபடியே தன்னைபடைவதற்கு ஸாத்ரங்களைத் தூர்மங்களை நிலைநிறுத்துவதற்காக அவதரித்த தானே "ஸர்வதூர்மாத் பரித்யஜ்ய" என்று "மோக்ஷஸாத்ரங்களைக் பாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படும் எல்லா தூர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்படுத்து" என்று சொல்லுகையாலே, அவை இயல்வான தூர்மங்களன்று. நிலைநிறுத்தப்படும் இயல்வான தூர்மம் 866 ம் பக்கத்

தில் எடுக்கப்பட்ட “க்ருஷ்ணம் துர்மம் ஸநாதநம்” என்ற ப்ர
மாணத்தின்படி ஸநாதந துர்மமான தானே என்று உணர்த்து
கிறது இசிலிருந்து விடச்சொன்ன ஸாதநங்களைக் காட்டிலும்
“மாம்” என்று சொல்லப்பட்ட இந்த ஸாதநத்துக்கு உள்ள
சிறப்புகள் விளங்குகின்றன. அதாவது:- ஜீவனுடைய முயற்சி
யாலே உருப்பெறவேண்டியவை உபாயாத்ரங்கள்; ஸநாதந
துர்மமான இது அப்படியிராமல் ஏற்கனவே உருப்பெற்றிருப்பது.
உபாயாத்ரங்கள் அசேதநங்கள் (அறிவற்றவை); ஆகையாலே
ஜீவனுடைய காரியங்களைத் தாம் அறியவுமமாட்டா; இந்த
ஸாதநம்

யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:

[முண்டுக 1-1-10]

[எந்தப் பரமாத்மாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபத்
தையும், ஸ்வரூபங்களையும் அறிகிறானோ, எவனுடைய ஸங்கல்ப
மானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ.....] என்கிறபடியே எல்லா
மறிந்த பரமசேதநன். உபாயாத்ரங்கள் ஜீவனுடைய காரியத்
தைச் சாதித்துத்தரவல்ல சக்தியுடையவையல்ல; இந்த ஸாதநம்

பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே ஸ்வரூபவிதீ

ஜ்ஞாநப்யுலக்ரியை ச

[முவே 6-8]

[இந்தப் பரமாத்மவுக்குப் பலபடிப்பட்டதும், மேலானதுமான
சக்தியும், இயற்கையான ஞானமுட, புகழும் ஸ்ருஷ்டித்தல் முத
லிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.] என்கிற
படியே எல்லாம் வல்லதாயிருப்பது. உபாயாத்ரங்கள் ஒரு ஜீவ
னுடைய முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படுபவையாகையாலே இடையில்
தடைகள் நேருவதற்கு இடமுடையவையாய் இருக்கும். சரித்த
வஸ்துவான இந்த ஸாதநத்தைத் தடுக்கவல்லது எதுவும்
இல்லை உபாயாத்ரங்கள் மிகவும் பரதந்த்ரான சேதநனுடைய
ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாதவையாயிருக்கும்; இந்த ஸாதநம் அவன்
ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதாயிருக்கும். உபாயாத்ரங்கள் கர்ம
யோகம் ஜ்ஞாநயோகம் முதலான பல துணைகளை எதிர்பார்த்
திருக்கு; பரமசேதநமாய் எல்லாம் வல்லதாய் இருப்பதாகை
யாலே, இந்த ஸாதநம் துணை எதையும் எதிர்பாராதது. இவ்

விஷயத்தைச் சிந்தித்து விவரிக்கிறோம். மற்ற உபாயங்கள் ஒரு சேதநனுடைய முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படுகையாலே தாம் உதப் பெறுவதற்கு அந்தச் சேதநனை எதிர்ப்பார்க்கத்திருக்கும். அறிவற்ற வையாய் சக்தியற்றவையாய் இருக்கையால், மோஷமாகிற காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் ஈஸ்வரனை எதிர்பார்க்கத்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு நேர் எதிராக எரித்துமாய். பரமசேதநமாய், எல்லாம் வல்லதாயிருக்கையாலே எதையும் எதிர்பாராததாய் இருக்கும்.

சேதநன் பரமசேதநனை ஸரணமடையும் ப்ரகரணமாகையாலே, ஆஸ்ரயிப்பதற்கு உதவிபுரியும் குணங்களே "மாபு" என்னும் இப்புத்தத்தில் பிரகாசிக்கின்றன. அவைகளான:- (1) வாத்ஸல்யம்: தனக்குரியதூர்மமான யுத்தத்திலிருந்து அதூர்மம் என்னும் எண்ணத்தாலே நீங்கிய அர்ஜுனனுக்கு அவனுடைய குற்றம் பாராமல் அவனைத் திருத்துவதற்குத் தேவையான அனைத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, குற்றத்தைக் காணாமலிருக்கையாகிற வாத்ஸல்ய குணம் பிரகாசிக்கிறது. (2) ஸ்வாமித்வம் (உடைபவனாயிருக்கை): தன்னுடைய மேன்மையை கீதையில் பலவிடங்களில் அருளிச்செய்த தோடல்லாமல், அர்ஜுனன் தேரே காணும்படி தன் விஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகையாலே ஸ்வாமித்வம் பிரகாசிக்கிறது. (3) ஸௌஸீல்யம் (நீர்மை): அதாவது—பெரியவன் சிறியவர்களோடும் ஒரு தீராகக் கலந்து பரிமாறுதல்.

ஸகேதீ மத்வா ப்ரஸப்யம் யதுக்தம்

ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதுவ ஹே ஸகேதீ !

அஜாதகா மஹிமாதம் தவேத்யம்

மயா ப்ரமாதூத ப்ரணயேந வாகீ ||

யச்ச பஹாஸாதீத்தமஸத்க்ருதோஸி

விஹாரஸய்யாஸந யோஜநேஷு |

ஏகோ஽தூனாப்யச்யத தத்ஸமகம்

தத் கூாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் || [கீதை 11-41]

[அச்சுதனே! உன்னுடைய இந்த மஹிமையை அறியாத என்னால், கவனமின்மையாலும் அன்பினாலும், (உன்னை) நன்பனென எண்ணி 'ஏ கிருஷ்ண! யாதவா! நண்பா!' என்று (உன் விஷயத்தில்) சொல்லப்பட்டது யாதொன்று உண்டோ, பரிஹாஸத்திற்காக, வினையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், உட்காசித்

திருக்கும்போதும், உண்ணும்போதும் ஒருவனாயிருக்கும்போதும், பலர் முன்னிலையிலும் (நீ என்னால்) அவமதிக்கப்பட்டது யாதொன்றுண்டோ அது அனைத்தையும், நான் அளத்தற்கரிய உன்னைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறேன்] என்று அர்ஜுனன் தானே சொல்லும்படி அவனோடு கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌஸர்ஸ்யம் பிரகாசிக்கிறது. (4) ஸௌஸர்ஸ்யம் (எளிமை): அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌஸர்ஸ்யம் பிரகாசிக்கிறது. ஆஸ்ரயிப்ப தற்குத் தேவையான குணங்களாகையாலே 'மாம்' என்னும் பதத்தில் இவை தெளிவாகப் பிரகாசிக்கின்றன. இந்த நாலு குணங்களிலும் மிகவும் தேவையானது ஸௌஸர்ஸ்யமாகிற 'எளிமை'. அவதரித்திருப்பதோடல்லாமல் அர்ஜுனனுக்குத் தேரோட்டியாக நிற்கும் எளிமையின் எக்லை நிலத்தை 'மாம்' என்னும் பதத்தாலே காட்டுகிறான். "கையும் உழவுகளையும் பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும் ஸேதா தூணிதூள்ஸரிதமான திருக்குழலும், திருத்தேருக்குக் கீழே நின்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்ய வேஷத்தை 'யாம்' என்று காட்டுகிறான்" என்பது முழுவுடம்படி குர்ணிகை 218 அநாவது-குதிரைகளைத் தூண்டி ஓடச்செய்வதற்காக, திருக்கையிலே தரித்த சாட்டைக் குச்சியும், அக்குதிரைகளை இடப் புறமுர் வலப்புறமும் திருப்புவதற்காகவும், நிறுத்தவேண்டிய சமயத்தில் இழுத்துப்பிடித்து நிறுத்துவதற்காகவும் கையிலே பிடித்த கடிவாளமும், தேரோட்டியாய் நிற்கும் நிலைக்குச் சேர, தலையிலே கீட்டத்தை வைக்காமலிருக்கையாலே ஸேதைகளின் ஸஞ்சாரத்தாகக் கிளப்பிய புழுதி படிந்திருக்கும் திருக்குழல் கற்றையார், "தேர் கடனிய பெருமான் கண்கழல்" [திருவாய் 3-6-10] என்கிறபடியே திருவடிகளிலே சாத்தின சிறுச் சதங்கையும் தானுபாகத் தேருக்குக்கீழே தொங்கவிட்டிருக்கும் திருவடிகளோடு நிற்கிற தேரோட்டி வேஷத்தை 'என்னை' என்று காட்டுகிறான் என்று கருத்து.

இனி, ஏகாரப்பொருளையுடைய நாலாவது பதும் விவரிக்கப்படுகிறது. (மாம் ஏகம்) என்னையே என்றபடி. இந்த விதித்தேர்பாயத்தைச் சொல்லுமிடங்கள் பலவற்றிலும் ஏகாரத்தோடு சேர்த்தே வழங்கப்படுகையாலே, பிரணவத்தில் உகாரம் போலே இந்த 'ஏக' எப்படியும் வித்யாத் ப்ரமர்ணத்தாலே அவதாரணமாகிற (ஏகாரமாகிற) அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா |
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||

[கீதை 7-14]

[தேவனாகிற என்னால் நிர்மிக் கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தான் அரிதானது. என்னையே எவர்கள் ஸரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

தமேவ சாத்யம் புகுஷம் ப்ரபத்யே-

யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்துதா புராணீ

[கீதை 15-4]

[ஆகியபுகுஷனான அவனையே ஸரணடைத்து (அஜ்ஞானமழிதல் முதலான) இவையனைத்துக்கும் (ஸாத்யமான) (முழுக்ஷுக்களையுடைய) செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது]

அஹமஸ்மியபரா த்யாநாமாலயோ டிகிஞ்சநோ டக்யதி: |

த்வமேவோபாயபூதோ மே புவேதி ப்ரார்த்தத்யநாமதி: ||

ஸரணாகுதிரித்யுக்தா ஸா தேவேஸ்மிந் ப்ரபுஜ்யதாம் ||

[அஹிபூத்யநாமஹிதை 86-38]

[“நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்; (உன்னைத் தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபேயமுமற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாகாயாக” என்று பிரார்த்திக்கும் பூத்யதியே ஸரணாகதிபெனப்படுகிறது அது இந்த தேவனிடத்தில் செய்யப் பட்டும்.] என்று இந்த உபாயத்தைப் பற்றுவதைச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், உபாயத்தைச் சொல்லும் பதத்தோடு ‘ஏவ’ காரத்தைச் சேர்த்தே சொல்லியிருப்பதைக் காண்கிறோம். “ஆறெனக்கு தின் பாதமே சரணாகத் தத்தொழிந்தாய்” [திருவாய் 5-7-10] என்று ஆழ்வாரும் ‘தீன்பாதமே’ என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே ‘மாம் ஏகம்’ என்ற இவ்விடத்திலும் ஸ்தூதப்ரமாணத்தாலே ‘ஏக’ ஸப்தம் ‘மாமேவ’ ‘தமேவ’ ‘த்வமேவ’ ‘தீன்பாதமே’ என்றவிடங்களிற்போலே ஏவகாரப் பொருளையுடையதாயிருக்கிறது என்பது தெளிவு. ‘என்னையே’ என்கிற இந்த ஏகாரத்தால் ஏதோவொன்றில் உபாயத்தன்மை

தவிர்க்கப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது அது 'எது' என்று ஆராய்ந்தால் 'எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு' என்று ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டபடியால், உபாயாந்தரங்கள் இப்பதத்தால்தவிர்க்கப்படுகிறது என்று கூறினால் புறநகத்திதேயுஷம் வரும். 'மற்ற தெய்வங்களை விட்டு என்னையே பற்று' என்று சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாமே என்று பார்த்தால், தெய்வங்களுக்கெல்லாம் தலைவனான தன்னைக் காட்டும் 'மாம்' என்னும் பதத்திலிருந்தே இது எரித்துதிக்கையாலே அதுவும் பொருந்தாது. ஆகையால், இந்த ஏகாரத்தாலே 'மரணம் வ்ரஜ' (உபாயமாக அடைவாய்) என்று அடுத்தபடி சொல்லப்போகும் உபாயஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்தன்மை கழிக்கப்படுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். "இந்த எரித்துதேயுபாயத்தைப் பற்றினால் தான் மோக்ஷபுலம் கிடைக்கும். பற்றுவிட்டால் மோக்ஷபுலம் கிடைக்காது" என்னும் நிலையிருக்கிறபடியாலே, இந்த உபாயஸ்வீகாரத்தையும் உபாயமாக நினைக்க இடமுள்ளது அவசியம் விடவேண்டிய அந்நினைவை இந்த ஏகாரம் கழிக்கிறது. இந்த உபாயஸ்வீகாரம் செய்தாலொழிய எரித்துதேயுபாயமாகிற எப்பெருமான் காரியம் செய்யமாட்டானாகையாலே சேதநன் பெரும் பேற்றுக்கு இது அவசியம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்தன்மையை எப்படி கழிப்பது? எனில்: பின்வரும் அநுஸந்தானத்தைச் செய்வதன் மூலம் கழிக்கவேண்டும். 'இந்த எரித்துதேயுபாய ஸ்வீகாரமும் அந்த எப்பெருமானாலேயே வந்தது' என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும். அதாவது—எரித்துதேயுபாயத்தைப் பற்றியபிறகு இச்சேதநனுக்கு அதிஷ்டங்களான பாவங்கள் நீங்குவதும், இஷ்டமான பிரம்மாறுபவ கைங்கர்யங்கள் கிடைப்பதும் அவனாலேயே நேருவதுபோலே. இவையிரண்டுக்கும் முன்னால் உண்டாகும் உபாய ஸ்வீகாரமும் அவனாலே உண்டானது என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும். ஸ்வீகாரம் அவனாலே உண்டானது என்று சொல்லுவது எப்படி? எனில்—தேயுஹேந்திரியங்கள் இல்லாமலும், இவ்வுலக பேயாகும் மோக்ஷாதந்தும் இல்லாமலும், அசேதநப் பொருளோடு வாசியற்றுக் கிடக்கும் பிரளயநிலையிலே, தேயுஹேந்திரியங்களோடு கூடியவனாவும் அறிவு மலரப்பெற்றவனாவும் ஆர்ப்படி இச்சேதநனைப்படைத்து "எதிர் குழல் புக்கு" [திருவாய் 2-7-6] என்கிறபடியே இவனைத் திருத்தித் தன் வசப்படுத்துவதற்காகப் பல அவதாரங்களைப் பண்ணி, அப்படி அவதரிக்கும்போது தன்னை யடைவதில் ருசியும் விரிவாஸமும் ஏற்படுவதற்காகத் தன்னுடைய

ஸ்வரூபருணங்கனையும், ரூபருணங்கனையும், திவ்யமான செயல்களையும் வெளிப்படுத்தி, இர்முறையிலே ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணிய முயற்சி பலித்ததனால் இந்த உபாய ஸ்வீகாரம் உண்டாயிற்று என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தை “உணர்வில் உம்பரொருவனை அவனதருளால் உறந் பொருட்டு என்னுணர் வினுள்ளே இருத்தினேன்” [திருவாய் 8-8-8] [உணர்வு மீதந் திருக்கும் நித்ய ஸூரிகளுடைய ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி களுக்கும் காரணமான ஒப்பற்ற எம்பெருமானை, அவனுடைய அருளாலே அடைவதற்காக, அவனை அடையவேண்டும் என்னும் விருப்பமாயிருக்கும் அறிவுக்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டேன்.] என்று தம்முடைய உபாய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச் செய்தவுடன், “அதுவும் அவனது இன்னருளே” என்று அந்த ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய முயற்சியின் பூலம் என்றே கொள்ள வேண்டும் என்று விளக்கு கிறது. ஆகையால், இந்த ஸ்வீகாரம் எரித்துத் தோபாயத்தினால் உண்டாவதெயொழிய இதற்கு உபாயத்தவம இல்லை என்று தெளிவாகிறது. “இப்படி இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே முயற்சி செய்கின்ற வானாகையாலே, இதற்காக அவன் நமக்குக் காரியம் செய்யவில்லை. இது இல்லாவிடிலும் ஆத்மாக்களை உய்விக்கவேண்டும் என்னும் பெருவிருப்பமுடைய தானே நம்மு டைய அறிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களை அளிப்பான்” என்று இச்சேததன் அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று கருத்து. இப்படி யல்லாமல் அவன் காரியம் செய்வதற்கு இந்த ஸ்வீகாரமும் வேண்டுமென்று நினைத்தால், இந்த எரித்துத் தோபாயம் எந்தத் துணையையும் எதிர்பாராதது என்னும் பெருமை இதற்கு இல் லாமல் போய்விடும். அப்படியானால் ஜீவன் மோக்ஷம் பெறும் விஷயத்தில் இந்த ஸ்வீகாரம் எவ்வகையில் உதவுகிறது, அல் லது எந்த இடத்தைப் பெறுகிறது? என்னும் கேள்வியெழுகிறது. இதற்குப் பதில் பின்வருமாறு:— 1. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரத்துக்கு உறுப்பாக இருந்துகொண்டு உதவுகிறது; அதாவது— ‘இந்த ஜீவனிடம் ஒரு செயலுமில்லாமல் இருக்கும் போது ஈஸ்வரன் தானே இவனுக்கு மோக்ஷமளிக்கிறான்’ என்று நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷத்தைக் கொண்டாக, ‘எல்லா ஜீவர்களும் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷமுடைய வேண்டுமே’ என்று ‘எழும் ஐயத்தை இந்த ஸ்வீகாரம் போக்குகிறது. எப்படியெனில்

சரமஸ்ஸன் அணவருக்குமே மோக்ஷமனிக்கவே அநாதியகாலமாகப் பல செயல்களைச் செய்கிறான். ஆனால் அப்படி ஜீவன் மோக்ஷ மடைவதற்கு இந்த ஜீவனிடம் ஒரு தகுதியை எதிர்பார்க்கிறான். இந்த உபாயஸ்வீகாரமே அத்தகுதியின் வெளிப்பாடாகும். ஒருவன் ஒருபேற்றுக்குத் தகுதியற்றவனானால் அவனுக்கு அப்பேற்றை அளிப்பது பயனளிக்காமல் போவதோடு தீங்குகளும் விளைக்கும். உதாரணமாக உடலோடு சுவர்க்கும் செல்லத் தகுதியற்ற திரிசங்குவை விச்வாமித்ரர் தன் தவவலிமையாலே சுவர்க்கத் திற்கு அனுப்பியபோது, இந்திரன் முதலானோர் அவனைத் தலைகீழாகத் தள்ளி விட்டனர். அவன் சுவர்க்கத்தை அடையமுடியாமல் போனதோடல்லாமல், என்றும் தலைகீழாக அந்தரத்தில் தொங்கும் நிலையும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. இங்கு புகத்தனுக்கும் ப்ரபத்நனுக்கும் முழுக்ஷுத்வம் (மோக்ஷமடைவதில் விருப்பம்) பொதுவான தகுதியாகும். ப்ரபத்நனுக்கோ தன்னிடம் கைம்முதல் ஒன்றில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யமும், வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்யகூதித்வமும் சிறப்பான தகுதிகளாகும். மற்ற எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுவது ஜீவனுக்கு உள்ள இந்தத் தகுதியை வெளிப்படுத்துவதின் மூலம் எம்பெருமானை மோக்ஷமனிக்கச் செய்கிறது.

2. ஜீவனுடைய புகூத்தி ஸமாதாநம் பிறப்பதற்கு உறுப்பாயிருப்பதன் மூலமும் இந்த ஸ்வீகாரம் உதவுகிறது; எப்படியெனில்:— 'நெடுங்காலம் நம்மை சஷிக்காத எம்பெருமான் இன்று நம்மை சஷிப்பான் என்று நாம் இருக்கிறது எதைக்கொண்டு' என்று ஜீவன் மனம்தளராமல், இவ்வளவுதான் எம்பெருமானைப் பற்றாத நாம், இப்போது பற்றினிட்டோம்; இனி நாம் உய்வதற்குக் குறையில்லை, என்று ஜீவனுக்கு மனச்சமாதானம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாய் உள்ளது. இங்கு 'பற்றுதல்' உபாயமாகாதோ? எனில்—உபாயமாகப்பற்றுதல் என்பது உபாயமாக மனத்தில் நினைத்தலேயாகையால் இது தகுதியைக்காட்டும் அதிசய காரி விசேஷணமாகுமென்பதாய் அங்கங்ஙனோடு கூடிய பெருமுயற்சியாயிருக்கும் உபாயமாகாது. இதையே ஆழ்வார் "மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்து எவ்வுயிர்க்கும் சிற்றவேண்டா சிந்திப்பே அமையா கண்டீர்கள் அந்தோ" [திருவாய் 9-1-7] என்றும், "கண்ணனல்லால் இஃலை கண்டீர் சரண்" [திருவாய் 9-1-10] என்றும் அறுதியிட்டார். இவ்

விடத்தில் “இதுவும் அதிகாரிக்கு வ்யாவர்த்தக விஸேஷணமாய்க்
கிடக்கிறது; இனி அதிகாரி அங்குமாமன்று, தத்விஸேஷண
மான இந்த ஸ்வீகாரமும் அங்குமாகக் கடவது. ஷே”த்து அன்னத்
துக்கு ஸாத்யமாமன்றிறே. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாத்யனவ்
முண்டாவது” என்று பெரியவாச்சான் பின்னை பரந்த ரஹஸ்யத்
தில் அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஒரு வள்ளல்
“பசியுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் அன்னமளிக்கப்படு” என்று
அறிவிப்புடன் அன்ன சத்திரம் கட்டியவைத்திருந்தால், அங்கு
சாப்பிடுகிறவனுக்கு, பசி அன்னப்பரப்பிக்குத் தகுதியை அளிக்கு
மதாகுமே யொழிய உபாயமாகாது; அதுபோல் ஸ்வீகாரமும்
அதிகாரிக்குத் தகுதியை அளிப்பதே என்று கருத்து. 3. ஜீவன்
எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவதாகிற இந்த ஸ்வீகாரம் இவ்
னுடைய அறிவின் செயலாய் உள்ளது. அதாவது—இந்த ஜீவன்
அறிவற்ற அசேதனமாயிராமல் அறிவுள்ள சேதனனாயிருக்கை
யாலே, அவனே உபாயம் என்கிற இவ்வுறுதி இந்த அறிவினால்
விளைவது; இது உபாயமாகாது. 4. இந்த ஸ்வீகாரம் ஜீவன்
ஆசைப்படவேண்டியதொன்றாகையாலே விதியிட்டுமாமலே வினை
யக்கூடியது. அதாவது—எல்லாவிதமான உறவுமாயிருக்கும் எம்பெரு
மானைத் தஞ்சமாகப் பற்றுவதுதானே சுவையுடையதாகையாலே,
இதன் சுவையற்ற இவன் தானே ஆசைப்படவேண்டியதொன்று.
‘தஞ்சமாகப் பற்றுவாய்’ என்னும் விதி தேவையில்கூ. இவன்
விரைவில் பற்றவேண்டுமென்பதற்காக ‘ஸ்ரணம் வ்ரஜ’ என்று
விதிப்பதைக்கொண்டு இதை உபாயமாக்கவொண்ணாது. 5. இது
ஸ்வரூபத்தில் நிற்பது. அதாவது— எம்பெருமானையே ரக்ஷகனாகக்
கொள்வதாகிற இந்த ஸ்வீகாரம் அந்நாலேயே ரக்ஷிக்கத்தக்க
வனாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகையாலே, ஸ்வரூபத்
தைக் காட்டிலும் தனித்து நிற்கும் உபாயமன்று. இங்கு ‘ஸ்வ
ரூபம்’ என்றது ‘ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம்’ என்றபடி. 6.
அப்ரதிஷேதத்தையோதகம்—விவக்காமையை வெளிப்படுத்துவது.
அதாவது—அநாதிகாலமாக எம்பெருமான் ஜீவர்களை உய்
வடையச் செய்வதற்காக ஸ்குஷ்டி அவதாரம் முதலான பல
செயல்களைச் செய்கிறான். பஷுபாதமும் கருணையின் மையும் தனக்கு
வினாயாமைக்காக, ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு செயலைச் செய்யத்
தொடங்கும் போதும் ஒரு ஸ்வாதந்தர்யத்தை அளித்திருக்கிறான்.
அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இந்த ஜீவன் தன் ரக்ஷணத்தைத்
தானே செய்ய முற்பட்டவனாய், “யாதானும் பற்றி நீங்கும்
விரதம்” [திருவிருத்தம் 95] என்கிறபடியே, எம்பெருமானைத்

தவிர்ந்த ஸப்ஜாதிய ஷீஷ்யங்கள் எதையாவது பற்றி அவனை விட்டு நீங்கும் விசுவத்தை மேற்கொண்டு, எம்பெருமான் பண்ணும் சஷணத்தை விலக்கி நிற்கிறான். அவனையே தஞ்சமாகப்பற்றும் இந்த ஸ்ஷீக்ஷாம், “அநாதிகாலமாக நீ என்னை என்வசத்தே விட்டமையாலே, நீ கொடுத்த அந்த ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு உன்னிடமிருந்து விலக்கிச் செல்லுவதன் மூலம் நீ செய்யும் சஷணத்தை விலக்கிவந்தேன்; இப்போது என் தன்மைக்கு நான் பாடுபடுவதின்னிறும் தவிர்ந்தேன்” என்று எம்பெருமானிடம் தன்னுடைய விலக்காமையை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்திருக்கிறது. ஆகையால் இது உபாயமாகாது என்றபடி.

இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரின் திருவுள்ளம் வேறுபடுகிறது. “ஏக” ஸப்ஜதும் ஸரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைத் தவிர்க்கிறது” என்று பூர்வாசார்யர்கள் பலர் ஸாதித்து வந்ததை அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை. “ஏக” ஸப்ஜதும் ப்ரபத்தியை ஸித்திதேயாபாயமான பகவானோடு ஒக்க உபாயமாக எண்ணக்கூடாது என்ற காரணமாக. “ஸரணவரணத்தை ஸமப்யந்த்யஜ்ஞானமாத்ரம், அநிவாரண (விலக்காமை) மாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம், சைதந்யக்ருத்யா. சித்தஸமாதேதம், அதிகாரி விஸேஷணம் என்று பூர்வாசார்யர்கள் கூறுவது அதிவாதமாத்ரமே (மிகைப்படக்கூறுதலே)” என்று சஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் சரமஸ்லோகாதிக்காரத்தில் ‘ஏக’ ஸப்ஜதார்த்தத்தை விவரிக்கும்போது ஸாதித்துள்ளார். இப்படி அதிவாதமாகக் கொள்ளாமல் இவை உண்மையென்று கொண்டால், பல தோஷங்கள் வரும் என்றும் காட்டியுள்ளார். உதாரணமாக “அதிவாரணமாத்ரம் என்றது விலக்காத மாத்ரமானால் சஷணானுள் ஈஸ்வரனை இவன் முன்பு ப்ரப்யலனாய் (வலிமையுடையவனாய்) விலக்கினானால் ஈஸ்வரனுடைய ஈஸ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம் (குறைந்து போகும்)..... ஸ்வசஷணார்த்தம் வ்யாபாரத்தாலே விலக்கினானென்னில், நிர்வ்யாபாரமான ஸுஷுப்தி ப்ரளயாத்யவஸ்தைகளிலும் (எச்செயலுமற்ற தூக்கம், ப்ரளயம் முதலான நிலைகளிலும்) வ்யாபரிக்க யோக்யமுயிருக்கிற ஜாக்ரத்யத்யஸையில் விலக்காதேயிருக்கும்போதும் ஈஸ்வரன் மோக்ஷப்ரதேதம் பண்ணப் ப்ரளங்கிக்கும் (மோக்ஷமளித்தலைப் பண்ண வேண்டி வரும்)” என்று, “அப்ரதிஷேத்யத்யோககம்” என்று முழுக்ஷுப்படி குர்ணை 228 க் ஸாதித்திருப்பதை உண்மையென்று கொண்டால் “அசக்த

ஞான ஜீவன் ஸர்வசக்தானுன ஈஸ்வரனைத் தடுக்கவல்லவன் என்று ஆகுமாயைவால் ஈஸ்வரனுடைய சக்திக்குக் குறைவு உண்டாகும்" என்றும், "தன்னை ரஷித்துக்கொள்வதற்குத் தான் முயற்சி செய்வதன் மூலம் ஈஸ்வரனை விலக்கினான் என்று கூறினான், 'ஒரு செயலுமற்ற தூக்கம் ப்ரளயம் முதலான நிலைகளிலும், விழித்திருக்குமபோது, தன்னை ரஷித்துக்கொள்ளத் தான் முயலாதிருக்குமபோதும் ஈஸ்வரன் இவனுக்கு மோஷும் அளிக்கவேண்டியவரும்.' என்னும் தேவாஷங்களுண்டாகும்" என்றும் காட்டுகிறார்.

இவ்விஷயத்தில் 'விலக்காமை' என்று பூர்வாசார்யர்கள் எதைத்திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தால், இந்த தேவாஷங்கள் வினாயமாட்டா என்று விளங்கும். ஸர்வேஸ்வரன் ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்போதும் முதல் முயற்சியில் ஓர் ஸ்வாதந்தர்யத்தை அளித்திருக்கிறான் என்பது பராயத்தாதிதிகரணத்தின் இரண்டாவது ஸூத்ரத்திலிருந்தும், அதன் பூஷயத்திலிருந்தும், அந்த அதிதிகரணத்தை விளக்கும் "ஆதெஸா ஈஸ்வர துத்தயைவ" என்று தொடங்கும் நடாதூரம்மனின் தத்வஸாரஸ்லோகத்திலிருந்தும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இதை அந்த அதிதிகரணத்தின் வ்யாக்யாநத்தில் ச்ருதப்ரகாஸிகாசார்யர் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு, சேதநன் மோஷத்தைப் பெறுவதற்காக புக்தி முதலான ஸாத்யங்களைச் செய்தானாகில், அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஜீவஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்ட அது ஈஸ்வரனை ஜீவனுக்கு அந்த ஜத்மத்திலேயே நிர்ஹேதுகமாக மோஷமளிக்கவொண்ணாதபடி செய்து விடும். இந்த முறையில் ஜீவன் ஈஸ்வரனை மோஷமளிக்க இயலாதபடி தடைசெய்வதையே பூர்வீகன் ஜீவன் செய்யும் விலக்குதலாகத் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள்; மோஷார்த்தமான தன்முயற்சிகளைக் கைவிட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றுபவது அவனுடைய விலக்காமையைக் காட்டுகிறது என்று கொண்டார்கள். ஆகையால் ஈஸ்வரனுடைய சக்திக்கு எந்தக் குறையும் வினாயாது. ஜீவனுடைய மோஷார்த்தமான முயற்சிகளே இப்படி எம்பெருமானைத் தடைசெய்வதாக இவர்கள் கொண்டார்களாகையாலே, தூக்கம் ப்ரளயம் முதலான நிலைகளிலும் மோஷமளிக்க வேண்டியவரும் என்று சொல்லுவது பொருத்தாது. இவ்விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்களுடைய திருவுள்ளம் இவ்வண்ணமாகப் பராயத்தாதிதிகரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாய் உள்ளது. ஸ்ரீவேதசூத்ததேசிகரோவெளில் பரா

யத்தாதிடகரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்கு முதல் முயற்சியில் ஸ்வா தந்தர்யம் உண்டென்று தேருது என்ற திடமான அபிப்ரா யத்தை உடையவர். "அதிஷ்டாநம் ததா கர்த்தா" [கீதை 18-14, 15] எனும் ஸ்லோகங்களின் கீதாபுஷ்யதாத்தர்ய சந்த்ரிகையில் இதை அவர் விரிவாகக் காட்டியிருக்கிறார். நமது கீதா வ்யாக்யா னத்தில் பக்கம் 650 முதல் 652 வரை இதை விளக்கியிருக்கி றோம். ஆகையால், இந்தக் கருத்துவேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சரமஸ்லோகத்தின் 'ஏக' ஸ்பந்தத்திற்குப் பொருள்கொள் வதிலும் கருத்து வேற்றுமை விளைந்தது என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இவ்விடத்தில் பின்னாயுலகாசிரியர் தனிசரமத்தில்,

“விஷ்ணுபாயோ மோ டந்யபுலஸ்ஸோ டதாம: பரிகீர்த்தித: |

அந்யோபாயோ விஷ்ணுபுலோ மத்யம: பரிகீர்த்தித: ||

மாத்ருவாங்க்யரித்யேரபாயோ மாத்ருவாங்க்யரி ப்ரயோஜந: |

யஸ்ஸ ஏவோத்தம: ப்ரேக்தோ மாத்ருவேநைவ தேநவை ||

[விஷ்ணுவை உபாயமாகக்கொண்டு வேறுபயன்களைப் பெறுபவன் அத்யமன் (கீழானவன்) எனப்படுகிறான். வேறு உபாயங்களைக் கொண்டு விஷ்ணுவைப் பயனாகப் பெறுபவன் மத்யமன் (கீழ்க் கீழ் மேலுக்கும் நடுவிலிருப்பவன்) எனப்படுகிறான். மாத்ருவாவின் திருவடிகளையே உபாயமாகக்கொண்டு அவற்றையே பயனாக அடை பவன் அந்த மாத்ருவாலேயே உத்தமன் (மிகமேலானவன்) எனப் படுகிறான்.] என்னக்கடவதிறே. ஆனால் அவஸ்யகர்த்தவ்யமான உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு வேஷமேதென்னில், அசித், வ்யாவ்ருத்திலைஷ ணமுமாய், ப்ரதிபுந்த்யக நிவர்த்தகமுமாய், ஸ்வசித்தஸமாத்ய நமுமாய்க் கிடக்கிறது.

மாத்ருவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி:

ப்ரபத்தி:

[ஸ்ரீராமாநுஜசிஷ்யரான ராமமிஸ்ரர் எனப்படும் சோமாசியாண் டான் வார்த்தை]

[நாம் எம்பெருமானை அடைவதற்குச் செய்யும் எந்த முயற்சியும் எம்பெருமான் நம்மை அடைவதற்குச் செய்யும் முயற்சிக்குத் தடையாக உள்ளது. ஆகையால் அத்தகைய நமது முயற்சியைக் கை விட்டிருத்தலே ப்ரபத்தியாகும்.] என்று சோமாசியாண்டான் அருளிச்செய்வார்" என்று அருளிச்செய்ததும் அதுஸந்திக்கத்தக்கது.

“ஸோமாசியாண்டானும், ‘புகுவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸாத்யாயா புக்தே: ஸ்வாதத்தர்யருபாஹக் கர்ஜநகத்வாத புகுவந்தமுபேத்ய தச்சரணாவிந்த: புகுள ஸரணாகுதோபி நிரங்குணஸர்வரய புகுவத் ஸ்வாதந்தர்ய ஸ்மரண த்வாரா பீதிஹேதுத்வாச்ச ததுபுயவிஷயபுகுவ த்வாதரபுத்பரமகருணிக - ராமா நுஜயோதி: - சரணாவிந்த: - ஸரணாகுதேவ ஸர்வோஜ்ஜிவநாய புவதீதி ஸமர்த்திதம்’

[எம்பெருமான் சேதனரக்ஷணத்தின் பொருட்டுத் தான் முயல்வதற்குத் தடையாயிருக்கும் ஜீவப்ரயத்னத்தினால் விளையும் புக்தி ஸ்வாதந்தர்யருபமான அஹங்காரத்தை ஜீவனுக்கு விளைப்பதாயிருக்கையாலும், எம்பெருமானின் திருவடித்தாமரைகளை ஸரணமடைவதாகிற ப்ரபத்தியுள் எல்லையற்ற ஐஸ்வர்யமுடைய எம்பெருமானின் ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத்து ஜீவன் அச்சமடையக் கர்ஜனாயிருக்கையாலும், இந்த புக்தி ப்ரபத்திகளுக்கு விஷயமான எம்பெருமானின் அலதாரமாய், பரமகருணிகரான ஸ்ரீராமாநுஜமுனிவரின் திருவடித்தாமரைகளில் ஸரணமடைவதே அனைவரையும் உய்விக்கும் உபாயமாகும் என்று திருபிக்கப்பட்டது] என்று ஸ்வப்ரணீதமான சரமோபாய விவரணத்திலே அருளிச் செய்தாரிதே” என்று நாலாராச்சான் பின்னரின் சரமோபாய தாத்தரியத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஸோமாசியாண்டானின் சரமோபாய விவரண வாக்யமுட இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

‘விடுகைக்கோ, பற்றுக்கைக்கோ உபாயத்வமில்லை’ என்று காட்டும் வார்த்தாமாலையிலுள்ள ‘ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ‘விடுகை உபாயமோ? பற்றுக்கை உபாயமோ?’ என்று கேட்க, ‘விடுகையும் உபாயமன்று; பற்றுக்கையும் உபாயமன்று; விடுவித்துப் பற்று விக் கிறவனே உபாயம்’ என்று அருளிச்செய்தார்” என்னும் ஆச்சான் பின்னரின் வார்த்தையும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இதுபோலவே ப்ரபத்தி அதிகாரி விஸேஷணம், சைதந்ய காரியம் என்று பூர்வாசார்யர்கள் வர்ணிப்பதோடு தேசிகர்களுக்குவேற்றுமையைத் தெரிவிப்பதும், ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தில் இவர்களிடையேயுள்ள கருத்துவேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதே என்பதை இங்கு சிபிது விளக்குவோம்.

“அஹமஸ்ய பராதாநாமாலயோ டகிஞ்சநோ டகூதி: |

த்வமேவ உபாயபூதோ மே புவேதி ப்ரார்த்ததநாமதி: ||

ஸரணாகூதிரித்யுக்தே ஸா தேவஸேஸ்மிந் ப்ரயஜ்யதாம் ||

[அஹிப் பூத்த்ய ஸம்ஹிதை 37 - 80, 81]

[“நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்; (உன்னைத் தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபேயமற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக” என்று பிரார்த்திக்கும் பூகூதியே ஸரணாகூதியெனப்படுகிறது. அது இந்த தேவஸேஸ்தத்தில் செய்யப்பட்டுப்.] முதலான வசநங்களில் எம்பெருமையே உபாயமாகக் கொள்வதாகிற மதியை — கேட்பத்துத்வவரணத்தை — ப்ரபத்தியாகச் சொல்லியிருப்பதை ப்ரபத்திலக்ஷணமாகக் கொண்டு ஆறுகூல்யஸங்கல்பம், ப்ராதிசூல்யவாஜநம், ஶக்ஷிப்பணன் என்னும் மஹாவிஸ்வாஸம், ஆத்மபூர ஸமர்ப்பணம், கைமமுதலும் புகலுமில்லாதமயாகிற கார்ப்பண்யம் ஆகிய ஐந்தையும் இந்த அத்யவஸாயமுடையவனுக்குத் தன்னடையே விளையும் ஸம்பூர்வாத ஸ்வபூர்வமாகக் கொண்டார்கள் பூர்வாசார்யர்கள். இவத ‘நண்ணாத வானவுணர்’ [பெரிய திரு 2-6] ப்ரவேசத்தில் பெரியவாச்சான் பின்னை விளக்கியிருக்கிறார். இப்படி மதியே ஸரணாகூதியாகையாலே அது சைதந்ய கார்ப்பமென்றும், அதிபூரி விசேஷணமென்றும் இவர்கள் விளக்கினார்கள்.

வேத்யூத்ததேசிகரோவெனில் “நிஷேபாபர பர்யாய: ந்யாஸ: பஞ்சாங்க்ய ஸம்யுத: | ஸந்யாஸஸ்த்யாக்ய இத்யுக்த: ஸரணாகூதிரித்யபி ||” [லக்ஷ்மி தந்த்ரம் 17-74] [நிஷேபம் (ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பது), ஸத்யாஸம், த்யாக்யம், ஸரணாகூதி என்று சொல்லப்படும் பூரத்யாஸம் ஐந்து அங்கங்களோடு கூடியது] என்னும் வசதம் ஸரணாகூதி லக்ஷணத்தைக் கூறுவதாகக் கொண்டு ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாகிற செயலே ஸரணாகூதியென்றும், ஆறுகூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ராதிசூல்ய வாஜநம், மஹா விஸ்வாஸம், கேட்பத்துத்வவரணம் (உபாயமாக வரிப்பதாகிற ஸரணவரணம்), கார்ப்பண்யம் ஆகிய ஐந்தையும் அந்த ப்ரபத்தியாகிற செயலுக்கு அங்கங்களென்றும் கொண்டு அதை ஸாத்யோபாயமாகக் கருதினார். “ந்யாஸ: பஞ்சாங்க்ய ஸம்யுத:” என்னும் இந்த வசதம் ப்ரபத்தியில் உபாயபுத்தி கொள்ளும் ஸ்வகூத ஸ்வீகர திஷ்டைடையைக் காட்டுகிறது; இதை அறுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ஸ்வார்த்த்ய கைங்கர்ய ப்ரத்யூதமான மோக்ஷமே

கிடைக்குமென்று பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள். இவ்வண்ணமாக, பராயத்தாதிசுரணத்திற்குப் பொருள்கொள்ளு வதிலும், ஸரணாகுதி லக்ஷணத்தைக் கூறுவதிலும் தேசிகருக்கு மற்ற ஆசார்யர்களோடு விளைந்த கருத்து வேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதே 'ஏக' பதத்திற்குப் பொருள் கொள்வதில் விளைந்துள்ள கருத்து வேற்றுமை என்று தெளி வாக விளங்குகிறது.

“ஸர்வதூர்மந் பரித்யஜ்ய” என்றவிடத்தில் எல்லா உபா யங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, ஸாத்யோபாயங்களான சேதநப்ரவ்ருத்திகளும் அவற்றுக்குப் பலனளிக்கும் தானுமாகக் கூடி நின்று பூலனளிக்கும் நிலையைக் குலைத்தான் கண்ணன். “ஏகம்” என்கிற இடத்தில் சேதநன் செய்யும் ஸ்ரீகாசுமம் உபாயமன்று என்கையாலே, உபாயமாயிருக்கும் தானும் தான் பற்றும் பற்றில் உபாயம் என்று எண்ணுகொண்டிருக்கும் சேத னனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான். இப்பலாக ரக்ஷிப்பவ னாகவே இருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை அவனால் ரக்ஷிக்கப்படும் ஜீவன் தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகப் பற்றுகிற ஸ்வகூத ஸ்ரீ காரம் எம்பெருமான் ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு செயலிலும் ப்ரத்யம ப்ரவ்ருத்தியில் கெட்டுத்திருக்கும் ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு செய்வதாகையாலே அஹங்காசத்தை உள்ள டக்கியது. அதாவது “எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக அநாதிசு காலமாக நம்மைக் காக்கின்றவனாவார் நமக்கு ஸ்வாமியாகவும் இருக்கிறான். அத்தகையவன் நமக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தை உண் டாக்கி அகன்மூலம் அவன் திருவடிகளைப் பற்றும்படி செய்கி றான்” என்று கருதாமல், “நமது கோஷத்தின் பொருட்டு நாம் இந்த ஸ்ரீகாசுரத்தைச் செய்கிறோம்” என்று நினைப்பது அஹங் காசத்தோடு கூடியது. அத்துடன் தந்தையிடம் மகன் தன்னை ரக்ஷிப்பதற்குக் கையெழுத்து வாங்குவதுபோலே குற்றத்தை விளைப் பதாயும் இருக்கும். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து தன்னை ரக்ஷித்து வந்த தகப்பனிடம் ‘என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக உம்மைப் பற்றி னேன், நீர் என்னைக் காக்கவேண்டுப்’ என்று நித்ப்பத்திப்பது இருவருக்கும் உள்ள உறவிற்குக் குறையாய் முடியுமன்றோ இவன் பற்றும் பற்று இவனை ரக்ஷிப்பதல்லவென்றால் இவனை ரக்ஷிப்பது எது? எனில்—இந்த ஆத்மாவின்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காகவே உறுதிக்கொண்டு அநாதிசு காலமாகச் செயல்படும் எம்பெருமான் ‘இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்’ என்று அபிமானித்து ஏற்றுக்

கொள்ளுகையாகிற பரகதஸ்வீகாரமே உண்மையில் இவனை
 ரக்ஷிக்குமென்று கண்டு கொள்வது. ஆராய்ந்தால், எம்பெருமா
 னாகிற எரித்தேயோபாயம் ஜீவனுடைய முயற்சியில் எதையும்
 பொறுக்கமாட்டாதது. ஸாத்தியோபாயங்களான கர்ம ஜ்ஞான
 புக்திகள் ஜீவனுடைய முயற்சியால் கைகூடவேண்டியிருப்ப
 கையாகையால் அந்த உபாயங்களைப் பற்றி நிற்பவர்களுக்கு, தம்
 முயற்சிகளிலிருந்து நீங்குவது குற்றமாயிருக்கும். இந்த எரித்தேயோபா
 யமேவெனில் வேறு எத்தத்துணையையும் பொறுக்கமாட்டாததாகை
 யாலே இங்கு இந்த ஜீவன் தன் நன்மைக்குத் தான் முயற்சி
 செய்வதே குற்றமாயிருக்கும். இந்த எரித்தேயோபாயத்தைப் பற்று
 வதைச் சொல்லுகிற 'மற்றிருன்றில்லை' [திருவாய் 9-1-7] என்று
 தொடங்கும் பாட்டிலே, தாமஸ்வரர் "சிற்றவேண்டா" [செயல்
 புரிய வேண்டா] என்று சேதநன் தன் நன்மைக்குத் தான் முயல்
 வேண்டியதில்லைவென்றும், 'சித்திப்பே அமையும்' என்று எம்பெரு
 மாணை ரக்ஷகனாக நினைத்திருப்பதே போதும் என்றும் அருளிச்
 செய்திருப்பது இவ்விஷயத்தை நிரூபிக்கிறது இக்கருத்தே "ஸர்வ
 துர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிறவிடத்தில் சேதநன் தன் நன்மைக்
 குத் தான் முயல்வதைக் கைவிடவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது.
 இங்கு ஒரு கேள்வியெழுகிறது ஆழ்வார்கள் "என்னைத் தீமனம்
 கெடுத்தாய்" [திருவாய் 2-7-8] "மருவித் தொழும் மனமே தந்
 தாய்" [திருவாய் 2-7-7] என்று எம்பெருமானிடம் அவன் செய்த
 உபகாரத்திற்கு நன்றி தெரிவிக்கிறார்கள். முயற்சி கூடாதென்றால்
 அது கூடத்தேவையில்லை என்று தோன்றுகிறதே. அது உபா
 யத்தில் சேர்த்துவிடாதா? என்பது அக்கேள்வி. இச்சேதநன்
 அறிவுடையவனாகையாலே, இவன் பண்ணும் உபகாரஸ்கருதி
 (செய்ததன்றி அறிவித்தல்) இவனுடைய அறிவினால்தான் ததாகும்.
 இது செய்ததாலன்றோ எம்பெருமான் கர்மம் செய்தான் என்
 னும் நினைவுக்கு இங்கு இடமில்லையாகையால் இது உபாயத்தில்
 சேர்த்து.

இனி, ஐந்தாவது பதம் விவரிக்கப்படுகிறது. (ஸரணம்)
 உபாயமாக.

உபாயே க்ருஹரக்ஷிதரோ: ஸப்து: ஸரணமித்யயம் |

வர்த்ததே ஸாம்பரதம் சைஷ உபாயார்த்தைகலாசக: ||

[அவிர் 36-37]

[உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களையுடையது
 'ஸரணம்' என்னும் சொல். இப்போது இந்த ஸரணஸப்துதம்]

‘உபாயம்’ என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.] என்கிறபடியே “ஸரணம்” என்னும் இப்பதும் சங்குகளையும் விட்டையும்காட்டக் கூடியதானாலும், எல்லாவுபாயங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இங்கு ‘உபாயம்’ என்னும் பொருளையே காட்டுகிறது. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது:— ‘எல்லாவுபாயங்களையும் விட்டு என்னையே பற்று’ என்று சொன்னாலே ‘என்னை உபாயமாகப்பற்று’ என்னும் பொருள் கிடைக்குமே! ‘ஸரணம்’ என்னும் சொல் வேண்டுமோ? என்பது அங்லாக்கேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:— ஒருமனிதன் ஓடமாகிற ஸாத்யத்ததைக்கொண்டு நதியைக்கடத்து அக்கரையை அடைகிறான். இங்கு அக்கரையாகிற ப்ராப்யத்தை அடையும்போது ஓடமாகிற ஸாத்யத்ததைக் கைவிடுதல் காணப்படுகிறது இவ்விடத்தில் அப்படியல்ல. “மற்ற உபாயங்களை விட்டு என்னையே உபாயமாகக் கொள்ளவேணும்” என்று சொல்லுமிடமாகையாலே ‘உபாயமாக’ என்னும் பதம் ப்ராப்யமாகக் கொள்ளுகையை வேறபடுத்துகிறதாகையாலே அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது இதற்குமேல் ஒருகேள்வி எழுகிறது. ஓடத்தைவிட்டு அக்கரையை அடைகிறான் என்றவிடத்தில் ‘ஓடத்தை விடுகை’ அக்கரையை அடைவதற்கு அங்கமாகாது இங்கே வெனில் மற்ற உபாயங்களை விடுவது எம்பெருமானைப் பற்று வதற்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகிறது இங்கு ‘உபாயம்’ என்பதைக்காட்டும் ‘ஸரண’ ஸப்தம் இல்லாவிடினும் அப்பொருள் தன்னடையே தேறிவிடுமோ? ‘ஸரண’ ஸப்தம் தேவையில்லையே என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:—

ஆக்ஷேபத: ப்ராப்தாத்யாபித்யாதிகஸ்யைவ க்யாஹ்யத்வாத்

[ஸ்ரீபுஷ்யசரம்ப்யம்]

[அர்த்தபுலத்தால் வருவதைக்காட்டிலும், ஸப்தபுலத்தால் வதுவதே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகையால்] என்று ஸ்ரீபுஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே, அர்த்தபுலத்தால் தேறுமிடங்களிலும் சொல்லாலே சொல்லுவதுசிறப்புற்றதாகையாலே, ‘ஸரண’ ஸப்தம் வேண்டியதேயாகும். எம்பெருமானாகிற வஸ்து பேருகவும் (ப்ராப்யமாகவும்) பற்றத்தக்கது. ஆருகவும் (ப்ராபகமாகவும்) பற்றத்தக்கது; இவ்விடத்தில் பேருகப்பற்றப்படவில்லை. ஆருகவே பற்றப்படுகிறது என்று தெளிவாகக் காட்டுவதற்கு ‘ஸரண’ ஸப்தம் வேண்டியிருக்கிறது என்று தேறிற்று.

இனி ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியின் கடைசிப்பதமான ஆளுவது பதும் விவரிக்கப்படுகிறது. (வ்ரஜ) உறுதி கொள்வாய். 'வ்ரஜ கதௌ' என்கிற தூதுவிலே தோன்றியதாகையாலே, இப்பதம் பொதுவாக ஸஞ்சரிப்பதைச் சொல்லும்; இங்கு உபாய ப்ரகரணமாகையாலே "கூத்யர்த்ததா புக்ஞத்யர்த்ததா:" [இலக்கண நூல் வழக்கு] [கூதியைச் சொல்லும் ஸப்த்யங்கள் (மானஸகூதியான) புக்ஞத்யையைச் சொல்லுகின்றன.] என்கிறபடியே மனத்தால் ஸஞ்சரித்தலாகிற உறுதி கொள்வதைக் கூறுகிறது இந்த உறுதி கொள்ளுதல் எத்தகையது என்பதை விளக்கி, பின்னாலோகா சாயர் பரந்த படியில், "இந்த உறுதியானது கைவிடத் தக்கதென்று சொல்லப்பட்ட மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், இதுதானும் உபாய வகுப்பில் சேராததாய், மற்ற உபாயங்களை விட்டமின்பே கொள்ளத்தக்கதாய், எம்பெருமானைப் பிரார்த்திப்பதை உள்ளடக்கியிருப்பதாய், எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்திக்குக் காரணமாயிருப்பதாய், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத்தக்கதாய், பேற்றை விளைப்பதில் தவறிப் போகாமலு தாமதத்துக்கு இடங்கொடாமலும் இருப்பதொரு அத்யவஸாய் (உறுதி) ரூபமானதொரு அறிவாகும்" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்திருப்பது இங்கு அநுஸந்திக் தக்கது.

இங்கு ஓர் கேள்வி எழுகிறது. "வ்ரஜ கதௌ" என்னும் தூது மனோவாக்காய் கொள்கிற மூன்றுலும் ஸஞ்சரித்தலைச் சொல்லுவதாயிருக்க மனத்தாலே ஸஞ்சரிப்பதாகிற உறுதி கொள்வதை மாதிரி இதற்குப் பொருளாகக் கொள்ளுவானேன்? என்பது அக்கேள்வி. இதற்குப் பதில் பின்வருமாறு:— "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" [திருவாய் 6-5-11] என்கிறபடியே இந்த ஸ்ரீகாரம் மனோவாக்காய்ங்களாகிற முக்கரணங்களாலும் உண்டானால் தகுதியின் திறைவுக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே 'ஸரணம் பற்றுகிறேன்' என்று வாயாலும், அஞ்சரி நமஸ்காரம் முதலானவற்றைச் செய்வதாகிற காயிக வ்யாபாரத்தாலும் அனுஷ்டிப்பதும் தேவையாயிருந்தபோதிலும், "ஜ்ஞானத்தாலேயே மோஷம்" என்று ஸாஸ்த்ரங்களினைத்தும் ஒரு மீடருகக் கூறுகையாலேத் வாசிககாயிக வ்யாபாரங்களைச் சொல்லாமல் மனத்தால் உறுதி கொள்வதையே சொல்லுகிறது.

‘ஸரணம் ஸ்ரீ க விவரணம்’ பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் ஸ்ரீ க’ என்னும் சரண ஸ்ரீலோகத்தின் முற்பாதிக்குத் திரண்ட பொருளை, “இவ்விடத்திலே பிள்ளையருளிச்செய்து போருவதொரு வார்த்தையுண்டு. அதாவது:— ‘பதர்க்கூட்டைவிட்டுப் பர்வதத்தை அண்டுகொள்ளாரைப்போலே பற்று என்கிறான்’ என்று; அது எங்ஙனே? என்னில், அவை ஸாத்யங்களாகையாலும், பலவாகையாலும், அசேதநங்களாகையாலும் பதர்க்கூட்டிறே. இவன் ஸரித்யக, ஸ்வருபனாகையாலும், ஒருவனாகையாலும், பரமசேதநனாகையாலும் பர்வதம்” என்று பிள்ளைலோகாச்சார்யர் தனிசரமத்தில் அருளிச்செய்தார். பெரியவாச்சார்பிள்ளையும் பரந்தரஹஸ்யத்தில் இதே பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளியுள்ளார்.

ஷோடாஹி யேதத்ஸித்ஸுஷோ வத்யந்த்யேநம் மஹாமுநே |

ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் |

ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ க்ஷோப்த்ருத்வவரணம் தத்யா |

ஆத்மநிக்ஷேபகார்ப்பண்யே ஷட்ஸித்ஸுஷோ ஸரணாகுதி: ||

[அஹிர்-ஸம் 37—27, 28]

[மஹாஷியே! வேதமறிந்தவர்கள் இந்த சரணாகுதியை ஆறுவகைப்பட்டதாகச் சொல்லுகின்றனர். (அவையாவன) 1. (பகவத்பாகவத விஷயத்தில்) அநுகூலனாயிருப்பதாக ஸங்கல்பித்துக்கொள்வது. 2 (அவர்களுக்கு) ப்ராதிகூலமாயிருப்பவற்றை விடுவது. 3. ‘உடையவன் உடைமையைக் காப்பாற்றுவான்’ என்னும் நம்பிக்கை. 4. “நீ என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும்” என்று எம்பெருமானை வேண்டுவது 5. தன்னுடைய ஆத்மாவை அவ்விடத்திலே அடைக்கலமாக வைப்பது 6 அவனையடையத் தன்னிடம் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியுமில்லாமாயிருப்பது என்று ஆறுவிதமானது சரணாகுதி,] என்று அஹிர்யுத்தந்ய ஸம்ஹிதையில் சரணாகுதி ஆறுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதில் நாலாவதான க்ஷோப்த்ருத்வவரணமே சரணாகுதியாகும் என்பது இந்தச் சரம ஸ்ரீலோகத்தில் ‘ஸரணம் ஸ்ரீ க’ [சரணம் அடைவாய்] என்னும் விதியாலே தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. அநுஸந்த்யாத ரஹஸ்யமான த்யவயத்திலும் ‘ஸரணம் ப்ரபத்யே’ [உபாயமாக அடைகிறேன்] என்றிருப்பது இதையே வலியுறுத்துகிறது 882 வது பக்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட “அஹமஸிமி ப்ரபத்யநா மதி: ஸரணாகுதி:” என்னும் அஹிர்யுத்தந்ய ஸம்ஹிதையிலுள்ள லக்ஷணவாக்யமும்

அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஸ்வாஸ பூர்வகம் |

ததேஹோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஸரணாகுதி: ||

[புரதமுனி; விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை]

[தன் இஷ்டம் வேறென்றால் ஆகாதபோது, மஹாவிஸ்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு எம்பெருமான் ஒருவனையே 'உபாயமாக இருக்கவேணும்' என்று யாசிப்பது ப்ரபத்தி; அதுவே ஸரணாகுதி] என்னும் புரதமுனிவரால் சொல்லப்பட்ட ஸரணாகுதி லக்ஷணமும் இதை வலியுறுத்துகின்றன. 'தமேவ ஸரணம் குச்சு' [கீதை 18-62] [பரமபுருஷனையே உபாயமாகக் கொள்வாய்] 'மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே' [கீதை 7-14] [என்னையே எவர்கள் உபாயமாகக் கொள்கிறார்களோ]

தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே -

யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்துதா புராணீ

[கீதை 15-4]

[ஆதிபுருஷான அவனையே ஸரணமடைத்து (அஜ்ஞானமழிதல் முதலான) இவைகளைத்துக்கும் (ஸாத்யமான) (முமுக்ஷுக்களுடைய) செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.] முதலானவிடங்களில் கீதையிலும் ஸரணாகுதியைப் பற்றிச் சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம் உபாயஸ்ஸீகாரமாகிற கேஃபத்ருத்வ வரணமே ஸரணாகுதியாகச் சொல்லப்பட்டது இதை மிகவும் தெளிவாக்குகிறது. 'கண்ணனல்லால் இஃலை கண்டீர் சரண' [திருவாய் 8-1-8] 'ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாத் தந்தொழிந்தாய்' [திருவாய் 5-7-10] என்று ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானையே (அல்லது திருநடிகளையே) உபாயமாக உறுதிக்கொள்வதையே ஸரணாகுதியாக அறுதியிட்டார்கள். அதனாலேயே முதலில் எடுத்த அறிவிப்புந்நய ஸம்ஹிகாவசனத்தில் ஆறுவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட சரணாகுதியின் மற்ற ஐந்தும் உபாயாத்யவஸாய முடைய அதிகாரிக்கு, தெஃஸைக்குத்தினால் தன்னடையே வியர்வைவடிவதுபோலே, உபாய ஸீகாரத்துக்கு முன்னும் பின்னும் தன்னடையே விளைபக்கடிய தன்மைகள் (ஸம்பூர்ணதஸ்வபூர்வங்கள்) என்று கொண்டார்கள் பூர்வாசாயர்கள். 882 வது பக்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட 'ந்யாஸ: பஞ்சாங்க, ஸம்புத:' [லக்ஷ்மீ தத்தரம் 17-74] [ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பது ஐந்து அங்கங்களோடு கூடியது] என்னும் ப்ரமாணத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை ஸரணாகுதியாகவும் மற்ற ஐந்தையும் அதற்கு அங்கங்களாகவும் கூறும் வசனத்தை ப்ரபத்தியை ஸாத்யோபாயமாகக் கருதிச் செயல்படும் ஸ்வகூதஸ்ஸீகாரமாகிற அமுத்யசரணாகுதியைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டனர்.

“ எனதுவி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே ”
[திருவாய் 2-3-4] என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்த ஆழ்வார்
“எனதுவி யார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே” [ஐடி]
என்று உண்மையில் எம்பெருமானுடையதான தன் ஆத்மாவை
ஸமர்ப்பிப்பதற்குத் தனக்கு அருகதையில்கூட என்று
அநுஸந்தித்தார் “உதவிக் கைம்மாறு என் உயிரென்ன
உற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது எதுவும் ஒன்று
மில்லை செய்வது இங்கும் அங்கே” [திருவாய் 7-9-10],
“திண்ணமா நும உடைமை உண்டேல் அவனடி சேர்த்துய்யமினோ,
எண்ணவேண்டா நுமதாதும அவனன்றி மற்றில்கையே”
[திருவாய் 9-1-10] என்னுமிடங்களிலும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்
செய்தவுடன் அதற்கு அநுதர்ப்பத்தையும் அறிவித்தார் ஆழ்வார்.
இதை அடியொற்றியே,

“ அஹம் அத்யயைவ மயா ஸமர்ப்பித: ” [ஸ்தோ-ரத் 52]

[நானுகிற ஆத்மா இன்றே உன் திருவடித் தாமரைகளில்
ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது] என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்த
ஆளவந்தாகும் அடுத்த ஸ்லோகத்தில்

“அத்யவா கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி தே” [53]

[நான் உனக்கு எதை ஸமர்ப்பிப்பேன்] என்று அதற்கு
அநுதர்ப்பத்தை அறிவித்தார்.

ஆக, சரம ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியில் — ‘ஸர்வதூர்மாத்’
என்று கைவிடவேண்டிய ஸாத்யோபாயங்களைச் சொல்லி
‘பரித்யஜ்ய’ என்று அவற்றை விடுபோதும், இவ்வளவு நான்
அவற்றை உபாயமாக நினைத்தது குறித்து லஜ்ஜையோடும்,
குசி வாஸனைகளோடும் விடவேண்டுமென்று சொல்லிற்று.
‘மாம்’ என்று பற்றப்படவேண்டிய எம்பெருமானாகிய ஸரீர்தேஹ
பாயமான எம்பெருமானைச் சொல்லி, ‘ஏகம்’ என்று சேதநன்
பரம சேதநனைப் பற்றும் பற்றுகிற ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயத்வம்
இல்லை என்று சொல்லி, ‘ஸ்ரணம்’ என்று எம்பெருமானுக்கே
உபாயத்வம் சொல்லி, ‘வ்ரஜ்’ என்று சேதநன் பரம சேதநனை
உபாயமாகப் பற்றுவதாகிற ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது
என்றதாயிற்று.

இனி, ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் நான்கு பதங்களாலே எப்பெருமான் இச்சேதனனுக்குச் செய்யுள் அருட்செய்கைக் கூறுகிறான் (அஹம்) எல்லாமறிந்தவனாய், எல்லாம் வல்லவனாய், உனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாய் திருக்கும் நான்.

யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாதமயம் தப:

[முண்டுக 1 1-10]

[எந்தப் பரமாத்மாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வபுரூபங்களையும் அறிகிறானோ, என்னுடைய ஸங்கல்பமானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ.....] என்கிறபடியே எல்லாப் பொருள்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபுரூபங்களனைத்தையும் அறிபவனாய்,

பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதௌ. ஸ்ருயதே ஸ்வபுரூபிணி

ஜ்ஞாதபுரூபகரியா ச [ஸ்லோ 6-8]

[இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பலபடிப்பட்டது, மேலானதுமான ஸக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், புலமும் (ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.] என்கிறபடியே எச்செய்கையும் செய்ய வல்லமையுடையவனாய், இயல்வான சேஷியாய் இருக்கையாலே ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த உறவினனாயிருக்கிற நான் என்று கருத்து. இந்த 'அஹம்' ஸப்நதும் சேதனனுக்குப் பேற்றை அளிப்பதற்குத் தேவையான குணங்களைச் சொல்லவேண்டும். அறிஷ்டங்கள் நீங்குவது இஷ்டங்களைப் பெறுவது என்னும் இருவகையாயிருக்கும் பேற்றையும் எப்பெருமான் சேதனனுக்கு அளிக்கும்போது இவன் முன் நின்ற நிலையையும், மேல் போக வேண்டிய வழியையும் அறிவதற்கும், அறிந்தபடியே செய்து பேற்றை அளிப்பதற்கும் வேண்டியவையாகையாலே 'ஸர்வ ஜ்ஞாதவம்' (எல்லாம் அறிந்தவனாயிருக்கை) 'ஸர்வ ஸக்தத்வம்' (எல்லாம் வல்லவனாயிருக்கை) ஆகிய குணங்களை இந்த 'அஹம்' ஸப்தம் சொல்லுகிறது. இப்படி எப்பெருமான் காரியம் செய்யுமபோது இந்த ஜ்ஞானக்காகவல்லாமல் இவனையுடையது தன் பேராகச் செய்து தலைகட்டுவதற்கு வேண்டிய சேஷித்வ (உடையவனாயிருக்கை) ரூபமான உறவையும் இந்த 'அஹம்' ஸப்நதும் சொல்லுகிறது. 'மாம்' என்கிற ஸப்நதத்தில் எப்பெருமானைச் சரணமடைவதற்கு உறுப்பான 'எனிலை' முதலான குணங்கள்

சொல்லப்பட்டதுபோலே, 'அஹம்' என்ற இந்த ஸப்ஜத்தாலும் எம்பெருமான் காரியம் செய்வதற்கு உறுப்பான இந்த குணங்களைச் சொல்லவேண்டியது பொருத்தமன்றோ. 'வாதஸ்யம்', 'ஸௌலப்யம்', 'ஸௌஸீல்யம்' முதலான குணங்களில்லாதபோது எம்பெருமானை அடையமுடியாததுபோலே ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலான குணங்கள் இல்லாதபோது பலனளிப்பவன் காரியம் செய்யமுடியாதன்றோ. இந்த குணங்கள் ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியில் சொன்ன அதிகாரியின் மஹாஸீலவாஸத்திற்கும் காரணமாயிருக்கும். இங்கு ஜ்ஞாந ஸக்திகளையும் ஸ்வாமித்வமாகிற ப்ராப்தியையும் முமுக்ஷுப்படியில் சொன்னது அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வமாகிற பூர்த்திக்கும், கருணா குணத்திற்கும் உபலக்ஷணம். இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தில் "ஆகையாலே, ஜ்ஞாநஜ்ஞாநமாகக் காரியம் செய்கைக்கு ஸர்வஸக்தியாக வேணும், ஸர்வஸக்தியானாலும் இவ்விடம் பச்சைகொண்டு குறை தீர வேண்டுமபடி அபர்ணானயிருக்குமாகில், அவனுக்கீடாக இவனால் இடலாவ தொன்றில்லாமையாலே, அவையிரண்டும் அகிஞ்சித்தரம் (பயனற்றவை) ஆயிற்றே. அங்ஙனன்றியிலையொழியுற்போது அவாப்தஸமஸ்த காமனாகவேணும். ஸர்வஜ்ஞானாலும், ஸர்வஸக்தினாலும், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாலும் இச்சேதநனோடு ஒரு ஸம்பந்தமில்லாதவன்று அவை மூன்றும் கர்சயகரமாகாதே; அதுக்காக ஸர்வ ஸ்வாமியாக வேணும். இவை நாலும் விபரீத பூலமாகாதே, இன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாய் போதைக்கு பரத்யுக்கதாஸஹத்வ லக்ஷணமான பரமத்யயை உடையவனாக வேணும். இல்லாதவன்று ஸர்வஜ்ஞாத்வம் இச்சேதநன் பண்ணின குற்றங்களைத் தப்பாமல் கணக்கிடுகைக்கு உறுப்பாயறும்; ஸர்வஸக்தித்வம் அக்குற்றங்களுக்கீடாக நரகாதிடங்களில் தள்ளி அறுத்தறுத்துத்தீற்றுகைக்கு உறுப்பாயறும்; தீற்றாதின்றால் கண்பரீத்து நெகிழாமலுக்கு உறுப்பாயறும். அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வ நிபந்தனமான தைரபேக்ஷயம் (எவரையும் பொருட்படுத்தாமலிருக்கை); 'இங்ஙன் செய்யாதின்றால் கடவதல்ல' வென்று தியமிப்பாரில்லாமலுக்கு ஹேதுவாமித்தனை, ஸர்வஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான திரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்யம்; ஆகையாலே ஸர்வஜ்ஞாத்வத்தை ரக்ஷண வித்யை விஷயமாக்குகைக்கும், ஸர்வஸக்தித்வத்தை ரக்ஷண வ்யாபாரத்திலே ஆக்குகைக்கும், அவாப்தஸமஸ்தகாமதையை ப்ரயோஜநநிர்பேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும், ஸர்வ ஸ்வாமி

தவத்தைத் தன் பேரூகக் காரியம் செய்கைக்கு உறுப்பாக்கு கைக்கும் தயைய வேணும். ஆகையாலே இக்காரியம் செய்கைக்கு உறுப்பான இவ்வைந்து குணங்களும் 'அஹம்' ஸப்ரதத்திலே அநுஸந்தேயம். ஆக, ஸர்வஜ்ஞனுமாய், ஸர்வஸக்தியுமாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனுமாய் (அனைத்து விருப்பமும் நிறை வேறப்பெற்றவனாய்), ஸர்வ ஸ்வாமியுமாய், பரமத்யுமாவானுமான நான் என்கிறதாயிற்று" என்று அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

கண்ணன் 'மாம' என்று தேரோட்டி வேஷத்துடன் நிற்கும் தன்னைப்பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுனன் தன்னுடைய ரக்ஷணத் தின் பொருட்டு அவன் ஏறிட்டுக்கொண்ட தேரோட்டிவேஷத்தை "அனைவரிலும் பெரியவன் இப்படித் தாழ்நின்றது தன் நீர்மைக் குணத்தாலேயன்றோ" என்று அவனையிட்டுப்பாசாதே, 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து தேரோட்டியாய் நிற்கிறவனன்றோ' என்று தன்னையிட்டுப் பார்த்து, "எல்லா தர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று என்கிறானிவன். இது எப்படி முடியப்போகிறதோ" என்று அஞ்சின அச்சம்தீர தனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் மூலகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளையுடையவ னாய், தடையற்ற ஸ்வாதந்தர்யத்தையுடையவனாயிருக்கிற தன்னு டைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான். முற்பாதியில் 'மாம' எனனுமிடத்தில் சொல்லப்பட்ட தேரோட்டி தின்ற பாரதந்தர்யமும், நினைத்ததைச் செய்யுமபோது தன்னை எவ ரும் தடுக்கமுடியாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய எல்லை நிலம் என்று அறியத்தக்கது.

இனி, பிற்பாதியின் இரண்டாவது பதம் விளக்கப்படுகிறது. (த்வா) உன் காரியத்தை அறிவதற்குத் தக்க அறிவில்லாதவனாய், அறிந்தாலும் அதைச் செய்து முடிக்க வலிமையில்லாதவனாய், அப் படிவலிமையிருத்தாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தை நீயே செய்து கொள்ளத்தகுதியில்லாதவனாய், இப்படியிருக்கையாலே எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு என்னையே துணையை எதிர்பாராத உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் உன்னை, 'அஹம்' என்றதை 'குறை வொன்றுமில்லாத கோவிந்தா' என்றும், 'த்வா' என்றதை 'கற வைகள் பிள் சென்று காணம் சேர்த்துண்போம் அறிவொன்று மில்லாத ஆய்க்குலத்து' என்றும் ஆண்டாள் திருப்பாவையில் விவரித்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இனி, பிற்பாதியில் மூன்றாம் பதம் விவரிக்கப்படுகிறது (ஸர்வ பாபேப்ய:) எல்லாப்பாபங்களிலிருந்தும், 'ஸர்வதர்மாத்' என்றபதம் போல், இப்பதமும் பாபமும், அதன் பன்மையும், ஸர்வ ஸப்ரத:

மூலமாக மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். பாபமாவது—இஷ்டத்திற்குத் தடையாகவும் அந்ஷ்டத்தை விளைப்பதாகவும் இருப்பது. இது மோஷ்ட ப்ரகரணமாகையாலே இங்கு இஷ்டவிரோதியாய் இருப்பவை மோஷ்டத்தை அடைவதற்குத் தடையாய் இருப்பவையே ஆகும். இத்தடை நாலு வகைப்பட்டது. அதாவது—(1) ஜ்ஞாத விரோதி, பாபங்கள்;— ஜ்ஞாதமாகவது தத்தவம், ஹிதம், புருஷசத்ததம் ஆகியவைபற்றிய அறிவு இந்த கீதையில் அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணன் இவ்வறிவை முழுவுதும் உபதேசித்திருக்கின்றனாகையாலே இவனுக்கு இப்பாபத்தைப்போக்க வேண்டிய அவசியமில்லை (2) ருசிவிரோதி, பாபங்கள்;— அதாவது: 'மோஷ்டத்தின் பொருட்டு எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும' என்னும் ருசியைத் தடைசெய்யும் பாபங்கள். இந்த ருசியையும் கண்ணன் கீதையில் அர்ஜுனனுக்கு ஏற்கனவே விளைத்து விட்டானாகையாலே இப்பாபமும் இங்கு இவனுக்கு இல்லை (3) உபாயவிரோதி, பாபங்கள்— எம்பெருமானாகிய உபாயத்தைப் பற்ற விடாமல் தடைசெய்யும் பாபங்கள் என்றபடி. நானே உபாயம் என்பதைக் கீதையில் முன் ப்ரகரணங்களில் விரிவாகக் காட்டித் தன்னைப் பற்றும்படி முற்பாதியில் கண்ணனே விதித்திருக்கையாலே இப்பாபங்களும் இவனுக்கு இல்லை (4) ப்ராப்திவிரோதி, பாபங்கள்— எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்கள் என்றபடி. இப்பாபங்களே இவனுக்குக் கழிக்கப்பட வேண்டியவையாக உள்ளதாகையால், இங்கு இப்பதம் அவற்றையே குறிக்கிறது. ஆக, 'என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருப்பவை என்று எந்தப்பாபங்களைக் குறித்து நீ அஞ்சுகிறாயோ அந்தப் பாபங்கள் அனைத்தினின்றும்' என்று பொருள்படுகிறது. பன்மையாலே "பொய்நீநின்ற ஞானமும் பொல்லாவெழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" [திருவிருத்தம் 1] என்று சொல்லப்பட்ட அனாதையை, கர்மம், வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமும் ஆகியவற்றைச் சொல்லுகிறது. நம்மாழ்வாருடைய இப்பாகரத்திற்குப் பொருள்:— எப்போதும் தோன்றி அழிவதாகையாலே 'பொய்' என்று சொல்லப்படுகிற அசேதநப்பொருளான தேஹத்தை ஆத்மா என்று அறிவது பொய்நீநின்ற ஞானமாகிறது. இந்தப் பொய்நீநின்ற ஞானமாகிற மயக்கத்தால் பிறர் பொருள் முதலியவற்றைக் கவருவது முதலியவை 'பொல்லாவெழுக்கு' எனப்படுகிறது. இந்த மயக்கத்திற்கும் இந்த ஒழுக்கத்திற்கும் காரணமாகவும், விளைவாகவும் இருப்பதாய் மாயிசம், சத்தம் முதலான அழுக்குகள் நிறைத்

ததான தேஹஸம்பந்தம் 'அழுக்குடம்பு' எனப்படுகிறது. ஆம் வாரால் சொல்லப்பட்ட 'பொய்ந்தின்ற ஞானம்' அனாதையை என்றும், 'பொல்லாவொழுக்கு' கர்மம் என்றும், 'அழுக்குடம்பு' ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் என்றும் வடமொழி நூல்களில் சொல்லப்படும். இம்முன்றைச்சொன்னது வாஸனைக்கும் ருசிக்கும் உபலக்ஷணம் என்று பின்னை லோகாசார்யர் திருவுள்ளம். இவற்றில் அனாதையாவது— (1) அறிவு பிறவாமெருக்கையாகிற ஜ்ஞாந அநுத்யம். (2) ஒரு பொருளின் தன்மையை வேருக அறிகையாகிற அந்யதா ஜ்ஞாநம். (3) ஒரு பொருளையே வேருக அறிகையாகிற விபரீதஜ்ஞாநம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட அறிவின்மையாகும். கர்மமாவது— ஸாஸ்த்ரவிதி, நிஷேதங்களைப்பொட்டி நடக்கும் புண்யங்களும், ஸாஸ்த்ரவிதி, நிஷேதங்களுக்கு முரணாக நடக்கும் பாபங்களுமாகும். மோக்ஷம் பெறவிரும்புவார்க்கு, பாபத்தைப் போலே புண்யமும் விடத்தக்கதேயாகும்.

ததா வித்ஸுவாந் புண்யபயே விதாது நிரஞ்ஜந: பரமம்
ஸம்யதமுபதி [முண்டக 3-1-3]

[பரம்புருஷனை ஸாஷாக்கரித்தவுடன் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியானவன், புண்யபாபங்களை விட்டு, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றவனாய், (புருஷோத்தமனுடன்) மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்] என்று உபநிஷத் ஒதிற்றன்றே. வாஸனாவது நீண்டநாள் பழக்கத்தால் ஏற்படும் ஒரு ஸம்ஸ்காரம். இது அஜ்ஞாந வாஸனையென்று கர்ம வாஸனையென்றும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தவாஸனையென்றும் மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கும். அஜ்ஞாநம், கர்மம், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் இந்த மூன்றேடும் அநாதிகாலமாகப் பழகிவருகையாலே அவற்றில் ஒரு தவிர்க்கவொண்ணாத பிடிமானம் ஏற்பட்டு மேன்மேலே அவற்றையே செய்யத்தூண்டுதலாயிருப்பது இந்த வாஸனை எனப்படும் ஸம்ஸ்காரம். ருசியாவது—ஸம்பந்தாதி விஷயங்களில் விருப்பம். இந்த விஷயங்கள் பலவகைப்பட்டவையாகையாலே, அவற்றில் விருப்பமாகிற ருசியும் பலவகைப்பட்டதாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது— அசேதனமான மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான பஞ்சபூதங்களும், பதினொரு இந்திரியங்களும் அமைந்த ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஸரீரங்களோடு ஜீவனுக்கு உள்ள தொடர்பு.

இனி, ஸர்வஸம்பந்தாலே சொல்லப்படுபவை பின்வருமாறு:—
1. துகும்பு நறுக்குகை, அரித்த இடத்தைச் சொரிகை முதலானவை போலே, தம் நினைவில்லாமலே, ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே ஜீவ

னுக்கு ஸரணாகுகண பின்பு விளையும் பாபங்கள். 2. 'நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது உலகம் நம்மைப் பழிக்குமே' என்னும் பயதகாலும், 'நம்மைக்கண்டு மற்ற உலகினர் இவற்றை விட்டு விட்டால் அவர்களுக்கு ஸ்ரௌந்தாசமாருமே, ஐயோ!' என்கிற கருணையாலும் செய்யுந் தீய நைமித்திக கர்மங்கள், 3. எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றிய பின்பு சஜோ குணத்தாலும் தமோ குணத்தாலும் கலங்கி, கைவிட்ட உபாயங்களில் ஈடுபடுதல், மறுபடி ஸரணமடைதல் (ஆகிய இம்மூன்றும் ஸர்வஸம்முத்தால் சொல்லப்படுகிறது)

'மோஷத்திற்கு ஸாத்யம் என்னும் எண்ணத்தோடு செய்யப் படாமல், பழிக்கு அஞ்சியோ, கருணையாலோ, கலக்கத்தாலோ செய்யப்படுபவை ஸாத்யவஸூப்பில் சேருமோ' என்னும் ஐயம் இங்கு எழுகிறது. அதாவது—

உந்மாதுஸ் சித்த விப்ரம:

[அமர 1—200]

[உந்மாதுமென்னும் சொல்லும் மனமயக்கமும் பரியாயம் (ஒரு பொருளுடையவை)] என்கறபடியே புத்தமாரூட்டமடைந்தவன ஒருவன் 'இன்ன ஊருக்குப்போகிறோம்' என்கிற நினைவு இல்லாமல் ஒரு வழியில்போகும் போது அவ்வழியிலுள்ள ஏதோவொரு ஊருக்குச் சென்று சேருவதுபோலே, ஸாத்யநபுத்தியில்லாமல் பழிக்கஞ்சியோ, கருணையாலோ கலக்கத்தாலோ செய்யப்படுகிற இச்செயல்கள் விட்ட உபாயங்களில் சேர்ந்து விடுமோ? என்பது இவ்வாசைபம். இவையும் விட்ட உபாயங்களில் சேர்ந்தே விடுமென்பதை "ஆந்ருஸாஸ்ய (கருண) ப்ரத்யாநராய அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட (உயர எறிந்த) கட்டி ஆகாசத்திலே நிலலாதாப்போலே அவைபும ஒரு பூலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது (சேர்ந்து விடும்). ஆகையாலே அவையும் பாபஸம்முத்தவாச்சமாரக்கடவது" என்று பிள்ளை லோகாசார்யர் தனிசரமத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார். 'பழிக்கஞ்சியோ, கருணையாலோ, கலக்கத்தாலோ செய்யப்படும் புண்யகர்மங்கள் பாபம் எனத்தக்கவையானாலும் மறுபடி ஸரணமடைவதில் சூற்றமுண்டோ?' எனில்— ஒருமுறையே அநுஷ்டிக்க வேண்டியதாய், மறுமுறை அநுஷ்டிப்பதைப் பொறுக்காத ப்ரபத்தியின் இயல்வை அறியாமல் கலங்கி அநிஷ்டங்கள் போவதற்காகவும், இஷ்டங்களை அடைவதற்காகவும் மறுபடியும் பண்ணும் ஸரணாகதியும் 6-ம் பக்கத்திலுள்ள "அத்யபாதக" என்று தொடங்கும் ப்ரமாணத்தின்படி உபாயாத்ரங்களைப்போலே பாபத்தையெக்கும் என்று அறியத்தக்கது.

இனி, சரம ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் நாலாவது பதம் விளக்கப்படுகிறது — மோக்ஷயிஷ்யாமி) இந்தப் பாபங்களிலிருந்து விடப்பட்டவனும்படி செய்யக்கடவேண்டும். “மோக்ஷயாமி” என்று ‘பாபங்களிலிருந்து விடுதலையளிப்பேன்’ என்று கூறாமல், ‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’ ‘பாபங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன்’ என்று ‘ணிச்’ ப்ரயோகம் செய்திருக்கையாலே, “நானும் இதற்கு ஒரு முயற்சி செய்வேண்டா. நீயும் இதற்காக என்னை இறைஞ்சுவேண்டா. நீ என்னைச் சரணடைந்த ராஜகுலப்பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு அப்பாபங்கள் தாமே பயப்பட்டு

“வானே மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ —

கானே ஒருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் —

... .. வந்துயரையாவா! மருங்கு” [பெரிய திருவ 54]

என்கிறபடியே போனவழி தெரிபாமல் தானாகவே விட்டுப்போய்விடும் என்று அருளிச்செய்கிறார். இப்படி அருளிச்செய்வதற்குக் கருத்து பின்வருமாறு :— பாபமாவது குப்பையில் ஆமணக்குச் செடிபோலே முளைத்து எழுந்து பாய்வு போலே கழுத்தைக் கொத்தும் ஸ்தூலப்பொருளன்று இந்த ஜீவன் செய்த கர்மங்களின் படனாய் வந்ததென்றேயாகும். இவன் செய்த கர்மங்கள் செய்த அக்கணத்திலேயே அழிந்துவிடுகின்றன. அவற்றைச் செய்தவனான இவனும் அவற்றை மறந்து விடுகிறான். ஆனால் ஸர்வேஸ்வரன் இவன் செய்த கர்மங்கள் யாவற்றையும் நினைத்திருந்து, தக்க காலத்தில் ஒன்றையும் விடாமல் அவற்றின் பயனை இவன் அனுபவிக்கும்படி செய்கிறான். இவ்வனுபவம் ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிக்ரஹத்தால் விளைவது. அந்த ஸர்வேஸ்வரனே நிக்ரஹத்திற்கு தேர்மான அநுக்ரஹத்தைச் செய்தால் ஜீவனைத் துன்புறுத்தி வந்த அப்பாபம் அவனுக்கு அருகிலும் திற்காமல் ஓடிவிடும் என்று கருத்து. ‘அவை தானே விட்டுப் போய்விடும்’ என்றதற்கு அநாதிகாலமாகத் துன்பங்களையளிக்கும் பாபங்கள் வந்து மேலிட்டால் அவற்றைக் கண்டு ஜீவன் நடுங்கின நடுக்கமனைத்தையும், எப்பெருமானை ஆஸ்ரயித்த ராஜகுலப்பெருமையையுடைய அந்த ஜீவனைக்கண்டு அப்பாபங்கள் வயிற்றெரிந்து நடுங்கும்படி செய்கிறான் ஸர்வேஸ்வரன் என்று கருத்து.

“இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழித்தது என்று தோற்குத
படி பேசுக்குவதையும், அவை நினைவுக்கு வந்தாலும் தன்னுடைய
இயல்வான ஜ்ஞாநாதந்தாதி ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து ‘கனவு
கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழித்தது’ என்றி
ருப்பதையும், அவற்றின் நினைவாலே துன்பம் தொடராதிருப்ப
தையும் திருவுள்ளம் பற்றிப் ‘பாபங்கள் தானே விட்டுப்போம்’
என்கிறது” என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பிள்ளை
யோகாச்சார்யர் தனி சரமத்தில் அருளிச்செய்திருப்பது இங்கு
அநுஸந்திக்கத் தக்கது. ‘பாபங்கள் போய்விடும்’ என்று பொது
வாகச் சொல்லாமல் ‘மோக்ஷசிஷ்யாம்’ [பாபங்கள் விட்டுப்
போய்படி செய்யக்கடவேன்] என்று எம்பெருமான் தன்மையில்
அருளிச்செய்ததற்கு ஒரு கருத்துண்டு. அதாவது:— “இவ்வளவு
காலமாக ‘நம காரியத்தை நாம் செய்து கொள்ளவேண்டும்’
என்று நீ சொல்லப்பட்டபடியால், ‘இவன் காரியத்தை இவனே
செய்து கொள்ளட்டும்’ என்று உன்னை விட்டிருத்தேன் நான்.
எனக்கு நீ சரீரமாய் அடிமைப்பட்டிருப்பவன் என்பதை உணர்ந்து
என்னிடம் உன்னுடைய ரக்ஷணப் பொறுப்பை ஒப்படைத்த
பிறகு ‘உன்னுடைய பாபத்தைப் பேசுக்கிக்கொள்வதற்கு நீ
புகுத்தியோகும் முதலானவற்றைச் செய்து கொள்’ என்று உன்
கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தரமாட்டேன். என்னுடைய சரீர
மான உன்னுடைய அஜ்ஞாநம் முதலான அழுக்குகளை, சரீரத்
தையுடையவனான தானே பேசுக்கிக்கொள்வேன்” என்பது அக்
கருத்து உன்னை உடைவது எனக்கே பேருகையாலே அதற்கான
முயற்சியையும் தானே செய்வேன் என்றபடி. ஆகையால் ஜீவன்
ஸ்வரண ரக்ஷகனாக அடைத்தபிறகு இவனுக்கு ஒரு விரோதியும்
இருக்க இடமில்லை என்று கருத்து.

“இங்கு ‘எல்லாப்பாபங்களினின்றும் உன்னை விடுவிக்கக் கட
வேன்’ என்று தடைகளை நீக்குவதை மட்டும் சொல்லிற்று. கைங்
கர்யத்தைப் பெறுதலாகிற இஷ்டப்ராப்தியைச் சொல்லாததற்குக்
காரணமென்ன?” என்னும் கேள்வி இவ்விடத்தில் எழுகிறது.
இவன் புகுவத்கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கே சரணமடைகை
யாலே, அவற்றுக்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்குவதைச் சொன்
னால் கைங்கர்யத்தை அடைவது தன்னடையே வருமரகையாலே
அதைத் தனியாகச் சொல்லவில்லை. அப்படியல்லாமல், இந்தச்

சரம ஸ்லோகத்திற்கு முந்தின ஸ்லோகத்தில் புக்தியை விதிக்கும் போது 'மாமேவ ஏஷ்யஸி' [என்னையே அடைவாய்] என்று தன்னையடைவதாகிற இஷ்டப்ராப்தியைச் சொன்னது இவனுக்கும் பொருந்துமாக்கையாலே சொல்லவில்லை என்றும் கொள்ளலாம். 'அப்படியானால் அந்த புக்தி நிஷ்டுனுக்குமுள்ள ஸர்வ பாய விமோசனத்தையும் சொல்லாமல் விட்டிருக்கலாமே' எனில், புக்தி நிஷ்டுனுக்கு ப்ராப்யத கர்மங்கள் தவிர்த்த மற்ற பாயங்களையே போக்குகிறான். அவன் ப்ராப்யத கர்மம் முடியும்வரை பிறப் பெடுத்தே ஆகவேண்டும். இந்த ஸரணாகதனுக்கு இந்த ஜன்மம் தவிர மேல் ஜன்மங்களில் அநுபுவிக்கவேண்டிய ப்ராப்யத கர்மத்தையும் போக்குகிறானாகையாலே அது இங்கு சொல்லப் பட்டது. தடை நீங்கினால் பூலன் தானே வருமாகையால் அதைத் தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவன்றோ இவ்விஷயம் பின்னிலோகா சர்வருடைய ஸரிய:பதிப்படியில் சுருக்கமாகவும், பரந்தபடி தனிசரமங்களில் விரிவாகவும் விளக்கப்பட்டது "மலயோக்யத்தாலே (அழுக்கின் சேர்த்தியாலே) மழுங்கின மாணிக்கத்தை அழுக்கறக் கடைந்தால் தன்னடையே ததுகூதமான ஒளி ப்ரகாசிக்குமோபாதி, இவனுக்கும் அவித்யா திகளாகிற திரோதானங்களடையக் கழிகையாலே, ஸ்வாஸ்ரயமான அபஹதபாபம் தவாதிகளடையத் தன்னடையே ப்ரகாசிக்குமிதே ஆகையாலே விரோதி நிவ்ருததி யிதே அபேஷிதம். அந்த ப்ராப்யதயம் தோற்ற விரோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஆகையிதே, 'ஆவிஸ்ஸயூர் மம ஸஹஜகைங்கர்ய வித்யாய:' [அஷ்டஸ்லோக-3] [எனக்கு இயல்வான கைங்கர்யங்கள் ஆவிப்பவனிக்கட்டும] என்று பட்டர் அருளிச்செய்தது" என்று பெரியவாச்சான் பின்னாயும் பரந்த ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார்.

இனி, சரம ஸ்லோகத்தில் கடைசிப் பதம் விளக்கப்படுகிறது. (மாஸாச:) வுருந்தாதே. அநாதிகாலமாக உன் காரியத்தில் நீயே முயலும் நிலையில் இருந்து வந்தாய். அதனால் நானும் உன்னை உன் வசத்தே விட்டிருந்தேன். அந்நிலையில் 'நம் காரியத்தை நாமால் முடிக்க முடியுமோ முடியாதோ' என்று நீ வருந்தியிருப்பதற்கு இடமுண்டு இப்போது உன் காரியத்தில் நீ முயல்வதைக் கைவிட்டு விட்டாய். அதனால் நானும் உன் காரியத்தை என் காரியமாக ஏற்றுக் கொண்டு செயல் புரியத் தொடங்கிவிட்டேன். ஆகையால், முன்போலே நம் காரியம் முடியுமோ முடியாதோ'

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

என்றோ 'நம் காரியத்தில் எம்பெருமான் பாராமுகமாய் இருக்கிறானே; நாம் எப்படி உயிலோம்' என்றோ நீ வருந்த இடமில்லை. உன் பேற்றுக்கு முற்றிசி பலன் ஆகிய இரண்டிலும் தொடர்பற்ற உன் பாரதத்தரிய நிலையை நீ நன்குணர்ந்து, உன் ரக்ஷணகாரியத்தை நீ மேற்கொள்ளாமைபாலும், உன்னை ரக்ஷிப்பதில் முயற்சியும் பலனும் என்னுடையவை எனக் கருதியுள்ள நானே உன் பரப்பங்களைப்போக்கி உன்னை ரக்ஷிக்கும் செயலை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டபடியாலும் உனக்கு வருந்துவதற்கு இடமேயில்லை என்று கருத்து. இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தில்—'நிரபாய உபாயமுதனுந நான் உன்னுடைய விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான அபிமானமெடுத்துதியை ஸாதித்துத்தரக் கடவனாக ஏறிட்டுக் கொண்ட பின்பு ஸாபாயமான ஸாதாநாதந்தரங் களினுடைய துஷ்கரதவாதினை அநுஸந்தித்து சோகிக்கக் கடவையல்லை; அந்த ஸாதாந விசேஷங்களைப்பொழிய நிரபாய உபாயம் இல்லாதவன்று அன்றோ உனக்கு சோகிக்கவேண்டுவது. அவற்றை விட்டு என்னை ஆஸ்ரயிக்கையாலும் சோகிக்கவேண்டா. ஆஸ்ரயணியான நான் வத்ஸலனாகையாலே, உன்னுடைய தேவாஷங்கண்டு சோகிக்கவேண்டா. ஸுலபனாகையாலே, துர்லபமுன்னு சோகிக்கவேண்டா. ஸுசீலனாகையாலே, உன்னுடைய சிறுமைகண்டு சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வஸ்வாயி யாகையாலே அபுரூபத்தனென்று சோகிக்கவேண்டா. அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே, உன்னுடைய அபூர்த்திகண்டு சோகிக்க வேண்டா ஸர்வசக்தியாகையாலே உன்னுடைய அசக்தி கண்டு சோகிக்கவேண்டா. நிருபாதித பூந்துலாகையாலும், பரமதயா வானாகையாலும், 'காரியம் செய்யுமோ? செய்யானோ?' என்று சோகிக்க வேண்டா. ஸர்வபாபவிமோசகனாகையாலும் சோகிக்க வேண்டா, உன்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்க வேண்டா; என்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; விரோதியைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா, நீ என் பக்கல் ஸர்வபுரந்தயாஸம் பண்ணுநக யாலே, உன்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; நான் ஸர்வஜ்ஞதவாதிருணவிசிஷ்டனாகையாலே, என்னைப் பார்த் தாலும் சோகிக்கவேண்டா; விரோதியாகிறது, என்னுடைய திக்ரஹருபமாகையாலே பொறுத்தோம் என்னைத் தீரும்; ஆகையாலே விரோதியைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா'' என்று அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

முழுக்ஷுப்படியில் பின்னாலோகாசார்யரும், 259 வது சூட்ரிகையில் 'அஹம்' என்னும் பதத்தில் சொல்லப்பட்ட ரஷிகனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் 'த்வா' என்னும் பதத்தில் சொல்லப்பட்ட ரஷிக்கப்படும் அதிசூரியின் ஸ்வரூபத்தையும் காட்டி, கண்ணன் வருத்தத்தைப் போக்கியபடியை அருளிச்செய்த பின்பு 260 வது சூட்ரிகையில் — 'அஹம்' என்று எல்லாமறிந்த வனுயிருக்கை முதலான குணங்களோடு கூடியவனுயிருந்து இவனுடைய தடைகளைப்போக்கும் தன்ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, 'த்வா ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாம்' என்று 'கழிக்கவேண்டிய பாபங்கள் உன்னைக் கண்டு தானே அஞ்சி ஓடிப்போகுமே' யென்றிய என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் உன்னை வந்து துன்புறுத்தாது' என்னும் விஷயத்தைச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு 'மாஸுசு' என்கையாலே 'இப்படியான பின்பு உனக்கு வருந்துவதற்கு இடமேயில்லை என்கிறான்' என்றருளிச்செய்து, 261 வது சூட்ரிகையில், இவ்விஷயத்திற்குப் பிரமாணமாக 'எத்தினுவிடர்க்கடற்கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே' [திருச்சந்த 115] என்னும் திருமுறையைப்பிரான் பாகரத்தை அருளிச்செய்தார். "எந்தக் காரணத்தால் நீ இப்படித் துன்பக் கடலிலே மூழ்கியிருக்கிறாய்? நமக்கு நன்மையை அறிவதற்கு நாம் எல்லாம் அறிந்த உராவும் அவன் அறியாதவனாகவும் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நமக்கு நன்மையை நடத்துவதற்கு நாம் சக்தியுள்ளவராய் அவன் சக்தியில்லாதவனாய் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நம்முடைய காரியத்தை நாம் செய்துகொள்வதற்கு நமக்குத் தகுதியுண்டாய் அஃனுக்குத் தகுதியில்லை. என்னும் காரணத்தாலா? நாம் அறிவற்றவராய், அசக்தராய், தகுதியற்றவராயும், அவன் எல்லாம் அறிந்தவனாய், எல்லாம் வல்லவனாய், தகுதியுடையவனாய், இதற்குமேல் தன் மேன்மை பாராமல் தான் தாழ் நின்று உதவுபவனாக இருக்க, நீ துன்பக் கடலில் துவள்கிறது எக்காரணத்தாலே? அறிவினியான நெஞ்சே! பகவத் விஷயத்தில் தொடர்பு கொள்வதற்கு முன்பு, 'இதில் தொடர்பில்லாமல் இருக்கிறேமே' என்று கருந்தவும் அறியாமல், யானையின் கழுத்திலே வீற்றிருப்பதுபோலே தனைத்துக்கொண்டு அறிவுகெட்டிருந்தாய். இப்போது அவ்விஷயத்தில் தொடர்புகொண்டு நம் காரியங்களை அவன் ஏற்றுகொண்ட பின்பு இன்று வருத்துகிறதும் அறிவின்கையாலன்றோ" என்பது பெரியவாச்சான் பின்னையின் வியாக்கியானத்தின்படி இப்பாகரத்தின் பொருளாகும்.

முழுஷுப்படி 282 வது சூட்டியில் இன்னுடைய வருத்தம் திருப்பிவராதபடி நீங்குவதற்குக் காரணமான எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை “பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாதிருக்க, நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ?” என்று அருளிச்செய்திருர். இதன் கருத்தாவது:- “நீ செய்த பாபங்களை நான் முதலில் என்னுடைய பொறுமைக்கு இலக்காக்கி, அத்துடன் தில்லாமல் உன்னிடம் எனக்குண்டான வாதஸல்யத்தாலே, ‘செய்த குற்றம் நற்றமரகவே கொள் ஞாலநாதனே’ [திருச்சத்த 11] ‘தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதலரைக்குமேல், என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர் போலும்’ [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்கிறபடியே அவற்றைப் பாபமாக நினைவாமல் புண்யமென்று நினைப்பிடாதிருக்க, இனி நீ வருத்தலாமோ?” என்கை.

ஆக, சரஸ்வதிவரணத்தின் பிற்பாதியில் ‘அஹம்’ என்னும் பதத்தாலே பாபங்களைப் பேசுக்கும் உபாயமாயிருக்கும் எம்பெருமானுடைய இடையும், ‘தவா’ என்று அப்பாபங்களுக்கு இருப்பிடமான ஸரணுகதனுடைய தன்மையும், ‘ஸர்வ பாபேப்யா’ என்று நீக்கப்படுமா பாபங்களும், ‘மோஷ்யஸ்யாயி’ என்று அப்பாபங்கள் நீங்கும் வழியும் கூறப்பெற்று, ‘மாஸாச’ என்று இது காரணமாகவே ஸரணுகதன் வருத்த இடமேயிடுகிறது என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இதுவரையில், திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமிருந்து எம்பெருமானுடைய மிகமுயன்று பெறப்பட்டதும், ஆசார்ய பரம்பரை மூலம் எம்பாசி, கூரத்தாழ்வான், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பினர், பெரிய வாக்சான் பிள்ளை, வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களின் உபதேசம் மூலமாகவுமே நம்ம க்ஞரத்தங்கள் மூலமாகவும் கிடைத்ததுவுமான சரஸ்வதிவரணத்தின் முழுஷுப்படியை முக்யமாகக் கொண்டு மற்ற க்ஞரத்தங்களையும் மேற்கோள் காட்டி விவரிக்கப்பட்டது. ரதநஸ்யத்தரவவிவரணமாக அமைந்த க்ஞரத்தங்களில் முதன்மைபெற்றதான அஷ்ட ஸ்லோகியில் இவ்வர்த்தமே கருக்கமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நடு நிலையாளர்கள் உணர்ந்துகொள்ளுவதற்காக அஷ்ட ஸ்லோகியில் சரஸ்வதிவரணமாக அமைந்த கடைசி இரண்டு ஸ்லோகங்கள் அந்த நின் பொழிப்புறையுடன் கொடுக்கப்படுகின்றன.

மதப்ராப்த்யர்த்தத்யயா மயோக்தமகிலம் ஸந்தம்ஜ்யா
தூர்மம் புந:

மாமேகம் மத்யவாப்தயே ஸரணமித்யார்த்தேந ஸஸாயா குரு!
த்வாமேவம் வ்யவஸாயயுக்த மகில ஜ்ஞாநாத் தூர்ஜ்ஞ
ஹ்யஹம்

மதப்ராப்தி ப்ராதிபுத்தகை: விரஹீதர் குர்யாப்
ஸுசம் மாக்குத: || [அஷ்டசுலோக-7]

[என்னைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக (உன் நெஞ்சைச் சேதிப்பதற்காக) என்னாலே சொல்லப்பட்ட எல்லா மோகோபாயங்களை யும் ருசிவாஸனைகளோடு விட்டு என்னை அடைய வேண்டுமென்னும் ஆர்த்தியிருந்தவனாய் என்னை ஒருவனையே என்னைப் பெறுகைக்கு உபாயமாய் இருப்பவனென்று உறுதிக்கொள்வாயாக. இப்படி உறுதிக்கொண்ட உன்னை ஜ்ஞாநம் என்கிற முதலிய குணங்கள் நிறைந்த நான் என்னைப் பெறுகைக்குத் தட்டையான பரபங்கன் அற்றவனாகச் செய்யக்கடவேன்; வருந்தாதே]

நிஸித்தய த்வத்யத்யநதாய் மஹீ ஸத்யா கர்மாத்த்யுபாயாந் ஹரே
கர்த்தும் த்யக்துமபி ப்ராப்துமநலம் ஸ்த்யாமி த்யுக்கத்யாகுலம்!
ஏதத் ஜ்ஞாநமுபேயஜ்ஞோ நம புநஸ் ஸர்வாபந்த்யகையம்
கர்த்தாஸீதி த்யுருடேஸம் தே து சரமஸ் லாக்யம் ஸ்மரந்
ஸாரதே: || [அஷ்டசுலோக-8]

[எப்பெருமானே! அடியேன் எப்போதும் தேவர்களுக்கு அத்யந்த பரதத்தரமானவன் என்று உறுதிக்கொண்டு கர்ப்போக்யம் முதலிய உபாயங்களைச் செய்வதற்கும், அடியோடு விடுவதற்கும், ப்ராபத்தி செய்வதற்கும் கூட வல்லமையற்றவனாய் மிகவும் வருந்துகின்றேன். பார்த்தஸாஸ்தியாய் நின்ற தேவர்களுடைய கீதாசரமஸ்லோகத்தை நினைத்திருப்பவனாய், நீயே உபாயம் என்னும் இந்த உறுதியைப் பெற்றிருக்கும் அடியேனுக்கு தேவரீர் எல்லாப்பரபங்கனாய் போக்கியகுணவீர் என்று வருத்தமற்று உறுதியோடு இருக்கிறேன்.]

இனி, இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் ஊன்றியிருக்கும் அதிகாரிகள் மிகவும் கிடைத்தறிகரியர் என்பதைவினக்கும் முழுஷூப்படி குர்ணைகள் (263 முதல் 278 வரை) பதினாறையும் வினக்கிச் சரமஸ்லோகப் பெருகை நிறைவு படுத்துவோம்.

சூர்ணை 263: உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் ஒருவனுக்கு ருசி பிறப்பதில் உள்ள அருமையைக் காட்டுவதற்காக இதில் ஓர் ஐதிஹ்யம் எடுக்கப்படுகிறது. அதாவது எம்பெருமானார் காலத்திலிருந்தவராய், 'தத்வ நிர்ணயம்' என்னும் க்ரந்தத்ததைச் செய்தவரான உய்யக் கொண்டார் என்பவர் புக்தியோகத்தில் ஊன்றியிருந்தார். எம்பெருமானார் அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டராய்ப்படி பண்ண வேண்டுமென்று, திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமிருந்து தாம் பெற்ற இந்த ஸ்லோகத்தின் அரும்பொருளை அருளுக்கு அருளிச் செய்தார் அதைக் கேட்டவுடன் உய்யக்கொண்டார், 'இவ்வர்த்தம மீதவும் அழகாகிருக்கிறது. ஆனாலும், புக்தியோகத்தை விட்டு ப்ரபந்தனாகவதற்குத் தக்க ருசி எனக்கு இல்லை' என்று கூறினாராம். இதைக் கேட்ட உடையவர் "அறிவாளியாகையாலே இவ்வர்த்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டாய்; எம்பெருமானுடைய அருளில்லாமையாலே இதில் உனக்கு ருசி பிறக்கவில்லை," என்றருளிச்செய்தார் என்பது அந்த ஐதிஹ்யம். இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் அறிவாளிகளுக்கும் ருசி பிறப்பது அரிது என்பதை இவ்வைதிஹ்யம் காட்டுகிறது.

சூர்ணை 264: இதுக்கு எஸ்வரஸ்வாதந்திரியத்திலே நோக்கு:

இந்தச் சரமஸ்லோகத்திற்கு இன்னதிலே நோக்கு என்று இதில் அருளிச்செய்திருர் அதாவது:— ஸாஸ்த்ரங்களை எல்லாம் ஒருதட்டு என்னுல் ஸாஸ்த்ரதாதர்ப்யமான இந்த ஸ்லோகம் ஒரு தட்டாயிருக்கிறது. ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும் விதிக்கப்பட்ட எல்லா மோஷோபாசங்களையும் வாஸனையோடு விடச்செய்து, இச்சேதனுக்குத் தானே எத்தனைகையையும் எதிர்பாராத ஸாத்யமாய், இவன் தன்னைமடைவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களையும் நீக்கித் தன்னைமடையுப்படி செய்கின்றவனாய், அனைத்தையும் தன்வசப்படி நடத்துகின்றவனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, ஸ்வாதந்திரியத்திலே இந்த ஸ்லோகத்திற்குத் தாத்பர்யம் என்றபடி.

சூர்ணை 265: "இதுதான் அநுவாத, கேடயிக்" என்று வங்கிப்புரத்து நம்பிவார்த்தை:

இந்தச் சரமஸ்ஸோகார்த்தத்தில் நம்பிக்கை பிறப்பது மிகவும் அரிது என்பது இச்சூர்ணையில் காட்டப்படுகிறது. அதாவது:— முன்பு அறியப்படாத ஓர்பொருளை அறிவித்து அதைச் செய் என்று கட்டணியிடுவது விதி, எனப்படுகிறது. அறிந்ததொரு அத்தத்தையே திருப்பிச் சொல்லுவது அநுவாதமெனப்படுகிறது. மேலேழுத்தவாரியாகப் பார்க்குமபோது 'என்றையே சரணமடைவாய்' என்று இந்த ஸ்லோகத்தில் கண்ணன் அர்ஜுனனைக் குறித்து விதிப்பதாகத் தோன்றினாலும், அர்ஜுனன் ஏற்கனவே அறிந்த விஷயத்தையே இதில் கண்ணன் அநுவாதம் செய்கிறான் என்பதே உண்மை என்று மிகவும் ஆபரண வங்கிப்புரத்து நம்பி இவ்வார்த்தையில் திருவுள்ளம் பற்றினார் என்கிறது இச்சூர்ணை. வங்கிப்புரத்து நம்பி எம்பெருமானாரால் நியமிக்கப்பெற்ற எழுபத்துநாலு ஸிரஹாஸதா திபதிகளில் ஒருவர் என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

266 னது சூர்ணை:— அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனுடைய ஆணைத் தொழில்களையும், குஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகாரித்துக்கொண்டு பேருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப் பற்றச் சொல்லுகையாலே

வங்கிப்புரத்து நம்பியின் திருவுள்ளத்தை இந்தச் சூர்ணை விவரிக்கிறது. அதாவது— இந்தச் சரமஸ்ஸோகத்தைக் கேட்கும் அதிகாரியான அர்ஜுனன் இளமை தொடங்கி, கண்ணன் செய்தற்கரிய பல செயல்களைச் செய்ததைக் கண்டும் கேட்டுமிருப்பவன். அவையாவன:— கோவர்த்தனத்தைக் குடையாய்ப்பிடித்தல், காளியனுடைய படங்களில் குறித்து நர்த்தனம் செய்தல், மாண்ட ஆசார்ய புத்ரனையும் வைகுண்டம் சென்ற வைதிக புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொடுத்தல் முதலானவை. அத்துடன் விஷிகளுடைய வாக்யத்தாலும் கண்ணன் இயல்வான உபாயமான பரமாத்மாவாய் இருப்பவன் என்று உணர்ந்தவன்.

அவ்வாக்கியங்களாவன:—

ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் கர்நாடாநவநிகேதந: |

நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜய ஹ்யாக்யதே மதுராம் புரீம் ||

[புர-ஆர-தீர்த்த 86-24; ஹரிவம்ஸம் 138-82]

[பாற்கடலில் பன்னிகொண்டவனான இந்த ஸ்ரீமத்தாராயணனே பைத்தாகப்பாயை விட்டு மதுரபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.]

புண்யா த்வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸுதந: |

ஸநகாத் தேவ: புரானோஸௌ ஸ ஹி தர்ம: ஸநாதந: ||

[புர-ஆர 86-25]

[புண்ணியமான த்வாரகையிருக்குமிடத்தில் மதுஸுதனனிருக்கிறான்; அவன்தான் இயற்கையான தேவனாகவும் பழையோனாகவும் இருப்பவன்; அவனே பழமையான தர்மமாவான்.]

யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: |

தத்ர க்ருத்ஸநம் ஜகத் பார்த்த தீர்த்தாந்யாயதநாநி ச ||

[புர-ஆர 86-27]

[பார்த்தனே! பரம்பொருளும் பழையோனும் தேவனுமான நாராயணன் எங்கிருக்கிறானோ அங்குதான் எல்லாவுலகும் தீர்த்தங்களும் கோயில்களுமுள்ளன.]

யே ச வேத்யுவிதேர விப்ர: யே சாத்யாத்மவிதேர ஜந: |

தே வத்யுத்ரி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் ||

[புர-ஆர-தீர்த்த 86-26]

[வேத்யுமிந்த வேதியர்களும், வேத்யாத்மமுணர்த்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷனான கிருஷ்ணனையே பழமையான தர்மஸ்வரூபிபென்று சொல்லுகிறார்கள்.]

பவித்ராணம் ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்யதே |

புண்யாநாமபி புண்யோஸௌ மங்க்யஸநாஞ்ச மங்க்யஸம் ||

[புர-ஆர 86-27]

[புனிதப்படுத்தும் பொருள்களில் மேலான புனிதப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறான் கோவிந்தன்; புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியமாயிருப்பவனும், மங்க்யஸங்களுக்கெல்லாம் மங்க்யஸமாயிருப்பவனுமவனே.]

க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாய்யய: |

க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விஸ்வம் சராசரம் ||

[புர-ஸபா 41-28]

[கண்ணனே உலகங்களை யெல்லாம் படைப்பவனும் அழிப்பவனும் மாலானன்றோ; ஸ்தூலரஜங்குமரூபமான இவ்வுலகெல்லாம் கண்ணனுக்கே உரியதன்றோ.]

அத்துடன் இளமை தொடங்கியே, அச்சண்ட போதும் காட்டி விருந்தபோதும் கண்ணன் தங்களுடைய காரியத்தைத் தன்காரியமாக ஏற்றுக்கொண்டு நடத்தினவன் என்பதைக் கண்டு உணர்ந்தவன். அத்துடன் இந்த கீதையிலும் உபாஸக ஜ்ஞாநியானவன் ஏமாபெருமானையே உபாயமாகவு கொண்டு மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியாகப்பரிணமிக் கவேண்டுமென்றும், புகத்தியோக நிக்ஷட்யன் ஸ்யம் பத்யோஜந புகத்தி நிக்ஷட்யனாகப் பரிணமிக் கவேண்டுமென்றும் பலவிடங்களில் உபதேசித்திருப்பதைக் கேட்டிருப்பவன். (இவ்விஷயம் கீதா சரமஸ் லோக வ்யாக்யானத்தில் பக்கம் 838 முதல் 853 வரை விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது) அர்ஜுனன் இவ்வளவும் உணர்ந்தவனாகையாலே, “இக்கண்ணன் சொல்லுகிற உபாயங்களெல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று. இவனே நமக்குத் தஞ்சம்” என்று பரிபூரிணமாக விஸ்வாஸம் கொண்டு, ‘அப்படிப்பட்ட இவன் நமமை இவ்வுபாயங்களிலேயே மூட்டுகிறானே’ என்று வகுத்தமடைந்த பின்பு ‘அப்படியானால் என்னைப் பற்று’ என்று ஏற்கனவே அர்ஜுனன் அறிந்த விஷயத்தையே அவனுக்கு அறிவுறுத்துகிறான் என்று கருத்து.

சூர்ண 267:— புறப்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை யோதிக்கைக்காக.

“அப்படி இவ்விஷயம் ஏற்கனவே அர்ஜுனனுக்குத் தெரிந்ததானால், கீதையின் தொடக்கத்திலேயே அதைச் சொல்லாமல் ‘நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்தி’ [திருவாய் 4-8-6] என்கிறபடியே எல்லாவுபாயங்களையும் உபதேசித்ததற்குக் காரணம் என்ன?” என்னுர் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறது இந்தச் சூர்ண.

அதாவது:—

கார்ப்பண்ய தேஜஸோபஹதஸ்ஸபாஸா

பஞ்ச்சூரிய த்வாப துர்வாஸரூபாதேதா: |

யச்ச்சுரேயா: ஸ்யாந்நிஸிதா ப்ருஹி தநீம

ஸிஷ்யஸ் தேஹம் ஸாதிமாம் த்வாப ப்ரபந்தம் ||

[கீதை 2-7]

[சூறைய மனிப்பான்மை யாகிற குற்றத்தால் நலங்கெட்ட நான் துர்மம் இன்னதென்றறியாமல் உன்னைக் கேட்கிறேன். எனக்கு

உறுதியாக எது நன்மை பயக்குமோ அதைச் சொல்லு. உனக்கு நான் சீடன் உன்னை ஸரணமடைந்த எனக்கு நல்லறிவை உண்டாக் குலாய்] என்று கீதையின் தொடக்கத்தில் தனக்கு நன்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று சரணமடைந்த அர்ஜுனனுக்கு முகலில் இந்த ஸரணாகுதியை உபதேசிக்காமல் மற்ற உபாயங்களை விரிவாக உபதேசித்ததெல்லாம் 'இவன் தன்னுடைய நன்மையைத் தான் ஸாதிக்க விரும்பி அவ்வுபாயங்களில் ஈடுபடுவானா? அல்லது எமபெருமானுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஜீவாத்மா தன் நன்மைக்குத் தான் பாடுபடுவது தவறு என்று உணர்ந்து 'எமபெருமானே உபாயம்' என்னும் உபதேசத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுள்ளவனாவானா?" என்று இவனுடைய நெஞ்சைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகவே என்று கண்டுகொள்வது.

சூர்ண 268:— வேத்யுருஷன் உபாயாத்ரங்களை விதித்தது. கொண்டிப்பகவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்கார மமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் பிறக்கக்கூடாக.

கண்ணன் அர்ஜுனனுடைய நெஞ்சைப் பரீக்ஷிக்க உபாயாத்ரங்களை உபதேசித்தானாலும் வேத்யுருஷன் உபாயாத்ரங்களை விரிவாக விதிப்பதேன்? எனும் கேள்விக்கு பதிலளிக்கிறது இந்தச் சூர்ண. அதாவது:— ஆப்தரீடனில் தலைசிறந்தவனான வேத்யுருஷன்

தமேவ தீயோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் சூர்ணி ப்ரஹ்மண: |

நாநுத்யாயாத் ப்ரஹ்மிந் ஸப்ரத்யாத் வசோ ஹிக்லாப்யநம்

ஹி தத் || [ப்ரஹ்ம 6-4-21]

[வேத்யுமோதியவன் அறிவுடையவனாய் அத்தப் பரமபுருஷனையே (ஸ்ரவணமததங்களால்) அறிந்து தியானம் செய்யக்கடவன், (அவனையொழிந்தவற்றைச் சொல்லும்) பல சொற்களை மனத்தாலும் எண்ணவேண்டாம். அப்படி எண்ணுவது வார்த்தைகளை வாட்டுவதேயாகுமன்றே]

ஓமித்யேவ த்யாயாத்ராத்மாநம் ஸ்வஸ்தி வ: பாராய தமஸ:

பரஸ்தாத் [முண்டக 2-2:6]

[ப்ரக்குதிக்கு அப்பாலுள்ள அகனைப் பெறுவதற்கு, பரமாத்மாவை 'ஓம்' என்றே தியானியுங்கள்; உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்.]

ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத [புருஷ 3-4-15]
[காணத்தக்க பரமாத்மாவை உபாஸியுங்கள்]

ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யஸ்
ஸரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸரிதவ்யா
[புருஷ 6-5-6]

[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்கத் தக்கது; பார்க்கத்தக்கது] முதலான வாக்கியங்களாலே புக்தி யோகும் முதலான உபாயங்களை மோக்ஷஸாத்யமாக விதித்தது ஏனெனின்: எவருக்கும் அடங்காமல் தன்னிஷ்டப்படி ஊரெங்கும் மேய்த்து திரியும் கொண்டிப் பசுவை அப்படி மேயாமல் தம் வசப் படுத்துவதற்காக அதன் கழுத்தில் நடி கட்டி விடுவாரப்போலே, அஹங்கார மமகாரங்களால் தேஹாத்மபிமானியாய் நாத் திக னாய்த் திரியும் மனிதனுக்கு அவன் விருப்பும் சத்ரு திரஸனத்தைச் செய்து நரும் ஸ்யேந யாக்யத்தை விதித்து அஹனுக்கு ஸாஸ்த்ர விரவாஸத்தை உண்டாக்கி, பணம், பிள்ளை, மழை முதலான இம்மைப் பலன்களை அடைவதற்கு மற்றும் பல யாக்யங்களை விதித்து அந்த ஸாஸ்த்ர விரவாஸத்தை உறுதிப்படுத்தி, அவன் மறுமைப் பலன்களைப்பற்றிச் சித்திக்கத்தொடங்கியவுடன் ஸ்வர்க்ய கும் முதலான மறுமைப்பலன்களுக்கு ஜீவாத்ஷேடேமம் முத லான யாக்யங்களை விதித்து 'தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறு பட் டது ஆத்மா' என்று அவனை உணரவைத்து, ஸ்வர்க்கும் முத லான அல்பாஸ்திரபலன்களின் விருப்பம் நீக்கி அதந்தஸ்திர ப,லனான மோக்ஷத்தில் அஹனுக்கு விருப்பமுண்டானவுடன் அந் நிலையிலும் இவன் தான் இன்புறுவதற்காகவே மோக்ஷத்தை விருப்புகிறானையாலே. இத்தச் சுடநலம் நீங்குவதற்காகக் கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி யோக்யங்களை விதித்து, இப்படி அஹங்கார மம காரங்களுக்கு வசப்பட்டுச் செருக்கித்திரிகிற இஹனுக்கு

ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபேஜ்ஞாநஸமாதிபி: |
தராணாம் க்ஷணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே புக்தி: ப்ராஜாமாதே||
[லக்ஷதர்ஸிகுதி 1]

[ஆயிரக்கணக்கான பிறப்புக்களில் கர்மஜ்ஞாநபுக்தி யோக்யங் களை அநுஷ்டித்துப் பாபம் நீங்கப்பெற்ற மனிதர்களுக்குக் கண்ணாடம் புக்தியானது உண்டாகிறது.] என்கிறபடியே உடலை வகுத்திச் செய்யவேண்டிய கர்மதுஷ்டானம், புலன்களை

அடக்குவது முதலான அரிய ஸாத்யநங்கனாலே படிப்படியாக இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்கள் அடங்கப்பெற்று, 'மோக்ஷத்திலும் தன் ஆனந்தத்திற்காகத்தான் பாடுபடுவது தக்கதன்று' என்று உணருவதற்குறப்பான புகழ்வத் பாரதந்தீர்த்தமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்காகவே, கர்மஜ்ஞாநயோக்யங்களையும், வைராக்யத்தையும் அக்ஷமாக்கக்கொண்டதாய், தரிவித, பரித்யாகத்தோடு ஆத்மயாதாத்திய அநுஸந்தானத்தோடும் (ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மை நிலை அநுஸந்தித்தலோடும்) கூடிய புகுதியோக்யமாகிற ஸாத்யநத்தை வேத்யபுருஷன் விதித்திருக்கிறான் என்று கண்டுகொள்வது.

தூர்ண 269:- ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமபோலே இவ்வளவு பிறுத்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வராது.

“இப்படி இந்தக் கர்ம ஜ்ஞாந புகுதியோக்யங்கள் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை விளைப்பவையானால், இவற்றை விடுவது குற்றமன்றோ” என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுகிறது இந்தச் சூர்ணை. அதாவது:— துறவு நிலையை அடைந்த ஸந்யாஸி ஒருவன் முன்னிருந்த பிராமசரிய கிருஹஸ்தாஸிரம நிலைகளில் தான் கடைப்பிடித்தொழுதிய தீர்மானங்களை அடியோடு விடுவது போலவே, மற்ற மோக்ஷாபாயங்களாகக் கைக்கொள்ளாதல் தன் அத்யந்த பாரதந்தீர்த்த நிலைக்குப் பொருந்தாதென்றும், எப்பொருமான் ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றுவதே தன் நிலைக்கு ஏற்றதென்றும் கருதக்கூடிய இவ்வளவு உயர்ந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் கர்ம ஜ்ஞாந புகுதியோக்யங்களாகிற உபாயாத்மங்களை விடுதல் குற்றமாகாது.

தூர்ண 270:— இவன்தான் இவை தன்னை தேராக விட்டிலன்.

அதாவது— இந்தக் கர்ம ஜ்ஞாந புகுதிகள் இவனுக்கு வேறொரு அறையில் உள்ளனவையாகில், இவன் இவற்றை அடியோடு விடவிடவில் என்பது இந்தச் சூர்ணையின் கருத்து.

தூர்ண 271:— கர்மம்—நைவர்த்தியத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம்—ஸ்வரூபப்ரகாஸத்திலே புகும்; புகுதி-ப்ராப்ய ரூபியே. புகும்; ப்ராப்தி—ஸ்வரூபயாதாத்தீர்த்த ஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

இவன் இவற்றை அடியோடு விடவிடவே என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்னும் கேள்விக்கு விடைபடக்கிறது இந்தச் சூத்ரம். அதாவது இவன் மோஷை ஸாத்யநம் என்னும் எண்ணத்தோடு கர்மயோகத்தை விட்டாலும், தன் வர்ணத்திற்கும் ஆசிராமத்திற்கும் தக்கபடி சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மங்களை இவன் செய்கிறான். இதற்கு விநாயக மோஷைத்தைப் பெறவேண்டும் என்னும் எண்ணமில்லாமல், தன்னவனுக்கு உயர்ந்தவர்கள் தவறிப்போகக் கூடாது என்னும் எண்ணத்துடன் அவர்களிடம் இரக்கத்தாலே எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞைகைங்கர்யமாக இவற்றை அநுஷ்டிக்கிறான்; இது எம்பெருமானுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே அவனுக்கு உகப்பை விளைக்கும் கைங்கர்யத்திலே சேர்ந்துவிடும். 'துண்ணறிவு' [திருவாய் 5-7-1] என்கிறபடியே தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவதை முன்னிட்டுக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையே அறிவதற்குக் காரணமாகும் ஜ்ஞாநயோக்யம் அது மோஷைபாயம் என்னும் எண்ணம் நீங்கியவுடன் ஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்கள் இவனுக்கு வெளிப்படுவதில் சேர்ந்துவிடும்:

புகத்த்ய த்வநந்யாயா ஸக்ய அஹமேவம் விதேஃஸ்ஜுந |

ஜ்ஞாநம் த்ராஷ்டும் ச தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ||

[கீதை 11-54]

[அர்ஜுன! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒரு பலனை எதிர்பாராத புகத்தியினாலேயே இரமாதிரியான நான், உண்மையாக அறிவதற்கும், பார்ப்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்.] என்கிறபடியே எம்பெருமானை அடைவதற்கு ஸாத்யநமான புகத்தி அந்த ஸாத்யந புகத்தி நீங்கியவுடன் உணவு உண்பதற்குத் தேவையான பசிபோலே, இவன் அடைய வேண்டிய பரமாத்நமான கைங்கர்யத்திற்கு முன் இருக்கவேண்டிய கைங்கர்ய ரூசியில் சேர்ந்து விடும். ஸீத்யதேஃபாயமான எம்பெருமானை மோஷைத்தின்பொருட்டு உபாயமாக வரிக்கிற ப்ரபத்தி, 'ஏக' பதத்தில் சொல்லுகிறபடியே அதில் ஸாத்யநம் என்னும் எண்ணம் கழிந்தவுடன், அத்யந்த பரதந்த்ரமாகையாலே அந்நய ஸரணமாய் இருந்துள்ள (எம்பெருமான் தவிர்த்த எதையும் உபாயமாகக் கொள்ளாமல் இருக்கையாகிற) ஜ்வாதம் ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையறிவிலே சேர்ந்து விடும். ஆகையால் கர்ம ஜ்ஞாநபுகத்திகளை இவன் அடியோடு விட விடவில்லை. இவனுக்கும் ஓரோர் ஆகாரத்தில் அவை உண்டு என்றுகருத்து.

இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான்றிகள் பரத்தரஹஸ்யத்தில், "அவன் (உபாஸகன்) உபாயத்வ புத்தூய அநுஷ்டிக்கும்; இவன் (பிரபந்தன்) பேசுபுத்தூய அநுஷ்டிக்கும்; அவன் விதிர்ரேரிதனம் (விதியாள் தூண்டப்பட்டு) அநுஷ்டிக்கும்; இவன் சாக்யர்ரேரிதனம் (விருப்பத்தால் தூண்டப்பட்டு) அநுஷ்டிக்கும். அநுஷ்டிக்கும் தூயம் நியமேத அநுஷ்டிக்கவேண்டும்; இவனுக்கு வர்ணஸ்தமதூய அநுஷ்டானமாகவுமாய்; வைஷ்ணவ கிருத்திகரமாகவுமாய்; பிரதிகூல்யத்வகுத்தியிலே நியமம். ஆநுஷ்டானங்களில் ஏதேனும் ஆகையிற்ற நயமாசாயங்கள் இவற்றை அநுஷ்டிப்பாரும் அநுஷ்டியாதாரமாய்ப் பேசுகிறது. அந்த நியமமில்லாமையிற்றை ஸாதூன அக்ரூன் கிருஷ்ண பூரணமக்களை கமஸனிடம் அழைத்துச் செல்லுபேரது வஸ்து ஸந்திவிதமாயிருக்கச் செய்தேயும். தன்னுடைய கருத்தத்திலே (கர்மானுஷ்டானத்தில்) அந்வயித்தது" என்று அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

தூண் 272:— ஒரு பலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேசிக்கவாஸலே இவை இரண்டும் ஒழிய P_4K_3 வத் ப்ரஸாத்யமே உபாயமாகக்கடவது.

புத்திப் பரபத்தி ஆகிய இரண்டுமே உபாயமல்லவானால் இந்த ஜீவனுடைய பேற்றுக்கு ஸாத்யநமாயிருப்பது எது? என்னும் கேள்விக்கு இங்கு பதிலுரைக்கப்படுகிறது அதாவது—எம்பெருமானை அடைவதாகிற ஒரு பலனுக்கு இஃமதே பக்கத்திலுள்ள (சூ.கீ. 288-ன் விவரணத்தில் எடுக்கப்பட்ட) "ஜந்மந்நரஸஹஸ்ரேஷு" என்று தொடங்கும் ப்ரமாணத்தின்படி பல பிறவிகளிலே கர்மயோக்யர் ஜ்ஞாதயோக்யர் முகலான அங்கங்களாலே ஸாதிக்கப்படுவதையாலே அரிதாயிருக்கும் புத்தியோக்யழி ஸாயுர் இந்தச் சரமஸிலோகத்தில் தன் நன்மைக்காகத் தான் பாடுபடுவதின்மீதும் நீக்குவதை முன்னிட்டுக்கொண்டு அப்போது ஒரு முறை சரணமடைவதாயிருக்கையாலே எளிதாயிருக்கும் ப்ரபத்தி ஏழியையுர் உபதேசிக்கையாலே வழியில் அருமை எளிமை என்பதில் முக்ய தக்ஷிணமால் உபாயமான புத்தியை வ்யாஜமாகக் கொண்டோ, அந்தியோகியினோஷணமான ப்ரபத்தியை வ்யாஜமாகக் கொண்டோ பத்யனை அளக்குமா அல்லது அருளுக்கே முக்யத்வமாகையாலே புத்தி ப்ரபத்திகள் உபாயமல்ல, எம்பெருமானுடைய அருளே உபாயமென்று விளங்குகிறது என்றபடி.

தூர்ண 173:— பேற்றுக்கு வேண்டுவது—வினக்காமைபுர், இரப்பும்.

ஆனாலும் பேற்றுக்கு இவனிடமும் ஏதேனும் இருக்கவேண்டாமோ? என்னும் கேள்விக்குப் பதிலுரைக்கிறது இச் சூர்ணை. அதாவது—பேற்றையடைவதற்குச் சேதனனிடம் இருக்கவேண்டியது எப்பெருமான் தன்னையடைவதற்குப் பண்ணும் சஷணச் செயலைத் தன் தன்மைக்குத் தான் முயல்வதன் மூலம் வினக்காமலிருக்கையும், கைங்கர்யமாகிற அப்பேறு இவனுல் விரும்பப்படுவது என்பதைக் காட்டும் கைங்கர்ய ப்ராப்தத்தையுமேயாகும்.

தூர்ண 274:— சக்ரவர்த்தித்திருமகன், பாபத்தோடே வரினும் அமைபுமென்றான், இவன் புண்யத்தைப் பொகட்டு வரவேணும் என்று.

இப்படியல்லாமல், இச்சேதனனிடமும் சில புண்ணியச்செயல்கள் இருக்கவேண்டுமென்று கொன்னக் கூடாதோ? என்னும் கேள்விமேலும், அது உபாயமான எப்பெருமானுடைய விருப்பத்திற்கு மாருனது என்கிறது இச்சூர்ணை அதாவது—

ராமோ லீக்ஷ்ணவாந் துர்ம: ஸாது: ஸத்யபராக்ரம: |

ராஜா ஸர்வஸ்ய ஸோகஸ்ய தேவாநாம் மகுவாநிவ ||

[ரா-ஆ 87-18]

[ராமன் துர்மமே உருவெடுத்தவன்; நல்லொழுக்கமுடையவன்; உண்மை விரன்; தேவர்களுக்கு இத்திரிணப்போல் எல்லாவுலகிற்கும் இவன் அரசனாகிறான்] என்கிறபடியே தர்ம ஸ்வரூபியான சக்ரவர்த்தித்திருமகன்,

ஆநயையநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட: துத்தமஸ்யாப்யம் மயா |

விபீஷணோ வா ஸாக்ரீவா யதி: வா ராவண: ஸ்வயம் ||

[ரா-பு 18-86]

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸாக்ரீவனே! இவனை அழைத்து வா! விபீஷணனாயிருந்தாலும், ராவணன் தானேயாயிருந்தாலும், இவனுக்கு என்னுல் அப்யமளிக்கப்பட்டது] என்கிறபடியே, கொடும் பாபம் புரிந்த ராவணனே வந்தாலும் அழைத்துவா என்று ஸாக்ரீவனைப் பணிக்கையாலே, பாபம் பேற்றுக்குக் காரணமாக நினைப்பதற்கு இடமில்லாமையாலே பாபத்துடன் வந்தாலும் சஷிக்கத் தடையிடுகிறான் என்குள்.

யேச வேத்யநிகேதே விப்ரஃ யே சாத்யாத்ம விதேதே ஜநஃ |
தே வத்யந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் துர்மம் ஸநாதநம் ||

[பா-ஆ-தீத்த 86-26]

[வேத்யமறிந்த வேதிபர்களும், வேத்யாந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹா புகுஷ்ணான க்ருஷ்ணனையே பழமையான துர்மஸ்வரூபி என்று சொல்லுகிறார்கள்.] என்கிறபடியே (ஸநாதந) பழைய தான துர்மமாயிருக்கும் கண்ணன் 'எல்லா துர்மங்களையும் அடியோடு விட்டு' என்கையாலே பேற்றுக்குக் காரணமாக நினைப்பதற்கு இடமுள்ள புண்யத்தை விட்டுவரவேண்டுமென்றான். ஆகையால் சஷிக்குப்போது வேறொரு துணையை அடியோடு பொறுக்காத உபாயமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு, சேதனனிடம் இவனை சஷிப்பதற்கு உறுப்பாக ஒரு புண்யம் இருப்பது அநிஷ்டம் என்று விளங்குகிறது.

துர்ணை 275:— “ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் குசி விஸ்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையிலலை” என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச் செய்த வார்த்தை

இத்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் தொடர்பு கொண்டவனுக்கு இதில் தப்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகனாய் உய்வு பெறுதல், இதில் தப்பிக்கையிலாத நாஸ்திகனாய் ஆத்மநாஸத்தைப் பெறுதல் ஆகிய இரண்டு நிலை ஒழிய நடுவில் ஒரு நிலையிலலை என்பதை, பூர்வாசார்ய வசநந்தாலே அறிவிக்கிறார் இச்சூர்ணியில். அதாவது: இத்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் தொடர்பு கொண்டவன் 'எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பார்க்கும்போது இது உண்மையே' என்னும் தப்பிக்கையுடைய ஆஸ்திகனாய், இவ்வர்த்தத்தில் விருப்பமும், இது தப்பாமல் பேற்றைத்தரும் என்ற தப்பிக்கையும் உடையவனாய் உய்வுபெறுதல், “சாஸ்திரங்களெல்லாம் பல அரிய செயல்களைச் செய்து மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்று சொல்லும் போது இத்த ஸ்லோகம் 'எல்லாப் புண்யச் செயல்களையும் விட்டு என்னையே பற்று' என்று கூறுவதை எப்படி நம்புவது?” என்று தப்பிக்கையற்ற நாஸ்திகனாய் இத்த அர்த்தத்தைக் கைக்கொள்ளாமல் ஆத்மநாஸத்தைப் பெறுதல் ஆகிய இரண்டு நிலையொழிய

தடுவிலொரு திலையிலே—என்று எல்லா வாஸ்தவங்களும் அறிந்த வரான பட்டருக்கு பரம ஆப்தரான (ஆசார்யரான) எம்பார் அருளிய வார்த்தை என்றபடி;

சூர்ணை 276 வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் பேராஜநம் போலே,

இந்த அர்த்தத்தில் தம்பிக்கையோடு கூடிய உறுதியில்லாதவன் இதில் தொடர்பு கொள்ளுவது அவன் ஆத்மநாசத்தை அடைவதற்குக் காரணமாகின்றன என்பதை ஓர் உதாரணத்தோடு விளக்குகிறார் இச்சூர்ணையில். அதாவது—இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் ஸர்வதாரம பரித்யாகத்திலும் எப்பெருமானை சரணமடைவதிலும் பரிபூர்ணமான தம்பிக்கையோடு கூடிய உறுதியில்லாதவனுக்கு, இவ்வர்த்தத்தில் உண்டாகும் தொடர்பு—அஜீர்ணமாயிருக்கும்போது உண்ட உணவு தேடிவநாசத்திற்குக் காரணமாகுமேபோலே இவனது ஆத்மநாசத்திற்குக் காரணமாகின்றன என்றபடி.

சூர்ணை 277— ‘விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பார்’ என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் அதிகாரிகள் எத்தகையவர் என்பதை இச்சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார். அதாவது—“செய்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்யம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டு இருப்பார்” [நாச்-திரு 11-10] என்று ‘மனம், மொழி, செயல் என்னுள் முக்கரணங்களும் மூன்று படியாய் இருப்பவர்களைத் தம்மோடு சேர்ந்துவதற்குத் தாம் அமுகின்றிலும் ஒருபடியாய் இருப்பவராய், அதைச் செயல் படுத்திக்கொண்டு திருவரங்கத்திலே பள்ளிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய பெருமான், தாம் கண்ணனாய் இருக்கும்போது அஜீர்ணனை வ்யாஜமாகக் கொண்டு திருத்தேர்த்தத்திலே நின்று அருளிச்செய்ததாய், உண்மைபானதாய், சிறப்புமிக்கதாய், அனைவர்க்கும் அனுஷ்டிக்க எளியதான சரமஸ்லோகமான வார்த்தையை விண்ணுசித்தராகிற பெரியாழ்வார் தாமும் கேட்டு அதன்படி என்றும் ஒழுகுபவராயிருப்பார்’ என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்த

படியே இந்த ஸ்லோகத்தைக் கேட்டு அதன்படி என்றும் நடக்கக் கூடிய பெரியாழ்வாரைப் போன்றவர்களே அதிகாரிகள் என்று கருத்து. 'கேட்டிருப்பீர்' என்றதின் கருத்தை 'அவ்வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு உபாயம் என்னும் எண்ணத்துடன் வழியிலே குறுக்கீடும் ஒரு துருப்பைக் கூட நறுக்கியறியார். ப்ரப்யம் (ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம்) என்னும் எண்ணத்தோடு செய்ய வேண்டுமெல்லாம் செய்வார்' என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவரித்தருள்வர். இப்படி இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்திற்கு அதிகாரிகளையிகவும், அரியவர்களாகையாலேயே கருபாமாத்ர ப்ரஸத்தாசார்யரான எம்பெருமானார் முதலானோரும் கூரத்தாழ்வான் போன்ற சிறந்த அதிகாரிகளுக்கும் பரிஷித்தமெனவே இவ்வ உபதேசித்துப் போத்தனர். அதனாலேயே அனைவரும் காணக்கூடிய கீதாப்யாஷ்யத்தில் சரமஸ்லோகத்தை விவரிக்குமபோது தருக்கோட்டியூர் நாயியிடமிருந்து தாம் கேட்ட இந்த முக்யார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தாமல் அங்குப்ரபத்தி ப்ரமண அமுக்ய நிவாஹத்தையே வெளியிட்டார் எம்பெருமானார் என்று கண்டு கொள்வது.

தூர்ணை 278:—“வார்த்தை யறிபவர்” என்கிற பாட்டும், “அத்தனாகி” என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்திஷ்ணுநிறியிருக்கும் ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்தியில் இவ்வார்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றவையாக நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களால் அநுஸந்திக்கப்படும் இரண்டு பாட்டுகளை அருளிச்செய்து சரமஸ்லோக ப்ரகாசனத்தை நிறைவுறுத்துகிற இச்சூர்ணையில் (1) நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் [7-5-10] அருளிச்செய்த பாட்டின் அந்வயம் பின்னருமாறு:— “வார்த்தை அறிபவர்— போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை போர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேறநீக்கித் தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றி ஆவரோ” என்கை இதன் பொருள் பின்னருமாறு:— “என்னையே உபாயமாக உறுதிக்கொள்வாய்; நான் உன்னை என்னை அடையத் தடையையிருக்கும் எல்லாப்பாபகூளினின்றும் விடுவிக்கிறேன்” என்ற சரமஸ்லோகமாகிற தல்வார்த்தையை அறிகின்றவர்கள்— பட்டுப்பூச்சிபோன்ற சில ஜந்துக்கள் தம்மைச் சுற்றிக் கூடுகட்டிக்கொண்டு தம் அழிவைத் தாமே விளைத்துக் கொள்வதைப் போலே, இந்த ஜீவாதமாவே தன் ஸ்வரூபம்

தெரியாதபடி தன்செயல்களால் விளைத்துக்கொண்ட பிறப்புக்கள், அது காரணமாக வரும் நோய்கள், அவற்றைப்பொறுத்துக் கொண்டாலும் தவிர்க்கவொண்ணாதபடி இடிவழிந்தாற்போலே வரும் சிழத்தனம், அப்படியாவது நிலையாயிருக்க முடியாதபடி இவன் விரும்பாமல் இருக்கும் போது வந்து சேரும் மரணம் ஆகிய வற்றை, வழியறிபவர்கள் நெடுஞ்சுவரை எளிதில் தன்னாவதுபோலே தன்னி, அவை நீங்கின பிறகு, என்றும் எம்பெருமானை விட்டுப் விடுத்திருக்கையாலே 'பெருந்துன்பம்' எனத்தக்க கைவல்ய மோகனமும் வராதபடி அடியோடு நீக்கி, பாதுகேகைபோலே விட்டுப் பிரியாதபடி தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படி பண்ணி, மறுபடியும் ஸர்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வராதபடி அவன் பண்ணும் சுகைணத்தை அநுஸந்தித்து, 'இவனே நமக்கு ரகுகன்' என்று தெளித்து உறுதிபூண்டு, தங்களுக்கு அடையத்தக்கவனாய், விநோதியையும் போக்குபவனாய், வியக்கத்தக்கவனான அக்கண்ணனையொழிய வேறொருவர்க்கு ஆளாவரோ?' என்கை,

(2) "அத்தனாகி" என்று தொடங்கும் திருச்சத்தனிகுத்தம் 115 வது பாட்டின் அந்வயம் பின்வருமாறு:— "முத்தனார் முகுத்தனார் ஒத்து ஒவ்வாத பக்பிறப்பு ஒழித்து நம்மை ஆட்கொள்வான்—அத்தனாகி அன்னையாகி ஆனும் எம்பிரானுமாய்ப் புகுத்து நம்முள் மேவினார்; ஏழை நெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி" என்று. இதன் பொருள் பின்வருமாறு:— தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டான வராகையாலே ஸர்ஸாரத்தின் வசனையும் அண்டப்பெருதவராய், முக்தி பூமியை அளிக்கின்றவராகையாலே 'முகுத்தர்' எனப்படுகிறவர், எல்லா தேஹங்களிலிருக்கும் ஆத்மாக்களும் அதிலே வடிவெடுத்தவராகையாலே ஒத்து, தேவர், மனிதர், தீர்யக்கு, தாவரம் என்னும் வேறுபாட்டாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட பிறவினைப்போக்கி, அநாதிகாலமாக ஸர்ஸாரிகளாய் இருக்கும் நமக்கு நித்யஸூரிகள் அநுபூவிக்கும் கைவல்ய ஸகத்தை அளிப்பதற்காக தன்மையையே நடத்தும் தத்தையாகவும், இனியதையே செய்யும் தாயாகவும், அடிமை தொண்டக் கூடிய நம் ஸ்வாமியாகவும் இப்படி எல்லா உறவினராகவும் இருந்து நம்முடைய தாழ்வையும் தம்முடைய பெருமையையும் பாராமல், நம்முடைய எல்லாப்பொறுப்பையும் தாமே ஏற்றுக்கொண்டு செய்பவராக மிகத்தாழ்த்த நம்முள்ளே புகுத்து ஒரு நீராகப் பொகுத்தினார்.

அறிவியலான நெஞ்சே! எத்தக்காரணத்தால் நீ இப்படித் துன்பக் கடலிலே முழுகியிருக்கிருய்? நமக்கு நன்மையை அறிவதற்கு நாம் எவ்வளவு அறிந்தவராகவும், அவன் அறியாதவனாகவும் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நமக்கு நன்மையை நடத்துவதற்கு நாம் சக்தியுள்ளவராய், அவன் சக்தியில்லாதவனாய் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நம்முடைய காரியத்தை நாம் செய்து கொள்வதற்கு நமக்குத் தகுதியுண்டாய், அவனுக்குத் தகுதியில்லை என்னும் காரணத்தாலா? நாம் அறிவற்றவராய், அசக்தராய், தகுதியற்றவராய், அவன் எல்லாம் அறிந்தவனாய், எல்லாம் வல்லவனாய், தகுதியுடையவனாய், இதற்குமேல் நன்மேன்மை பராமல் நான் காழநின்று உடவுபவனாகவும் இருக்க, நீ துன்பக்கடலில் துலன்கிறது எக்காரணத்தாலே?—என்கை. “வார்த்தையறிபவர்” என்னும் திருவாய்மொழிப்பாட்டும் “அத்தனாகி” என்னும் திருச்சந்த விருத்தப்பாட்டும் இந்தச்சுமஸ்ஸோகத்திற்கு அர்த்தமாக அதுஸத்திக்கத்தக்கவை என்பது இச்சூர்ணியின் கருத்து.

ஆக, பூர்வார்த்தத்தில் ‘ஸர்வதூர்மாந்’ என்னும் பதத்தாலே எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு அங்குமாகக் கைவிடத்தக்க மோஷோபாயங்களையும், ‘பரித்யஜ்ய’ என்னும் பதத்தாலே ‘அவற்றை விடுப்போது வரணையோடும் குசியோடும் விடவேண்டும்’ என்பதையும், ‘மாம்’ என்னும் பதத்தாலே, அந்த உபாயங்களை விட்டுப் பற்றும்படியான எம்பெருமானுடைய எளிமை முதலான குணச்சேர்த்தியையும், ‘ஏகம்’ என்னும் பதத்தாலே அந்த குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் வேறு எத்துணையையும் எதிர்பாராத கணையுடையவன் என்பதையும், “ஸரணம்” என்னும் பதத்தாலே அவ்வெம்பெருமானே ‘உபாயம்’ என்பதையும், ‘ஸ்ரஜ’ என்னும் பதத்தாலே, அவ்வெம்பெருமானை உபாயமாக வரிக்கையையும், உத்தரார்த்தத்தில் ‘அஹம்’ என்னும் பதத்தாலே வரிக்கப்பட்ட உபாயமாகிற அவ்வெம்பெருமான் திருநாம மகதி முதலிய குணங்களோடு சேர்த்தவன் என்பதையும், ‘தவா’ என்னும் பதத்தாலே, அத்தகைய குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமானிடம் நன் பொறுப்பை

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஒப்படைத்த அதிசயரிகையும், 'ஸர்வபாபேப்ப்யா' என்னும் பதத்தாலே அந்த அதிசயரிகைத் தடையாய் இருக்கும் பரபங்கனையும், 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்னும் பதத்தாலே, அந்தப் பரபங்கனை எப்பெருமான் போக்கும் முறையையும், 'மாஸாசு' என்னும் பதத்தாலே, அப்படிப் பரபங்கை நீக்கப்பெற்ற அதிசயரிகையைற்றிருக்கவேண்டும் என்பதையும் சொல்லுவதாகத் தேறிற்று.

சரமஸ்லோக விவரணம் நிறைவுற்றது.

ஆக இதுவரையில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் அறியவேண்டிய 'ரஹஸ்யத்ரயம்' எனப்படும் 'திருமந்தரம்' 'த்வயம்', 'சரமஸ்லோகம்' என்னும மூன்று மந்திரங்களின் பொருள்— பட்டர் அருளிய அஷ்டஸ்லோகீ, பெரியவாச்சான் பின்னை அருளிய பரந்த ரஹஸ்யம், பின்னை லோகாசார்யர் அருளிய முமுக்ஷுப்படி, பரந்தபடி, ஸ்ரிய: பதிப்படி, யாத்ருச்சிகப்படி, ஸ்ரீவசநபூஷணம், தனிப்ரணவம், தனித்வயம், தனிசரமம் ஆகிய ரஹஸ்யத்ரய விவரணமான க்ரந்தங்கனையும், மணவாளமாமுனிகள் அருளிய முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யாரத்தையும் அனுஸரித்து எளிய நடையில் விவரிக்கப்பட்டது.

ஓர் ஆசார்யனிடம் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்துகொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் இந்த ரஹஸ்யத்ரய விவரணத்தைக் கற்று அதில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஊன்றியிருப்பதே ஸ்ரிய:பதியின் திருவுள்ளத்துக்கும், நம்முடைய ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்துக்கும் உகப்பாரகம் என்று கூறி இந்நூலை நிறைவுபடுத்துகிறேன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ மூதர்சன பத்ராதிபஞ்ஜ

ஸ்ரீ விசுவநாதர் வரமி தூதரன் இயற்றிய

ரஹஸ்யத்ரய விவரணம் நிறைவுற்றது.